

आनन्दाश्रमसंस्कृतग्रन्थावलिः ।

ग्रन्थाङ्कः ९९

मास्करीयबीजगणितम् ।

कृष्णदैवव्रविरचितम् । द्धुरव्याख्यासहितम् ।

एतत्पुस्तकं

आपटेकुलोत्पन्नेन विष्णुसन्ताना दत्तात्रेयेणाऽऽनन्दा-
श्रमस्थपण्डितसाहाय्येन संशोधितम् ।

तच्च

बी. ए. इत्युपपठ्यारिभिः

विनायक गणेश आपटे

इत्येतैः

पुण्यालयपत्रने

महादेव चिमणाजी आपटे

इत्यभिधेयमहाभागप्रतिष्ठापिते

आनन्दाश्रममुद्रणालये

आपसासुरैर्मुद्रयित्वा

प्रकाशितम् ।

शालिवाहनशकान्ताः १८५२

सिस्तान्ता १९३०

(अस्य सर्वेऽधिकारा राजशासनानुसारेण स्थापकीकृताः) ।

मूल्यं रूपकद्वयम् (२)

आनन्दाश्रममुद्रणालयस्थग्रन्थानां सूचीपत्रम् ।

ग्रन्थनाम ।	मूल्यम् ।	रु०	आ०
१ गणेशार्चवर्णीपत्रम्—समाप्यम् ।	०	६	
२ रुद्राध्यायः—सायणाचार्य—भट्टभास्करप्रणीतभाष्याभ्यां संवलितः ।	१	६	
३ पुरुषसूक्तम्—सायणभाष्योपेनम् ।	०	४	
४ योगरत्नाकरः—वैद्यकशास्त्रीयग्रन्थोऽस्तीव पुरातनः ।	१	०	
५ ईशावास्योपनिषत्—सटीकशाकरभाष्याद्युपेता ।	०	१४	
६ केनोपनिषत्—सटीकशाकरभाष्याद्युपेता ।	१	०	
७ काठकोपनिषत्—टीकाद्वयसहितशाकरभाष्योपेता ।	१	४	
८ मन्त्रोपनिषत्—सटीकशाकरभाष्याद्युपेता ।	१	०	
९ मुण्डकोपनिषत्—सटीकशाकरभाष्याद्युपेता ।	०	१०	
१० माण्डूक्योपनिषत्—सटीकशाकरभाष्य—गौडपादीयकारिकाद्युपेता ।	२	१	
११ ऐतरेयोपनिषत्—सटीकशाकरभाष्याद्युपेता ।	१	४	
१२ तैत्तिरीयोपनिषत्—सटीकशाकरभाष्याद्युपेता ।	१	१२	
१३ तैत्तिरीयोपनिषद्भाष्यवार्तिकम्—सुरेश्वराचार्यकृतं सटीकम् ।	२	२	
१४ छान्दोग्योपनिषत्—सटीकशाकरभाष्याद्युपेता ।	१	०	
१५ बृहदारण्यकोपनिषत्—सटीकशाकरभाष्योपेता ।	८	०	
१६ बृहदारण्यकोपनिषद्भाष्यवार्तिकम्—भागवतात्मकम् ।	२२	८	
१७ श्वेताश्वतरोपनिषत्—भाष्यदीप्ति काद्युपेता ।	२	४	
१८ सौरपुराणम्—श्रीमद्भैषज्यनप्रणीतमुपपुराणम् ।	३	०	
१९ रसरत्नसमुच्चयः—श्रीमद्भगवद्गीतायाविरचितः, वैद्यकग्रन्थः ।	३	१२	
२० जीवन्मुक्तिविवेकः—विद्यारण्याविरचितः सटीकः । ...	३	१२	
२१ ब्रह्मसूत्राणि—सटीकशाकरभाष्योपेताणि भागवतारम्भकानि ।	१२	०	
२२ श्रीशंकरदिग्विजयः—विद्यारण्यकृतः, टीकाटिप्पणीभ्यां सहितः ।	६	०	
२३ वैयासकन्यायमालाविस्तरः—भारतीतीर्थमुनिप्रणीतः । ...	१	१२	
२४ जैमिनीयन्यायमालाविस्तरः—श्रीभाष्यप्रणीतः । ...	८	०	
२५ सूतसंहिता—भाष्यकृतटीकोपेता भागवतात्मिका । ...	१	८	
२६ हस्त्यायुर्वेदः—पालकाप्यमुनिविरचितः ।	७	६	
२७ वृन्दमाधवः—श्रीमद्वृन्दप्रणीतः सटीकः । वैद्यकग्रन्थः । ...	६	१२	

२८ ब्रह्मपुराणम्—श्रीमद्व्यासविरचितम् । प्रथमं महापुराणम् ।	१	४
२९ उपनिषदां समुच्चयः—श्रीनारायणशंकरानन्दकृतदीपिकासहितः ।	६	१२
३० नृसिंहपूर्वोत्तरतापनीयोपनिषत्—भाष्याद्युपेता ।	१	१२
३१ बृहदारण्यकोपनिषन्मिताक्षरा—श्रीनित्यानन्दमुनिविरचिता ।	२	१२
३२ ऐतरेयब्राह्मणम्—सायणभाष्यसमेतं भागद्वयात्मकम् ।	१०	१०
३३ धन्वन्तर्योपनिषद्भुः—धन्वन्तरिविरचितः । वैद्यग्रन्थः ।	६	४
३४ श्रीमद्भगवद्गीता—शांकरभाष्योपेता ।	२	१०
३४ श्रीमद्भगवद्गीता—सटीकशांकरभाष्योपेता ।	६	४
३५ संगीतरत्नाकरः—शार्ङ्गदेवकृतः सटीको द्विभागः । गानशास्त्रम् ।	१०	४
३६ तैत्तिरीयारण्यकम्—सायणभाष्यसमेतं भागद्वयात्मकम् ।	९	१६
३७ तैत्तिरीयब्राह्मणम्—सायणभाष्यसमेतं भागत्रयात्मकम् ।	१४	८
३८ ऐतरेयारण्यकम्—सायणभाष्यसहितम् ।	३	०
३९ संस्काररत्नमाला—गोपीनाथमठविरचिता भागद्वयात्मिका ।	१२	८
४० संध्याभाष्यसमुच्चयः—खण्डराजश्रीकृष्णपण्डितादिप्रणीतः ।	२	९
४१ अग्निपुराणम्—महर्षिव्यासप्रणीतम् । महापुराणम् ।	९	४
४२ तैत्तिरीयसंहिता—सायणभाष्यसमेता भागनवकात्मिका ।	४८	१०
४३ वैयाकरणसिद्धान्तकारिकाः—मट्टोजिदीक्षितकृताः सटीकाः ।	०	१३
४४ श्रीमद्भगवद्गीता—पैशाचभाष्यसमेता ।	१	८
४५ श्रीमद्भगवद्गीता—मधुसूदन—श्रीधरकृतटीकोपेता ।	९	४
४६ याज्ञवल्क्यस्मृतिः—अपराजितकृतटीकासहिता भागद्वयात्मिका ।	१३	०
४७ पातञ्जलयोगसूत्राणि—भाष्य—वृत्तिभ्यां समेतानि । ...	३	०
४८ स्मृतीनां समुच्चयः—अक्षिरःप्रभृतिसप्तविंशतिस्मृत्यात्मकः ।	९	०
४९ वायुपुराणम्—महर्षिव्यासप्रणीतम् । महापुराणम् ।	४	१३
५० यत्तीन्द्रमत्तदीपिका—श्रीनिवासदासकृता । प्रकाशटीकोपेता ।	१	४
५१ सर्वदर्शनसंग्रहः—भाष्यार्थप्रणीतः ।	२	०
५२ श्रीमद्भगवद्गीता—नोलकण्ठकृतटीकोपेता	२	०
५३ श्रीसूत्रम्—सत्यापादविरचितं भागनवरात्मकम् ।	२१	१
५४ मत्स्यपुराणम्—श्रीमद्भगवत्पाद्यमुनिप्रणीतम् । महापुराणम् ।	१	०
५५ पुरुषार्थचिन्तामणिः—आठवले इत्युपाह्वयिष्णुमठकृतः । ...	४	०
५६ नित्यापोढादिकार्णवः—पास्कररायसोमनिर्दिष्टासहितः ।	१	८
५७ आपारभूषणम्—रिण्यकेश्याह्निरमोकोपाह्वयिष्णुमठकृतम् ।	४	१

५८ आचारेन्दुः—माटे इत्युपाह्वयम्बकविरचितः ।	४	१०
५९ आदमञ्जरी—केलकरोपाह्वयपद्मविरचिता ।	२	०
६० यतिधर्मसंग्रहः—विश्वेश्वरसरस्वतीकृतः ।	१	१२
६१ गौतमप्रणीतधर्मसूत्रम्—हरदत्तकृतटीकासमेतम् ।	२	८
६२ ईशकेनकठप्रश्नमुष्टमाण्डवयानन्दवल्लीभूगोपानिपदः—सटीकाः	२	८
६३ छान्दोग्योपनिषत्—रङ्गरामानुजविरचितप्रकाशिकोपेता ।	३	१२
६४ बृहदारण्यकोपनिषत्—रङ्गरामानुजविरचितप्रकाशिकोपेता ।	३	४
६५ शाङ्खायनब्राह्मणम्—ऋग्वेदान्तर्गतवाक्कलशास्त्रीयम् ।	१	४
६६ काव्यप्रकाशः—उद्योतयुतप्रदीपसहितः । ...	६	४
६७ ब्रह्मसूत्राणि—दीपिकासमेतानि ।	४	८
६८ बृहद्ब्रह्मसंहिता—नारदपञ्चरात्रान्तर्गता । ...	१	१२
६९ ज्ञानार्णवतन्त्रम्—ईश्वरप्रोक्तम् । तन्त्रशास्त्रग्रन्थः ।	१	४
७० स्मृत्यर्थसारः—श्रीधराचार्यविरचितः ।	१	१०
७१ बृहद्योगतरङ्गिणी—त्रिमल्लभट्टविरचिता भागद्वयोपेता ।	१०	१२
७२ परिभाषेन्दुशेखरः—वैद्यनाथकृतगदाख्यटीकायुतः ।	२	६
७३ गायत्रीपुरश्चरणपद्धतिः—श्रीमच्छंकराचार्यविरचिता ।	१	८
७४ द्राष्टावणमृगसूत्रवृत्तिः—रुद्रस्कन्दप्रणीता ।	१	०
७५ ब्रह्मसूत्रभाष्यार्थरत्नमाला—रावणप्रणयविरचिता ।	४	४
७६ ईशकेनकठोपनिषदः—दिगम्बरानुचरकृतव्याख्यासमेताः ।	१	०
७७ वेदान्तसूत्रमुक्तावलिः—ब्रह्मानन्दसरस्वतीविरचिता ।	२	६
७८ त्रिस्थलीसेतुः—नारायणभट्टविरचितः ।	३	१२
७९ छान्दोग्योपनिषत्—मितासराख्यापानमेता ।	२	०
८० वाक्यवृत्तिः—श्रीमच्छंकराचार्यकृता टीका ।	०	८
८१ आश्वलायनश्रौतसूत्रम्—नारायणकृतवृत्तिसमेतम् ।	४	११
८२ ब्रह्मसूत्रवृत्तिः—हरिदीक्षितविरचिता ।	२	७
८३ संक्षेपशारीरकम्—व्याख्यासहितं भागद्वयोपेतम् ।	९	१
८४ अद्वैतामोदः—अभ्यंकरोपाह्वयानुद्देशाद्विप्रणीतः ।	२	०
८५ ज्योतिर्निबन्धः—शूरमहाश्रीशेखरानुविरचितः ।	३	१९
८६ विधानमाला—श्रीनृसिंहभट्टविरचिता ।	४	४
८७ अमिहोत्रधान्दिका—श्रीवामनदासिभिः कृता ।	२	१४
८८ निवृत्तम्—दुर्गाचार्यकृतवृत्तिसमेतम् । द्वायात्मकभागम् ।	११	४

आनन्दाश्रमसंस्कृतग्रन्थावलिः ।

ग्रन्थाङ्कः ९९

भास्करीयबीजगणितम् ।

कृष्णदैवज्ञविरचितनवाङ्कुरव्याख्यासहितम् ।

एतत्पुस्तकं

आपटेकुलोत्पन्नेन विष्णुसूनुना दत्तात्रेयेणाऽऽनन्दा-
श्रमस्थपण्डितसाहाय्येन संशोधितम् ।

तच्च

बी. ए. इत्युपपदधारिभिः

विनायक गणेश आपटे

इत्येतैः

पुण्याख्यपत्तने

महादेव चिमणाजी आपटे

इत्यभिधेयमहाभागप्रतिष्ठापिते

आनन्दाश्रममुद्रणालये

आयसाक्षरैर्मुद्रयित्वा

प्रकाशितम् ।

शालिवाहनशकाब्दाः १८५२

सिन्ताब्दाः १९३०

(अस्य सर्वेऽधिकारा गणेशामनानुसारेण ध्यायन्तीकृताः) ।

मूल्यं रुपयद्वयम् (२) ।

प्रास्ताविकं किञ्चित् ।

अथैतद्विदाकुर्वन्त्वत्रभवन्त आनन्दाश्रमसंकुनग्रन्थावलीग्राहका अनुग्राहका महामार्गाः ।
यद्वीजगणितं नाम गणितग्रन्थशिरोमणेः सिद्धान्तशिरोमणेर्द्वितीयोऽध्याय उच्यते इति ।
सोऽयं सिद्धान्तशिरोमणिर्भारतवर्षीयसुप्रथितकुशाग्रविषयज्ञोतिर्विद्वरभास्कराचार्यैर्व्य-
रचितः । त इमे भास्कराचार्याः स्वजनुषा सिद्धान्तशिरोमणिग्रन्थावतारेण च मही-
मण्डली कदाऽलमकार्षुरिति जिज्ञासायां स्वस्वीयग्रन्थावतारकालनिर्णयार्थं स्वग्रन्थे
प्रथमे गोलापरपर्याय प्रज्ञाध्याये स्वैरेवोद्घाटितं सर्वोत्कृष्टं साधनमुपलभ्यते । तद्यथा—

रसगुणपूर्णमही (१०३६) समशक्नुपसमयेऽभवन्ममोत्पत्तिः ।

रसगुण (३६) वर्षेण मया सिद्धान्तशिरोमणी रचितः ॥ इति ।

एतावता प्रबन्धेन नयनर्षिखेन्दु—(१०७२) मिते शाकेऽसौ सिद्धान्तशिरोमणि-
रात्मानमाससादेति निश्चिते सति पूर्वनिर्दिष्टश्लोकान्तर्गतो मयेति शब्दो भास्कराचार्यानेव
सृशतीति साधयितुं बीजगणितामिधे द्वितीयेऽध्याये प्रमाणं दृश्यते । तद्यथा—

आसीन्महेश्वर इति प्रथितः पृथिव्या-

माचार्यवर्धपदवीं विदुषा प्रयातः ।

लब्ध्वाऽवबोधकलिकां तत एव चक्रे

तज्जेन बीजगणितं लघु भास्करेण ॥ इति । (पृ० २०३) ।

बीजनवाङ्कुराभिधायाष्टीकायाः कर्त्रा कृष्णदैवज्ञेनापि टीकायाः प्रारम्भेऽयमे-
वार्थः किञ्चिदधिकेनार्थान्तरेण संयोज्यामिहितोऽस्ति । तथा हि—

‘ शाण्डिल्यगोत्रमुनिवरवंशावतंसविडनगरनिवासी कुम्भोज्ज्वलमूषणदिग्मूषणसरुला-
गमाचार्यवर्धश्रीमहेश्वरेपाध्यायतनयनिखिलविद्यावाचस्पतिर्गणितविद्याचतुराननो धरणि-
तराणिः श्रीभास्कराचार्यः ’ इति (पृ० २) । उपारनिर्दिष्टे ग्रन्थसंदर्भे टीकाकारेण
ग्रन्थकारवसतिस्थानत्वेन यद् ‘ विडनगरम् ’ उक्तं तदेव विडनगरमाचार्यैरपि
स्ववसतिस्थानत्वेन सूचितम् । तथा चोक्तं सिद्धान्तशिरोमणिग्रन्थस्य गोलाध्याये—

आसीन्सह्यकुलाचलाश्रितपुरे त्रैविद्यविद्वज्जने ।

नानासज्जनवाप्ति विज्जहाविडे शाण्डिल्यगोत्रो द्विजः ॥ इति ।

अत्रानिर्दिष्टविशेषनाम पुरं वसतिस्थानत्वेनाभिहितम् । तथाऽपि तद् ‘ विज्जहाविडे ’
इत्यनेन विशेषितम् । तस्य विशेषणम्यायमर्थः—विदो विद्वांसः । जहा मुदाः ।

तद्विज्जलविडं कस्मिन्देशे वर्तते संप्रति च केन नाम्ना तदाख्यायत इत्येतानिश्चयार्थं संशोधकैर्यतितथ्यं भवति ।

जवाभ्रतिथि(१९०९)परिमिते शकेऽकबरराजशासनेनाऽऽचार्यविरचितग्रन्थस्य पारसीकभाषायां भाषान्तरे कृतम् । तत्र ग्रन्थे भास्कराचार्याणां जन्मस्थान 'बेदर' इत्य-
मिहितम् । तद्वेदरं सोलापूरपुरातन्प्राच्यां दिशि पञ्चाशत्कोशान्तरे मोङ्गलराष्ट्रे वर्तते ।
परंतु तदपि न सद्यःकुलाचलाश्रितं भवतीति पारसीकभाषाग्रन्थोऽपि नात्र विषये
प्रमाणत्वेन स्मर्तुं शक्यते । एवं च विडं वा विज्जलविडं वा नगरं कस्मिन्देश आसी-
दिति यायातथ्येन प्रतिपादनं सर्वथेदानीं दुःशकं जातमस्ति । तथाऽप्येतद्विषयेऽप्रत्यक्ष-
मपि किञ्चित्प्रमाणमुपलब्धं योग्यं भवति । सानदेशाभिधे प्रदेशे 'चाळिमगाव'-
संज्ञकमहामामाज्ञैर्ऋत्यां दिशि पञ्चकोशान्तरे 'पाटण' इत्यभिध एकः खटकग्रामो
वर्तते । तत्र भवानीदेव्याः सुन्दरे मन्दिर एकः शिलालेखोऽस्ति । स च शिलालेख
आचार्याणां नप्त्रा चङ्गदेवेन भग्मव(११२८)मितशकादन तस्मिन्कीर्णोऽस्ति ।
तस्मिन्विश्लोत्कीर्णो लेखे भास्कराचार्यप्रणीतग्रन्थाध्ययनाध्यापनपरम्पराप्रचारार्थं मठ-
संस्थापनादिकं निर्दिश्य तन्मध्ये जैत्रपालनृपः स्वपितरं लक्ष्मीधरनामानं पाटणग्रामाग्नि-
मन्त्र्य नीतवानिरयुल्लेखः कृतोऽस्ति । एतस्मिंल्लेखे प्राक्तनसंतानपरम्परान्तर्गतानां
पण्णां पुरुषाणां नामानि कथयित्वाऽनन्तरं भास्कराचार्यसकाशादग्रिमसंतानपरम्परायाः
परिचयं दद्यानाः केचिच्छ्लोका लिखिताः । ते यथा—

लक्ष्मीधराख्योऽखिलसूरिमुखो वेदार्थवितार्किकचक्रवर्ती ।

ऋतुक्रियाकण्डविचारसारविशारदो भास्करनन्दनोऽभूत् ॥ २१ ॥

सर्वशास्त्रार्थदक्षोऽयमिति मत्वा पुरादतः ।

जैत्रपालेन यो नीतः कृतश्च विबुधाग्रणीः ॥ २२ ॥

तस्मात्सुतः सिद्धघणचक्रवर्ती देवज्ञवयोऽजनि चङ्गदेवः ।

श्रीभास्कराचार्यनिबद्धशास्त्रविस्तारहेतोः कुरुते मठं यः ॥ २३ ॥

भास्कररचितग्रन्थाः सिद्धान्तशिरोमणिप्रमुखाः ।

तद्वद्व्यवृत्ताध्याये व्याख्येया मन्मठे नियमात् ॥ २४ ॥ इति ।

अत्र जैत्रपालेन राज्ञा लक्ष्मीधरः पुरादतः (पाटणग्रामात्) नीतः । अथ च
लक्ष्मीधरसूनोश्चङ्गदेवस्य सिद्धघणराजसमाश्रयोऽभूदित्युक्तम् । जैत्रपालोऽयं यादववंशीयो
राजा सन् स देशगिर्षाभिधे नगरे त्रयोदशोत्तरादशशत(१११३)मितशकसमया-
दारभ्य रदनोत्तराद्(११३२)परिमितशकपर्यन्तं राज्यं कुर्वन्नासीत् । तदनन्तरं
च तत्पुत्रः सिद्धघणः शकसमयं दशनेशसंख्य(११३२)मारभ्य बाणाधिकद्विगुण-

धन्तेश(११६९)संख्यशककालपर्यन्तमवर्ततेति सर्वेषां सत्यतया मान्यमस्ति ।
 भास्कराचार्यकृतफरुणकुनूहलामिधग्रन्थरचनाकालश्च तत्रैव शरदिगिन्दु(११७९).
 युतः शकः प्रदत्तोऽस्ति । तस्मादाचार्याणां जीवितकालमर्यादा सा नाम शरदिगिन्दु-
 पर्यन्ता धर्तव्यैव भवति । तदानीं च तेषां वयोमानमेकोना सप्ततिरास' । पश्चाच्च किय-
 तीभिरल्पाभिरेव शराद्धिस्ते निवृत्ता बभूवुरिति ग्रहीतुं प्रतिबन्धकं नास्ति । तथा सति
 ' आचार्याणां लक्ष्मीधराख्यः सुतोऽयं श्रयोदशोत्तरैकादशसंख्य(१११३)शक,
 मारम्भ द्वात्रिंशदुत्तरैकादश(११३२)मितशकाङ्कपर्यन्तं राज्यं कुर्वतो जैत्रपालस्य
 राज्ञः समाश्रये तिष्ठति स्म ' इति शिलालेखगतं विधानमाचार्योपरतिकालविषयकेषां
 मानेन सह संगच्छते । तेषांऽप्येतच्छिलालेखे ' पुराटतः ' इति शब्देनोद्धिखितः
 पाटणाह्वयो ग्रामः, अयमेव बिडनगरमिति सनिश्चयं वक्तुं न पार्यते । लक्ष्मीधरस्य
 तत्पाटणपुरं निवासस्थानमभूदिति निर्विवादमस्तु । परं च तावता तत्पितृमांस्कराचा-
 र्यम्यापि तदेव निवासस्थानमासीदित्यनुमानकरणं कया विधया योग्यं भवेत् । पाटणा-
 ह्वयो ग्रामः सद्वाचलशाखास्तं संनिधयन्ति । तथाऽपि तावता पाटणविज्जडबिडशब्दावैकस्यैव द्वे
 नामनी इत्यनुमानं कर्तुं कारणं न दृश्यते ।

आचार्यपितृव्यवशीयेनानन्तदेवेन शके वेदवेदमहीमहीसंख्ये (११४४) उत्कीर्ण
 एक शिलालेख उपलभ्यते । स च ' चाल्लिगाव ' इत्यभिधग्रामादुत्तरस्मिन्पञ्चदो-
 शान्तरे सनिहिताया गिरणानद्याः समीपे ' बहाळ ' इति ग्रामोऽस्ति, तत्रत्ये सारजा-
 (शारदा)देव्या देवालये दृश्यते । एतस्मात्कारणाच्चाल्लिसमावाभिधग्रामस्य सवि-
 धप्रदेश आचार्यवंशजमण्डली वसन्त्यासेति सिध्यति । तथा चाऽऽचार्याणां वसति-
 स्थानं याथावर्थेन निश्चेतुं ' चाल्लिगाव-पाटण-बहाळ ' इत्यादिस्थलेष्वितोऽप्यधिकः
 संशोधनप्रयत्नः आवश्यक इत्यस्माकं प्रतिभाति ।

आचार्यकृतग्रन्थाध्ययनपरम्परायाः अव्याहृतं प्रचलनस्य व्यवस्था शब्दबवंशीयस्य
 राज्ञः आश्रयेण संजाताऽऽसीदित्युपरि कथितमेवाम्ति । तद्यादबवंशराज्यं शून्यवे-
 दसूर्यसंख्ये (१२४०) शकसमये नामशेषं भूत्वा दक्षिणदेशे यावनी सत्ता प्रवृ-
 त्ताऽभूत् । अर्थादेव तदारभ्य मठस्य राजाश्रयो नष्टो जातः स्यादित्दं स्पष्टमस्ति ।
 तथाऽपि सिद्धान्तशिरोमणिग्रन्थप्रशंसा सर्वत्रैव प्रयिताऽऽसीदिति समये समये विद्यानु-
 रागिभिः तद्ग्रन्थमरक्षणतर्पणसिद्धान्तमननयोरतीव मन आबध्य टीका विरच्य
 सिद्धान्तान् विशदान् मुलमवबोधाथ कर्तुं प्रयतितमित्युपलब्धटीकाग्रन्थावलोका-
 नेन वक्तुं पार्यते । परंतु तादृशग्रन्थाध्ययनपरम्परायाः खण्डितत्वात्सिद्धान्तशिरोमणेः
 सर्वेष्वेवाप्यायेषु विदुषा मनः सममवस्थातुं न शक्नोति स्म । प्रथमोऽध्यायः पाटीग-

गणितापरपर्याया ललावती सुगमा सती नालबोधे व्यवहारे चातीवोपयुक्तेति तदुपरि बहुमिष्टीका व्यरचिषत । तामु सर्वासु पुरातनीषु पुरातनी टीका ' गणितामृतलहरी ' नाम्नी नवाग्र्यशौण्डुमते (१३३९) शके व्यरचि । अर्थाद्यदवराज्यसमाप्त्यनन्तरं शतेन संवत्सरैर्लिखितेति यावत् । एतच्छतके टीकाग्रन्थो विरचितः कापि नाऽऽलक्ष्यते । अर्थादेतास्मिन्शतके सिद्धान्तशिरोमणिग्रन्थाध्ययनपरम्पराया उच्छिन्नत्वात्स दुर्बोधः संवृत्तः । ततश्च तदुपरि टीकाकरणमावश्यकं संजातम् । तदा च प्रथममागात्परत्र टीकाकृत्कश्चिदपि नोपलब्ध इति दृश्यते । तथाऽपि प्रारम्भे राजाश्रयमन्तराऽपि यथा भास्कराचार्यैः केवल स्वकर्तव्यतानुद्धिप्रेरितैर्मत्वा गणितविषये मननं कृतमथ च सिद्धान्तशिरोमणिममं निखिलविद्वद्गुण्डवन्धं ग्रन्थं निर्माय परमं यशः संपादित तद्वद्वैकाकारैरपि स्वस्वबुद्धिवैमवानुसारेण स्थले स्थले यथोपपन्नमध्ययनं यथोपपन्नभागे च टीकाकरणक्रमः प्रचालितः । राजाश्रयाभावादेतादृशा विद्याव्यासाङ्गिना टीकाकरणजनितप्रयासमूल्यं धनमादरो वा यत्किंचिदपि लभ्यं नाऽऽसीत् । परंतु मुख्यतः श्रमताफल्यकारित्वं परमेश्वरायत्तम् । स च नित्यं जागरूक इत्यस्मत्परिश्रमानवेक्षत एव । किंच ' ब्राह्मणेन निष्कारणं पडङ्को वेदोऽध्येयो ज्ञेयश्च ' इति महामाध्यकारोक्तेः, ' कर्मण्येवाधिकारस्ते मा फलेषु कदाचन । मा कर्मफलहेतुर्भूर्मा तेऽसङ्कोऽस्त्वकर्मणि ' । इति भगवदुक्तेश्च ब्राह्मणैः स्वकर्तव्यतानुद्धिप्रेरितैर्मत्वा वेदशास्त्रादिविद्यायाः संरक्षणपुनरुज्जीवनाद्यर्थं कष्टकरणं जनननादिकालप्रवृत्तं तत्तथैवेदानीमपि तादृशैस्तैः प्रक्रान्तम् । तेन नवत्रिंशमहीमित (१३३९) शकसमये रामकृष्णारूपो ज्योतिर्विद्वरः सिद्धान्तशिरोमणिप्रथमाध्यायोपरि टीकाकर्तोदगात् । तथा शकेऽग्निरसवेदरसासंरुधे (१४६३) सूर्यदासः प्रथमाद्वितीयाध्यायटीकाकर्तोदयसीत् । अथ च तेन बीजमाध्य व्यरचि । सोऽयं सूर्यदासः स्वपितुर्नाम ज्ञानराज इत्यावेद्य लिखति—

तत्सूनु सूर्यदासः सुजनविधिविदा प्रीतये बीजमाध्यम् ।

चक्रे सूर्यप्रकाश स्वमतिपारिचयादादित सोपपात्ति ॥ ३ ॥ इति ।

अत्र ' स्वमतिपरिचयात्, ' इत्येतत्पदानिवेशाद्, बीजमाध्यविरचनप्रवृत्तिकारणत्वेन यदुल्लिखितं साप्रतं गणितशास्त्राध्ययनाध्यापनपरम्परा विच्छिन्नेति, तस्यैवार्थस्य द्विगुणं बल लब्धं भवति । अर्थाद् गुरुमुखं विना बीजसमग्रन्थोपारि टीकाविरचनं तत्रापि तत्सोपपत्तिकमिति यन्महत्कार्यं तत्सूर्यदासेन संपादितमिति सूर्यदासविषये कस्यापि मनसि कुतूहललहरयोऽवश्यं समुद्भसेयुरेव ।

सूर्यदासादनन्तरं स्थूलमानत एकारमिन् संवत्सरशतके व्यतीते बीजगणितोपारि टीकालेखनप्रयत्नः कृष्णदेवदेव कृतः । स एवाद्यास्माभिः ' बीजनवाङ्मुरा ' इति

विधितः संमुद्राऽऽनन्दाश्रममुद्रणालये विदुषां पुरतः प्रस्थाप्यते । एतद्व्यविरचना-
 समये स्वतीव गणितशास्त्राध्ययनपरम्परा लुप्ता भूत्वा ज्ञानवृत्तः शुष्कतां गत आसीत् ।
 एवं सत्यपि तादृशस्य दुरूहस्य सिद्धान्तग्रन्थस्य यायातय्येन तात्पर्यार्थं वारं वारं
 मूढमया बुद्ध्या विचार्य महता परिश्रमेण मनस्याकल्य तदुपरि सोपपत्तिकं टीका-
 विरचनमिति यत्तच्छुष्कवृत्तस्य नूतनाङ्कुरोत्पादनमिवातीव दुष्करमभूत् । तथाऽपि
 तत्कार्यं कृष्णदेवज्ञेन विदुषा पारं नीतम् । तदानीं चैतद्विदुषो दुःसाध्यकार्यकारिणः
 परिश्रमस्य कौशुककारी तु दूरं, परं सामान्यतोऽवगन्ताऽपि समाजे काश्चिन्नाऽऽसीदिति
 वदन्ते । दक्षिणापथे सर्वत्र यावनसत्ताप्रभावस्य पूर्णं प्रसाराद्भवो जना द्विजा अपि
 यवनभाषाध्ययने तदधीनतया यवनसेवाकरणे च व्यापृताः सन्त आयुर्व्ययं कुर्वाणा
 आसन् । तेन कारणेनेह लोक आश्रयदातुरयवा गुणग्राहिणः कस्यचिन्मानवदेह-
 धारिणो लिप्तायाः बल्पनां परित्यज्यानेन मत्परिश्रमेण सर्वाधारः सर्वज्ञः परमेश्वरः
 संतुष्यतीति तच्चरणकमलयोरेव प्रस्तुतग्रन्थाशिरोमणिसमर्पणेन स्वमनसः समाधानकरणं
 ग्रन्थकारस्याऽऽवश्यकं संजातम् । तदुक्तं ग्रन्थकारेणैव—

यद्भास्करेण निजधामगुणातिरेकः ।

संपादितं सगुणवर्गघनं हि बीजम् ।

तत्कृष्णभूमिमधिगम्य विचारवारः-

संसिक्तमङ्कुरजनुप्यमवस्तमर्थम् ॥ ९ ॥

यैः धर्मैर्विरचितोऽस्ति नवाङ्कुरोऽतो

तेषामभिज्ञ इह कः परमात्मनोऽन्यः ।

इत्थं विचिन्त्य जगदीश तवैव तुष्टये

सर्वज्ञ ते चरणयोर्निहितस्ततोऽयम् ॥ ७ ॥ इति ।

सिद्धान्तशिरोमणिग्रन्थस्य प्रणेता श्रीभास्कराचार्यः, तदन्तर्गतबीजाध्यायोपरि
 सोपपत्तिकनवाङ्कुराख्यटीकाकर्ता कृष्णदेवज्ञश्चेत्यनयोः संबन्धी समग्रो विचारः
 स्वकृतमारतीयज्योतिःशास्त्रे केलासनिवासिबालकृष्णसन्तानशंकरदीक्षितैः कृतो बरी-
 वर्ति । स बाष्पकैरवश्यं प्रेक्षणीयः । अस्माकमपि मुख्यतः स एवाऽऽधारमनोऽस्ति ।

दक्षिणदेशमियतमहंमदीयराष्ट्रस्य ये स्वतन्त्राः पञ्च विभागाः संपन्नास्तेषां मध्ये
 विदर्भ (वन्हाड) देशाधिपतिर्यवनोऽपि सन्न जात्या यवनोऽपि तु धर्मतः । जात्या तु
 हिन्दुरेवेति तदन्नःकरणेन आर्यधर्मसंबन्ध्यादरभावः प्रणष्टं न शशाक । एतस्मात्तत
 एव चाऽऽर्यफलज्योतिषोपरिगतश्रद्धावशाच्चैन्द्राग्रे केषांचिदार्थदेवज्ञानां केदा कदा
 राजाधोगो लभ्योऽभूत् ।

कृष्णदैवज्ञेन स्वकृतटीकोपसंहारार्थं चत्वारः श्लोका लिखिताः । तत्र स्वगुरुर्विष्णुः, तद्गुरुर्गोविन्दः, तद्गुरुस्तत्पितृव्यो ग्रहलाघवकर्ता गणेशदैवज्ञः, तद्गुरुस्तत्पिता केशवदैवज्ञ इत्येवं स्वविद्यागुरुपरम्पराभुङ्क्ष्वस्य, स्वपिता बल्लाल, तत्पिता त्रिमल्लः, तत्पिता रामा-
मिषः, तत्पिता चित्तामणिरेवं स्वपितृपरम्परा निर्दिष्टाऽस्ति । तन्मध्ये कृष्णदैवज्ञपितृपरम्प-
रागतगतारामामिषदैवज्ञस्योपर्युद्धिखितविदर्भाधिपस्येमादृशाहस्य स्वलोऽपि सगाश्रयोऽ-
भूत् । परंतु दिङ्मीपतिनाऽकवरेण तद्विदर्भराष्ट्रं यदा विलयं नीतं तत आरभ्यैतद्वंशजस्य
राजाश्रयः समाप्तिमगात् । तथाऽप्यकवरस्तत्पुत्रो जहागिरिश्चैतयोरत्यन्तोग्रयवनधर्माभि-
मानामावान्मुहूर्तज्योतिषविषये विश्वासाच्चाऽऽर्थज्योतिर्विदा तन्निकट आश्रयो लभ्योऽभूदि-
त्येतद्विषये प्रमाणं लेखाः सन्ति । तदनुसारेण विद्वत्ता कीर्तिं समाकर्ण्य नहागिरेण दिङ्मीश्वरेण
स्वीयराजासमायामाश्रयं दावा कृष्णदैवज्ञः प्रवेशितः स्यादिति कृष्णदैवज्ञभ्रातृरङ्गनाथस्यो-
पेक्षाकृते । सूर्यसिद्धान्तोपरि गूढार्थप्रकाशिकानाम्नी टीकाऽनेन रङ्गनाथेन लिखिता ।
तत्र प्रारम्भे स उक्तवान्—

‘ पितरौ गोविन्दबल्लालौ जयतोऽम्बाशिवात्मकौ ।
याम्यां पञ्च सुता जाता ज्योतिःसंसारहेतवः ॥ २ ॥
मार्वभौमजहागिरिविश्वासास्पदमापणम् ।
यस्य तं आतरं वन्दे बुधं कृष्णं जगद्गुरुम् ॥ ३ ॥ इति

(आनन्दाश्रमस्थहस्तलिखितग्रन्थः, अनुक्रमाङ्कः २०५०)

रङ्गनाथपुत्रं मुनीश्वरं प्रति जहागिरात्मजशहाजानस्याऽऽश्रयोऽस्ति स्म । शहा-
जानस्य राजकार्यकर्मणि (शासनसमये) उत्तरार्धे, तथाऽग्रे औरंगजेन राजस्य राज्य-
करणकाले च दिङ्मीपतेरप्रतरः स्वधर्माभिमानो जागरूको भूत्वा हिन्दुजातीयज्योतिर्विदा
राजाश्रयोऽनशत् । तथाऽपि तस्मिन्नेव समये श्रीशिवराजभूपते राज्यप्रस्थापनस्य
जातन्त्राद्वार्थज्योतिषिकान्तर्याम्यधर्मांशराजाश्रये लब्धः । तेन टीकायाः स्थाने
स्वतन्त्रः करणग्रन्थः स्वात्मानमलभत । तन्नाम करणकौस्तुभ इति । स चेः पूर्वमे-
वाऽऽनन्दाश्रमग्रन्थावल्ल्या संमुद्य समावेशितोऽस्ति ।

एतदनन्तरं नवाङ्कुराटीकास्थोपपत्तिविषये टीकामहत्त्वे च किञ्चिद्वक्तव्यं प्रसङ्गा-
गतम् । परंतु बीजोपरिगतसूर्यदासकृतटीका नाद्यापि मुद्रिता । तत्प्रकाशनवेलाया
शुलनात्मकविचारसरण्या नवाङ्कुरचर्चाकरणं वरम् ।

बीजगणिताभ्यायगतनवाङ्कुरटीकायाः संस्करणार्थं सहायभूतानि यानि प्रत्यन्तरा-
प्यासंस्तेषु धर्मज्ञं धर्मज्ञं चैव नरहर गोपाल सरदेसाई उनेषां ग्रन्थसंग्रहान्धर्म्यं वर्तते ।

तथा गसंज्ञकं माण्डारकरप्राच्यविद्यासंशोधनमन्दिरान्तर्गतम् । चसंज्ञकं च काशीस्थित-
महाविद्यालयान्तर्गतं ज्ञेयम् । तान्येतानि पुस्तकानि सहायार्थं यैः परहितप्रवणान्तः-
कर्णैः प्रदत्तानि तेषां संस्थाधिकारिणां चोपकारभराब्जिरसा वहामः । ग्रन्थमुद्रणार्थ-
मानन्दाश्रमग्रन्थसंग्रहालयस्थं कसंज्ञकं पुस्तकमेव मुख्यत उपयुक्तमभूत् । मुद्रणार्थं प्रत्य-
न्तरकरणकार्यं वे. शा. सं. मराठेशास्त्री इत्येतैः संपादितम् । स्थले स्थले विशिष्टसंशोधन-
कर्मणि 'आनन्दाश्रमस्थप्रधानसंशोधकमारुलकरोपाह्वशंकरशास्त्रिभिः' अतीव साहायक-
माचरितम् । कुट्टकं मध्यमाहरणं चैतत्प्रकरणद्वयस्य यायातध्येन तात्पर्यार्थावगमविषये
'प्रो० व्यम्बक भिकाजी हर्ड्डीकर' इत्यभिधेयमहाशयानामतिमात्रं साहाय्यं संजात-
मित्यवश्यं निवेदनीयम् । एभिर्हर्ड्डीकरोपाह्वमहाशयैराधुनिकबीजगणितपद्धत्या सहैत-
द्बीजगणितसंख्यास्तुलना कृत्वा कियानपि प्रास्ताविकभागो लिखितुं समारब्धः । परंतु
सांसारिककतिपयान्यकार्यव्यासक्तान्तःकरणतया समारब्धः स न विस्तृतां गतः किंतु यथाव-
स्थित एवावस्थितः । ग्रन्थगतगद्यपद्यादेर्विमजनं नवाङ्कुराटीकाकारपरिगृहीतविभागसरणि-
मनुरुध्य कृतमस्ति । तेन टीकारहस्यार्थस्य मनस्यवतरणं सुलभं भवेत् । यत्र कचन स्थले
टीकाया आवश्यकता न प्रतिभाता तत्र टीकाकृता वासनाभाष्योपरि सर्वात्मना विश्वासो
दत्तः । तस्य च वासनाभाष्यस्येदाभी चक्षुःपुरतोऽवस्थितेरभावाद्बीजगणितान्तर्गतः किया-
मपि भागः स्थले स्थले टीकाविरहितावस्थामनुभवति । सेयं न्यूनता मूलग्रन्थं वासनाभाष्ये-
णालंकृत्य तत्सहायेन सूर्यदासकृतबीजभाष्याख्यटीकोद्भूतनकरणेन दूरं गता भविष्यति ।
तदिदमपि कार्यं यदा कदाचनाऽऽनन्दाश्रमसंस्था सिद्धिं नेष्यतीत्याशास्ते—

• पुण्यपत्तनस्थमाग्दाश्रममुद्रणालयम् । } आपटेकुलोत्पन्नो
• मार्गशीर्षे शुक्ल १५ अ० १८५२ } गणेशात्मजो विनायकगर्भा ।

अनुक्रमणिका ।

—:०:—

प्रकरणानि ।	पृष्ठाङ्काः ।
१ धनर्णपद्धिषम्	१—१३
२ शून्यपद्धिषम्	१४—२०
३ वर्णपद्धिषम्	२१—३४
४ करणीपद्धिषम्	३५—५७
५ कुट्टकविवरणम्	५८—९२
६ वर्गप्रकृतिः	९३—१११
७ एकवर्णसमीकरणम्	११२—१३६
८ मध्यमाहरणम्	१३७—१५३
९ अनेकवर्णसमीकरणम्	१५४—१७५
१० अनेकवर्णसमीकरणान्तर्गत मध्यमाहरणम्	१७६—१९४
११ मावितम्	१९५—२०५
हस्तलिखितप्रतीनां समाप्तिः	२०६—२०७

तस्मादधीत्य विधिवत् त्रिम्बन्ध ज्योतिष गुरो ।

कृष्णो दैवविदा श्रेष्ठस्तनुते बीजपटवम् ॥ १० ॥

अव्यक्तत्वादित बीजमित्युक्त शास्त्रमर्तुमि ।

तद्व्यक्तीकरणं शक्यं न विना गुर्वनुग्रहम् ॥ ११ ॥

अथ शाण्डिल्यगोत्रमुनिवरवशावतसजनिडनगरनिवासिमुम्भोद्भवभूषणादिभूषणसकला
गमाचार्यवर्यश्रीमहेश्वरोपाध्यायतनयनिखिलविद्याचक्षुस्पतिगणितविद्याचतुराननधरगणितर-
णि श्रीभास्कराचार्य स्वगणितरूपासिद्धा-तशिरोमणिं चिन्नीर्षुस्तदुपयोगितया तदध्याय-
भूत व्यक्तगणितमुक्त्वा तथाभूतमव्यक्तगणितमारभमाण प्रत्यह्व्यूहानिरासाय शिष्टाचा-
रपरिपालनार्थं मङ्गलमाचरन्निशानिधाय तदुपजातिकया निबध्नाति—

उत्पादकं यत्प्रवदन्ति बुद्धेरधिष्ठितं सत्पुरुषेण साख्याः ।

व्यक्तस्य कृत्स्नस्य तदेकबीजमव्यक्तमीशं गणितं च वन्दे ॥ १ ॥

अत्रायमवयव । तदव्यक्तमीश गणितं च वन्दे । ईशपक्षे यत्तदोर्हिङ्ग[वि]परिणा-
मेन यदितिस्थाने य तदितिस्थाने त चेति बोद्धव्यम् । अव्यक्तं प्रधानम् ।
साख्यशास्त्रे जगत्कारणतया प्रसिद्धम् । ईशं साच्चिदानन्दरूप वेदान्तवेद्यम् ।
गणितमन्त्राव्यक्तमेव । अव्यक्तपदस्याऽऽवृत्त्याऽव्यक्त गणितमिति तद्विशेषणस्य विवक्षि-
तत्वात् । तद्व्यक्तस्कारेण च तदधिष्ठानी देवता नमस्कृत्या भवति । शालग्राम-
शिलादौ तथा दृष्टत्वात् । तत्र प्रधानपक्षे किं तदव्यक्तम् । साख्या यद्वन्द्ये-
रुत्पादकं प्रवदन्ति । बुद्धेस्तत्त्वविशेषस्य महदारूपस्य । उत्पत्तिरत्राभि-व्यक्ति ।
यतस्ते सत्कार्यवादिन । ननु प्रधानमचेतनं कथं कार्यमुत्पादयेदित्यत उक्त-
पुरुषेणाधिष्ठितं सदिति । यथा हि कुलालादिना चेतनेनाधिष्ठितं कपालादि घटाद्यु-
त्पादकं तद्वदित्यर्थः । अत्र साख्या सेश्वरा श्रीमत्भगवत्पतञ्जलिमतानुसारिणो ज्ञेयाः ।
निरीश्वरा हि कपिलमतानुसारिणः पुरुषनिरपेक्षमेव प्रधानमुत्पादकं प्रवदन्ति । तदुक्त-
मीश्वरकृष्णेन सप्तत्याम्—

वत्सविवृद्धिनिमित्तं क्षीरम्य यथा प्रवृत्तिरज्ञस्य ।

पुरुषविमोक्षनिमित्तं तथा प्रवृत्तिः प्रधानम्य ॥ इति ।

ननु तादृशे प्रधाने किं प्रमाणमित्यत्र आह — कृत्स्नस्य व्यक्तस्यैव बीजमिति ।
समस्तस्य व्यक्तस्य कार्यजातस्यैव बीजमुपादानम् । तथा च नियतादिकार्यजातं मोपा-
दानकं कार्यत्वात् । यदव्यक्तित्यनुमानं लाघवसहकृतं तत्र प्रमाणमिति भावः । न चेश्वरे-
णार्थान्तरता । तस्य निर्विपरिवर्त्यापरिणामितयाऽनुपादानत्वात् । परिणामित्वेऽपि कथं
मचेतनं चेतनपरिणामं म्यादिति । एवमिति पुरुषत्रयवच्छेदः । तन्मते पुरुषस्यानुपादा-

नवाङ्कुरव्याख्यासहितम् ।

नत्वात् । यतस्ते वदन्ति पुरुषस्तु पुष्करपलाशवन्निलेप इति । यथा वेदान्तिमते माया-
ब्रह्मणी द्वे अपि प्रपञ्चस्योपादाने तद्वदित्यर्थः । अपेशपक्षे—सांख्याः सम्यक्ख्या-
यते ज्ञायत आत्मा यथा सा संख्याऽऽत्माकारान्तःकरणवृत्तिः सा येषां ते सांख्या
आत्मज्ञानिनः । सत्पुरुषेण विवेकादिसाधनचतुष्टयसंपत्तिमता । अधिष्ठितमादरनैरन्त-
र्याम्यां श्रवणादिविषयीकृतं सन्तं बुद्धेस्तत्त्वज्ञानस्योत्पादकं प्रवदन्ति । ननु
तस्याजनकत्वादबुद्धिजनकत्वे मानाभाव इत्यत आह—समस्तस्य व्यक्तस्य कार्य-
जातस्यैकमसाधारणं बीजमुपादानमित्यर्थः । ‘यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते’ इति ।
“तत्सृष्ट्वा तदेवानुप्राविशत्” इति । “तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः संभूतः” । इत्या-
दिश्रुतयस्तदुपादानत्वे प्रमाणमिति भावः । ननु निर्विकारस्योपादानत्वे परिणामितया
कथमुपादानत्वमिति चेत् । सत्यम् । उपादानं द्विविधम् । परिणममानं विवर्तमानं
चेति । तत्र परिणामि विक्रियावत् । यथा सृष्टादि घटादेः । विक्रियाशून्यं विवर्तमा-
नम् । यथा शुक्ल्यादि रजतादेः । तत्र यद्यपि निर्विकारस्येशस्य परिणाम्युपादानता
नोपपद्यते तथाऽपि विवर्तमानोपादानत्वे न काऽप्यनुपपत्तिरस्तीत्यलं पल्लवितेन । मायाया
उपादानत्वपक्षेऽपि विवर्तमानोपादानत्वस्यात्र विवक्षितत्वादेकमित्युक्तम् । अथ गणि-
तपक्षे । सांख्याः संख्याविदो गणकाः सत्पुरुषेण स्वरूपयोग्येनाधिष्ठितमम्यस्तं यद्बुद्धेः
शिरोमणिश्च्यमाणप्रश्नोत्तरार्थादिज्ञानस्योत्पादकं प्रवदन्ति । ननु प्रश्नोत्तरार्थादिज्ञान-
स्योत्पादकं व्यक्तमेवास्ति—

गुणज्ञमूलोनयुतस्य राशेर्दृष्टस्य युक्तस्य गुणार्धकृत्या ।

मूलं गुणार्धेन युतं विहीनं वर्गीकृतं प्रष्टुरभीष्टराशिः ॥

इत्यादि । कुज्योनतद्वृत्तिद्वृताकृतशकनिष्ठी कुज्यैव यत्फलपदं पलभा भवेत्तेति ।

द्युज्यापक्रमभानुदोर्गुणयुतिस्तिथ्युद्धृता द्व्याहता

स्यादाद्यो युतिवर्गतो यमगुणात्सप्तमराप्त्योनिताः ।

नागाद्यङ्गदिगङ्काः पदमतस्तेनाद्य ऊनो भवे-

द्यासार्धेष्टगुणाच्चिप्रावकमिते श्रान्तिज्यकातो रविः ॥

इत्यादिवाक्यतो यावत्तावदादिवर्णकल्पनानिरपेक्षेर्गुणनमजनादिमार्गैः क्रियमाणं गणितं
व्यक्तमित्युच्यते । तत्कथमुच्यते प्रश्नोत्तरार्थज्ञानरूपाया बुद्धेरुत्पादकमव्यक्तमित्यत आह—
व्यक्तस्येति । व्यक्तस्य यावत्तावदादिवर्णकल्पनानिरपेक्षस्य गुणज्ञमूलोनयुतस्य राशेरि-
त्याद्यस्य द्युज्यापक्रमभानुदोर्गुणयुतिस्तिथ्युद्धृता द्व्याहतेत्याद्यस्य च गणितस्यैकं बीजं
मूलमिति यावत् । द्युज्यापक्रमेत्यादिगणितप्रकारम्य वर्णकल्पनामूलत्वादिति भावः । धेयांसि
बहुविधानीत्युक्तत्वाल्लभ्यकारत्रयमुचितमेव मङ्गलस्य ममासिजनकत्वं विन्धुध्वंसजनकत्वं वा
प्रकृतानुपयुक्तत्वाद्ग्रन्थविस्तरभयाच्चूडामप्यादि विस्तृतत्वाच्च नेह व्युत्पाद्यते तत्तत् एव

द्रष्टव्यम् । ईशस्य समस्तकार्यजनकत्वं वदता तत्प्रमणामस्य ग्रन्थसमाप्तिप्रचञ्चादिरूपं फलं कैमुतिकन्यायेनैव सूचितम् । यतो यो यदिष्टमनिष्टं वा कर्तुं शक्तः स स्वप्रण-
तस्यैतदिष्टं स्वद्वेष्टतदनिष्टं च विदधाति । ईशस्तु सर्वं कर्तुं समर्थः स्वप्रणतस्य
सर्वमिष्टं विदध्याद् ग्रन्थसमाप्तिप्रचयरूपं किमुतेति । अत्र साख्यवेदान्तिमतव्युत्पादनं
ग्रन्थविस्तरभयान्न कृतं तत्तत् एवावगन्तव्यम् ॥ १ ॥

इदानीं प्रेक्षावत्प्रवृत्तिहेतुविषयादिचतुष्टयं संगतिं च शालिन्या दर्शयति—

पूर्वं प्रोक्तं व्यक्तमव्यक्तबीजं

प्रायः प्रश्ना नो विनाऽव्यक्तयुक्त्या ॥

ज्ञातुं शक्या मन्दधीभिर्मितान्तं

यस्मात्तस्माद्वच्चि बीजक्रियां च ॥ २ ॥

अस्यार्थः—तस्माद्वेतोर्बीजस्य यावत्तावदादिवर्णकल्पनादिभिः क्रियमाणस्य गणि-
तस्य क्रियामितिकर्तव्यता वच्चि । यस्माद्व्यक्तं वर्णकल्पनानिरपेक्षं गणितं पूर्वं
प्रोक्तम् । ततः किमिष्यत आह—अव्यक्तबीजमिति । अव्यक्तं बीजगणितं बीजं
मूलं यस्य । तथा च पूर्वं प्रोक्तमपि व्यक्तं तावत्सम्बन्धतया न ज्ञायते यावद्बीजक्रिया
नोपपाद्यते । तत्किं व्यक्तज्ञानार्थमेवायमारम्भ । नेत्याह । यस्माच्च सुधीभिरप्यव्यक्त-
युक्त्या विना प्रश्ना ज्ञातुं प्रायो न शक्या मन्दधीभिस्तु नितान्तं ज्ञातुमशक्या एवे-
त्यर्थः । प्रश्नाध्यात्र सिद्धान्तशिरोमणौ त्रिप्रश्नाधिकारे वक्ष्यमाणा भाकर्णे खगुणाङ्गुले
किल सखे याम्यो भुजखण्डल इत्यादयः । परे प्रश्नाध्यायोक्ता इतरे पृच्छकवशादपि
ते ज्ञेयाः । यद्वा तस्माद्व्यक्तं पूर्वं प्रोक्तमिदानीं बीजक्रियां च वच्चि । यस्माद्व्यक्त-
युक्त्या विना प्रश्नाः प्रायो बहुधा ज्ञातुं नो शक्याः । तेनैवमुपलभ्यते केचन प्रश्ना
व्यक्तयुक्त्याऽपि ज्ञातुं शक्यन्ते । वक्ष्यति च प्रश्नाध्याये—

पाठ्या च बीजेन च कृद्वक्त्रेण वर्गप्रकृत्या च तथोत्तराणि ।

गोलेन यन्त्रैः कथितानि तेषां बालावबोधे कतिचिच्च वच्चि ॥ इति ।

तथा च प्रश्नोत्तरार्थज्ञानसाधनमव्यक्तं च भवति । यतस्तस्माद्व्यक्तं पूर्वं
प्रोक्तमिदानीं बीजक्रियां वच्मीत्यर्थः । ननु प्रश्नोत्तरार्थज्ञानसाधनं द्वयमपि
भवत्यतस्तर्हि त्वयोक्तमेतत्कथं व्यक्तं पूर्वप्रोक्तमित्यन आह—अव्यक्तबीजमिति ।
अव्यक्तम्य बीजं मूलं तथा च यावद्व्यक्तगणितोक्तभिन्नपरिकर्माष्टकत्रैराशिकादिकं न
ज्ञायते तावद्व्यक्ते प्रवेशो न भवतीति व्यक्तं पूर्वं प्रोक्तमिति भावः । तद्वच्च व्यक्त-
सापेक्षतया व्यक्तानन्तरं ग्रहगणितोपयुक्ततया ग्रहगणितात्प्रागव्यक्तस्याऽऽरम्भो युक्त इति
संगतिः प्रदर्शिता । अमंगनप्रलापो हि प्रेक्षावतामनवबोधेयवचनो भवति । बीजक्रियां

वच्मीति वदतैकवर्णानेकवर्णसमीकरणमध्यमाहरेणभावितरूपभेदचतुष्टयभिन्नं गणितं विषयः ।
प्रदर्शितः । तदुपयुक्ततया धनर्णपाट्टिवकरणीपाट्टिवकुट्टकवर्गप्रकृतिचक्रनालान्यपि विप-
यत्वेन प्रदर्शितानि । विषयस्य शास्त्रस्य च प्रतिपाद्यप्रतिपादकभावः संबन्धोऽपि बीज-
क्रियां वच्मीत्यनेनैव दर्शितः । यद्वा ज्ञातेऽपि विषये प्रयोजने च वेदवाङ्मयहेतुकैरा-
धुनिकैः कल्पितमिदमुत पारम्पर्यागतमिति संशयेन नूतनकल्पितमेवेदं शास्त्रमिति भ्रमेण
वा प्रेक्षावन्तः शिष्टा न प्रवर्तेरन् । तदर्थं पारम्पर्यलक्षणसंबन्धकथनमावश्यकम् । तच्च
बीजगणितस्य प्रश्नज्ञानसाधनत्वं वदताऽऽचार्येण कृतमेव । तथा हि अन्येऽपि गणिते
प्रश्नज्ञानसाधनत्वाज्ज्योतिषत्वाद्देवाङ्गत्वाद्ब्रह्मणः सकाशाद्वसिष्ठादिद्वारा पारम्पर्येणाऽऽगत-
मित्युक्तं भवति । उक्तं च नारदेन “अस्ति शास्त्रस्य संबन्धो वेदाङ्गमिति धातुतः” इति ।
आचार्योऽपि गोलाध्याये स्पष्टीकृतवासनायां वक्ष्यति—

दिव्यं ज्ञानमतीन्द्रियं यदपिभिर्बाह्यं वसिष्ठादिभिः

पारम्पर्यवशाद्ब्रह्मस्यमवनीं नीतं प्रकाश्यं ततः ।

नैतद्देवेषिकृतघ्नदुर्जनदुराचाराचिरावासिनां

स्यादायु सुकृतसयो मुनिकृता सुमामिमामुज्जतः ॥ इति ।

प्रयोजनं तु प्रश्नोत्तरार्थज्ञानं गोलाज्ञानं चापरं परम्परया जगतः शुभाशुभफलार्थं
यतो वक्ष्यति गोलाध्याये—

ज्योतिःशास्त्रफलं पुराणगणकैरादेश इत्युच्यते

नूनं लग्नबलाश्रितः पुनरयं तत्स्पष्टत्वेदाधयम् ।

ते गोलाश्रयिणोऽन्तरेण गणितं गोलाऽपि न ज्ञायते

तस्माद्यो गणितं न वेत्ति स कथं गोलादिकं ज्ञास्यति ॥ इति ।

नारदोऽपि—प्रयोजनं तु जगतः शुभाशुभनिरूपणमिति । मुख्यं च शास्त्रप्रयो-
जनमेवास्य प्रयोजनम् । यो ज्योतिषं वेत्ति नरः स सम्यग्धर्मार्थिकमाह्वयते यशश्चेति ।
इहाधिवारी तु प्रश्नादिजिज्ञासु पाठितन्यक्तश्च । स च द्विज एव । यद्वक्ष्यति सिद्धा-
न्तशिरोमणौ—

तस्माद्द्विनैरध्ययनीयमेतत्पुण्यं रहस्यं परमं च तत्त्वम् ॥ इति ।

अत्रैवकारस्य पाठक्रमेण योजने ज्योतिषम्यावद्याध्ययनीयता प्रतीयते ।
द्विजरेवेति योजने द्विजातिरिक्तेरनध्ययनीयता च प्रतीयते । द्वे अप्यत्र युक्ते
इति । ननु यद्देवि व्याख्याने अन्यच्चबीजमित्यत्र तत्त्वस्यैवमाप्ते व्यक्तस्य
कृत्स्नस्य तदेकबीजमिति सर्वग्रन्थविरोधः । कश्चिद्व्यक्तभागो व्यक्तस्य बीजं कश्चि-
द्व्यक्तभागोऽव्यक्तस्य बीजमिति न विरोध इति चेत् । न । कृत्स्नपदस्योक्त-

त्वात् । न च व्यक्तस्य कृत्स्नस्य तदेकबीजमिति बीजस्य व्यक्तमूलकत्वेऽप्यविरुद्धमिति वाच्यम् । व्यक्तज्ञानेऽव्यक्तज्ञानमव्यक्तज्ञाने च व्यक्तज्ञानमिति परस्पराश्रयस्य दुस्तरत्वात् । मैवम् । गङ्गा गङ्गेति यो ब्रूयाद्योजनानां शतैरपि । मुच्यते सर्दपापेभ्य इत्यादौ सर्वशब्दस्येव प्रकृते कृत्स्नपदस्य बहुत्वपरत्वात् । इतरथा व्यक्तानन्तरमव्यक्ता भानुपपत्तेः । अत एव कश्चन व्यक्तभागोऽव्यक्तमूलं कश्चिदव्यक्तभागो व्यक्तमूलमिति विरोधपरिहारो युक्त एव कृत्स्नपदे संकोचस्यावश्याभ्युपेयत्वान्न हि व्यक्तोक्तसंकलनव्यवकलनादिष्वप्यव्यक्तं मूलमिति केनाप्युररी क्रियते । किं तु गुणघ्नमूलोनेत्यादावेव । किं च कृत्स्नपदे संकोचाभावेऽपि न कश्चिद्दोषः । तथाहि यथा गुणघ्नमूलोनेत्यादिव्यक्तगणितस्याव्यक्तमूलकत्वेऽपि न स्वरूपनिर्वाहाय तदपेक्षा किं तूपपत्तावेव तद्वदखिलस्यापि व्यक्तस्याव्यक्तमूलकत्वे कुतस्त्यः परस्पराश्रय इत्यलं पृच्छवितेन ॥ २ ॥

अव्यक्तक्रिया तावदव्यक्तपङ्क्तिधाधीना तदपि घनर्णपङ्क्तिधार्धनमतः प्रथमतस्तदत्र प्रतिपादनीयं तथापि व्यवकलनादीनां संकलनपूर्वकत्वाद्घनर्णसंकलनं तावदुपजातिक्रियापूर्वधेनाऽऽह—

योगे युतिः स्यात्सययोः स्वयोर्वा घनर्णयोरन्तरमेव योगः ॥ ३ ॥

सययोर्ऋणयोः स्वयोर्धनयोर्वा योगे कर्तव्ये युतिः स्यात् । एतदुक्तं भवति । ययोर्योगः कर्तव्योऽस्ति तौ रूपात्मकौ करण्यात्मकौ वा राशी यद्युभावाप्युणगतौ घनगतौ वा भवतस्तदा तयो राशयोर्योगः कार्यः । क्रमादुत्क्रमतोऽथ वाऽङ्गयोग इति व्यक्तगणितोक्तयोगो विधेयः । स एवात्र योगो भवति । करण्योरुतु योगोऽन्तरं वा योगं करण्योर्महती प्रकरूप्येत्यादि वक्ष्यमणप्रकारेण विधेयमिति द्रष्टव्यम् । एवं बहूनामपि सजातीययोग उक्तः । यत्र त्वेको राशिर्धनमितरश्चर्णं तयोर्योगे कर्तव्ये किं कर्तव्यं तद्ग्राह—घनर्णयोरन्तरमेव योग इति । व्यक्तरीत्या यदन्तरं संपद्यते स एव घनर्णयोर्योग इत्यर्थः । शेषस्य घनर्णवशाद्योगस्यापि घनर्णत्वं ज्ञेयम् ॥ ३ ॥

अपोक्तेऽर्थे शिष्यबोधार्थमुदाहरणचतुष्टयमुपजातिक्रियाऽऽह—

रूपत्रयं रूपचतुष्टयं च सयं धनं वा सहितं वदाऽऽशु ।

स्वर्णं सयः स्वं च पृथक्पृथक्त्वे घनर्णयोः संकलनामवैपि ॥ ४ ॥

रूपत्रयं रूपचतुष्टयं चेति । द्वयमप्युणमित्येकम् । द्वयमपि घनमिति द्वितीयम् । आद्यं घनमपरमृणमिति तृतीयम् । प्रथममृणमितरद्धनमिति चतुर्थमेवं चत्वार्युदाहरणानि । घनर्णयोरिति । घने षण्णे च घनर्णम् । घने षण्णे घनर्णम् । घनर्णं च घनर्णं

च धनर्णे । तयोर्धनर्णयोः । धनयोर्ऋणयोर्धनर्णयोश्चेत्यर्थः । चतुर्थप्रश्नस्य तृतीयेऽन्तर्भूतत्वात्पक्षत्रयमेवोद्दिष्टमिति ॥ ४ ॥

नन्विदं धनमिदमृणमिति वेदं व्यक्तमिदमव्यक्तमित्यादि वा कथमवधेयमित्यत आह—
अत्र रूपाणामव्यक्तानां चाऽऽद्याक्षराण्युपलणार्थं लेख्यानि । तथा यान्युपगतानि तान्यूर्ध्वविन्दूनि चेति ॥ ५ ॥

अतिरोहितार्थमिदम् । यद्यप्यृणत्वादिकमालापत एवावगन्तुं शक्यं तथाऽप्यालापबहुत्व ऋणत्वादौ भ्रान्तिः संशोतिर्वा स्यात् । उपस्थितिलाघवं च न स्यादित्यूर्ध्वविन्दूनादिलिखनं युक्ततरम् । धनर्णत्वं तु व्यवकलनोपपत्तौ विचारयिष्यामः । अत्र प्रथमोदाहरणे न्यासः । ३ । ४ योगे जातं ७ । द्वितीये न्यासः । ३ । ४ योगे जातम् ७ । तृतीये न्यासः । ३ । ४ धनर्णयोरन्तरमेव योग इति जातम् १ । चतुर्थे न्यासः । ३ । ४ अन्तरमेव योग इति जातम् १ । अत्रोपपत्तिर्लोकासिद्धैव । तथाहि देवदत्तस्य मुद्रात्रयमृणमेकमितरदपि मुद्राचतुष्टयमृणमित्यादिहिते 'मुद्रासप्तमृणमस्तीति प्रतीतिरस्त्यागोपालाविपालेभ्यो व्यवहारसिद्धा । एवं देवदत्तस्य मुद्रात्रयं धनमेकमन्यदपि मुद्राचतुष्टयं धनमस्तीत्युक्तेऽस्त्यस्य मुद्रासप्तकं धनमिति विलसति सार्वजनीने व्यवहारः । अत उक्तं—योगे युतिः स्यात्स्वयोः स्वयोर्वेति । अथ देवदत्तस्य मुद्रात्रयं धनमस्ति मुद्राचतुष्टयमृणमप्यस्तीत्युक्ते नास्य धनमस्ति किं तूत्तमर्णस्य मुद्रात्रये दत्त एकैव मुद्राऽस्त्यर्णमस्तीति वरीवर्ति सकलजनसाधारणो व्यवहारः । अत उक्तं—धनर्णयोरन्तरमेव योग इति ॥ ५ ॥

ननु व्यक्ते भिन्नानामभिन्नानां च संकलनव्यवकलनादि पृथक्पृथगुक्तम् । अत्र तु भिन्नानां संकलनव्यवकलनार्थं च न पृथगभिहितमन्ति तत्कथं कर्तव्यमिति तदाह—

एवं भिन्नेष्वपीति ॥ ६ ॥

अयमर्थः—सच्छेदानामपि रूपाणां वर्णानां वा योगार्थं धनर्णत्ववशाद्योगेऽन्तरे वा प्राप्ते योगोऽन्तरं तुल्यहरांशकानामित्यादिना योगोऽन्तरं वा विधेयमिति । एवं भिन्नव्यवकलनादिष्वपि बोद्धव्यम् ॥ ६ ॥

यद्यपि व्यवकलनादीनां संकलनोपजीविकत्वात्तत्प्राथम्येन संकलननिरूपणं युक्तं न तथा गुणनप्राथम्येन व्यवकलने निरूपणं युक्तमुपजीव्योपजीवरूपावापावात्तथाऽपि धनर्णताव्यत्यासमाश्रित्यव्यवकलनस्य व्यवकलनस्य गुणनापेक्षया संकलनान्तरङ्गत्वात्तत्प्राथम्येन गुणन इष्टो नयुक्तेन गुणेन जिघ्र इत्यास्मिन्नपि गुणेन तस्योपजीव्यत्वाच्च गुणनप्राथम्येन तन्निरूपणं युक्तमित्युपजातिकोत्तरार्थेन तदाह—

संशोध्यमानं स्वमृणत्वमेति स्वत्वं सयस्तद्यतिरुक्तवच्च ॥ ७ ॥

संशोध्यतेऽपनोयते तत्संशोध्यमानम् । रूपं वर्णः, करणी चेति त्रिलिङ्गसामान्यं
 नपुंसकत्वम् । तद्यदि घनमस्ति तर्हि ऋणत्वमेति । यदि क्षयोऽस्ति तर्हि घनत्वमेति ।
 पश्चादुक्तवत्तद्वृत्तिश्च । एतदुक्तं भवति—ययोरन्तरं विधेयमस्ति तयोर्मध्ये संशोध्यमा-
 नस्य घनर्णताव्यत्यासं कृत्वा योगे युतिः स्यादित्यादिना तयोर्युतिः कर्तव्या । तदेव
 व्यवकलनं फलं भवतीत्यर्थः । अत्रोपपत्तिः—ऋणत्वमिह त्रिधा तावदस्ति । देशतः
 कालतो वस्तुतश्चेति । तच्च वैपरीत्यमेव । यत् उक्तमाचार्यैर्ललावत्यां क्षेत्रव्यवहारे—
 ज्येष्ठशसप्तदेशप्रमौ भुजाऽस्यस्मिन्नुदाहरणे । ऋणगतावाधादिर्वैपरीत्येनेत्यर्थ इति । तत्रै-
 व करेखा स्थिता द्वितीया दिग्विपरीता दिगित्युच्यते । यथा पूर्वदिग्विपरीता पश्चिमा
 दिक् । यथा चोत्तरदिग्विपरीता दक्षिणा दिगित्यादि । तथा च पूर्वापरदेशयोर्मध्य
 एकतरस्य घनत्वे कल्पिते तं प्रति तदितरम्यर्णत्वम् । यथा पूर्वगतेर्धनत्वकल्पने
 यदा ग्रहः पश्चिमगतिर्भवति तदा ग्रहे गतितुल्यकला ऋणं भवति । अथवा पश्चिमभ्र-
 मस्य घनत्वे यावद्ग्रहः पूर्वतो गच्छति तावत्पश्चिमभ्रम ऋणमिति दक्षिणोत्तरदेशादि-
 व्यव्यवमेवर्णत्वं बोध्यम् । एवं पूर्वोत्तरकालयोरप्यन्योन्यमृणत्वं वारप्रवृत्त्यादिषु प्रति-
 षिद्धम् । एवं यस्मिन्वस्तुनि यस्य स्वस्वामिभावसंबन्धन्तस्य तद्धनमिति व्यवहितम् ।
 तस्मिन्वैपरीत्यं तु परस्य स्वस्वामिभावसंबन्धः । अतो देवदत्तस्वामिके धने यावद्यज्ञदत्त-
 स्वामिकत्वं तावद्देवदत्तस्यर्णमिति व्यवहितम् । तत्र पूर्वदेशस्य घनत्वं पश्चिमदेशस्य
 घर्णत्वं प्रकल्प्योपपत्तिरुच्यते । सा यथा—श्रीविश्वेशितुः शंभोरानन्दकाननात्तुरंदर-
 दिशि पञ्चदशसु योजनेषु स्वर्गतरङ्गिणीतीरविलासि वरीवर्ति किलैकं पत्तनम् । वरुण-
 दिशि चाष्टमोजनेष्विन्द्रीवरदलद्रयामलपतङ्गतनयातरङ्गचुम्बिभिः शरच्चन्द्रिकाधवलैः
 सुरनदीलोलकल्लोलैः स्मृतहरिहरमूर्तिरानन्दलहरीरनुभवजागति तीर्थराजः प्रयागः ।
 तयोस्तुच्चावचशरुलजनध्यवहारसिद्धमस्ति श्रयोर्विशतियोजनात्मकमन्तरम् । तच्च योगं
 विना नोपपद्यते । अतो विजातीययोरन्तरे साध्ये योगः कर्तव्यः परंतु स योगः
 पश्चिमः पूर्वो वा । तत्र पत्तनात्प्रयागः कस्यां दिशीति विचारे तावदानन्दकाननात्
 प्रयागपर्यन्तमष्टयोजनात्मको देशो यथा पश्चिमस्तथा पत्तनादपि पश्चिमो भवति किं
 स्वानन्दकाननात् पत्तनपर्यन्तं पञ्चदशयोजनात्मकमेकं शरुलम् । ततः प्रयागावधि द्विती-
 यमष्टयोजनात्मकम् । शरुलद्वयस्य पश्चिमस्यत्वाज्जातम् श्रयोर्विशतियोजनात्मकः पश्चिमो
 देशः । एवं प्रयागात्पत्तनं कस्यां दिशीति विचारे प्रयागादानन्दवनपर्यन्तं देशशरुलं
 विपरीतदिक् भवति । तथा च यस्मादन्तरं साध्ये तदवापि शरुलं विपरीतदिक्
 भवतीत्यत उक्तं संशोध्यमानं स्वमृणत्वमेति स्वत्वं सायं नि । एवं धनयोरन्तरे
 प्रतिपादितम् । एवं धनयोरपि । तद्यथा । एकः किल काशीतः पूर्वदिग्भागे दशयोज-
 नानि गतः इतरेऽपि तस्मिन्नेव सप्तयोजनानि गतस्तयोश्चान्तरं योजनत्रयं सर्वजनप्रसि-

द्धम् । तच्च दशयोजनगात्पश्चिमम् । सप्तयोजनगात्पूर्वम् । इदमपि प्रथमावधिभूतस्य खण्डस्य व्यत्यासे कृते धनर्णयोरन्तरमेव योग इति योगे च कृते सिध्यति । एवमृणयो-
रपि बोध्यम् । अत उपपन्नं संशोध्यमानं स्वमृणत्वमेति स्वत्वं क्षयस्तद्युतिरुक्तवच्चेति ।
अन्यदपि सुधीभिरूहनीयम् ॥ ७ ॥

अत्रोदाहरणचतुष्टयमुपजातिकापूर्वार्धेनाऽऽह—

त्रयादद्वयं स्वात्स्वमृणादृणं च व्यस्तं च संशोध्य वदाऽऽशु शेषम् ॥ ८ ॥
स्वात्रयात् स्वं द्वयमित्येकमृणात्रयादृणं द्वयमिति द्वितीयमित्युदाहरणद्वयम् । व्यस्तत्वे
च स्वात्रयादृणं द्वयमित्येकमृणात्रयात्स्वं द्वयमिति द्वितीयमेवं चत्वार्युदाहरणानि ।
तत्र प्रथमे न्यासः ३ । २ । संशोध्यमानं २ स्वमृणत्वमेतीति जातम् । ३ । २ ।
अनयोर्द्युतिरुक्तवत् । धनर्णयोरन्तरमेव योग इति जातम् । १ । द्वितीये न्यासः
३ । २ । जातमुक्तवदन्तरम् । १ । तृतीये न्यासः ३ । २ । संशोध्यमानं क्षयः
स्वत्वमेतीत्यादिना जातं ५ । चतुर्थे न्यासः ३ । २ । संशोध्यमानं स्वमृणत्वमेतीत्या-
दिना जातं ५ । इदमेव प्रतीत्यर्थं पूर्वपश्चिमदेशत्वेन योज्यते । पू. ३ पू. २ संशोध्य-
मानः पूर्वदेशः पश्चिमदेशो भवतीति जातं पू. ३ पू. २ । अनयोर्धनर्णयोरन्तरमेव योग
इति शेषमन्तरं पू. १ । अत्रैकस्मादवधेः पूर्वतो योजनद्वयेन त्रयेण च नरो तिष्ठतः ।
तत्र योजनद्वयगतात् पुंसो योजनत्रयगो योजनमेकं पूर्वतस्तिष्ठतीत्यर्थः । अत्रोदा-
हरणेषु द्वयस्य शोध्यतोक्तैर्योजनद्वयगगान्तरं ज्ञातव्यम् । अथ द्वितीये प. ३ प.
२ । उक्तवदन्तरे जातं प. १ । पश्चिमतो योजनत्रयगतः पश्चिमतो योजनद्वयगतादेकेन
योजनेन पश्चिमतस्तिष्ठतीत्यर्थः । तृतीये न्यासः पू. ३ पू. २ । उक्तवदन्तरे जातं पू.
५ । पश्चिमतो योजनद्वयगतात्पुंसः पूर्वतो योजनत्रयगः पश्चिमोर्योजनैः पूर्वतस्तिष्ठती-
त्यर्थः । चतुर्थे न्यासः प. ३ पू. २ उक्तवज्जातमन्तरं प. ५ । पूर्वतो योजनद्वयगतात्प-
श्चिमतो योजनत्रयगः पश्चिमोर्योजनैः पश्चिमतस्तिष्ठतीत्यर्थः ॥ ८ ॥

अथ भागहारादीनां गुणनोपजीवरुत्वाद्भुजंगप्रयातपूर्वार्धेन गुणनमाह—

स्वयोरस्वयोः स्वं वधः स्वर्णघाते ।

क्षयः ॥ ९ ॥

स्वयोरस्वयोर्वा वधो गुणनम् । एरुभ्यापरकुल्याऽऽवृत्तिरिति यावत् । घनं भवति ।
स्वर्णघाते सयो भवति । एतदुक्तं भवति । यदा गुण्यो गुणरुद्धेन द्वावपि घनमृणं वा
भवनस्तदा तदुत्थं गुणनफलं घनं भवति । यदा त्वेकरो घनमृणमितरस्तदा तदुत्थं
गुणनफलमृणं भवतीति । अत्र गुणनरुद्धस्य घनत्वमात्रं प्रतिपादितम् । अद्वैतम्
व्यक्तोक्ताः सर्वेऽपि गुणनप्रकारा द्रष्टव्याः ॥ ९ ॥

अथ गुणनोदाहरणत्रयमुपनातिकोत्तरार्धेनाऽऽह—

धनं धनेनर्णमृणेन निघ्न द्वय त्रयेण स्वमृणेन किं स्यात् ॥ १० ॥

ऋण धनेनेति चतुर्थमप्युदाहरण द्रष्टव्यम् । अत्र गुणक ३ गुण्य २ । अथ प्रथमे न्यास १ । २ । ३ । उक्तवज्जात गुणनफल धन ६ । द्वितीये न्यास २ । ३ । अस्वयोर्वध स्वमिति जातम् ६ । तृतीये न्यास २ । ३ । स्वर्णघाते क्षय इति जात ६ । चतुर्थे न्यास २ । ३ । स्वर्णघाते क्षय इति ६ । गुण्येन हते गुणके च सदेवेति चूर्णिकया गुण्यत्वगुणकत्वयोः कामचार प्रदर्शित । ननु स्वयोर्वध स्व भवितुमर्हति । समजातीयत्वाद्दृष्टचरत्वाच्च । परमृणयोर्वध कथं धनं भवितुमर्हति विजातीयत्वात् । एव स्वर्णघातेऽपि क्षय कथं भवति । न च विजातीयत्वादिति वाच्यम् । वैपरीत्यस्यापि सुवचत्वाद्धनमेव कथं न स्याद्विनिगमनाविरहात् । अत्रोच्यते— गुण्यस्य गुणकतुल्याऽऽवृत्तिर्हि गुणनफलमिति तत्प्रसिद्धम् । तत्र गुणको द्विविध । धनमृण चेति । तत्र धनगुणने सति धनस्य, ऋणस्य वा गुण्यस्यऽऽवर्तने त्रियमाणे क्रमेण धनमृण च गुणनफल स्यात् । अतः स्वयोर्वध स्वम् । गुणकस्य धनत्वे गुण्यस्वर्णत्वे स्वृणमिति सिद्धम् ।

अधर्णगुणके विचार — तत्रर्णत्व वैपरीत्यमिति प्रामेयं प्रतिपादितम् । तथा च ऋणगुणको नाम विपरीतगुणः । गुण्यस्य विपरीतावर्तनकर इति यावत् । तथा सति धने गुण्ये गुणनफलमृणम् । ऋणे गुण्ये गुणनफल धनमिति सिद्धम् । अत्रान्तिमपक्षेऽस्वयोर्वध स्वमित्युपपन्नम् । मध्यमपक्षयोस्तु गुण्यगुणकयोरेकतरस्य धनत्वेऽन्यस्य र्णत्वे फलमृणमुत्पद्यत इति स्वर्णघाते क्षय इत्युक्तम् । यद्वा गणितेनोपपाति प्रदर्श्यते । धनगुणने तावद्विधा एव । ऋणगुणने तु विचार । अस्मि तावन्दि मुप्रसिद्ध गुण्यगुणक खण्डाभ्यां पृथग्गुणित सहितश्च गुणनफल भवतीति । यथा गुण्य १३५ गुणक १२ । अन्य खण्डद्वय ४ । ८ । एकमिष्टमिष्टेनो राशिरपर च । खण्डाभ्यां पृथग्गुणितो गुण्य ५४० । १०८० । योगे जात गुणनफल १६२० । एकमेव त्रिपतमिष्ट ४ । एतन्नो राशि १२ द्वितीय खण्ड १६ । अत्रापि पृथग्खण्डद्वयगुणनेन सहितेन च गुण्येन गुणनफलेन च भवितव्यम् । तत्र खण्डाभ्यां ४ । १६ । पृथग्गुणितो गुण्य ५४० । २१६० । अनयोयोगे गुणनफल उपपद्यत इति । गुणनफलान्यथा उपपत्त्या स्वर्णघाते क्षयो भवतीत्यवगम्यते । यतस्तथा कृत्वा ५४० । २१६० । धनर्णयोरन्तरमेव योग इति १६२० गुणनन्तरमुपपद्यते । अतः उक्त र्णगणने क्षय इति । एव गुण्यखण्डे प्रत्येक

गुणकखण्डगुणिते सहिते च गुणनफलं भवति । तद्यथा—गुण्यः १३५ एतस्य खण्डद्वयं १३० । ५ । गुणकस्यापि खण्डद्वयं ४ । ८ । गुणकखण्डाभ्यां प्रत्येकं गुणितं गुण्य-पूर्वखण्डं १३० जातं ५२० । १८४० । एवमेव प्रत्येकं गुणितं द्वितीयखण्डं ५ जातं २० । ४० । सर्वेषां योगे जातं गुणनफलं १६२० । एवमेव कृतमर्भाष्टं खण्ड-द्वयं गुण्यस्य १४० । ५ । गुणकस्यापि १६ । ४ । अत्रापि गुणकखण्डाभ्यां प्रत्येकं गुणितं पूर्वखण्डं १४० जातं २२४० । ५६० । अनयोयोगः १६८० । एवमेव द्वितीयमपि ५ गुणकखण्डाभ्यां पृथगुणितं ८० । २० अन्वर्णगुणितमृणं सजातीयस्या-दृणमेवेति कृते गुणनफलं नोपपद्यत इति गुणनफलान्यथानुपपत्त्या, ऋणमृणगुणितं धनं भवतीत्यवगम्यते । यतस्तथा कृते ८० । २० । गुणनफलं १६२० उपपद्यत इत्यत उक्तमस्वयोर्वधः स्वमिति । एवं बुद्धिमद्भिरन्यदप्यूह्यम् । ननु वर्गस्य समद्विघातरूपतया गुणनान्तरङ्गत्वाद्भजनानपेक्षत्वाच्च प्रथमतो निरूपणं युक्तम् । न च “ भक्तो गुणः शुध्यति ” [ली० ५] इत्यादिना गुणनप्रकारेण वर्गकरणे भजनस्योपजीव्यतया तस्यैव प्राथम्येन निरूपणं युक्तमिति वाच्यम् । गुणनादपि पूर्वं तन्निरूपणप्रसङ्गादिति चेन्न । वर्गकरणप्रकाराणामिति विलक्षणतया वर्गस्य गुणनं प्रति बहिरङ्गत्वात् । प्रत्युत वर्गं प्रति पदस्यैव गुणनं प्रति भजनस्यैवान्तरङ्गत्वाद्भगं प्रत्युपजीव्यत्वाच्च प्रथमतस्त-निरूपणस्यैवाऽऽवश्यकत्वात् ॥ १० ॥

कस्यचिद्गुणनप्रकारस्य भजनसापेक्षत्वेऽपि भजननिरपेक्षतयाऽपि गुणनस्य सिद्धत्वा-द्भजनस्य तु सर्वथा गुणनसापेक्षत्वाद्विगुणनानन्तरमेव तन्निरूपणं युक्तमिति भुजंगप्रयात-पूर्वार्धशेषशकलेन तदाह—

भागहारेऽपि चैवं निरुक्तम् ॥ ११ ॥

भागहारेऽपि गुणनवदेव निरुक्तमित्यर्थः । एतदुक्तं भवति—भाज्यमानकयोरुभयो-रपि धनत्वे, ऋणत्वे वा लब्धिवर्धनमेव । यदा त्वेवतरस्य धनत्वमृणत्वमितरस्य तदा लब्धमृणमेवेति । अत्राप्यङ्कतो भागप्रकारो व्यक्तीको ज्ञेयः ॥ ११ ॥

अत्रोदाहरणचतुष्टयमुपजातिकयाऽऽह—

रूपाष्टकं रूपचतुष्टयेन धनं धनेनर्णमृणेन भक्तम् ।

ऋणं धनेन स्वमृणेन किं स्याद्दुतं वदेदं यदि वोचुर्भापि ॥ १२ ॥

स्पष्टोऽर्थः । प्रथमे न्यासः—६ स्वयोर्भागहारः स्वमिति जाता लब्धिवर्धनं २ । द्वितीये न्यासः ३ अस्वयोर्भागहारः स्वमिति जाता लब्धिवर्धनमेव २ । तृतीये

न्यासः— ॐ स्वर्णभागहारे क्षय इति जाता लब्धिः, ऋणं २ । चतुर्थे न्यासः—
ई स्वर्णभागहारे क्षय इति जाता लब्धिः, ऋणं २ । अत्रोपपत्तिः—

भाज्याद्धरः शुध्यति यद्गुणः स्यादन्त्यात्फलं तत्खलु भागहारे ।

इत्युक्तत्वाद्यस्मिन्नङ्के हरगुणिते भाज्यादपनीते शुद्धिर्भवति सा किल लब्धिः ।
तत्र प्रथमे— ६ धनेन द्वयेन हरे ४ गुणिते ८ भाज्यात्, ८ अपनीते शुद्धिर्भवतीति
धनं द्वयं २ लब्धिः । द्वितीयेऽपि ६ धनद्वयेन हरे ४ऽऽ स्मिन्गुणिते ८ भाज्या ८
दस्मादपनीयमाने संशोध्यमानं क्षयः स्वत्वमेतीति “ धनर्णयोरन्तरमेव योगः ” इति च
कृते शुद्धिर्भवतीति द्वयं धनमेव लब्धिः २ । एवं सिद्धम् । स्वयोरस्व योर्वा भागहारे
स्वमिति । तृतीये तु ६ धनद्वयेन हरे ४ गुणिते ८ भाज्यादस्मात्, ८ अपनीते
संशोध्यमानं स्वमृणत्वमेतीति ऋणयोर्योगे १६ शुद्धिर्न स्याद्गुणिते तु हरे ८
शुद्धिर्भवतीत्यृणद्वयं लब्धिः २ । एवं चतुर्थेऽपि ६ ऋणगुणित एव हरः शुध्यतीति
ऋणमेव लब्धिरिति सिद्धं स्वर्णभागहारे क्षय इति । अत उक्तं भागहारेऽपि वैवं
निरुक्तमिति ॥ १२ ॥

एवं सकलवर्गोपयुक्तमुक्त्वा वर्गं तन्मूलं च भुजंगप्रयातोत्तरार्धेनाऽऽह—

कृतिः स्वर्णयोः स्वं स्वमूले धनर्णे

न मूलं क्षयस्यास्ति तस्याकृतित्वात् ॥ १३ ॥

स्वस्य, ऋणस्य वा वर्गः स्वं भवति । अङ्कतस्तु वर्गप्रकारा व्यक्तोक्ताः सर्वेऽपि
द्रष्टव्याः । अथ मूलमाह—स्वमूले धनर्णे इति । स्वस्य धनस्य मूले
धनर्णे स्याताम् । धनम्यैव वर्गस्य, ऋणमपि मूलं भवतीत्यर्थः । अथात्र विशेषमाह—
न मूलं क्षयस्यास्तीति । तत्र हेतुमाह—तस्याकृतित्वादिति । वर्गस्य हि मूलं
लभ्यते । ऋणाङ्कस्तु न वर्गः । कथमतस्तस्य मूलं लभ्यते । ननु, ऋणाङ्कः कुतो वर्गो
न भवति । न हि राजनिवेशः । किञ्च यदि न वर्गस्तर्हि वर्गत्वं निषेद्धमप्यनुचितमप्र-
सक्तेः । सत्यम् । ऋणाङ्कं वर्गं वदता भवता कस्य स वर्ग इति वक्तव्यम् । न तावद्द-
नाङ्कस्य । समद्विधातो हि वर्गः । तत्र धनाङ्केन धनाङ्के गुणिने यो वर्गो भवेत् स
धनमेव । स्वयोर्वधः स्वमित्युक्तत्वात् । नाप्यृणाङ्कस्य । तत्रापि समद्विधातार्थमृणाङ्केन-
र्णाङ्के गुणिते धनमेव वर्गो भवेत् । अस्वयोर्वधः स्वमित्युक्तत्वात् । एवं सति कमपि
तमङ्कं न पदयामो यस्य वर्गः क्षयो भवेत् । न चाप्रसक्तिः । अङ्कमाहृदयाद्भ्रान्त्या
वर्गत्वप्रसक्तेः । वर्गयुक्तिस्तु गुणनयुक्तिरेव । मूले तु व्यस्नाविधिवोपपत्तिः ॥ १३ ॥

अथ वर्गोदाहरणद्वयमुपजातिकापूर्वार्धेनाऽऽह—

धनस्य रूपात्रितयस्य वर्गं सयस्य च ब्रूहि सखे ममाऽऽशु ॥ १४ ॥

स्पष्टोऽर्थः । प्रथमे न्यासः । ३ जातो वर्गः ९ स्वम् । द्वितीये न्यासः ३ जातो वर्गः ९ स्वमेव । कृतिः स्वर्णयोः स्वमित्युक्तत्वात् ॥ १४ ॥

अथोत्तरार्धेन मूलोदाहरणद्वयमाह—

धनात्मकानामधनात्मकानां मूलं नवानां च पृथग्वदाऽऽशु ॥ १५ ॥

अतिरोहितार्थम् । [प्रथमे] न्यासः ९ जातं मूलं ३ वा ३ । स्वमूले धनर्णे इत्युक्तत्वात् । द्वितीये न्यासः । ९ एषामवर्गत्वान्मूलं नास्ति । धने धनपदे वा न कश्चिद्धनर्ण-
त्वकृतो विशेषः । किंतु सजातीयत्वमेवेति नात्र तन्निरूपणमिति ध्येयम् ॥ १५ ॥

दैवज्ञवर्यगणसंततसेव्यपार्श्वबल्लालसंज्ञगणकात्मजनिर्मितेऽस्मिन् ।

बीजक्रियाविवृतिकल्पलतावतारे स्वर्णेद्भवाः समभवन्निति षट्प्रकाराः ॥

इति श्रीसकलगणकसार्वभौमश्रीवल्लालदैवज्ञसुतकृष्णगणकविरचिते

बीजविवृतिकल्पलतावतारे धनर्णे (र्ण?) षड्विधविवरणम् ।

(अत्र मूलं मूलश्लोकैः सह ग्रन्थसंख्या दशाधिकशतत्रयम् ।)

२ शून्यपद्धिम् ।

अथ यथा स्वरूपवर्णादिषु द्विषोपयुक्ततया धनर्णपद्धिष्वस्य प्रथमतो निरूपणं युक्तं
तथा खपद्धिष्वस्यापि तद्युक्तम् । तच्च यद्यपि व्यक्तोक्तशून्यपरिकर्माष्टकेनात्र धनर्ण-
पद्धिष्वेन च गतार्थमिति नाऽऽरम्भणीयं तथाऽपि यद्यत्र नाऽऽरभ्येत तर्हि शिष्यैर्य-
त्तोक्तशून्यपरिकर्ममार्गेणैव शून्यगणितं क्रियेत न तु धनर्णकृतो विशेषोऽनवधानाद्भ्रमा-
द्वेति तन्निरासार्थमिह तदारम्भणं युक्तमेव । ननु खं हि शून्यमभाव इति यावत् । तस्य
सकलनादिषु द्विधं न समवति । सकलनादिफलस्य सख्याधर्मत्वात् । न च सख्याया
शून्येन सह सकलनाद्ये कर्तव्ये मा भूच्छून्ये सकलनादिफलं किंतु सख्यायामेव तद-
स्त्विति वाच्यम् । एवमपि खचतुर्विधमेव समवेत्त खपद्धिष्वधर्ममूलयोस्तदसमवात् ।
वस्तुतस्तु द्वितीयसख्याया अभावात्सकलनादेरप्यसमव एव । तस्य सख्याद्वयसाध्य-
त्वादिति । अत्रोच्यते—अस्त्येव शून्यस्यापि सकलनादिसमव । न च द्वितीयस-
ख्याया अभावात्तदसमव इति वाच्यम् । शून्यसकलनादावपि द्वितीयसख्याया सत्त्वात् ।
तद्यथा—पञ्चोत्तरशतस्य १०५ विंशत्या २० योगे कर्तव्ये स यथास्थानं कार्यं । तत्रै-
कस्या सख्याया दशकस्थाने शून्यमेकस्थाने पञ्च । इतरस्या दशकस्थाने द्वयमेकस्थाने
शून्यमिति । अस्त्यत्र शून्यसकलनेऽपि सख्याद्वयम् । एवमप्यसकलनादिष्वपि ज्ञेयम् । एव
“स्याप्योऽन्त्यवर्गः” इत्यादिना वर्गकरणे “स्याप्यो घनोऽन्त्यस्य ततोऽन्त्यवर्गः” इत्या-
दिना घनकरणे च शून्यवर्गघनयोरपि समवो द्रष्टव्यः । ननु शून्यं किं सख्या-तर्गतम-
भावो वेति व्युत्पादयन्त्यार्याः । अस्ति ते जिज्ञासा यदि तच्छून्यताम् । सविशेषमिदं
सख्याव्युत्पादनम् । तथा हि—इह किल सकलचराचरानिर्माता भगवान्परमशरीरिण-
स्वयम्भूतः प्रविशेषविशिष्टवर्णमयानि शास्त्राणि सृष्ट्वाऽप्याल्पमेवसा तदुपस्थितये मेरा-
विना तु तदुपस्थितिलाघवाय सति विस्मरणेऽन्यनिरपेक्षं तत्स्मरणाय चाश्रुतपरकृतग्रन्था-
वगमाय च यथा वर्णज्ञापकालिणीं सप्तर्षिं तथा मरुयोपस्थितिलाघवाय तज्ज्ञापकानङ्गा-
नप्यसृजत् । तत्र प्रतिवर्णं लिपिसर्गे वर्णानामियत्तया तज्ज्ञापकलिपिष्वपि माऽन्तीति लिपिषु
सक्तेनग्रहं सुशकं । इह तु प्रतिस्मर्यमङ्कसर्गे सख्यानामानन्त्यात्तज्ज्ञापकानङ्केषु वर्षशतेना-
प्यशक्यं सक्तेनग्रहं । तथा हि—इह कुशाग्रबुद्धेरपि प्रतिग्निं यथारूपमिच्छन्पर्यन्तं
मपि सक्तेनग्रहे तदेकचित्ततया शतवर्षपर्यन्तमभ्यासेन षट्त्रिंशत्क्षपयन्तं मनेनग्रह-
स्यान्मेधाविनः । न तु तदधिभ्रमस्याज्ञापकानङ्केष्विति । अतः परमशरीरिणो भगवा-
नतिचतुरो नवैवाङ्गान्समर्जन् । यथा १ । २ । ३ । ४ । ५ । ६ । ७ । ८ । ९ ।

अथ चाभीष्टस्थानाद्वामक्रमेण द्वितीयतृतीयादिस्थानान्युत्तरोत्तरं दशगुणानां संख्यानां संज्ञाभिर्दशशतादिभिरसंकेतयत् । प्रथमस्थानं चैकगुणसंख्यास्थानत्वादेकसंज्ञया । तथा सति नवैवाङ्कास्तत्र स्थानसंबन्धात् । स्थानानि वा तत्तदङ्कसंबन्धाद्यथा स्वान्तान्तां संख्यां ज्ञापयेयुरिति सक्लसंख्यावगमः सुगम इति । यथाऽभीष्टस्थाने निवेशितोऽय-
मङ्कः ३ एकगुणायास्त्वित्वसंख्याया ज्ञापको भवति । ततो वामतो द्वितीयस्थाने निवे-
शितः स्वसंख्याया दशकज्ञापको भवति । यथा दशकद्वयज्ञापकोऽयं २३ । एवं वामत-
स्तृतीयचतुर्थपञ्चमादिस्थाननिवेशितोऽङ्क उत्तरोत्तरं दशगुणानां शतसहस्रायुतादीनां
यथास्वं ज्ञापको भवति । तत्राभीष्टसंख्याया यथासंभवमेकदशकशताद्यभावे तत्स्थान-
पूरणार्थमभावद्योतकाङ्कः शून्यसंज्ञको लिपिविशेषो निवेश्यते । यथाऽष्टोत्तरशतसंख्याया
दशकाभावाद्द्वितीयस्थाने शून्यनिवेशनं १०८ । यथा वाऽष्टोत्तरसहस्रसंख्यायां दशक-
शतकयोरभावाद्द्वितीयतृतीयस्थानयोस्तत् १००८ । अनयोरुदाहृतसंख्ययोर्यथाक्रमम-
ष्टकशतकयोरष्टकसहस्रकयोरिव वाऽनिवेशे १८ द्वितीयस्थाननिवेशितस्य दशकज्ञापकत्वा-
दष्टादशत्वं प्रतीयेत नाभीष्टसंख्या । अतः एवात्रायुतलक्षादीनामभावेऽपि तत्स्थाने शून्यं
निवेश्यते । तेन विनाऽप्यभीष्टसंख्याज्ञापकस्थानपूरणात् । अतोऽभीष्टसंख्यायामुत्तराव-
धिभूताङ्कस्थानादक्षिणस्थानानां पूरकत्वात् तत्रोक्तरीत्या शून्यनिवेशनमावश्यकम् ।
वामस्थानानां त्वपूरकत्वादानन्त्याच्च न तत्तेष्विति । नन्वस्ति लिपिषु सव्यक्रमः शिष्टसं-
मतो माङ्गलिकत्वादादरणीयश्च तत्कथं तमपहायापसव्यक्रम आहत इति चेत् । न । शत-
सहस्रायुतलक्षादिं संख्याया उत्तरोत्तरमभ्यर्हितत्वात् तत्सव्यक्रमस्योचितत्वादेतत्क्रमस्य
युक्तत्वात् । न चाभ्यर्हितसंख्यातः सव्यक्रमार्थमुत्तरावधितः प्रदक्षिणक्रमेणैव द्वितीया-
दिस्थानानां संज्ञाऽस्त्विति वाच्यम् । उत्तरावधेरभावात् । परोक्षिणसंख्यासु तत्सत्त्वेऽपि
तस्यानियतत्वात् । प्रथमावधेस्तु नियतत्वात्तत्स्थानमारभ्य स्थानसंज्ञायुक्ततरेत्यलं पञ्च-
वितेन । तदेवं शून्यस्याभावत्वेऽपि तत्संक्लनादेर्न संख्याद्वयसाध्यत्वहानिः । न हि
द्वितीयसंख्याया ऽभयोर्वा संख्ययोर्दशकाद्यभावमात्रेण सर्वथा तदयाव इति । वस्तुतस्तु
संख्याया दशकाद्यभावे सर्वथाऽप्यभावे वेत्यभावमात्रे यत्पद्धिषं तत्सपद्धिषमुच्यते ।
अन्यथाऽनन्तस्य सहरराशेः खमूलस्य चासंभवात् । ननु द्वितीयसंख्यायाः सर्वथाऽप्य-
भावे कथं संक्लनादेः संभवस्तस्य संख्याद्वयसाध्यत्वादित्युक्तमेवेति चेत् । न । त्वसंक्ल-
नादेरतयात्वात् । ययोः संख्यासंक्लनादिना यस्य संख्या संभवति तयोरन्यतरस्यो-
भयोर्वाऽभावे तस्य संख्यायाः संख्याभावस्य वा त्वसंक्लनादिफलत्वात् । यथा शरक्रा-
न्तिसंख्ययोर्यथासंभवं संक्लनेन व्यवक्लनेन वा स्फुटक्रान्तिसंख्या भवतीति तयोर-
न्यतरस्योभयोर्वा भावे स्फुटक्रान्तेः संख्यायास्तदभावस्य वा यथास्वं त्वसंक्लनव्यवक्ल-
नफलत्वम् । एवं खगुणनादिष्वपि बोध्यम् । न च वस्तुतः सपद्धिषाभावे किमनेन

परिभाषामात्रेणेति वाच्यम् । अस्ति महत्प्रयोजनमेतस्याः परिभाषायाः । तथा हि—
यदि परिभाषा न विधीयेत तदा क्रान्तिशरयोः सत्त्वे तयोरेकभिन्नदिकत्वे तत्संख्यासंक-
लनव्यवकलनाभ्यां स्फुटक्रान्तिसंख्या भवति । एकस्यैव सत्त्वे तत्संख्यातुल्या स्फुटक्रा-
न्तिसंख्या भवति । द्वयोरभावे स्फुटक्रान्त्यभाव इति वक्तव्यं स्यात् । एवं प्रतिपदं
साधकसंख्याया अपावे साध्यसंख्यायाः साधनार्थं पृथग्वचनावश्यकतया ग्रन्थगौरवं
स्यात् । खषाङ्घिपरिभाषायां त्वेकभिन्नदिशोः क्रान्तिशरयोः संख्यासंकलनव्यवक-
लनाभ्यां स्फुटक्रान्तिसंख्या भवतीत्येव वक्तव्यं स्यात् । एवं प्रतिपदं तथा सति
ग्रन्थलाघवं गणितपरिच्छेदश्च स्यादिति दिक् ।

तदेवं खषाङ्घिसंख्याऽऽपश्यत्वाङ्गजंगप्रयातेन तदाह । तत्र पूर्वार्धेन खसंकलनव्यवक-
ले आह—

खयोगे वियोगे धनर्णं तथैव च्युतं शून्यतस्ताद्विपर्यासमेति ॥ १६ ॥

अस्यार्थः । रूपस्य यावत्तावदादिवर्णस्य करण्य वा शून्येन सह योगे वियोगे वा
कर्तव्ये रूपादिकं धनमृणं वा तथैव भवेत् । योगवियोगकृतो न कश्चिद्विशेष इत्यर्थः ।
अत्र खयोगो द्विविधः । खेन योगो रूपादेः खयोग इत्येकः । खम्य योगो रूपादिना
खयोग इति द्वितीयः । एवं खवियोगोऽपि द्विविधः । खेन वियोग इत्येकः । खाद्वियोग
इति द्वितीयः । तत्र द्वेऽपि खयोगे पूर्वस्मिन्खवियोगे च रूपादिकं धनमृणं वा यथा-
स्थितमेव । खाद्वियोगे विशेषमाह । च्युतं शून्यत इति । धनमृणं वा रूपादिकं
शून्यतः शोधितं सतद्विपर्यासं वैपरित्यं प्राप्नोति । धनं चेच्छून्यतश्च्युतमृणं भवति ।
ऋणं चेद्धनं भवतीत्यर्थः ॥ १६ ॥

अत्रोदाहरणानीन्द्रवज्रापूर्वार्धेनाऽऽह—

रूपत्रयं स्वं क्षयगं च खं च ।

किं स्यात् खयुक्तं वद खन्युतं च ॥ १७ ॥

खाच्च्युतमिति पाठः । धनं रूपत्रयमृणं रूपत्रयं स्वं चैतद्वयमपि पृथक् पृथक्
खयुक्तं किं स्याद्बद । खेन युक्तं खयुक्तम् । खे युक्तं खयुक्तमित्युदाहरणद्वयमपि
द्रष्टव्यम् । एवं खच्युतमित्यत्रापि तृतीयापञ्चमीतत्पुरुषाभ्यामुदाहरणद्वयं द्रष्टव्यम् ।
खाद्वियोग उदाहरणमाह—वद खाच्च्युतं चेति । अत्र शून्यस्य धनत्व ऋणत्वे
वा न कश्चिद्विशेष इति तस्य धनर्णत्वं नोद्दिष्टम् । न्यासः ३ । ३ । ० । एतानि
खेन युक्तानि खे युक्तानि खेन च्युतानि चाविकृतान्येव । ३ । ३ । ० । अथ खाच्छो-
धनार्थं न्यासः ३ । ३ । ० । एतानि खाच्छोधितानि जातानि विपर्ययमानि ३ । ३ ।
० । शून्यस्य विपर्यासं न कश्चिद्विशेष इति न न कृनः । वस्तुनस्तु खस्य धनर्णत्वं

नास्त्येवामावत्वात् । न च संख्यागतं योजकयोज्यत्वादिकं यथा तदभावे शून्य उपच-
र्यते तद्वद्वनर्णत्वमुपचर्यतामिति वाच्यम् । योजकयोज्यवियोजकवियोज्यगुणकगुण्यभा-
जकमाज्यत्वधर्माणां फले विशेषोपलम्भात्तदुपचारस्याऽऽवश्यकत्वात् । संख्याभावे धन-
नर्णत्वयोस्तु फले विशेषानुपलम्भात्तदुपचारस्य व्यर्थत्वादिति दिक् ।

अथ त्वसंकलनव्यवकलनयोरुपपत्तिः । इह योज्ययोजकयोरुभयोरन्यतरस्य वा
यावानुपचयोऽपचयो वा भवति तावानेव तत्संकलनेऽपीति प्रसिद्धम् । यथा योज्यः ३
योजकः ४ संकलनफलं ७ । अथवा योजकः ३ संकलनफलं ६ । अथवा योजकः
२ संकलनफलं ५ । योजकः १ फलं ४ । एवं योजकः ० योज्यः ३ । अत्र योज-
कसंख्यायां यावानुपचयस्तावानेव संकलनफलेऽप्युपलभ्यत इति योजकतुल्ये योजका-
पचये संकलनफलेऽपि योजकतुल्येनापचयेन भाव्यम् । तथा सति योज्यतुल्यमेव संक-
लनफलं स्यादिति खेन योगेऽविकृतो राशिः । एवं योज्यापचयवशादपि संकलनफलाप-
चयाद्योज्यतुल्ये योज्यापचये संकलनफलेऽपि तावतैवापचयेन भाव्यमिति योजकसंख्या-
तुल्यमेव संकलनफलं स्यादिति स्वस्य योगेऽप्यविकृतो राशिः । एवमुभयापचयवशेन
शून्ययोः संकलनफलं शून्यमिति द्रष्टव्यम् । अथ वियोज्यसंख्यायां वियोजकसंख्या-
तुल्येऽपचये व्यवकलनफलं भवति । तत्र वियोजकसंख्यायां यावानुपचयस्तावानेवो-
पचयो व्यवकलनफले भवतीति वियोजकतुल्ये वियोजकापचये सति व्यवकलनफले
वियोजकतुल्येनापचयेन भाव्यमिति वियोज्यसंख्यातुल्यं व्यवकलनफलं स्यादतः
खेन वियोगेऽविकृतो राशिः । अथ वियोज्ये यथा यथाऽपचयो भवति तथा तथा
व्यवकलनफलेऽप्यस्तीति प्रसिद्धम् । यथा वियोज्यः ५ वियोजकः ३ व्यवकलनफलं २ ।
अथ वियोज्यः ४ व्यवकलनफलं १ । वियोज्यः ३ व्यवकलनफलं ० । अथ वियोज्यः
२ अत्रापि व्यवकलनफलं न घटेन भाव्यम् । तथा सति व्यवकलनफलं १ । अथ वियोज्यः
१ उक्तवद्व्यवकलनफलं २ । वियोज्यः ० उक्तवद्व्यवकलनफलेन ३ भाव्यमित्युपपन्नम् ।
“अयुतं शून्यतस्तद्विपर्ययोऽसमेति” इति । एवं योज्ययोजकयोर्वियोज्यवियोजकयोश्च
धनत्वं प्रकल्प्य यथा युक्तिरुक्ता तथोपयोर्जनत्वमपि प्रकल्प्य द्रष्टव्यम् । एकस्य
धनत्वमितरदर्शनत्वमिति कलने तूपचयापचययोरन्यथात्वेन, परतिर्द्वन्द्वेऽप्यलं पृथ-
तेन ॥ १७ ॥

अथोत्तरार्धेन स्वगुणनादिवत्तुष्टयमाह—

वधादौ वियत् स्वस्य खं खेन घाते

खदारो भवेत्खेनमक्तश्च राशिः ॥ १८ ॥

यथा पूर्वं खयोगवियोगयोर्द्विविध्यमुक्तं तथा खगुणनभजनयोरपि द्विविध्यमस्ति । खस्येति खेनेति च । वर्गादिषु तु खस्येत्येक एव प्रकारः संभवति वर्गादिकरणे द्वितीयसंख्यानपेक्षणात् । तत्र खस्येति प्रकारेष्वाह । वधादौ वियत्—खस्येति । खस्य शून्यस्य वधादौ गुणनभजनवर्गतन्मूलादिषु कर्तव्येषु वियत् स्यात् । गुणनफलादिकं शून्यं भवेदित्यर्थः । खेनेति । गुणनप्रकारेण फलमाह । खं खेन घात इति । खेन शून्येन घाते कस्यचिदङ्कस्य गुणने गुणनफलं खं स्यात् । अत्र “खगुणाश्चिन्त्यश्च शेषविधौ” इत्यादि पाटीस्थो विशेषो द्रष्टव्यः । अन्यथा “त्रिमज्यकोन्मण्डलशङ्कुघातात्” इत्यादिना यष्टचानयनेन गोलसंघौ यष्टचभावापत्तोरिति दिक् । खेनेति भजनप्रकारे फलमाह । खहारो भवेत् खेन भक्तश्च राशिः । इति । खेन भक्तो राशिः खहारो भवेत् । खं हारो यस्येति खहारोऽनन्त इत्यर्थः । उदाहरणावसरे वक्ष्यति च । अधमनन्तो राशिः खहर उच्यत इति । अत्रोपपत्तिः । गुण्यस्यापचयवशाद्गुणनफलस्यापचय इति तावत् प्रसिद्धम् । यथा गुणकः १२ गुण्यः ४ गुणनफलं ४८ । अथवा गुण्यः ३ गुणनफलं ३६ । वा गुण्यः २ गुणनफलं २४ । वा गुण्यः १ गुणनफलं १२ । वा गुण्यः १/२ गुणनफलं ६ । वा गुण्यः १/३ गुणनफलं ३ । वा गुण्यः १/४ गुणनफलं ३ इति । अनयैव युक्त्या गुण्यस्य परमापचये गुणनफलस्यापि परमापचयेन भाव्यम् । परमापचये च शून्यतैव पर्यवस्यतीति शून्ये गुण्ये गुणनफलं शून्यमेवेति सिद्धम् । यद्वा गुण्य एकैकापचये गुणनफले गुणकतुल्योऽपचयो भवति । यथा गुणकः ८ गुण्यः ४ गुणनफलं ३२ । एकोनो गुण्यः ३ गुणनफलं २४ । पुनरेकोनो गुण्यः २ गुणनफलं १६ । पुनरेकोनो गुण्यः १ गुणनफलं ८ । पुनरेकोनो गुण्यः ० अत्रापि गुणनफले गुणकतुल्येनापचयेन भाव्यम् । तथा सति गुणनफले शून्यतैव सिद्धा । एवं गुणकापचयवशादपि गुणनफलेऽपचयाद्गुणकस्यापि शून्यत्वे गुणनफलं शून्यमेवेति सिद्धम् । ननु गुणकवैलक्षण्यादेकस्मिन्नपि गुण्ये गुणनफलवैचित्र्यमस्ति तत्कथं शून्ये गुण्ये गुणकवैलक्षण्यादेऽपि गुणनफलं शून्यमेवेति चेत् । न । अप्रयोजनकत्वात् । अन्यथैकातिरिक्तसंख्याया वर्गवर्गमूलघनघनमूलादीनां वैलक्षण्यव्यापेरेकसंख्याया अपि तेषां वैलक्षण्यापत्तेः । वस्तुतस्तु गुणको ह्यावर्तकः । सति गुण्ये गुण्यस्य गुणकतुल्यावर्तनाद्गुणनफलं भवतीति गुणकवैचित्र्येऽस्ति गुणनफलवैचित्र्यम् । इह स्वावर्तनीयस्य गुण्यस्याभावाद्गुणकनहस्यमपि कमावर्तयेदिति गुणनफलस्याप्यभाव इति । एवं भाज्यापचयवशाद्भजनफलापचयोऽस्तीति भाज्ये शून्ये भजनफलं शून्यमिति पूर्वयुक्त्यैव सिद्धम् । वर्गादेश्च द्वितीयसंख्यानिरपेक्षत्वाद्गोदिसंख्याया अभावाच्चाभाव इति स्पष्टम् । तदेवमुपपन्नम् “वधादौ वियत्खस्य खं खेन घाते” इति । खहारोपपत्तिस्तूदाहरणे वक्ष्यते ॥ १८ ॥

अत्रोदाहरणानीन्द्रवज्रोत्तरार्धेनाऽऽह—

द्विघ्नं त्रिहृत्त्वं खहृतं त्रयं च शून्यस्य वर्गं वद मे पदं च ॥ १९ ॥

अत्र द्वाभ्यां हन्यते तद्विघ्नमिति व्युत्पत्त्या गुण्ये द्वौ हन्तीति व्युत्पत्त्या शून्ये गुणके च पृथगुदाहरणं द्रष्टव्यम् । शेषं स्पष्टम् । प्रथमे न्यासः । गुणकः २ गुण्यः ० गुणनफलं वधादौ वियत्स्वस्येति जातं ० । द्वितीये न्यासः । गुणकः ० गुण्यः २ खं खेन घात इति जातं ० । अथ मागहारे प्रथमोदाहरणे न्यासः । मानकः ३ भाज्यः ० वधादौ वियत्स्वस्येति जातं भजनफलं ० । द्वितीये न्यासः । मानकः ० भाज्यः ३ खहारो भवेत्खेन भक्तश्च राशिरिति जातः खहरः ३ । ननु यो राशिर्येन ह्रियते स तद्धरो भवतीति राशेः खेन हरणे खहरो भवेदिति स्पष्टमेवास्ति । किंतु खेन राशौ हृते का लब्धिरिति प्रश्नस्य किमुत्तरमित्यत आह । अयमनन्तो राशिः खहर इत्युच्यत इति । लब्धिरनन्तेत्युत्तरमिति भावः । एतस्यानन्तत्वे होपा युक्तिस्त्वस्ति । यथा यथा भाजकापचयस्तथा तथा लब्धेरुपचयः । तथा सात मानकाङ्के परमापाचिते लब्धेः परमोपचयेन भादवम् । लब्धेश्चेदियत्तोच्येत तर्हि परमत्वं न स्यात्ततोऽप्याधिक्यसंभवात् । अतो लब्धेरियत्ताभाव एव परमत्वम् । तदेवमुपपन्नं खहरो राशिरनन्त इति ॥ १९ ॥

अथानन्तपदसंजातभगवत्स्मृतिर्भागवतोत्तमः श्रीमास्कराचार्यः प्रसङ्गेनापि स्तुतो हरिः कृतार्थतां संपादयतीति दृढनिश्चयः खहरराशेरविकारतादृष्टान्तप्रसङ्गेन श्रीभगवन्तमनन्तं स्तौति—

अस्मिन्विकारः खहरेण राशावपि प्रविष्टेष्वपि निःसृतेषु ।

बहुष्वपि स्याल्लयसृष्टिकालेऽनन्तेऽच्युते भूतगणेषु यद्वत् ॥ २० ॥

उपजातिकेयम् । अस्यार्थः । प्रलयकाले श्रीभगवत्यनन्तेऽच्युते बहुष्वपि भूतगणेषु प्रविष्टेषु लीनेष्वपि वा निःसृतेषु देहादिमत्तगा भगवतोऽनन्तात् पृथग्भूतेष्वपि यद्वद्विकारो नास्ति न हि तेषु प्रविष्टेषु महान्भवति निःसृतेषु वा लघुर्भवति तथाऽस्मिन्खहरे राशावपि बहुष्वपि राशिषु प्रविष्टेषु निःसृतेषु वा विकारो नास्तीति । ननु कथं विकारो नास्ति । न हीशानिदेशः । योगे वियोगे वाऽविकारस्य व्याप्तिरिति स्यात् । सत्यम् । सर्वत्र योगोऽन्तरं वा समच्छेदत्वे भवति । प्रकृतेऽपि समच्छेदतां विधायैव योगोऽन्तरं वा विधेयम् । समच्छेदता च—

“ अन्योन्यहाराभिहतौ हरांशौ ”

इत्यनेन । तथा च खहरस्य राशेः खहरेण शून्येनापरराशौ गुणिते शून्यमेव भवेत् । शून्ययोगवियोगयोश्चाविकृतत्वं पूर्वमेवोक्तम् । ननु यद्यप्यभिन्नराशिना योगान्तरयोर्भवत्याविकृतत्वं तथाऽपि भिन्नराशिना योगोऽन्तरे च त्वदुत्करीत्या भवेदेव विकारः । ”

३ । १ । अन्योन्यहाराभिहतौ हरांशाविति जातौ तुल्यहरौ ९ । ० । अनयोयोगे
० ३ ० ०

जातं ९ । अथ यद्युच्येतैकस्य हरेण येन केनचिदङ्केन वाऽपरराशिहरांशगुणनमात्रेण
०

तुल्यहरत्वे जाते परतः श्रमो व्यर्थ एव । प्रकृतेऽपि खहरराशेर्हरेण शून्येनापरराशिः
हरांशगुणनमात्रेण तुल्यहरस्य जातत्वाद्योगेऽन्तरे च नास्त्येव विकार इति । तर्हि खहरस्य
खहरेण योगेऽन्तरे च भवेदेव विकारः । यथा राशी ३ । ९ । अनयोस्तुल्यहरत्वाद्योगे
० ०

जातं ८ । तत्कथं न विकार इति चेत् । मैवम् । अत्रापि फलतो विकारामावात् । न
०

हि खेन भक्तेषु त्रिष्वन्यस्फलमष्टसु भक्तेष्वितरदिति किं तूभयत्राप्यनन्तत्वे न व्यभिचार
इति । यथोदयकाले न्यूनाधिकपरिमाणयोरपि शङ्कौ शङ्कायानन्त्यं न व्यभिचरति तथा
वर्तमानेऽस्मिन्काले भूते यविष्यति च गतकरूपसंख्याया न्यूनाधिकभावेऽप्यनन्तत्वाव्य-
भिचारः । किंचोन्नतांशजीवास्वरूपे शङ्कौ यदि दृग्ज्याभुजस्तदेष्टे द्वादशाङ्गुलादिके शङ्कौ
किमिति त्रैराशिकेनच्छाया सिध्यति । तत्रोदयकाल उन्नतजीवाया अभावः । दृग्ज्या च
त्रिज्यामिता १२० । अत्र द्वित्रिचतुरङ्गुलादीनां शङ्कूनामुक्तत्रैराशिकेन छायासाधने
२४० । ३६० । ४८० । एतदाद्याः सिध्यन्ति खहराश्याः । न ह्येतासु फलतो
वैलक्षण्यमस्ति । यतस्तस्मिन्नपि काले न्यूनाधिकपरिमाणानामपि शङ्कूनां छायायानन्त्यं
न व्यभिचरति । किं चोदयकाल एव ३४३८ । १२० । १०० । ९० आभ्यास्त्रि-
ज्याभ्यः प्राग्वदनुपातेन द्वादशाङ्गुलशङ्कोश्छायाः ४१२५६ । १४४० । १२०० ।
० । ० । ० । ० ।

१०८० । न ह्येतां भेदः संभाव्यते । नहि त्रिज्याभेदप्रयुक्तश्छायाभेदः । किंतु
० ।

नानात्रिज्याभ्योऽनुपातसिद्धा छाया तुल्यैवेति सकलगणकानामविवाद इति सर्वमव-
दातम् । एवं सति त्रिज्याभ्योऽप्युक्तम् । शून्यस्य व्यर्थः ० वर्णमूलं ० । एवं चनादि-
ष्वपि शून्यतैव ॥ २० ॥

देवज्ञवर्गगणसंततसेव्यपार्श्वबल्लालसंज्ञगणकात्मन निर्मितेऽस्मिन् ।

बीजक्रियाविवृतिकल्पलतावतारे न्यक्तिः क्रमादभवदम्बरपट्टिष्वस्य ॥

इति श्रीसकलगणकसार्वभौमश्रीबल्लालदेवज्ञमुत्तकृष्णदेवज्ञविरचिते बीजविवृति-

कल्पलतावतारे स्वपट्टविषयविवरणम् ॥

(अत्र ग्रन्थसंख्या पादोनशतद्वयम् १७५) ।

३ वर्णपङ्क्तिविधम् ।

अथ यद्यपि करणीपङ्क्तिविधं निरूपणीयमित्युक्तत्वादुक्तपङ्क्तिविधस्यान्तरङ्गत्वमिति प्रथमतस्तन्निरूप्य बहिरङ्गमव्यक्तपङ्क्तिविधं पञ्चान्निरूपणीयमिति युक्तम् । तथाऽपि करणीपङ्क्तिविधस्यातिकठिनतया तन्निरूपणे प्रयासबाहुल्यादव्यक्तपङ्क्तिविधनिरूपणे च प्रयासलाघवात्सूचीकटाहस्यायेनाव्यक्तपङ्क्तिविधं प्रथमतो निरूपयति । तत्र द्वित्र्यादीनां राशीनामव्यक्तत्वे संज्ञाभेदमन्तरेण तत्संकरः स्यादतस्तन्निरासार्थमव्यक्तसंज्ञाः शालिन्याऽऽह—

यावत्तावत्कालको नीलकोऽन्यो

वर्णः पीतो लोहितश्चैतदाद्याः ।

अव्यक्तानां कल्पिता मानसंज्ञा-

स्तत्संख्यानं कर्तुपाचार्यवर्यैः ॥ २१ ॥

यावत्तावदित्येकं नाम । कालकः २ । नीलकः ३ । पीतः ४ । लोहितः ५ । एतदाद्या हरितश्चेतकवित्रकादयोऽनेकवर्णसमीकरणपठिता वर्णा अव्यक्तानामज्ञातराशीनां मानसंज्ञा आचार्यवर्यैः कल्पिताः । नामकल्पने प्रयोजनमाह—तत्संख्यानं कर्तुमिति । तेषामज्ञातराशीनां संख्यानं गणनां कर्तुं साधयितुं ज्ञातुमिति यावत् ॥ २१ ॥

एवमव्यक्तसंज्ञा अभिधाय तत्संकलनव्यवकलने उपजातिकापूर्वार्धेनाऽऽह—

योगोऽन्तरं तेषु समानजात्योर्विभिन्नजात्योश्च पृथक् स्थितिश्च ॥ २२ ॥

तेषु वर्णेषु मध्ये रूपेऽप्यपि द्रष्टव्यम् । समानजात्योः समानैका जातिर्योस्तौ तथा तयोः समानजात्योः पूर्वोक्तो योगोऽन्तरं च स्यात् । अत्र स्यादिति पदमुत्तरदलस्थमन्वेति देहलीदीपन्यायेन । “पृथक् स्थितिः स्यात्” इति वा पाठः । समानजात्योरित्युपलक्षणं समानजातीनामित्यपि द्रष्टव्यम् । यद्वा बहूनामपि योगे द्वयोर्योगस्यैव मुख्यत्वाद्युपपत्तिसर्वयोगस्य कर्तुमशक्यत्वाद्विवचनम् । जातिश्चात्र रूपत्वम् । यावत्तावत्त्वम् । कालकत्वम् । नीलकत्वम् । यावत्तावद्गर्गत्वम् । यावत्तावद्धनत्वम् । यावत्तावद्गर्गत्वं च । यावत्तावत्कालकमावितत्वमित्यादिर्योज्ययोजकनिष्ठसंकलनातिव्याप्या योज्ययोजकनिष्ठा च । न त्वङ्कत्वं वर्णत्वं वा । अङ्कत्वोक्तौ विशेषणवैयर्थ्यापत्तिः । व्यावर्त्याभावात् । वर्णत्वोक्तौ वर्णकरूपनानर्थक्यप्रसङ्गः । असंकरार्थं हि वर्णकरूपना । वर्णत्वजात्या साजात्ये विवासिते संकर एव स्यात् । तस्मादुक्तविधजात्यैव साजात्यं विवासितम् । यद्वा समानशब्दस्यः तुल्यार्थत्वाद्योज्ययोजकयोः स्वस्वनिष्ठसंकलनातिभिः साजात्यं विवासितं विभिन्नजात्योश्च । चस्त्वर्थे । विभिन्ना जातिर्योस्त-

योर्वा योगेऽन्तरे वा क्रियमाणे पृथक् स्थितिश्च । चोऽवधारणे । पृथक् स्थितिरेव स्यादित्यर्थः । एतदुक्तं भवति । रूपस्य रूपेण यावत्तावतो यावत्तावता कालकस्य कालकेन कालकवर्गस्य कालकवर्गेण कालकघनस्य कालकघनेन कालकनीलकभावितस्य तद्भावितेन । एवं समानजात्योयोगेऽन्तरे वा कर्तव्ये योगोऽन्तरं वोक्तवद्भवति । रूपस्य यावत्तावता कालकादिभिर्वा यावत्तावतः कालकादिभिर्वा यावत्तावतो यावद्वर्गेण यावदघनस्य यावता तद्वर्गेण वा भावितादिभिर्वा । एवं विभिन्नजात्योयोगेऽन्तरे वा कर्तव्ये पृथक् स्थितिरेव । अत्रैकपङ्क्ताविति द्रष्टव्यम् । अन्यथा योगान्तरज्ञापकाभावादिति । अत्रोपपत्तिस्तु व्यक्ते प्रसिद्धैव । अन्यथा समच्छेदविधानपूर्वकं योगान्तरकथनं न स्यात् । किञ्च विभिन्नजात्योयोगः किमात्मकः । यथा राशिद्वयमंशपञ्चकं चेत्यनयोर्विभिन्नजात्योरपि योगः क्रियेत तर्हि सप्त स्युः । ते सप्त न राशयो न वा लवाः । नहि ग्रहेण राशिद्वयमंशपञ्चकं च भुक्तमित्युक्ते ग्रहेण सप्त राशयः सप्त लवा वा भुक्ता इति कस्यापि प्रतीतिरस्त्युपपद्यते वा किंतु ग्रहेण कियद्भुक्तमस्तीति ग्रहे राशिद्वयमंशपञ्चकं च भुक्तमित्युत्तरस्य सर्वसंप्रतिपन्नत्वाद्युक्तत्वाच्च पृथक्स्थितिरेव युक्ता । अत्रैव साजाराये योगो भवत्येव । यथा—राशिद्वयस्य लवाः ६० पञ्चभिर्लवै ५ योगे जाताः पञ्चपट्टिर्लवाः ६५ । ग्रहेण राशिद्वयमंशपञ्चकं च भुक्तमित्युक्ते पञ्चपट्टिर्लवा भुक्ता इत्यस्त्येव प्रतीतिः सर्वसंभवेत्यादि सुधीभिरूह्यम् ॥ २२ ॥

नन्वेवं वर्णेष्वपि साजात्यं विधाय योगोऽस्तिवति चेन्न । वर्णमानानामज्ञातत्वात्साजात्यविधानस्याशक्यत्वात् । अत एव तन्मानोत्थापनानन्तरं साजात्येन योगो भवत्येव । एवमेव वियोगेऽप्युपपत्तिर्द्रष्टव्या । अत्रोदाहरणानि भुजंगप्रयातेनाऽऽह—

स्वमव्यक्तमेकं सखे सैकरूपं धनाव्यक्तयुग्मं विरूपाष्टकं च ।

युतौ पक्षयोरेतयोः किं धनर्णे विपर्यस्य चैक्ये भवेत्किं वदाऽऽशु ॥ २३ ॥

एकस्य रूपसहितमेकं धनमव्यक्तमित्येकः । रूपाष्टकरहितं धनमव्यक्तयुग्ममिति द्वितीयः । एतयोः पक्षयोर्युतौ किं फलं स्यात् । अथ च पक्षयोर्धनर्णे विपर्यस्येक्ये किं फलं स्यादिति । अत्र पूर्वपक्षमात्रव्यत्यासादुत्तरपक्षमात्रव्यत्यासादुभयपक्षव्यत्यासाच्च प्रश्नत्रयम् । व्यत्यासामावे चैकमित्युदाहरणचतुष्टयम् । धनर्णे इत्यत्र भावप्रधानो निर्देशः । यद्वाऽव्यक्ते रूपे इत्यध्याहार्ये योजना द्रष्टव्या । एकमव्यक्तमिदं १ या १ एकं रूपमिदम् । रू १ अनयोयोगे द्वयं न भवति । मित्रजातित्वात् । किंतु पङ्क्ती पृथक् स्थितिरेवेति जात एकः पक्षः । या १ रू १ एवं धनाव्यक्तयुग्मं या २ अस्माद्रूपाष्टके शोध्यमाने संशोध्यमानं स्वमृणत्वमेतीति जातमृणं रूपाष्टकं ८ अनयोर्धनर्णयोरन्तर-

मेव योग इति ऋणगताः पट् ६ न भवन्ति । किंचैकपङ्क्तौ पृथक् स्थितिरेव । तथा
कृते जातो द्वितीयः पक्षः । या २ रू ८ योगार्थमुपयोर्न्यासो या १ रू १ । अन-
या २ रू ८

योयोगे कर्तव्ये समानजात्योरेव योग इति । अन्यक्तमव्यक्तेन रूपं रूपेण च संयोज्यम् ।
तथा कृते जातं या ३ । रू ७ आद्यपक्षे धनर्णत्वे विपर्यस्य न्यासः या १ रू १ अनयो-
या २ रू ८

रुक्तवधोगे जातं या १ रू ९ । द्वितीयपक्षन्यत्यासे न्यासो या १ रू १ । योगे जातं या १
या २ रू ८

रू ९ उभयपक्षधनर्णन्यत्यासे न्यासो या १ रू १ । योगे जातं या ३ रू ७ । एवं
या २ रू ८

द्वयोर्भिन्नजातित्वे सत्युदाहरणान्युक्तानि ॥ २३ ॥

अथ त्रयाणां वैजात्ये सत्युदाहरणं भुजंगप्रयातपूर्वार्धेनाऽऽह—

धनाव्यक्तवर्गत्रयं सत्रिरूपं क्षयाव्यक्तयुग्मेन युक्तं च किं स्यात् ॥ २४ ॥

त्रिभी रूपैः सहितं धनमव्यक्तवर्गत्रयं सत्रिरूपम् । याव ३ रू ३ अयं पक्ष
ऋणाव्यक्तयुग्मेनानेन या २ योज्यः । इदमव्यक्तयुग्मं न वर्गैः संयुज्यते नापि रूपैः ।
भिन्नजातित्वात् । तस्मात्पङ्क्तौ पृथक्स्थितिरेव । तत्र क्रमस्तु — आदौ वर्गधनस्य । ततो
वर्गवर्गस्य । ततो धनस्य । ततो वर्गस्य । ततोऽव्यक्तस्य । ततो रूपाणामित्यादिः ।
तथा स्थितौ जातम् । याव ३ या २ रू ३ एवं कालकादिष्वपि बोद्धव्यम् ॥ २४ ॥

अथोत्तरार्धेन व्यवकलनोदाहरणमाह—

धनाव्यक्तयुग्मादृणाव्यक्तपट्कं सरूपाष्टकं मोक्ष्य शेषं वदाऽऽशु ॥ २५ ॥

स्पष्टोऽर्थः । अथ न्यासः । सरूपाष्टकमृणाव्यक्तपट्कमुक्तवज्जातम् । या ६ रू ८
एतद्धनाव्यक्तयुग्मादस्मात् या २ विशोध्यम् । तत्र संशोध्यमानं स्वमृणस्वमेतीत्या-
दिना जातः शोध्यपक्षः । या ६ रू ८ । एतन्मध्ये व्यक्तमेव सजातीयत्वादव्यक्ते
योज्यम् । रूपाणां पृथक्स्थितिरेवेति तथा कृते जातम् । या ८ रू ८ ॥ २५ ॥

एवं संकलनव्यवकलने अभिधायोपजातिकोत्तरार्धेनोपजातिकया च वर्णगुणनमाह—

स्याद्वपवर्णाभिहतौ तु वर्णो द्वित्र्यादिकानां समजातिकानाम् ॥

वधे तु तद्वर्गघनादयः स्युस्तद्भावितां चासमजातिधाते ।

भागादिकं रूपवदेव शेषं व्यक्ते यदुक्तं गणिते तदत्र ॥ २६ ॥

अस्यार्थः—वर्णगुणनं त्रिधैव संभवति । रूपेण सजातीयवर्णेन विजातीयवर्णेन वा । तत्र रूपेण गुणने । स्याद्वपवर्णाभिहतौ तु वर्णः इति । रूपवर्णाभिहतौ तु वर्णः स्यात् । अयमर्थः । रूपेण वर्णे गुणनीये वर्णेन वा रूपे गुणनीयेऽङ्कतस्तु गुणनफलं भवति । नाम तु वर्णस्यैव । अथ सजातीयवर्णेन गुणने समजातिकानां द्वित्र्यादिकानां वर्णानां वधे तु तद्वर्गघनादयः स्युः । एतदुक्तं भवति । यावत्तावता यावत्तावति गुणिते समजात्योर्द्वयोर्धात इति यावत्तावद्वर्गः स्यात् । स चेत्पुनर्यावत्तावता गुण्यते तदा सम-
त्रिघातत्वाद्यावत्तावदधनः स्यात् । अयमपि चेत्तेन गुण्यते तदा समचतुर्धातत्वाद्यावत्ताव-
द्वर्गवर्गो भवेत् । अत्रापि तेन गुणितश्चेत्पञ्चघातत्वाद्यावद्वर्गघनयोर्धातः ।

एवं षड्घाते यावद्वर्गघनो यावदधनवर्गो वा भवेत् । इत्यादि । कालकादीनामपि सम-
द्वित्र्यादिवधे कालकादिवर्गघनादयो ज्ञेयाः । अथ विजातीयवर्णेन गुणने । असमजातिधाते
तद्भावितां स्यादिति । विजातीयवर्णयोर्धाते तयोर्वर्णयोर्भावितां स्यात् । यथा—यावता
कालके गुणिते यावत्कालकभावितां भवति । कालकेन नीलके गुणिते कालकनीलकभा-
वितं भवतीत्यादि । यावत्कालकभावितां यदि कालकेन गुण्यते तदा यावत्कालकवर्गभा-
वितं भवति । इदमपि यदि यावत्तावता गुण्यते तदा यावद्वर्गकालकवर्गभावितां भवती-
त्यादि सुधीभिरूह्यम् । एवं गुणने विशेषमुक्त्वा भागादिकमाह—शेषं भागादिकं भाग-
वर्गमूलघनघनमूलादि यद्व्यक्ते गणित उक्तं तदत्र रूपवद्भेदम् । “भाज्याद्धरः शुध्यति
यद्गुणः” इत्यादिना मननफलं ज्ञेयम् । “समद्विघातः कृतिरुच्यते” इत्यादिना वर्गो
ज्ञेय इत्यादि । भागादिकानां गुणनपूर्वकत्वादगुणनमंज्ञाविशेषस्य चोक्तत्वात्तत्र कोऽपि
विशेषो वक्तव्यो नास्तीति भावः । इदमुपलक्षणम् । अत्रासंकरार्थं गुणनफलसंज्ञामात्र-
मुक्तम् । अहृतस्तु गुणनादिकं व्यक्ते गणिते यदुक्तं तदत्र ज्ञेयमित्यपि द्रष्टव्यम् ॥ २६ ॥

एवमत्र “गुण्यान्त्यमङ्कं गुणकेन हन्यात् । इत्यादिना गुणनफलतिद्धावपि शिष्यसौ-
कर्यार्थं “गुण्यस्त्वधोऽधो गुणस्त्वण्डतुरय ” इत्यादिव्यक्तोक्तस्त्वण्डगुणनं वसन्ततिलकया
विशदयति—

गुण्यः पृथग्गुणकखण्डसमो निवेदय-

स्तैः खण्डकैः क्रमहतः सहितो ययोक्त्या ।

अव्यक्तवर्गकरणीगुणनासु चिन्त्यो

व्यक्तोक्तखण्डगुणनाविधिरेवमत्र ॥ २७ ॥

गुणकस्य यावन्ति खण्डानि तावत्सु स्थानेषु पृथक् गुण्यो निवेश्यः । अत्र खण्डानि संज्ञाभेदेनावगन्तव्यानि । यथा गुणको या ३ रू २ । अत्र संज्ञाद्वयाद्गुणकस्य खण्डद्वयम् । यथा वा गुणको याव २ या ३ का ५ । अत्र संज्ञात्रयाद्गुणकस्य खण्डत्रयमित्यादि । अथ पृषद्निवेशितो गुण्यस्तैर्गुणकखण्डैः प्रथमस्थाने प्रथमखण्डेन द्वितीयस्थाने द्वितीयेन तृतीयस्थाने तृतीयेनेत्येवं क्रमेण “स्याद्रूपवर्णाभिहतौ ॥ वर्णः” इत्यादिना गुणितः सन्त्योक्त्या पूर्वोक्तप्रकारेण “योगोऽन्तरन्तेषु समानजात्योः” इत्यादिना “योगे गुतिः स्यात्सययोः स्वयोर्धा” इत्यादिना च सहितः । अत्राव्यक्तगणितेऽव्यक्तवर्गकरणीगुणनासु यथा तथा व्यक्तगुणनासु वर्गार्थगुणनासु करणीगुणनासु च व्यक्तोक्तखण्डगुणनाविधिरेव चिन्त्यः । एवमन्येऽपि गुणनाप्रकारा द्रष्टव्याः ॥ २७ ॥

अत्रोदाहरणानि शालिन्याऽऽह—

यावत्तावत्पञ्चकं व्येकरूपं यावत्तावद्भिस्त्रिभिः सद्विरूपैः ।

संगुण्य द्वाग्वृहि गुण्यं गुणं वा व्यस्तं स्वर्णं कल्पयित्वा च विद्वन् ॥ २८ ॥

गुण्ये गुणे वेति व्यस्तस्वर्णमिति च पाठभेदात्पाठत्रयं प्रसिद्धमस्ति । तत्र पूर्वलिखितपाठे तावदियं व्याख्या । स्वर्णं गुण्यं स्वर्णं गुणकं वा व्यस्तं कल्पयित्वावेति । गुण्ये गुणे वेति पाठे गुण्ये विद्यमानं स्वर्णं यथासंभवं स्वमृणं यावत्कालकरूपादित्यस्तं कल्पयित्वेति । एवं गुणेऽपि । अथ व्यस्तस्वर्णमिति पाठे गुण्यं गुणं वा व्यस्तस्वर्णं कल्पयित्वा । व्यस्तं स्वर्णं यथासंभवं स्वमृणं च यावदादि यत्र तं तादृशं कल्पयित्वेत्यर्थः । अत्र सर्वत्र “सविशेषणौ हि विधिनिषेधौ विशेषणमुपसंक्रामतो विशेष्ये बाधके सति” इति न्यायेन स्वर्णत्वयोरेव व्यस्तत्वविधानं द्रष्टव्यम् । शेषं स्पष्टम् । अत्र यथास्थितगुण्यगुणकयोरेकमुदाहरणम् । गुण्यमात्रव्यत्यासे द्वितीयम् । गुणकमात्रव्यत्यासे तृतीयम् । चकारादुभयव्यत्यासे चतुर्थमिति चत्वार्युदाहरणानि । अत्र रूपोर्न यावत्तावत्पञ्चकं गुण्यो या ५ रू १ । रूपद्वययुतं यावत्तावत्त्रयं गुणको या ३ रू २ । “गुण्यः पृथङ्गुणरूपाण्डसमो निवेश्यः” इत्यादिना गुणनार्थं न्यासो या ३ । या ५ रू १ । रू २ । या ५ रू १ ।

अत्र यावद्वयेण यावत्तावत्पञ्चके गुणितेऽङ्कतः पञ्चदश १५ । अक्षरतस्तु “द्विव्यादिकानां समजातिकानां ध्वे तु तद्वर्धनादयः स्युः” इत्यादिना जाता यावत्तावद्द्वर्गाः । तत्र यावत्तावतो वर्गस्य चाऽऽद्याक्षरोपलक्षणपूर्वकं लिखने संपन्नं याव १५ । अथ

एवं संकलनव्यवकलने अभिघायोपजातिकोत्तरार्धेनोपजातिकया च वर्णगुणनमाह—

स्यादूपवर्णाभिहतौ तु वर्णो द्वित्र्यादिकानां समजातिकानाम् ॥

वधे तु तद्वर्गघनादयः स्युस्तद्भावितां चासमजातिघाते ।

भागादिकं रूपवदेव शेषं व्यक्ते यदुक्तं गणिते तदत्र ॥ २६ ॥

अस्यार्थः—वर्णगुणनं त्रिधैव संभवति । रूपेण सजातीयवर्णेन विजातीयवर्णेन वा । तत्र रूपेण गुणने । स्यादूपवर्णाभिहतौ तु वर्णः इति । रूपवर्णाभिहतौ तु वर्णः स्यात् । अयमर्थः । रूपेण वर्णो गुणनीये वर्णेन वा रूपे गुणनीयेऽङ्कतस्तु गुणनफलं भवति । नाम तु वर्णस्यैव । अथ सजातीयवर्णेन गुणने समजातिकानां द्वित्र्यादिकानां वर्णानां वधे तु तद्वर्गघनादयः स्युः । एतदुक्तं भवति । यावत्तावता यावत्तावति गुणिते समजात्योर्द्वयोर्घात इति यावत्तावद्वर्गः स्यात् । स चेत्पुनर्यावत्तावता गुण्यते तदा सम-
त्रिघातत्वाद्यावत्तावद्वर्गः स्यात् । अयमपि चेत्तेन गुण्यते तदा समचतुर्घातत्वाद्यावत्ताव-
द्वर्गवर्गो भवेत् । अस्मावपि तेन गुणितश्चेत्पञ्चघातत्वाद्यावद्वर्गघनयोर्घातः ।

एवं पड्यते यावद्वर्गघनो यावद्वर्गघनवर्गो वा भवेत् । इत्यादि । कालकादीनामपि सम-
द्वित्र्यादिवधे कालकादिवर्गघनादयो ज्ञेयाः । अथ विजातीयवर्णेन गुणने । असमजातिघाते
तद्भावितां स्यादिति । विजातीयवर्णयोर्घाते तयोर्वर्णयोर्भावितं स्यात् । यथा—यावता
कालके गुणिते यावत्कालकभावितं भवति । कालकेन नीलके गुणिते कालकनीलकभा-
वितं भवतीत्यादि । यावत्कालकभावितं यदि कालकेन गुण्यते तदा यावत्कालकवर्गभा-
वितं भवति । इदमपि यदि यावत्तावता गुण्यते तदा यावद्वर्गकालकवर्गभावितं भवती-
त्यादि सुधीभिरूह्यम् । एवं गुणने विशेषमुक्त्वा भागादिकमाह—शेषं भागादिकं भाग-
वर्गमूलघनघनमूलादि यद्व्यक्ते गणित उक्तं तदत्र रूपवज्ज्ञेयम् । “भागाद्वारः शुध्यति
यद्गुणः” इत्यादिना भजनफलं ज्ञेयम् । “समद्विघातः कृतिरुच्यते” इत्यादिना वर्गो
ज्ञेय इत्यादि । भागादिकानां गुणनपूर्वकत्वादगुणनसंज्ञाविशेषस्य चोक्तत्वात्तत्र कोऽपि
विशेषो वक्तव्यो नास्तीति भावः । इदमुपलक्षणम् । अत्रासंकरार्थं गुणनफलसंज्ञामात्र-
मुक्तम् । अङ्कतस्तु गुणनादिकं व्यक्ते गणिते यदुक्तं तदत्र ज्ञेयमित्यपि द्रष्टव्यम् ॥ २६ ॥

एवमत्र “गुण्यान्त्यमङ्कं गुणकेन हन्यात् । इत्यादिना गुणनफलतिद्धावपि शिष्यसौ-
कर्यार्थं “गुण्यस्त्वधोऽधो गुणस्तण्डतुल्य” इत्यादिव्यक्तोक्तस्तण्डगुणनं वसन्ततिलकया
विशदयति—

गुण्यः पृथग्गुणकस्तण्डसमो निवेदय-

स्तैः स्तण्डकैः क्रमहतः सहितो यथोक्त्या ।

अव्यक्तवर्गकरणीगुणनासु चिन्त्यो

व्यक्तोक्तखण्डगुणनाविधिरेवमत्र ॥ २७ ॥

गुणकस्य यावन्ति खण्डानि तावत्सु स्थानेषु पृथक् गुण्यो निवेद्यः । अत्र खण्डानि संज्ञाभेदेनावगन्तव्यानि । यथा गुणको या ३ रू २ । अत्र संज्ञाद्वयाद्गुणकस्य खण्ड-
द्वयम् । यथा वा गुणको याव २ या ३ का ५ । अत्र संज्ञात्रयाद्गुणकस्य खण्डत्रयमित्यादि ।
अथ पृथङ्निवेदितो गुण्यस्तैर्गुणकखण्डैः प्रथमस्थाने प्रथमखण्डेन द्वितीयस्थाने
द्वितीयेन तृतीयस्थाने तृतीयेनेत्येवं क्रमेण “स्याद्रूपवर्णाभिहतौ तु वर्णः” इत्यादिना गुणितः
सन्त्यधोक्त्या पूर्वोक्तप्रकारेण “योगोऽन्तरन्तेषु समानजात्योः” इत्यादिना “योगे युतिः
स्यात्सययोः स्वयोर्वा” इत्यादिना च सहितः । अत्राव्यक्तगुणितेऽव्यक्तवर्गकरणीगुण-
नासु यथा तथा व्यक्तगुणनासु वर्गार्थगुणनासु करणीगुणनासु च व्यक्तोक्तखण्डगुण-
नाविधिरेवं चिन्त्यः । एवमन्येऽपि गुणनाप्रकारा द्रष्टव्याः ॥ २७ ॥

अत्रोदाहरणानि शालिन्याऽऽह—

यावत्तावत्पञ्चकं व्येकरूपं यावत्तावद्भिस्त्रिभिः सद्विरूपैः ।

संगुण्य द्वाभ्यां हि गुण्यं गुणं वा व्यस्तं स्वर्णं कल्पयित्वा च विद्वन् ॥ २८ ॥

गुण्ये गुणे वेति व्यस्तस्वर्णमिति च पाठभेदात्पाठत्रयं प्रसिद्धमस्ति । तत्र पूर्वलिखित-
पाठे तावदियं व्याख्या । स्वर्णं गुण्यं स्वर्णं गुणकं वा व्यस्तं कल्पयित्वेति । गुण्ये गुणे
वेति पाठे गुण्ये विद्यमानं स्वर्णं यथासंभवं स्वमृणं यावत्कालकरूपादिव्यस्तं कल्पयि-
त्वेति । एवं गुणेऽपि । अथ व्यस्तस्वर्णमिति पाठे गुण्यं गुणं वा व्यस्तस्वर्णं कल्पयित्वा ।
व्यस्तं स्वर्णं यथासंभवं स्वमृणं च यावदादि यत्र तं तादृशं कल्पयित्वेत्यर्थः । अत्र-
सर्वत्र “सविशेषणौ हि विधिनिषेधौ विशेषणमुपसंक्रामतो विशेष्ये बाधके सति”
इति न्यायेन स्वर्णत्वयोरेव व्यस्तत्वाविधानं द्रष्टव्यम् । शेषं २८५म् । अत्र यथास्मिन्
गुण्यगुणकयोरेकमुदाहरणम् । गुण्यमात्रव्यत्यासे द्वितीयम् । गुणकमात्रव्यत्यासे तृतीयम् ।
चकारादुपमयव्यत्यासे चतुर्थमिति चत्वार्युदाहरणानि । अत्र रूपोऽनं यावत्तावत्पञ्चकं
गुण्यो या ५ रू १ । रूपद्वययुतं यावत्तावत्त्रयं गुणको या ३ रू २ । “गुण्यः
पृथग्गुणकखण्डसमो निवेद्यः” इत्यादिना गुणनार्थं न्यासो या ३ । या ५ रू १ ।

रू २ । या ५ रू १ ।

अत्र यावद्वयेण यावत्तावत्पञ्चके गुणितेऽङ्कतः पञ्चदश १५ । असरतस्तु “द्विव्या-
दिकानां समज.तिश्रानां वधे ॥ तद्वर्धनादयः स्युः” इत्यादिना जाता यावत्तावद्द्वर्गाः ।
तत्र यावत्तावदो वर्गस्य चाऽऽद्यासरोऽलक्षमपूर्वकं लिखने संपन्नं याव. १५ । अथ-

यावन्नयेन क्षयरूपे गुणिते “ स्वर्णघाते क्षय ” इत्यङ्कत ३ । अक्षरतस्तु “ रूपवर्णाभिहतौ वर्ण स्यात् ” इति जातो वर्ण एव या ३ । एव प्रथमपङ्क्तौ जातं याव १५ या ३ । अथ द्वितीयस्थाने द्वितीयेन गुणकगुण्डेन रू २ यावत्पञ्चके गुणितेऽङ्कतो दश १० । अक्षरतस्तु “ रूपवर्णाभिहतौ वर्ण ” इति जातो वर्णो या १० । रूपद्वयेन क्षयरूपे गुणिते “ स्वर्णघाते क्षय ” इति जात २ । अत्राक्षरसज्ञा व्यक्ते प्रसिद्धैव । नहि व्यक्ते द्वि याद्विघाते सज्ञाभेदोऽस्ति । रूप तु व्यक्तमेव । अतो रूपस्य रूपेण गुणनेऽक्षरतो रूपमेव । तथा सति जात रू २ । एव जात द्वितीयपङ्क्तौ गुणनफल या १० रू २ । एवमुभयपङ्क्तयोर्न्यासो याव १५ या ३ । अत्र यथोक्त्या या १० रू २ ।

सहित इति “ योगोऽन्तरं तेषु समानजात्यो ” इत्यादिना तत्र प्रथमपङ्क्तौ यावन्नयमृणम् । द्वितीयपङ्क्तौ यावद्दशक घनम् । अनयो साजात्याद्योगे “ धनर्णयोरन्तरमेव योगः ” इति जात या ७ । इतरयोर्भिन्नजातित्वात्पृथक् स्थितिरेव । तथा कृते जात गुणनफल याव १५ या ७ रू २ । अथ गुण्येन धनर्णव्यत्यासं कृत्वा द्वितीयोदाहरणे न्यासो या ३ । या ५ रू १ । गुणकखण्डाभ्यां गुणिते जातं रू २ । या ५ रू १ ।

याव १५ या ३ । यथोक्त्या योगे जात गुणनफल याव १५ या ७ रू २ । अथ या १० रू २ ।

गुणके धनर्णताव्यत्यासं कृत्वा तृतीयोदाहरणे न्यासो या ३ । या ५ रू १ । रू २ । या ५ रू १ ।

गुणने जात याव १५ या ३ । यथोक्तयोगे जात गुणनफल याव १५ या ७ या १० रू २ ।

रू २ । अपोमयोर्व्यत्यासे चतुर्थोदाहरणे न्यासो या ३ । या ५ रू १ । गुणिते जातं रू २ । या ५ रू १ ।

याव १५ या ३ । यथोक्तयोगे जात गुणनफल याव १५ या ७ रू २ । अत्रो-या १० रू २

पपत्ति । रूपै रूयेषु गुणितेषु रूपाणि भवन्तीति प्रसिद्धम् । रूपेण वर्णे गुणिते रूपं वा भवेद्गुणो वा । विनिगमनाविहे मणि रूय वर्ण एवेत्युक्तम् । उच्यते । अज्ञातराशि-

मानं तावच्चतुर्थैव संभवति । रूपसमूहस्तदवयवो रूपं रूपावयवो वेति । तत्र रूपसमूहत्वमज्ञातराशेरङ्गीकृत्य युक्तिरुच्यते । अस्ति किञ्चिद्धान्यं सप्तादकमानेनैकं मानं १ । इदं सप्तगुणितं जातं ७ । एतस्य गुणनफलस्य रूपात्मकत्वं समूहात्मकत्वं वेति विचार्यम् । तत्रास्य रूपात्मकत्वे सप्तादकधान्यमिदमिति स्यात् । न चैतद्युक्तम् । गुणनात्पूर्वमेव सप्तादकस्य धान्यस्य विद्यमानत्वात् । गुणनोत्तरं त्वेकोनपञ्चाशदादका भाव्याः । अतः समूहात्मकत्वं वक्तव्यम् । तथा सति सप्तादकधान्यसमूहाः सप्तेत्युपपन्नं 'स्याद्रूपवर्णाभिहतौ तु वर्णः' इति । अथाज्ञातराशौ रूपसमूहावयवत्वमुररीकृत्य युक्तिरुच्यते । अस्ति सप्तादकस्य मानस्य त्र्यंशमितं मानम् । अनेन मानेनास्ति धान्यमिति १ । इदं त्रिगुणितं ३ । अस्य रूपात्मकत्वं आदकत्रयमेव स्यात् । तच्चायुक्तम् । आदकसप्तकस्य त्र्यंशे हि त्रिगुणित आदकसप्तकेन भाव्यम् । अत एव तस्य समूहावयवात्मकत्वम् । तथा सति त्रय आदकसप्तकत्र्यंशा इति स्यात् । एवमप्युपपन्नं 'स्याद्रूपवर्णाभिहतौ तु वर्णः' इति । अयं रूपावयवत्वमज्ञातराशेरुररीकृत्योच्यते । अस्यादकचतुर्थांशमितं मानम् । एतन्मितं धान्यं प्रस्थमितं १ भवति । इदं त्रिभिर्गुणितं ३ । नेदं रूपात्मकम् । अस्य रूपात्मकत्वं आदकत्रयं स्यात् । न चैतद्युक्तम् । तस्माद्रूपावयवात्मकत्वमस्य वक्तव्यम् । तथा सप्तादकचतुर्थांशास्त्रय इति भवति प्रस्थत्रयम् । एवमप्युपपन्नं 'रूपवर्णाभिहतौ वर्णः' इति । अथाज्ञातराशौ रूपत्वे वर्णरूपयोरभेदाद्गुणनफले वर्णताऽपि युक्तैव । न च गुणनफले रूपत्वमेवास्तु । तस्यापि युक्तत्वादिति वाच्यम् । अज्ञातराशौ रूपत्वे वर्णरूपत्वेनावगमाभावात् । अवधूते हि राशौ रूपत्वे गुणनफले रूपत्वमपि युक्तम् । अत्र तु राशेरज्ञानाद्रूपत्वानवधारणात् । न चैवं गुणनफले वर्णत्वमपि कथं स्याद्रूपसमूहत्वादिना राशेरनवगमादिति वाच्यम् । नहि रूपवर्णयोर्गुणनफलस्य वर्णत्वे रूपसमूहत्वादिनाऽप्यवगमो राशेरावश्यकः । किंतु तस्य चतुष्टयसाधारणत्वाच्चतुष्टयान्यतमत्वेनैव राशेरवगमोऽपेक्षितः । स चास्त्येव । चतुष्टयान्यस्य राशेरसंभवात् । अत एव लाघवाद्दर्शनत्वरूपस्कारेणैव प्रकृतगुणनफलस्य वर्णत्वमुक्तमाचार्यैरित्युपपन्नं 'स्याद्रूपवर्णाभिहतौ तु वर्णः' इति । किंच रूपं हि व्यक्तसंख्या । तथा गुणनेऽङ्कत एव गुणनं स्यान्नाक्षरतः । न च रूपव्यक्तसंख्ययोरभेदे संख्याज्ञापकाद्बलित्वनमेवास्तु किं रूपप्रथमाक्षरलिखनेनेति वाच्यम् । अङ्कस्य भेदकभावे वर्णाङ्कमन्त्रिधानेन कदाचित्संकरः स्यादित्यसंकरार्थं रूपाक्षरलिखनात् । अत एव सति रेखादिके भेदके नास्त्येवाक्षरलिखनोपयोगः । किंतु शीघ्रोपाम्भितये तत् । एवं यावद्दर्गादीनामपि रूपगुणनेऽक्षरतो न विकार इत्यादि सुधीभिरन्यदप्यूहम् । अयं समजातिवर्णगुणने तत्र वर्णस्य रूपसमूहत्वमुररीकृत्य युक्तिरुच्यते । यथाऽऽदकमष्टकस्यैकः समूहः १ अनेनैवाग्निगुणने जानं १ । अग्न्याऽऽदकमष्टकसमूहात्मकत्वं एव-

गुणितसमूहस्य समूहगुणितसमूहस्य चाभेदापत्तिः । न चात्रेष्टापत्तिः । एकस्मिन्गुण्ये गुण-
कभेदाद्गुणनफलभेदस्याऽऽवश्यकत्वात् । अतो गुणनफलस्य समूहवर्गात्मकत्वं वक्तव्यम् ।
तथा सत्येकोनपञ्चाशदादकाः स्युः । युक्तं चैतत् । अतः समानजात्योर्द्वयोर्वर्णयोर्वधे
तद्वर्गो भवतीत्युपपन्नम् । एवं समूहावयवत्वादिकमप्यङ्कीकृत्य युंक्तिर्द्रष्टव्या । एवं
त्रयादीनां समजातिकानां वधे घनादित्वमप्यूह्यम् । तदेवमुपपन्नं ‘ द्वित्र्यादिकानां सम-
जातिकानां वधे तु तद्वर्गघनादयः स्युः ’ इति । अथासमजातिघाते आदकसप्तकात्मकः
समूहः । आदकपञ्चात्मकोऽन्यः । अनयोर्वधे जातं । नायमादकसप्तकात्मकः समूहः ।
तस्यैकगुणस्य समूहगुणितस्य चाभेदापत्तेः । नायं समूहवर्गः । समूहस्य स्वेन गुणेन समू-
हान्तरेण च गुणेन गुणनफलस्याभेदापत्तेः । अतः समूहयोर्वधोऽयमेकः । तथा सति
पञ्चत्रिंशदादकाः स्युः । युक्तं चैतत् । तस्मादसमजातिघाते तयोर्घात इत्यक्षरतो भविष्यं
युक्तम् । तत्राद्यैर्घातस्य भावितमिति संज्ञा कृता । वधशब्दस्याऽऽद्याक्षरलिखने यावदा-
दिवर्गेण संकरः स्यात् । घातशब्दस्याद्याक्षरलिखने कदाचिद्धनेन संकरः स्यात् । गुणन-
शब्दप्रथमाक्षरलिखनेऽश्लीलता स्यात् । हति शब्दप्रथमाक्षरलिखने कदाचिद्धारितकवर्णभ्रमः
स्यादिति । अथ यद्यपरः काश्चिच्छब्दोऽस्ति तत्प्रथमाक्षरलिखने संकरादिदोषो न स्यात् ।
अस्तु तर्हि तल्लिखनं न कदाचित्सतिः । किंत्वाचार्येणाऽऽद्याक्षरानुरोधाद्भावितामिति संज्ञा
कृतेत्युपपन्नं ‘ तद्भावितं चासमजातिघाते ’ इति । खण्डगुणनोपपत्तिः स्पष्टैव ॥ २८ ॥

अथ “ भाज्याद्धरः शुध्यति ” इत्यादिना भजनफलसिद्धावपि वर्णसंज्ञावधानार्थं
मन्दावबोधार्थं च पुनः शालिन्ध्या विशदयति—

भाज्याच्छेदः शुध्यति प्रच्युतः सन्स्वेपु स्वेपु स्थानकेषु क्रमेण ।

यैर्यैर्वर्णैः संगुणो यैश्च रूपैर्भागाहारे लब्धयस्ताः स्युरत्र ॥ २९ ॥

छेदो हरः स यैर्यैर्वर्णैर्यै रूपैश्च गुणितः सन्भाज्यास्त्वेपु स्वेपु स्थानेषु यथास्वं
समानजातिषु प्रच्युतः सञ्शुद्धयति न शिष्यति ता अत्र लब्धयः स्युः । ते
वर्णास्तानि च रूपाणि लब्धयः म्युरित्यर्थः । अत्र यैर्गुणितो हरो भाज्याच्छुध्यति
तेष्वधिको लब्धिवर्धयतीति द्रष्टव्यम् । अन्यथा न्यूनगुणोऽपि हरः शुध्यतीति न्यूना
अपि लब्धयः स्युः । यद्वा भाज्योऽपि शुध्यतीति द्रष्टव्यम् । ता लब्धय इत्यत्र
तच्छब्दस्य विधीयमानालिङ्गता ‘ शैत्यं हि यत्सा प्रकृतिर्जलस्य ’ इत्यादौ प्रसिद्धा ।
‘ दैवे युगसहस्रे द्वे ब्राह्मः कल्पौ तु तौ नृणाम् ’ इत्यस्य व्याख्यावसरे लिखितं च
क्षीरस्वामिना ‘ सर्वनाम्नां विधीयमानानूग्रमानालिङ्गग्रहणे कामचारः ’ इति । अत्रो-
दाहरणार्थं पूर्वगुणनफलस्य स्वगुणच्छेदस्य न्यासः । तत्र भाज्यो याव १९ या ७

रु २ । मानको या ३ रु २ । अत्र माज्ये प्रथमतो यावद्वर्गाः सन्ति तेभ्यो यावद्वर्गा-
णामेव शोधनं युक्तम् । समजातित्वात् । अत्र हरे तु प्रथमतो यावन्नयमस्ति । तस्य रूपेण
गुणने ' स्याद्रूपवर्णाभिहतौ तु वर्णः ' इति वर्ण एव स्यान्न तद्वर्गः । यावता गुणनेऽपि
समानजातिघातत्वाद्यद्यपि यावद्वर्गो भवेत्तथाऽप्यङ्कतस्त्रयमेवेति तच्छोधनेऽपि माज्येन
यावद्वर्गाणां न शुद्धिः । अतो यावत्पञ्चकेन मानके गुणिता पञ्चदश यावद्वर्गा भवेयुः ।
तथा सति शुद्धिर्भवेदिति यावत्पञ्चकेन या ९ छेदोऽयं या ३ रु २ गुणितो याव
१५ या १० । अस्मिन्माज्यादस्मात् याव १५ या ७ रु २ यथास्थानमपनीते जातं
या ३ रु २ । यावत्पञ्चकेन गुणितश्छेदः शुद्ध इति यावत्पञ्चकं लब्धिः—या ९ । अप
माज्यशेषे यावत्तत्पञ्चयमस्ति । अतो हरे रूपेण गुणिता तस्माच्छोधिते तस्य शुद्धिः
स्यात् । परं धनरूपेण गुणेन ' संशोध्यमानं स्वमृणत्वमेति ' इति द्वयोर्भक्षणत्वाद्योगः
स्यादिति न शुद्धिः । तस्माद्धनरूपेण गुणिता तस्माच्छोधितस्य शुद्धिः स्यादिति
क्षणरूपेण रु १ हरोऽयं या ३ रु २ गुणितो या ३ रु २ माज्यशेषादस्मात्
या ३ रु २ ' च्युतः शुध्यति ' इति रूपमृणं लब्धी रु १ । एवं जाता लब्धिः—
या ९ रु १ । पूर्वगुण्योऽयम् । अप द्वितीयोदाहरणे माज्यो याव १५ या ७ रु २ ।
मानको या ३ रु २ । उक्तवज्जाता लब्धिः—या ९ रु १ । अप तृतीयोदाहरणे
माज्यो याव १५ या ७ रु २ । मानको या ३ रु २ । उक्तवल्लब्धिः—या ९ रु १ ।
अप चतुर्थोदाहरणे माज्यो याव १५ या ७ रु २ । मानको या ३ रु २ । उक्तव-
ल्लब्धिः—या ९ रु १ । अत्रोपपत्तिः—माज्यराशिस्तावत्कयोश्चिद्गुण्यगुणकयोर्गुणनफलम् ।
मानकस्तु गुण्यगुणकयोरन्यतरः । तदितरो लब्धिव्येति स्थितिरस्ति । तत्रास्मिन्गुणन
फलेऽस्मिन्श्च गुणके सति को गुण्य इत्यस्मिन्गुण्ये सति को वा गुणक इति
लब्धिः प्रश्नार्थः । तत्र गुणको येन गुणितः सन् गुणनफलसमो भवेत्स, गुण्यो वा
येन गुणितः सन् गुणनफलसमः स्यात्स गुणक इति स्पष्टैव युक्तिः । ननु तथाऽप्ये-
तावदेव वक्तव्यं यद्गुणितो हरो माज्यसमः स्यादिति न तु ' प्रच्युतः सन्शुध्यति '
इति । गौरवात् । सत्यम् । असमे समताभ्रमनिबन्धनोऽलब्धौ लब्धिभ्रमः स्यादिति
तन्निरासार्थं " प्रच्युतः सन्शुध्यति " इत्युक्तम् । अन्यथा माज्येऽस्मिन् याव १५ या
७ रु २ सति हरेऽस्मिन् या ३ रु २ अनेन या ९ रु १ गुणितो याव १५ या ७
रु २ माज्यसमताभ्रमेण लब्धिरियं या ९ रु १ इति भ्रमः स्यात् । शोधने तु
' संशोध्यमानं स्वमृणत्वमेति ' इत्युभयेषां यावद्वर्गाणां यावतां च धनत्वा-

इत्थृणयोयोगे शुद्धिर्न स्यादिति द्वयोरन्यतरस्पर्णत्वं कल्प्यते । तथा सति द्वयोरभिहति-
द्विगुणिता या ४८ ' संशोध्यमानं स्वमृणत्वमेति ' इति घनत्वे ' घनर्णयोरन्तरमेव
योगः ' इति शुद्धिः स्यात् । अतोऽस्य या ४ रू ६ अस्य वा या ४ रू ६ वर्गोऽयं
याव १६ या ४८ रू ३६ । ननु रूपपट्कयुतस्य यावन्नयस्य या ३ रू ६ वर्गोऽयं
याव ९ या ३६ रू ३६ । अत्र ' कृतिभ्य आदाय पदानि ' इत्यादिना सर्वेभ्योऽपि
मूललाभाच्छेषाभावे द्वयोर्द्वयोरभिहतिं द्विनिर्घां कुतः शोध्येति चेन्न । यावतां या ३६
मूलाभावात् । नहि यावदात्मकः कस्यापि वर्गः संभवति यदस्य मूलं संभवेदिति सर्व-
भवदातम् । अत्रोपपत्तिः । समद्विघातो हि वर्गः । तथा च यस्य वर्गः क्रियते स एव गुण्यो
गुणकश्च । तत्रैकखण्डात्मके वर्गे कस्यायं समद्विघात इति समद्विघातान्वेषणे मूलावगमः
सुगमः । अथ खण्डद्वयस्य वर्गार्थं न्यासो या ४ । या ४ रू ६ । अत्र प्रथमपङ्क्ताधिकस्य
रू ६ । या ४ रू ६ ।

खण्डस्य वर्गः खण्डद्वयाभिहतिश्च । द्वितीयपङ्क्तावपि खण्डद्वयाभिहतिर्द्वितीयखण्डव-
र्गश्च । अत्र पङ्क्तिद्वयेऽपि खण्डाभिहतिरस्तीति योगे द्विगुणिताभिहतिः स्यात् ।
अतः खण्डद्वयस्य वर्गे खण्डद्वयं भवति खण्डवर्गो द्विगुणिता खण्डद्वया-
भिहतिश्च याव १६ या ४८ रू ३६ । अथ खण्डद्वयवर्गे या ३ । या ३ का ४ नी ९ ।

का ४ । या ३ का ४ नी ९ ।

नी ९ । या ३ का ४ नी ९ ।

अत्र प्रथमपङ्क्तौ प्रथमखण्डवर्गः प्रथमद्वितीयखण्डाभिहतिः प्रथमतृतीयखण्डाभिहतिश्च ।
द्वितीयपङ्क्तौ द्वितीयखण्डवर्गः प्रथमद्वितीयाभिहतिर्द्वितीयतृतीयाभिहतिश्च । तृतीयपङ्क्तौ
तृतीयखण्डवर्गः प्रथमतृतीयाभिहतिर्द्वितीयतृतीयाभिहतिश्चेति । एवं चतुरादिखण्डव-
र्गेष्वपि । तथा च वर्गे क्रियमाणे खण्डानां वर्गा द्वयोर्द्वयोर्द्विगुणाभिहतिश्च स्यात् ।
तस्मात्सुष्ठुक्तं ' कृतिभ्य आदाय ' इत्यादि । ननु वर्गोराशाववश्यं खण्डवर्गा भवन्तीति
कृतिभ्यः पदान्यादायेत्यनेनैव चरितार्थत्वाद्द्वयोर्द्वयोरित्यादि व्यर्थमिति चेन्न । तथा
सति यत्र राशौ याव ९ या ८ रू ९ एवमस्ति तस्यापि मूलं या ३ रू ३ स्यात् ।
न चैतद्युक्तम् । यतोऽस्य वर्गोऽयं याव ९ या १८ रू ९ । तस्माद्यदि मूलेषु गृह्यतेषु
द्वयोर्द्वयोर्द्विगुणाभिहतिः शिष्यते तर्ह्येव तस्य वर्गत्वमिति नियमार्थं द्वयोर्द्वयोश्चाभिहतिं
द्विनिर्घां शेषात्पमेदित्युक्तम् ॥ ३१ ॥

एवमेकवर्णपङ्क्तिषोदाहरणान्युक्त्वाऽनेकवर्णपङ्क्तिषोदाहरणानि प्रदर्शयति । तत्राऽऽर्य-
याऽनेकवर्णसंकलनन्यवकलनयोरुदाहरणमाह—

यावत्तावत्कालकनीलकवर्णास्त्रिपञ्चसप्तधनम् ।

द्वित्र्येकमितैः सयगैः सहिता रहिताः कति स्युस्तैः ॥ ३२ ॥

धनं त्रिपञ्चसप्त यावत्तावत्कालकनीलकवर्णाः सयगैर्द्वित्र्येकमितैस्तैर्यावत्ता-
वत्कालकनीलकवर्णैः सहिताः कति स्यु रहिताश्च कति स्युरित्युदाहरणद्वयम् । अत्र
यावत्तावत्कालकनीलकवर्णानां मिश्रजातित्वात्पृथक्स्थितिरेव । या ३ का ५ नी ७
एतैः सयगैर्द्वित्र्येकमितैस्तैः—या २ का ३ नी १ सहिताः ‘धनर्णयोरन्तरमेव योगः’
इति ‘योगोऽन्तरं तेषु समानजात्योः’ इति जाता या १ का २ नी ६ । रहिताश्चे-
त्तदा संशोध्यमानमृणं धनं भवतीति धनत्वे साजात्याद्योगे जाता या ५ का ८ नी ८
॥ ३२ ॥

अथानेकवर्णगुणनादिचतुष्टयोदाहरणानि मन्दाक्रान्तयाऽऽह—

यावत्तावच्चपमृणमृणं कालकौ नीलकः स्वं

रूपेणाऽऽद्या द्विगुणितमितैस्तैस्तु तैरेव निष्ठाः ।

किं स्यात्तेषां गुणनजफलं गुण्यभक्तं च किं स्या-

दृश्यस्याथ प्रकथय कृतिं मूलमस्याः कुतश्च ॥३३॥

स्फुटोऽर्थः । ऋणं यावत्तावत्रयं या ३ ऋणं कालकौ का २ धनं नीलको नी १
एते रूपेणाऽऽद्या जातो गुण्यो या ३ का २ नी १ रू १ । एत एव द्विगुणा जातो
गुणको या ६ का ४ नी २ रू २ । अयं गुणनार्थं न्यासः ।

या ६ । या ३ का २ नी १ रू १

का ४ । या ३ का २ नी १ रू १

नी २ । या ३ का २ नी १ रू १

रू २ । या ३ का २ नी १ रू १

‘स्याद्रूपवर्णाभिहतौ तु वर्णः’ इत्यादिना गुणेन जातं पङ्क्तिचतुष्टये गुणनफलमक्ष-
रतोऽङ्कतश्च । अत्र यावद्द्वर्गाघस्तिर्यक्स्थितानां च क्रमेण साजात्याद्योगे कालकवर्गादि

याव १८ यात्रामा १२ यानीमा ६ या ६

यात्रामा १२ काव ८ कानीमा ४ का ४

यानीमा ६ कानीमा ४ नीव २ नी २

या ६ का ४ नी २ रू २

तिर्यग्धः स्थितानां कालकनीलक मा ४ का ४ क्रमेण साजात्याद्योगे नीलकवर्गादपि
तिर्यग्धः स्थितयोः नी २ साजात्याद्योगेऽन्येषां पृथक्स्थितौ च जातं गुणनफलं याव १८
याकाभा २४ यानीभा १२ या १२ काव ८ कानीभा ८ का ८ नीव २ नी ४ रू
२ । अपेदं गुण्यमक्रं किं स्यादिति भागहारार्थं गुण्यच्छेदस्य गुणनफलस्य न्यासो
याव १८ याकाभा २४ यानीभा १२ या १२ काव ८ कानीभा ८ का ८ नीव २
नी ४ रू २ । या ३ का २ नी १ रू १ । अत्र 'माज्याच्छेदः शुध्यति प्रच्युतः
सन्' इत्यादिना लब्धिप्राप्ता । अत्र माज्ये प्रथमतोऽष्टादश यावद्वर्गाः सन्ति भाजके
च यावन्नयं या ३ । अस्मिन्यावत्पट्केन गुणित ऋणमष्टादश यावद्वर्गा भवन्ति । एते
यदा शोध्यन्ते तदा धनं स्थिरिति साजात्याद्योगः स्यान्न शुद्धिः । ऋणयावत्पट्केन हर-
गुणने तु शुद्धिः स्यात् । अतोऽनेन या ३ हरो गुणितो जातो याव १८ याकाभा
१२ यानीभा ६ या ६ । अस्मिन्मयादपनीते शेषं लब्धिश्च याकाभा १२
यानीभा ६ या ६ काव ८ कानीभा ८ का ८ नीव २ नी ४ रू २ । या ३ का २
नी १ रू १ । लब्धिश्च या ६ । अथ माज्ये यावत्कालक्रमावितमस्ति । ऋणकालकैः
ता ४ हरगुणने तस्य शुद्धिः स्यादिति लब्धिः का ४ । एतद्वृणो भाजको जातो
याकाभा १२ काव ८ कानीभा ४ का ४ । अस्मिन्माज्यादपनीते शेषं यानीभा ६
या ६ कानीभा ४ का ४ नीव २ नी ४ रू २ । अत्र माज्ये यावत्नीलकमावित-
मस्ति । नीलकद्वयेन भाजके गुणिते तस्मादपनीते शुद्धिः स्यादिति लब्धिः—नी २ ।
एतद्वृणो भाजको यानीभा ६ कानीभा ४ नीव २ नी २ । अस्मिन्माज्यादपनीते शेषं
या ६ का ४ नी २ रू २ । अथ माज्ये यावत्पट्कमस्ति । हरे रूपद्वयगुणिते तस्य
शुद्धिः स्यादिति लब्धी रू २ । रूपद्वयगुणितो हरो या ६ का ४ नी २ रू २ ।
अस्मिन्माज्यादपनीते सर्वशुद्धिरिति जाता संपूर्णा लब्धिः—या ६ का ४ नी २ रू २ ।
अथ गुण्यस्य प्रकपयेति गुण्यस्य स्वेन गुणनार्थं न्यासः—

या ३ । या ३ का २ नी १ रू १ ।
का २ । या ३ का २ नी १ रू १ ।
नी १ । या ३ का २ नी १ रू १ ।
रू १ । या ३ का २ नी १ रू १ ।

उक्तवृणने योगे च जातो वर्गो याव ९ याकाभा १२ यानीभा ६ या ६ काव

४ कानीमा ४ का ४ नीव १ नी २ रू १ । अथास्याः कृतेर्मूलं कथयेति मूलो-
दाहरणम् । अत्र 'कृतिम्य आदाय पदानि' इति गृहीतानि पदानि या ३ का २
नी १ रू १ । अत्र द्वयोर्द्वयोरभिहितं द्विनिघ्नी याकाभा १२ यानी-
मा ६ या ६ । इयं वर्गशेषाच्छोष्येति 'संशोध्यमानं स्वमृणत्वमेति' इति यद्यपि
यावत्कालकभावितानामृणत्वे 'घनर्णयोरन्तरमेव योगः' इति भवति शुद्धिस्तथाऽपि
यावन्नीलकभावितानां यावतां चर्णत्वे साजात्याद्योगे द्वैगुण्यं स्यान्न शुद्धिः । अतो
यावत्तावन्नयमृणं मूलं कल्प्यते । 'स्वमूले घनर्णे' इत्युक्तत्वात् । तथा सति द्वयोर्द्वयोर-
भिहितिर्द्विनिघ्नी याकाभा १२ यानीमा ६ या ६ । अत्र यद्यपि 'संशोध्यमानं
स्वमृणत्वमेति' इत्यादिना यावन्नीलकभावितानां यावतां च भवति शुद्धिस्तथाऽपि
यावत्कालकभावितानां द्वैगुण्यं स्यान्न शुद्धिः । तस्मात्पूर्वस्यामभिहतौ यावन्नीलकभावि-
तानां यावतां च व्यत्यासार्थं नीलकरूपयोर्घर्णत्वं कल्प्यमथवाऽस्यामभिहतौ यावत्काल-
कभावितानां व्यत्यासार्थं कालकस्यर्णत्वं कल्प्यमिति द्विधैव गतिरस्ति । तथा सति
मूलान्येतानि या ३ का २ नी १ रू १ । एतानि वा या ३ का २ नी १ रू
१ । उभयेषामपि परस्परं द्वयोर्द्वयोरभिहितिर्द्विनिघ्नी तुल्यैव । याकाभा १२ या-
नीमा ६ या ६ कानीमा ४ का ४ नी २ । अस्याः शोधनेन भवति सर्वशुद्धि-
रिति द्वयस्यापि पदत्वं सिद्धम् ॥ ३३ ॥

दैवज्ञवर्धगणसंततसेव्यपाश्वर्बलालसंज्ञगणकात्मजनिर्मितेऽस्मिन् ।

बीजक्रियाविवृतिकल्पलतावतारे वर्णोद्भवाः समभवन्निति षट् प्रकाराः ॥

इति श्रीसकलगणकसार्वभौमश्रीबल्लालदैवज्ञमुतकृष्णगणकविरचिते बीजविवृतिक-

ल्पलतावतारे वर्णपद्धविधिविवरणं समाप्तम् ॥

('अत्र ग्रन्थसंख्या' विंशत्याधिकशतत्रयम् ६२०) ।

४ करणीपङ्क्तिविधम् ।

अथ करणीपङ्क्तिं व्याख्यायते । अत्रेदमवगन्तव्यम् । मूलराशयोर्वर्गद्वारा यत्पङ्क्तिं तत्करणीपङ्क्तिमिति । अस्य पङ्क्तिव्यवस्था वर्गत्वपुरस्कारेणैव प्रवृत्तेः । अत एवास्मिन्पङ्क्तिषु मूलदराशावपि करणीत्वव्यवहारः । करणीत्वपुरस्कारेण गणितप्रवृत्तावयं न स्यात् । करणी-पङ्क्तिमिति संज्ञा तु करणाराशोवतस्य गणितस्याऽऽवश्यकत्वादद्रष्टव्या । तत्र यस्य राशेर्मु-लेऽप्येकिते निरग्रं मूलं न संभवति स करणी । न त्वमूलदराशिमात्रम् । तथा सति द्विगुणपञ्चगुणादिषु सर्वदा करणीत्वव्यवहारः स्यात् । अस्तु स इति चेन्न । तथा सति तत्प्र-युक्तं कार्यं स्यात् । यथा—अष्टौ द्विसंयुता अष्टादशैव स्युरित्यादि । नन्वस्तु पारि-भाषामात्रमिदं तथाऽपि किमेनेन करणीपङ्क्तिविधानरूपेण भ्रमेण । न ह्यस्ति लोके करणीभिर्व्यव-हारः । किं तु तदासन्नमूलैरेव । तत्पङ्क्तिविधं च रूपपङ्क्तिविधेनैव गतार्थम् । किं च कृतेऽपि करणीगणितेऽन्ततस्तदासन्नमूलैरेव व्यवहारस्तद्वरं प्रागेव तदादर इति चेन्मैवम् । प्रागेव स्पष्टमूलग्रहणे तद्गुणनादावतिस्पष्टता स्यात् । कृते तु सूक्ष्मे करणीगणिते पञ्चात्तदासन्न-मूलग्रहणे किंचिदेवान्तरं स्थानं महदित्यस्ति महान्विशेष इति करणीपङ्क्तिविधमवश्यमा-रम्भणीयम् । तद्यद्यपि व्यक्तपङ्क्तिविधान्तरकृत्वाद्गुणपङ्क्तिविधात्प्रागेवाऽऽरब्धं युक्तं तथाऽप्ये-तस्य निरूपणावगमयोः प्रथासगौरवात्सूचीकटाहव्यायेन वर्णपङ्क्तिविधानन्तरमप्यारम्भो युक्त एव ।

तत्र तावदिन्द्रवज्रोपजातिकाभ्यां प्रकारद्वयेन करणीसंकलनव्यवकलने गुणनभजनयो-र्विशेषं च प्रतिपादयति—

योगं करण्योर्महतीं प्रकल्प्य घातस्य मूलं द्विगुणं लघुं च ।

योगान्तरे रूपवदेतयोस्ते वर्गेण वर्गं गुणयेद्भजेष्ट ॥

लघ्व्या हृतायास्तु पदं महत्या सैकं निरेकं स्वहतं लघुघ्नम् ।

योगान्तरे स्तः क्रमशस्तयोर्वा पृथक्स्थितिः स्याद्यदि नास्ति मूलम् ॥३४॥

करण्योर्योगेऽन्तरे वा कर्तव्ये रूपवत्कृतो यः करणीयोगः सा महती करणीति कल्पयेत् । करण्योर्घातस्य मूलं द्विगुणं सा लघुः करणीति कल्पयेत् । तयोर्लघुमहतयोः कल्पि-तकरण्यो रूपवत्कृते ये योगान्तरे ते प्रथमकरण्योर्योगान्तरे स्तः । अथ ' अव्यक्तवर्ग-करण्यगुणनासु चिन्त्यः ' इत्यादिना ' भाज्याद्धरः शुध्यति ' इत्यादिना च करणी-गुणनभजनयोः सिद्धावपि तत्र विशेषमाह—' वर्गेण वर्गं गुणयेद्भजेष्ट ' इति ।

एतदुक्तं भवति । करणीगुणने कर्तव्ये यदि रूपाणां गुण्यत्वं गुणकत्वं वा स्या-
त्करणीभजने वा कर्तव्ये यदि रूपाणां भाज्यत्वं भाजकत्वं वा स्यात्तदा रूपाणां वर्गं
कृत्वा गुणनभजने कार्ये । करण्या वर्गरूपत्वादिति । वर्गस्यापि समद्विघाततया गुणन-
विशेषत्वादुक्तवत्सिद्धिः । 'स्थाप्योऽन्त्यवर्गो द्विगुणान्त्यनिघ्नाः' इत्यादिना व्यक्तीक-
प्रकारेण वा करणीवर्गस्यापि सिद्धिः स्यात्किं तु 'धर्मेण वर्गं गुणयेद्भजेच्च' इत्युक्त-
त्वाद्द्विगुणान्त्यनिघ्ना इत्यत्र चतुर्गुणान्त्यनिघ्ना इति द्रष्टव्यम् । मूलज्ञानार्थं तु सूत्रं
षड्यति । अथ प्रकारान्तरेण योगान्तरे लब्ध्या इत्यादिना निरूपयति—लब्ध्या करण्या
हताया महत्याः करण्या यत्पदं तदेकत्र सैकमपरत्र निरेकमुभयमपि वर्गितं लघुकर-
णीगुणितं च क्रमेण करण्योयोगान्तरे स्तः । अत्र लब्ध्या महत्या भागे यदि भिन्नता
स्यात्तदा मूलालाभे मूलार्थं यथासंभवमपवर्तो द्रष्टव्यः । अनया युक्त्या महत्या हताया
लब्ध्याः पदेन रूपं युतोऽं वर्गितं च महतीघ्न योगान्तरे स्त इति ज्ञेयम् । अत्र कर-
ण्योर्मध्ये याऽङ्गतो लघुः सा लघुर्याङ्गतो महती सा महतीति ज्ञेयम् । ननु
पूर्वसूत्रोक्ता करण्योयोगो महती घातस्य मूलं द्विगुणं लघुरिति । अत्र लब्ध्या अमहत्येति
व्याख्येयम् । अथ च महत्या लब्ध्या इति व्याख्येयम् । अन्यथा करण्योः साम्येऽनेन
सूत्रेण योगान्तरसिद्धिर्न स्यादिति । अत्र द्वयोर्मध्य एकया भक्तायाः परकरण्याः
पदस्य रूपेण योगान्तरयोर्वर्गौ भाजककरणीघ्नौ योगान्तरे स्त इति वक्तुं साधीयः ।
ननु पूर्वसूत्रे घातस्य मूलमित्यत्र पदग्रहणमुक्तम् । द्वितीयसूत्रेऽपि लब्ध्या हताया
महत्याः पदमित्यत्र तदुक्तम् । तत्र यदि पदं न लभ्यते तर्हि योगान्तरे कथं कर्तव्ये
इत्यत आह—'पृथक्स्थितिः स्याद्यदि नास्ति मूलम्' इति । स्पष्टोऽर्थः । ॥३४॥

अत्रोदाहरणान्युपनातिकयाऽऽह—

द्विकाष्टमित्योस्त्रिभसंरन्ययोश्च योगान्तरे ब्रूहि सखे करण्योः ।

त्रिसप्तमित्योश्च चिरं विचिन्त्य चेत्पद्द्विवर्धं वेत्सि सखे करण्याः॥३५॥

स्पष्टोऽर्थः । प्रथमोदाहरणे न्यासः—क २ क ८ । अनयोयोगो महती १० । करण्यो-
घातस्य १६ मूलं ४ । द्विगुणं ८ लघुः । क्रमेण लघुमहत्योर्न्यासः—ल० क० ८ म० क०
१० । अनयोयोगान्तरे रूपवत्कृते १८ । २ द्विकाष्टमित्योः करण्योयोगोऽष्टादश १८ ।
अन्तरं द्वयं २ । यो हि द्विकाष्टयोर्मूलयोगः ४ एवाष्टादशानां मूलम् । यत्तु द्विकाष्टक-
योर्मूलान्तरं तदेव द्विकमूलमित्यर्थः । अथात्र द्वितीयसूत्रेण योगान्तरे लब्ध्या २ हताया
महत्याः ८ लब्धे ४ । अयं पदं मेकं निरेकं च ३ । १ । द्वयोरपि वर्गो ९ । १ ।
लघु २ घ्नौ च १८ । २ क्रमेण जाने ते एव योगान्तरे । अथ द्वितीयोदाहरणे

न्यासः—क ३ क २७ । अनयोर्योगो महती क ३० । घातस्य ८१ मूलं ९ द्विगुणं १८ लघुः । अनयोर्योगान्तरे ४८ । १२ । अथ द्वितीयप्रकारेण । लब्ध्या हताया महत्या लब्धं ९ । अस्य पदं ३ सैकं निरेकं च ४ । २ स्वहंतं १६ । ४ लघु ३ गुणं ४८ । १२ जाते ते एव योगान्तरे । अथ तृतीयोदाहरणे न्यासः—क ३ क ७ । अनयोर्योगो महती १० । करण्योर्घातः २१ । अस्य मूलभावात् 'पृथक्स्थितिः स्याद्यदि नास्ति मूलम्' इति जाता पृथक्स्थितिः । योगे क ३ क ७ । अन्तरे क ३ क ७ । अत्रोपपत्तिः—करण्योर्मूलयोगो यस्य मूलं स किल करणीयोगः । स तु मूलयोर्युतिवर्ग एव । कथमन्यथा तस्य मूलं मूलयुतिः । एवं करण्योर्मूलान्तरं यस्य मूलं तत्किल करण्यन्तरम् । तस्य मूलान्तरवर्ग एव । कथमन्यथा तस्य मूलं मूलान्तरं स्यात् । तत्र करण्यौ हि मूलवर्गौ । अतः करण्योर्मूले गृहीत्वा तयोर्युतिवर्गः कर्तव्यः । स एव करणीयोगः स्यात् । एवं करणीमूलान्तरवर्गः करण्यन्तरं स्यात् । परं करण्या मूलं न लभ्यते । अतोऽन्यथा यतितव्यम् । अत्र किल युतिवर्गोऽन्तरवर्गो वा साध्यः । स तु वर्गयोगोपलम्भे सुबोधः । वर्गयोगस्तु करणीयोग एव । करण्योर्वर्गरूपत्वात् ।

ननु वर्गयोगावगमेऽपि कथं युतिवर्गोऽन्तरवर्गो वा सुबोधस्तयोर्बैलक्षण्यादिति चेदुच्यते । वर्गयोगो द्विगुणितघातेन युक्तो युतिवर्गो भवति । यथा राशी ३।९ । अनयोर्वर्गयोगः ३४ । द्विगुणितघातेनानेन ३० युतो ६४ जातो युतिवर्गः । वा राशी ३ । ७ । अनयोर्वर्गयुतिः ९८ । द्विघातेन ४२ युतो १०० जातो युति १० वर्गः । एवं सर्वत्र । तथा वर्गयोगो द्विघातेन हीनोऽन्तरवर्गो भवति । यथा राशी ४।२ । अनयोर्वर्गयोगः २० । द्विघातेन १६ हीनो जातोऽन्तर २ वर्गः ४ । वा राशी ३।८ । अनयोर्वर्गयोगः ७३ । द्विघातेन ४८ हीनो जातोऽन्तर ९ वर्गः । एवं सर्वत्र । तस्माद्वर्गयोगो द्विघातयुतो युतिवर्गो भवति द्विघातेन हीनोऽन्तरवर्गो भवतीति सिद्धम् । अत्र मूलयोर्वर्गयोगः करणीयोग एव । असौ करणीद्वयमूलघातेन द्विघनेन योज्यो युतिवर्गार्थं विधेयश्चान्तरवर्गार्थम् । तत्र यः करणीमूलयोर्घातः स एव करणीघातमूलम् । अतः सुष्ठु 'योगं करण्योर्महतीं प्रवरूप्य घातस्य मूलं द्विगुणं लघुं च । योगान्तरे रूपवदेतयोस्ते' इति ।

ननुपपत्त्या विना वर्गयोगो द्विघातेन युतो हीनो वा युतिवर्गोऽन्तरवर्गो वा भवतीत्येतदेव कथं [चितं] कचिद्दर्शनं त्वप्रयोजकम् । अन्यथा चतुर्गुणो राशिघातो युतिवर्गो भवतीत्यपि सुवचम् । तस्यापि कचित्तया दर्शनात् । तथाहि—राशी २।२ । अनयोर्घातः ४ चतुर्गुणः १६ । अयं जातो युति ४ वर्गः १६ । वा राशी ३।३ । अनयोर्घातश्चतुर्गुणः ३६ । अयमेव युति ६ वर्गश्च ३६ । वा राशी ४ । ४ । अन्योर्घातः १६ । चतुर्गुणः ६४ । अयमेव युति ८ वर्गः ६४ इत्यादिषु । तस्मात्कचिद्दर्शनमप्रयोजकं कचिद्वचमि-

न्तरं चेत्यादि सुधीमिरूहम् । अथ ' वर्गेण वर्गं गुणयेत् ' इत्यत्रोप-
पत्तिः । इह हि करणीषाद्विधेन तन्मूलयोरेव षाड्विधं साध्यते । यथा द्विकाष्ट-
मित्योः करण्योयोगस्य दशत्वे सत्यपि मूलयोगार्थं तस्याष्टादशत्वमेव निरूपि-
तमित्यादि । तद्वदिहापि करण्या द्वाद्यादिगुणत्वं तथा संपादनीयं यथा तत्पदं व्यादि-
गुणं भवति । तत्र व्यादिभिरेव करणीगुणने तत्पदं व्यादिगुणं न भवति किंतु
व्यादिवर्गेण तद्गुणने । यथा राशिः ४ । एतस्य द्विगुणत्वेऽभीप्सिते चेदस्य वर्गो १६
द्विगुणः ३२ क्रियते तर्ह्यस्य पदं द्विगुणो राशिर्न भवति । राशिः ४ वर्गो १६
द्विवर्गेण ४ गुणिते तु ६४ तत्पदं ८ भवति द्विगुणो राशिः । एवं व्यादिगुणत्वेऽपि
द्रष्टव्यम् । अत उपपन्नम् ' वर्गेण वर्गं गुणयेत् ' इति । एवं भजनेऽप्युपपत्तिर्द्रष्टव्या ।
अस्ति चाऽऽचार्येण पाठ्यामुक्तं ' वर्गे कृती, घनविधौ तु घनौ विधेयौ हारांशयो-
रपि पदे च पदप्रसिद्धौ ' इति । उपपादितं चास्माभिस्तद्व्याख्यावसरे ॥ ३९ ॥

अथ गुणन उदाहरणद्वयमुपजातिकयाऽऽह—

द्वित्र्यष्टसंख्यागुणकः करण्योर्गुण्यस्त्रिसंख्या च सपञ्चरूपा ।

वर्धं प्रचक्ष्वाऽऽशु विपञ्चरूपे गुणेऽयवा व्यर्कमिते करण्यौ ॥ ३९ ॥

अत्र पञ्चरूपसहिता त्रिसंख्या करणीगुण्या । गुणकस्तु द्वित्र्यष्टसंख्याः
करण्याः पञ्चरूपोने व्यर्कमिते करण्यौ वा । अत्र गुणकद्वयादुदाहरणद्वयं ज्ञेयम् ।
अथ प्रथमोदाहरणे न्यासो गुणकः क २ क ३ क ८ । गुण्यो रू ९ क ३
' वर्गेण वर्गं गुणयेत् ' इति करण्या वर्गरूपत्वाद्रूपाणामपि वर्गे कृते जातो गुण्यः
क २९ क ३ । यथा खण्डैः पृथग्गुणितः सहितश्च गुण्यो गुणनफलं भवति तथा
खण्डयोगेनापि गुणितो भवत्येवेति प्रसिद्धम् । अतो गुणके द्विकाष्टमित्योः करण्यो-
योगे कृते जातो गुणकः क १८ क ३ । ' गुण्यः पृथग्गुणकखण्डसमो निवेद्यः '
इति गुणनार्थं न्यासः—क १८ । क २९ क ३ । गुणनेन जाते क ४९० क ९४ क
३ । क २९ क ३ ।

७९ क ९ । करणीनवकस्य मूलं लभ्यत इति मूले गृहीते जातं गुणनफलं रू ३ क
४९० क ९४ क ७९ । अथ द्वितीयोदाहरणे न्यासो गुणकः रू ९ क ३
क १२ । गुण्यः क २९ क ३ । अत्र गुणके व्यर्कमितयोः करण्योयोगे
जातं क २७ ॥ ३९ ॥

' वर्गेण वर्गं गुणयेत् ' इति रूपवर्गे कर्तव्ये कृतिः स्वर्णयोः स्वमिति पञ्चविंश-
तिकरण्या घनत्वे प्राप्ते विशेषमुपजातिकयाऽऽह—

क्षयो भवेच्च क्षयरूपवर्गश्चेत्साध्यतेऽसौ करणीत्वहेतोः ।

ऋणात्मिकायाश्च तथा करण्या मूलं क्षयो रूपविधानहेतोः ॥ ३७ ॥

क्षयरूपाणां वर्गस्तर्हि क्षयो भवेत् । असौ क्षयरूपवर्गश्चेत्कर्णीत्वनिमित्त साध्यते ।
 न मूल क्षयस्यास्तीत्यस्यापवादमाह—‘ ऋणात्मिकाया । ’ इति । ऋणात्मिकाया
 करण्या मूल तर्हि क्षयो भवेच्चेन्मूल रूपविधाननिमित्त सा यत इति । अत्रोपपत्तिः ।
 अत्र किल रूपवर्गं करणीगुणनार्थं क्रियते । स यद्यपि धनमेव तथाऽपि तस्य मूलमृ
 णमेव । ‘स्वमूले धनर्णे’ इत्युक्तत्वात् । करणीयोगेन च मूलयुतिवर्गं साध्यते । तत्र
 क्षयरूपवर्गकरण्या यदि धनत्वं कल्प्यते तदाऽन्यथा धनकरण्या सह योग स्यात् ।
 तस्य च मूल मूलयुतिरेव । मान्य च मूलान्तरेण । ‘धनर्णयोरन्तरमेव योग ’ इत्युक्त
 त्वात् । तस्मात्करण्या ऋणसज्ञा मूलस्यर्णत्वबोधार्थमेव कृता । बालावबोधार्थमिदमु
 दाहियते—रू ३ रू ७ । अनयोर्युति ४ वर्ग १६ स्तावदयम् । स च करण्या धनत्वे
 कल्पिते सति न सिध्यति । यथा—उदाहृतरूपयोः करण्यो क ९ क ४९ ।
 ‘योग करण्योर्महतीं प्रकल्प्य ’ इत्यादिना जातो योग क १०० । न ह्ययं युति
 वर्गस्तस्मादणत्वं कल्प्यते । तस्माद्यदि करणीयोगादिकं न साध्यते तदा क्षयरूपवर्गो
 धनमेव । अत्र करणीन्युपलक्षणम् । यत्र वर्गयोगात्करण्ययोगव्युत्तिवर्गादिकं साध्यते तत्र
 क्षयरूपवर्गं क्षय एव कल्पनीय इति ध्येयम् । अलमतिविस्तरेण । प्रकृतमनुसराम ।
 गुणक रू ९ क ३ क १२ । करणीयोग क २७ । रूपवर्ग क्षय क २९ । एव जातो
 गुणक क २५ क २७ । गुण्य क २९ क ३ । गुणनार्थं न्यास क २९ । क २९ क ३ ।
 क २७ । क २९ क ३ ।

गुणनाज्जात क ६२९ क ७९ क ६७९ क ८१ । प्रथमचतुर्थ्योः करण्योर्मूले
 रू २९ रू ९ । अनयोर्योगो रू १६ । इतरकरण्योरन्तर क ३०० । एव जात गुणनफल
 रू १६ क ३०० । अथ भजनोदाहरणम् । पूर्वगुणनफलस्य स्वगुणच्छेत्तव्यं न्यास—
 क ९ क ४९० क ७९ क ९४ । मानके द्विष्टमित्यो करण्योर्योगे जातो मानक
 क २ क ३ क ८

क ३ क १८ । अथ ‘माज्याच्छेत्तं शुद्ध्यति ’ इत्यान्विता लब्धिर्ग्राह्या । अत्र
 माज्ये प्रथमतः करणीनवममन्ति । मानके त्रिगुणिते तच्छुभेदिति मानकस्त्रिभिर्गु
 णित क ९ क ९४ । अथ शोधनेन प्रथमचतुर्थ्योर्मध्यकरण्यो शुद्धिः । अतो
 लब्धि क ३ । अथ माज्यशेष क ४९० क ७९ पुनर्मानके पञ्चविंशतिगुणे क ७९
 क ४९० माज्यशेषाध्यासमवमपनीति शुद्धिरस्तीति जाता लब्धि क ०९ । एतस्या
 मूल लभ्यत इति गृहीत मूल रू ९ । एव जातो लब्धि रू ९ क ३ । अथ द्वितीयोदाहरणे

भाज्यः क २९६ क ३०० । भाजकः क २९ क ३ क १२ । करण्योयोगे जातो
भाजकः क २९ क २७ । अत्र पूर्वगुण्येनानेन क ३ क २९ लब्ध्या भाज्यम् ।
अतस्त्रिगुणो भाजकः 'संशोध्यमानं स्वमृणत्वमेति' इति जातः क ७९ क ८१ । अत्र
भाज्यभाजकगतयोर्धनर्णकरण्योरन्तरं न भवति मूलाभावात् । अतो भाज्यभाजकघन-
करण्योः क ३०० क ७९ ऋणकरण्योश्च क २९६ क ८१ योगे जातं भाज्यशेषं
क ६७९ क ६२९ । अस्मात्पञ्चविंशतिगुणे भाजके क ६२९ क ६७९ अपनीते
शुद्धिरस्तीति जाता लब्धिः क ३ क २९ । मूले गृहीते जाता लब्धिः त्रिसंख्या च
सप्तञ्चरूपेति क ९ क ९ ॥ ३७ ॥

अत्र द्वितीयोदाहरणे भाजकः कियद्गुणो 'भाज्याच्छेदः शुष्यति' इति दुःखबो-
धमतः परमकारुणिकैराचार्यैः शिष्यबोधार्थमुपायान्तरमुपजातिकाद्वयेन निरूप्यते—

घनर्णताव्यत्ययमीप्सितायाश्छेदे करण्या असकृद्विधाय ।

तादृक्छिदा भाज्यहरो निहन्त्यादेकैव यावत्करणी हरे स्यात् ॥

भाज्यास्तथा भाज्यगताः करण्यो लब्धाः करण्यो यदि योगजाः स्युः ।

विश्लेषसूत्रेण पृथक्च कार्या यथा तथा प्रष्टुरभीप्सिताः स्युः ॥३८॥

छेदे ईप्सिताया एकस्याः करण्या घनर्णताविपर्यासं कृत्वा तादृशेन छेदेन
यथास्थितौ भाज्यहरो गुणयेत् । एवं कृते करणीना यथोक्त्वा योगे च कृते भाज्य-
भाजकौ स्तः । अथास्मिन्नापि भाजके यदि व्यादीनि करणीखण्डानि स्युस्तदाऽप्रापि
एकस्याः करण्या घनर्णताविपर्यासं कृत्वा तादृशभाजकेन पूर्वगुणनसंपन्नौ भाज्यभाजकौ
गुणयेत् । तत्रापि यथासंभवं करणीयोगे कृते तौ भाज्यभाजकौ स्तः । एवमसकृता-
वद्विधेयं यावद्भाजके एकैवकरणी भवेत् । अथ संपन्नया भाजककरण्या संपन्नभाज्य-
करण्यो रूपवदेव भाज्या । यल्लभ्यते ता लब्धिकरण्यो भवन्ति । अथ यदि लब्धाः
करण्यो योगजाः स्युर्न पुनः प्रष्टुरभीप्सितास्तदा वक्ष्यमाणविश्लेषसूत्रेण तथा पृथक्कार्यो
यथा प्रष्टुरभीप्सिताः स्युः । द्वितीयोदाहरणे भाज्यः क २९६ क ३०० भाजकः क
२९ क २७ । अत्र पञ्चविंशतिकरण्या ऋणत्वव्यत्यासं कृत्वा जातो हरः क २९
क २७ अनेन हरेण यथास्थितौ भाज्यहारौ गुणयेदिति गुणनार्थं न्यासः

क २९ । क २९६ क ३०० । क २९ । क २९ । क २७ ।

क २७ । क २९६ क ३०० । क २७ । क २९ । क २७ ।

भाज्ये गुणिते जातं क ६४०० क ७९०० क ६९१२ क ८१०० प्रथमचतुर्थ्यो-
र्द्वितीयतृतीययोश्च योगे जातं भाज्ये करणीद्वयं क १०० क १२ । भाजके गुणिते जातं
क ६२९ क ६७९ क ६७९ क ७२९ । अत्रापि प्रथमचतुर्थ्योर्द्वितीयतृतीययोश्च

योगे जात क ४ क ० । एव हरे जाता करण्येकैव क ४ । अनया भाज्यकरण्यौ
क १०० क १२ मत्ते लब्धि क २९ क ३ । एव पूर्वोदाहरणेऽपि न्यास । भाज्य
क ९ क ४९० क ७९ क ९४ । भाजक क १८ क ३ । अत्र च्छेदे त्रिमितक-
रण्या ऋणत्व प्रकल्प्य तादृशच्छेदेनानेन क १८ क ३ भाज्यभाजकयोर्गुणनार्थं न्यास
क ९ क ४९० क ७९ क ९४ । क १८ । क १८ क ३ । क १८ ।

क ९ क ४९० क ७९ क ९४ । क ३ । क १८ क ३ । क ३ ।

भाज्ये गुणिते जात क १६२ क ८१०० क १३९० क ९७२ क २७ क १३९०
क २२९ क १६२ । अत्र तुल्ययोर्धनर्णकरण्योयोगेन शुद्धौ सत्या शेष करणीचतुष्टय
क ८१०० क २२५ क ९७२ क २७ । अत्र प्रथमाद्वितीययोस्तृतीयचतुर्थ्योश्च योगे
जात भाज्ये करणीद्वय क ९६२९ क ६७९ । एव भाजके गुणिते जात क ३२४ क
९४ क ९४ क ९ । अत्रानयो क ९४ क ९४ योगे जाता शुद्धि । इतरयो ३२४ ।

९ योगे जाता करणी २२९ । एव हरकरण्येकैव जाता क २२९ । अनया भाजक-
करण्या हते लब्धि क २९ क ३ । एव लब्धा करणी यदि योगजा स्यात्तदा विश्ले
षसूत्रेण पृथकार्या । तत्रोदाहरणम् । भाज्य क ९ क ४९० क ७९ क ९४ भाजक
क २९ क ३ । अत्र भाजने त्रिमितकरण्या ऋणत्व प्रकल्प्य तादृशहरेण भाज्यहरयो
गुणनार्थं न्यास

क २९ । क ९ क ४९० क ७९ क ९४ । क २९ । क २९ क ३ ।

क ३ । क ९ क ४९० क ७९ क ९४ । क ३ । क २९ क ३ ।

भाज्ये गुणिते क २२९ क ११२९० क १८७९ क १३९० क २७ क
१३९० क २२९ क १६२ । अत्र धनर्णकरण्येना साम्यान्नाशे शेषकरण्य क २७ ।
१८७९ क ११२९० क १६२ । आस्वनयो क २७ क १८७९ अनयोश्च
क ११२९० क १६२ योगे जात भाज्ये करणीद्वय क १४९२ क ८७१२ ।

एव हरे गुणिते जात क ६२९ क ७९ क ७९ क ९ । अत्रापि तुल्ययोर्धनर्ण
करण्योर्नाशे परयो क ६२९ क ९ योगे जातैरेव भाजककरण्यौ क ४८४ ।

अनया भाज्यकरण्योर्धनने जाता लब्धि क ३ क १८ । अत्र विंश द्विज्यसख्यागु-
णक करण्योर्गुण्यस्त्रिसख्या च सपञ्चरूपा । अनयोर्वधो भाज्यत्वेनोदाहृत । तयोरेक-
तरेणास्यभजनेऽन्यतरो लब्धि स्यात् । प्रकृते तु सपञ्चरूपया त्रिसखया द्वियतेऽतो
द्विज्यद्वकरण्यौ फलेन भाज्यम् । उत्तरीत्या त्विज्य लब्धि क १८ क ३ । एतमध्ये
इय क ३ अभीष्टा । इतरत्वरणीद्वयमपेक्षितम् । अन इय योगकरण्यौ क १८ पृथकार्या

अतः पृथक्करणं वसन्ततिलकया निरूपयति—

वर्गेण योगकरणी विहृता विशुध्येत्खण्डानि तत्कृतिपदस्य यथेप्सितानि ।
कृत्वा तदीयकृतयः खलु पूर्वलब्ध्या क्षुण्णा भवन्ति पृथगेवमिमाः करण्यः॥३९॥

योगकरणी येन वर्गेण विहृता सती विशुध्येत्तत्कृतिपदस्य यथेप्सितानि
खण्डानि कृत्वा तदीयकृतयः पूर्वलब्ध्या क्षुण्णाः पृथक्करण्यो भवन्ति । सा
चासौ कृतिश्चेति कर्मधारयो द्रष्टव्यः । एतदुक्तं भवति । योगकरणी येन वर्गेण विहृता
सती निःशेषा भवेत्तस्य वर्गस्य मूलं ग्राह्यम् । तस्य खण्डानि प्रष्टुर्यावन्त्यमीष्टानि
तावन्ति कृत्वा तेषां खण्डानां वर्गाः कर्तव्याः । ते वर्गाः पूर्वलब्ध्या क्षुण्णाः । वर्गेण
विहृतायां योगकरण्यां या लब्धिः सा पूर्वलब्धिः । तया गुणितास्ते वर्गाः पृथक्करण्यो
भवन्ति । प्रकृतोदाहरणे योगकरणी क १८ इयमनेन वर्गेण ९ विहृता सती शुध्यति ।
लब्धिश्च २ । वर्गस्य ९ पदं ३ । अस्य खण्डे १ । २ । अनयोर्वर्गौ १ । ४ । पूर्वलब्ध्या २ गु-
णिती २ । ८ । जाते करणीखण्डे क २ क ८ । एवं पूर्वकरण्या क ३ सह जाता द्विष्यष्ट-
संख्या लब्धिकरण्यः । एवं प्रष्टुर्यदि खण्डत्रयमभीष्टं स्यात्तर्हि वर्गपदस्यास्य ३
खण्डत्रयं १ । १ । १ । एभ्यः पूर्ववज्जातानि करणीखण्डानि २ । २ । २ । एता-
सामपि करणीनां योगे करणी सैव भवति क १८ । एवं प्रष्टुरिच्छावशादन्यान्यपि
खण्डानि कार्याणि । एवमन्यत्रापि द्रष्टव्यम् ।

अथ 'घनर्णताव्यत्ययीप्सितायाः' इत्यत्र युक्तिः । तुल्येनाङ्केनापवर्तितयोर्गुणितयोर्वा
भाज्यभाजकयोः फले वैषम्याभाव इति तावत्प्रसिद्धम् । तत्र हरकरणी यथैका भवति
तथा भाज्यभाजकौ गुणनीयावपवर्त्यौ वा । तथा सति भजनं सुगमं स्यात् । तत्रापवर्ते
विचारगौरवमस्ति । यथा भाजककरण्योः केनापवर्ते कृत एकैव करणी स्यादिति विचा-
रणीयम् । पुनस्तेनाङ्केन भाज्यकरणीनामपवर्ततः संभवति, न वेति विचारणीयमिति ।
अतः केनचिद्भाज्यभाजकौ गुणनीयौ । तत्र भाजकतुल्यो गुणकः कृतः । तथा सति
भाजकगुणने वर्गत्वात्खण्डवर्गौ खण्डामिहतिद्वयं च स्यात् । तत्र वर्गरूपयोः करणीख-
ण्डयोर्मूलभावादवश्यं तयोयोगे एकैव करणी स्यात् । परं खण्डाभिहितद्वयमवशिष्टं
स्यात् । अत आचार्येणैकस्या गुणककरण्याः घनर्णनाव्यत्यास उक्तः । तथा सति
खण्डवर्गयोर्मध्य एकस्य घनत्वमितरस्यर्णत्वमिति तयोयोगे नाशः स्यात् । एवं हरे
त्वेकैव करणी स्यात् । हरस्य गुणितत्वाद्भाज्यगुणनमावश्यकमित्युपपन्नं घनर्णताव्यत्यय-
मित्यादि । एवं स्याद्विखण्डेष्वप्युक्तम् । तत्र खण्डनाहुन्याद्युपपत्तेश्चो न भवतीत्यमकृ-
दित्युक्तम् । अथ विश्लेषसूत्रोपपत्तिः । सा च करणीयोगाद्वितीयमूत्रव्यत्यामेन यथा कर-
ण्यौ करण्यो वा केनचिदपवर्त्य तन्मूलयुतिवर्गोऽपवर्ततेन गुणिनः सन् योगकरणी भवति ।

तथा च या या योगकरणी सा सा युतिवर्गापवर्ताङ्कयोराहतिः । अतः सा वर्गेण विहता विशुध्येदेव । लब्धिस्त्वपवर्ताङ्क एव स्यात् । येन वर्गेण विहता विशुध्येत्स युतिवर्ग एव । तस्य पदं मूलयुतिः स्यात् । युतेः खण्डान्यपवर्तितकरणीनां मूलानि स्युः । तेषां वर्गा अपवर्तितकरण्यः स्युः । एता अपवर्तगुणिता यथास्थितकरण्यः स्युः । अपवर्ताङ्कस्तु पूर्वलब्धिरेव । अतः सुपूक्तम् 'वर्गेण योगकरणी विहता विशुध्येत्' इत्यादि ॥ ३९ ॥

वर्गस्य गुणनसूत्रेणोक्तत्वात्तदुदाहरणानि सार्धोपजातिकयाऽऽह—

द्विकत्रिपञ्चमिताः करण्यस्तासां कृति द्वित्रिकसंख्ययोश्च ।

पदपञ्चद्वित्रिकसंमितानां पृथक् पृथङ्मे कथयाऽऽशु चिद्न ॥

अष्टादशाष्टद्विकसंमितानां कृती कृतीनां च सखे पदानि ॥ ४० ॥

स्पष्टोऽर्थः । पूर्वोदाहरणे करण्यः क २ क ३ क ५ । वर्गस्य समाद्विघातरूपत्वादयमेव गुण्यो गुणकश्चेति गुणनार्थं न्यासः

क २ । क २ क ३ क ५ ।

क ४ क ६ क १० ।

क ३ । क २ क ३ क ५ । गुणिते जातं

क ६ क ९ क १५ ।

क ५ । क २ क ३ क ५ ।

क १० क १५ क २५ ।

अत्राऽऽसां क ४ क ६ क २५ मूलानि २ । ३ । ५ । एषां योगः रू १० । अन्यासां करणीनां मध्ये द्वयोर्द्वयोस्तुल्ययोरेणि जाताश्चतुर्गुणाः करण्यः क २४ क ४० क ६० । एवं जातो वर्गो रू १० क २४ क ४० क ६० । अथवा 'स्थाप्योऽन्त्यवर्गो द्विगुणान्त्यनिष्ठाः' इत्यादिना वर्गो विधेयः । तत्र करणीवर्गे चतुर्गुणान्त्यनिष्ठा इति बोध्यम् । 'वर्गेण वर्गं गुणयेत्' इत्युक्तत्वात् । न्यासः क २ क ३ क ५ 'स्थाप्योऽन्त्यवर्गः' इत्यादिना जातानि वर्गखण्डानि क ४ क २४ क ४० क ६ क ६० क २५ । अत्र वर्गणां मूलानि गृहीत्वा २ । ३ । ५ ऐक्यं ॥ कृत्वा जातो वर्गो रू १० क २४ क ४० क ६० । अथ द्वितीयोदाहरणे क २ क ३ 'स्थाप्योऽन्त्यवर्गः' इत्यादिना क ४ क २४ क ९ । वर्गोर्मूलैक्ये कृते जातो वर्गो रू ५ क २४ । अथ तृतीयोदाहरणे न्यासः क ६ क ५ क २ क ३ । उक्तवज्जातानि वर्गखण्डानि क ३६ क १२० क ४८ क ७२ क २५ क ४० क ६० क ४ क २४ क ९ । आसु वर्गरूपाम्यः करणीम्यो मूलानि गृहीत्वा योगं च कृत्वा जातो वर्गो रू १६ क १२० क ४८ क ७२ क ४० क ६० क २४ । अथ चतुर्थोदाहरणे न्यासः क १८ क ८ क २ । उक्तवज्जातानि वर्गखण्डानि क ३२४

क ५७६ क १४४ क ६४ क ६४ क ४ । सर्वेषां वर्गरूपत्वाज्जातानि मूलानि १८ ।
२४ । १२ । ८ । ८ । २ । एषां योगे जातो वर्गो रू ७२ । यद्वा प्रथमत एव लाघवाधे
करणीयोगं कृत्वा पश्चाद्गर्गः कार्यः । यथा—क १८ क ८ क २ द्विकाष्टमित्योयोगः
क १८ । पुनरस्याः क १८ पूर्वकरण्या क १८ योगे जाता करणी क ७२ । अस्या
वर्गे जाता करणी ५१८४ । अस्या मूलं जातो वर्गो रू ७२ । एवमुदाहृतकरणीनां खण्ड-
गुणनेनापि वर्गाः साध्याः । एवं खण्डद्वयस्याभिहितिरित्यादिप्रकारद्वयेनापि वर्गाः
साध्याः ॥ ४० ॥

अथ वर्गे दृष्टे कस्यायं वर्ग इति मूलज्ञानार्थमुपायमुपजातिकाद्वयेनाऽऽह—

वर्गे करण्या यदि वा करण्योस्तुल्यानि रूपाण्यथवा बहूनाम् ।

विशोधयेद्रूपकृतेः पदेन शेषस्य रूपाणि युतोनितानि ॥

पृथक्तदर्थे करणीद्वयं स्यान्मूलेऽथ बह्वी करणी तयोर्था ।

रूपाणि तान्येवमतोऽपि भूयः शेषाः करण्यो यदि सन्ति वर्गे ॥४१॥

वर्गे करण्यास्तुल्यानि करण्योर्वा तुल्यानि बहूनां करणीनां वा तुल्यानि रूपाणि
रूपकृतेः शोधयेत् । अत्र रूपग्रहणं योगवियोगयोः 'योगं करण्योर्महतीं प्रकल्प्य' इत्यादि
प्रकारस्य व्यावृत्त्यर्थम् । शेषस्य पदेन रूपाणि पृथक् युतोनितानि कृत्वा तदर्थे कार्ये ।
मूले तत्करणीद्वयं भवति । यदि पुनर्वर्गे शेषाः करण्यः सन्ति तर्हि तयोर्मूलकरण्यो-
र्मध्येऽल्पा मूलकरणी या महती तानि रूपाणि प्रकल्प्यातो रूपेभ्यो मूयोऽप्येवं
करण्यतुल्यानि रूपाणि रूपकृतेर्विशोधयेदित्यादिना पुनरपि मूलकरण्यद्वयं स्यात् ।
पुनरपि यदि शेषाः करण्यो भवेयुस्तदैवमेव पुनः कुर्यात् । अत्र महती रूपाणीत्युपल-
क्षणम् । कचिन्महती मूलकरण्यल्पा तु रूपाणीत्यपि द्रष्टव्यम् । वक्ष्यति चाऽऽचार्यश्च-
त्वारिंशदशीतिरित्युदाहरणावसरे । अथ च महती रूपाणीत्युपलक्षणं तेन कचिदल्पा-
पीति । अथ पूर्वसिद्धवर्गस्य मूलार्थं न्यासो रू १० क २४ क ४० क ६० । अत्र
रूपकृतेः १०० एककरण्यतुल्यरूपशोधने शेषस्य पदभावः । करणीत्रितयस्य तुल्यरूपाणि
तु न शुद्ध्यन्ति । अतः करणीद्वयतुल्यरूपाणि शोध्यानि । करणीद्वयं त्वभीष्टम् । इदं
क २४ क ४० इदं वा क २४ क ६० इदं वा क ४० क ६० । तत्र प्रथमकरण्यद्वयं
विशोध्य मूलं साध्यते । रूपकृतेः १०० करणीद्वय २४ । ४० तुल्यरूपाणि विशोध्य
शेषं ३६ अस्य पदं ६ अनेन रूपाणि १० युतोनितानि १६ । ४ अर्थे ८ । २ । वर्गेऽ-
न्याऽपि करण्यरिति क ६० । अतो महती मूलकरणी रूपाणि ८ । एषां वर्गः ६४ ।
अस्माच्छेषकरण्यतुल्यरूपाणि ६० विशोध्य शेषस्य ४ पदेन २ रूपाणि ८ युतोनि-

तानि कृत्वा १०।६ अर्धे ५।३। एव जाता मूलकरण्य क २ क ३ क ५। एव द्विती
यतृतीयकरणीद्वययो प्रथमशोधनेनाप्येता एव मूलकरण्यो भवन्ति। अथ द्वितीयो
दाहरणे न्यासो रू ५ क २४। रूपकृते २५ करणीतुल्यरूपाणि २४ विशोध्य शेषस्य १
मूलेन १ रूपाणि ५ युतोनितानि ६। ४ तदर्धे ३। २ जाते मूलकरण्यौ क २ क
३। अथ तृतीयोदाहरणे न्यासो रू १६ क १२० क ७२ क ६० क ४८ क
४० क २४। रूपकृते २५६ करणीत्रितयस्यास्य १२०। ७२। ४८ तुल्यानि
रूपाणि विशोध्य शेषस्यास्य १६ पदेन ४ रूपाणि १६ युतोनितानि २०। १२ तदर्धे
१०।६। अनयोरल्पा मूलकरणी क ६ महती रूपाणि १०। एषा कृते १०० करणी
द्वय १०।२४ अपास्य शेषस्य १६ पदेन ४ रूपाणि १० युतोनितानि १४।६ तदर्धे ७।३।
अनयोरल्पा ३ मूलकरणी। महती ७ रूपाणि। एषा कृते ४९ करणी ४ = तुल्यानि रूपा
ण्यपास्य शेषस्य ९ पदेन ३ रूपाणि ७ युतोनितानि १०।४ तदर्धे ५। २ जाते
मूलकरण्यौ क ५ क २। एव जाता सर्वा मूलकरण्य क ६ क ३ क ५ क २। अथ
चतुर्थोदाहरणे न्यासः। रू ७२ क ०। रूपकृते ५१८४ करणी ० विशोध्य शेषस्य
५१८४ पदेन ७२ रूपाणि ७२ युतोनितानि १४४।० तदर्धे ७२। ०। एव जाता
मूलकरणी क ७२। नन्विय कृति रू ७२ अष्टादशाष्टद्विकसमितानां करणीनाम्।
तत्कथमस्या मूल द्विसप्ततिकरण्य इति चेदुच्यते। इय तासामेव युतिकरणी क ७२।
अतः प्रतीत्यर्थं विश्लेषसूत्रेण पृथक्क्रियते। यथा—इय योगकरणी ७२ वर्गेणानेन
३६ विहृता लब्धि २। कृतिपद ६ पूर्वं खण्डत्रयमासीदिति खण्डत्रय कृतम् ३।२।१।
एषा कृतय ९।४।१ पूर्वलब्ध्या २ गुणिता जाता पृथकरण्य १८।८।२। अत्रोप
पत्ति—करणीवर्गस्तावदेव भवति 'स्थाप्योऽत्यवर्गश्चतुर्गुणः त्यमिन्ना' इत्यादिना। तत्र
प्रथमस्थाने प्रथमकरणीवर्गः। ततः प्रथमकरणीद्वितीयादिकरणीघाताश्चतुर्गुणाः। ततो
द्वितीयकरणीवर्गः। ततो द्वितीयकरणीतृतीयादिकरणघाताश्चतुर्गुणाः। एवमग्रेऽपि तृतीय
करणीवर्गादि। एव यावन्ति करणीखण्डानि तावतामवश्यं वर्गा १यु। वर्गत्वात्तेभ्योऽ
वश्यं मूललाभः। तानि च मूलानि करणीतुल्या येव। तथा च वर्गेराशौ यो रूपगण
स्त एव मूलकरणीयोगः। परं रूपरीत्या न करणीरीत्या। यदि तु करणीरीत्यैव करणी
योगो ज्ञायेत तदा 'वर्गेण योगकरणी विहृता विशुच्येत' इत्यादिना पृथकरण्य सुल
भम्। प्रकृते तु रूपरीत्या करणीयोग इत्यन्यथा यतितव्यम्। तत्रेव प्रसिद्धम्। 'चतु
र्गुणस्य घातस्य युतिवर्गस्य चान्तरम्। राश्यं तरष्टतेस्तुल्यम्' इति। इदमेकवर्णमध्य
माहरणे मूल एव स्फुटी भविष्यति। विवरिष्यते चाम्माभिस्तत्रैव। अत्र तु यानि रूपाणि
स करणीयोगः। अतो रूपवर्गः करणीयुतिवर्गः। वर्गेराशौ कानिचित्करणीखण्डानि
प्रथमकरणीद्वितीयादिकरणीघाताश्चतुर्गुणाः। तेषां योगे प्रथमकरण्य शेषकरण्ययोगस्य

च यातश्चतुर्गुणः स्यात् । युतिवर्गोऽपि प्रथमकरण्याः शेषकरणीयोगराशेश्चास्ति । अत-
स्तयोरन्तरे प्रथमकरण्याः शेषकरणी योगस्य चान्तरवर्गः स्यात् । अत उक्तम्—‘ वर्ग
करण्या यदि वा करण्योस्तुल्यानि रूपाण्यथवा बहूनाम् । विशोधयेद्वृषकृतेः ’ इति ।
एवं ज्ञातोऽन्तरवर्गः । तस्य मूलं प्रथमकरण्याः शेषकरणीयोगस्य चान्तरम् । रूपाणि तु
तयोरेव योगः । योगान्तरे च ज्ञाते ‘ योगोऽन्तरेणोनयुतोद्धितः ’ इति संक्रमणसूत्रेण
तयोर्ज्ञानं सुलभम् । तदिदमुक्तम्— शेषस्य पदेन रूपाणि पृथग्युतो नितानि तदर्थं कर-
णीद्वयं स्यादिति । एवं जाता प्रथमकरणी । अवशिष्टकरणीयोगश्च । अत्र मूले करणी-
द्वयमागतम् । तत्र का वा प्रथमकरणी । को वा शेषकरणीयोगः । तत्र करणीयोगे मह-
त्त्वस्यैककरण्यां स्वल्पत्वस्य चौचित्याल्लघुकरणी प्रथमा । महती तु शेषकरणीयोगः । अप-
द्वितीयादिकरणीयोगाद्द्वितीयकरणीतृतीयादिकरणीघाताच्चतुर्गुणाच्चोक्तवद्द्वितीयकरणी
पृथकार्या । अत उक्तं बह्वी करणी तयोर्यानि रूपाणि तानीति । एवं तृतीयादिकरणी-
नामपि पृथक्करणम् । इदमत्रावधेयम् । मूले बह्वी करणी तयोर्यानि रूपाणि तानि त्वन्यत्र
अविच्छिद्यकरणीरूपाणि । लघुकरण्या अपि शेषकरणीयोगत्वसंभवात् । यत्र हेका करणी
महती इतरकरणील्लघुजानि चतिलघूनि तत्र शेषकरणीयोगः पूर्वकरणीतो लघुरपि
स्पादेव । यथा करण्यः क १० क ३ क २ । अत्रेतरकरणीयोगः पूर्वकरण्या लघुर-
स्ति । अत्र प्रतीत्यर्थमुदाहरणं क १३ क ७ क ३ क २ । स्पष्टप्योऽन्तर्वर्गश्चतुर्गुणा-
न्यनिम्ना इत्यादिना ज्ञातो वर्गः क १६९ क ३६४ क १५६ क १०४ क ४९
क ८४ क ५६ क २ क २४ क ४ । वर्गरूपाणां मूलानि १३ । ७ । ३ । २ ।
एषां योगः २९ । एवं ज्ञातो वर्गो ल २९ क ३६४ क १५६ क १०४ क ८४
क ५६ क २४ । अत्रेयं रूपकृतिः ६२९ । अत्र चतुर्गुणान्यनिम्ना इत्यादिना चतु-
र्गुणप्रथमकरणीगुणितं करणीनितयमेवास्तीति चतुर्गुणघातत्वात्तदेव शोध्यम् । अतो
रूपकृतेः ६२९ करणीत्रितयमेतत् ३६४ । १५६ । १०४ अपास्य शेषस्य १
पदेन १ रूपाणि युतो नितानि २६ । २४ अर्थे १३ । १२ । अत्र लघुः प्रथमकरणीति
वक्तुमनुचितमुदाहरणकरणीषु तस्या अपावात् । नापि महती रूपाणीति । तस्याः शेषकर-
णीयोगत्वामावात् । अतोऽत्र लघुरेव रूपाणि १२ । एषां कृतिः १४४ उक्तवच्चतुर्धा-
तरूपं करणीद्वयं ८४ । ५६ अपास्य शेषस्य ४ पदेन २ युतो नितानि रूपाणि १४ ।
१० अर्थे ५ । ७ । अत्रापि पूर्ववन्महती मूलकरणी ७ लघ्वी ५ रूपाणि ५ । एषां
कृतेः २९ करणी २४ अपास्य शेषस्य पदेन १ युतो नितानि रूपाणि ६ । ४ ।
तदर्थे ३ । २ । एवं जाताः सर्वा मूलकरण्यः क १३ क ७ क ३ क २ ।
तस्मान्महतीरूपाणीति न नियमः । यत्तु महती रूपाणीत्युक्तं तद्वह्नमिदमे

सख्यावाहुल्यस्योत्सर्गात् । वस्तुतस्तु करण्या प्राथमिकत्व कार्पानिकमिति यैव
 करणी पृथक्कर्तुं शक्यते सैव कार्या । तत्र लघुकरणीखण्डानां शोधनेन
 लघु पृथग्भवति । बृहत्खण्डशोधनेन महती पृथग्भवति । तत्र यद्यपि
 बृहत्खण्डानां शोधनेन महती पृथग्भवति तथाऽपि साधितमूलकरणीद्वयमध्येऽस्या
 न महत्त्वनियमः । इतरकरणीयोगरूपाया द्वितीयमूलकरण्या अपि महत्त्वसमवात् ।
 लघुखण्डशोधने तु लघु पृथग्भवति । साधितकरणीद्वयमध्येऽप्यस्ति तस्या लघुत्वनि-
 यमः । इतरकरणीयोगरूपाया द्वितीयमूलकरण्या लघुत्वासमवात् । अतो लघुखण्डक
 शोधनपूर्वकं मूलग्रहणे लघुमूलकरणी महती रूपाणीति नियमो द्रष्टव्यः । बृहत्खण्डशो-
 धनपूर्वकं मूलग्रहणे त्वनियमः । अथ च महती रूपाणीत्युपलक्षणम् । तेन क्वचिदल्पाऽ-
 पीति प्रस्तुत्योदाहियने । च वारिंशदशीतिद्विशतीतुल्या करण्यश्चेत् । सप्तदशरूपयुक्ता
 इति वर्गेऽपि लघुखण्डशोधनपूर्वकं मूलग्रहणे लघुमूलकरणी महती रूपाणीति नियमस्य
 न भङ्गोऽस्ति । तथाहि—उदाहृतवर्ग-न्यास रू १७ क ४० क ८० क २०० ।
 अत्र रूपकृते २८९ लघुकरणीद्वय ४० । ८० अपास्य शेषस्य १९९ यदेन ११
 रूपाणि १७ युतोनितानि ३० । ४ अर्धे १९ । २ । अत्र लघुमूलकरणी २ । महती
 रूपाणि १९ । एषा कृते २२९ करणी २०० अपास्य शेषस्य २९ मूलेन ५ रूपाणि
 १९ युतोनितानि २० । १० अर्धे १० । ५ । एव जाता मूलकरण्यस्ता एव क १०
 क ५ क २ । अतः शिष्याणां गणितसौकर्यार्थं लघुखण्डशोधनपूर्वकं मूल ग्राह्य-
 मिति नियमो वस्तुमुचितः । अन्यथा लघुर्महती वा मूलकरणीति व्याकुलता
 स्यादिति । शोध्यकरणीनियम त्वग्रे वक्ष्यति । एकादिसंज्ञितमितकरणीखण्डानीत्या-
 दिना ॥ ४१ ॥

अथ यत्र वर्गराशावृणकरणी भवति तत्र मूलग्रहणे विशेषमुपजातिकयाऽऽह—

ऋणात्मिका चेतकरणी कृतौ स्यादनात्मिका तां परिकल्प्य साध्ये ।

मूले करण्यावनयोग्भीष्टा क्षयात्मिका सुधियाऽवगम्या ॥ ४२ ॥

यदि वर्गे करणी ऋणात्मिका स्यात्तर्हि ता घनात्मिका परिकल्प्य मूले
 करणी साध्ये । अनयोर्मूलकरण्योर्मध्येऽभीष्टका करणी सुधिया क्षयात्मिका
 ज्ञेया । अत्र सुधियेति हेतुगर्ममुक्तम् । तेन वर्गे यदेकैव क्षयकरणी भवति तदैवैकस्या
 मूलकरण्या क्षयत्वम् । यन् द्रव्याण्यो भवन्ति तदैकस्या द्वयोर्बहूना वा मूलकरणीनां
 युक्त्या यथा समवति तथा क्षयत्व कल्प्यम् । यत्र वर्गे सर्वा अपि घनकरण्यन्तप्रापि
 सर्वासामपि मूलकरणीनां पक्षे क्षयत्वमवगन्त्यमिति । अत्रोपपत्तिः । य एव ऋण
 करणीवर्ग स एव घनकरणीवर्गः । पञ्चमृणकरणीवर्गे करण्युणात्मिका परत्र घनात्मिके

त्येव विशेषः । तथा सति वर्गे करणी ऋणात्मिका घनात्मिका वा भवतु मूलं त्वङ्कतः सममेवोचितम् । उक्तविधिना रूपकृतेः क्षयकरणीशुद्धौ च संशोध्यमानमृणं घनं स्यादिति योग एव स्यात् । रूपवर्गाद्धनकरणीशुद्धौ संशोध्यमानं स्वमृणं स्यादित्यन्तरं स्यात् । अन्तरे च मूलङ्कसिद्धिरुक्तैव । अतो घनात्मिकां तां परिकल्प्येत्युक्तम् । परमेवं घनवर्गस्यैव पदं स्यात् । अत उक्तं क्षयात्मिकैकेति ॥ ४२ ॥

अत्रोदाहरणानि मार्घोपजातिकयाऽऽह—

त्रिसप्तमित्योर्वेद मे करण्योर्विश्लेषवर्गं कृत्तः पदं च ।

द्विकात्रिपञ्चमिताः करण्यः स्वस्वर्णगा व्यस्तघनर्णगा वा ।

तासां कृतिं ब्रूहि कृतेः पदं च चैत्पद्विधं वेत्सि सखे करण्याः ॥४३॥

अत्र मूलग्रहण एव विशेषोक्तैर्यथापि सिद्धं वर्गमुद्दिश्य मूलप्रश्न एवोचितस्तथाऽपि यदि कश्चिद्व्याहारेण क्षयकरणी न सम्भवत्येवेति तं प्रति त्रिसप्तमित्योः करण्योर्विश्लेषवर्गं ब्रूहीत्यादिर्वर्गप्रश्नो द्रष्टव्यः । शेषं स्पष्टम् । न्यासः क ३ क ७ वा न्यासः क ७ क ३ अनयोर्वर्गः सम एव रू १० क ८४ । अत्र वर्गे ऋणकरण्या यथास्थितत्वे उक्तवद्वर्गपदाभावः । तथा हि—रूपकृतेः १०० करणी ८४ अपास्य शेषं १८४ । अस्य पदामात्रोक्तवन्मूलसिद्धिः । अतः क्षयकरणीं घनात्मिकां परिकल्प्य मूलं ग्राह्यम् । तथा सति रूपकृतेः १०० करणमपास्य शेषं १६ अस्य पदेन ४ रूपाणि १० युतो-नितानि १४ । १ अर्थे ७ । ३ जाते मूलकरण्यौ क ७ क ३ अनयोरेकाऽमीष्टा क्षयात्मिकेति जाते मूलकरण्यौ क ७ क ३ वा क ७ क ३ । अथ द्वितीयोदाहरणे न्यासः क २ क ३ क ६ । व्यस्तघनर्णत्वेन तृतीयोदाहरणे न्यासः । क २ क ३ क ६ । अनयोः पक्षयोर्जातो वर्गः सम एव रू १० क २४ क ४० क ६० । अत्राप्युणत्वे यथास्थित उक्तवन्मूलभावः । तस्मात् 'ऋणात्मिका चेत्करणी कृतौ स्याद्घनात्मिकां तां परिकल्प्य साध्ये' इति कृते करण्योः ४० । ६० तुल्यानि रूपाणि १०० रूपकृतेः १०० अपास्य शेष ० अस्य पदेन ० रूपाणि युतो-नितानि १० । १० अर्थे ६ । ६ । अनयोरेकस्यामृणत्वमवश्यं कल्प्यम् । अन्यथा वर्गे क्षयकरणी न स्यादिति । तत्र मूलकरण्याः क्षयत्वमितरम्या घनत्वं च प्रकल्प्य तावदुदाहरणं लिख्यते । क ६ इयं मूलकरणी । शेषकरणीरूपाणि ६ । एतेषां कृतेः २६ करणी २४ अपास्य शेषस्य १ पदेन रूपाणि ६ युतो-नितानि ६ । ४ अर्थे जाते मूलकरण्यौ क ३ क २ । अत्रोभयोर्वर्गनत्वमेव युक्तम् । एकस्या ऋणत्वे वर्गे शेषकरण्याः क २४ घनत्वं च स्यात् । तयोश्चतुर्गुणघातात्मकत्वात् । अस्याः उभयोः

क्षयत्वे यद्यपि शेषकरण्या. सभवति घनत्व तथाऽपि पूर्वकरण्यो क्षयत्वं न स्यात् ।
 पूर्वमूलकरण्या क ५ चतुर्गुण्या क २० गुणितयोरेतयोर्मूलकरण्या क ३ क २
 घनत्वात् क ४० क ६० एव जात पद क ५ क ३ क २ । अथ मूलकरण्या घनत्व
 प्रकल्प्योदाहरणम् । मूलकरणी क ५ शेषा ५ रूपाणि रूपकृते २५ शेषकरणी २४
 अपास्य पूर्ववज्जाते मूलकरण्या क ३ क २ अत्रोभयो क्षयत्वमेव युक्तम् । एकस्या
 एव क्षयत्व उक्तयुक्त्या शेषकरण्या क २४ घनत्व न स्यात् । उभयोर्धनत्व उक्त
 युक्त्या पूर्वकरण्यो. क ४० क ६० क्षयत्व न स्यात् । एव वा जात पद क ५ क
 ३ क २ तस्मादुक्तं सुधियोति । एवमनयो क २४ क ४० अनयोर्वा क २४ क ६०
 प्रथमतः शोधनेनापि पदद्वय द्रष्टव्यम् । नन्वृणकरण्या घनत्वरूपेण विनैवास्ति मूल-
 सिद्धिः । यथाहि—क २ क ३ क ५ वा क २ क ३ क ५ 'स्याप्योऽन्त्यवर्गः'
 इत्यादिना जातो वर्गः क ४ क २४ क ४० क ६० क २५ 'स्वमूले घनर्णे'
 इति वर्गकरणीनां मूलानि रू २ रू ३ रू ५ वा रू २ रू ३ रू ५ उभयेषामपि योग
 सम एव रू० एव जातो वर्गः रू० क २४ क ४० क ६० । अत्र रूपकृते ० कर-
 णीद्वय क २४ क ४० अपास्य शेषस्य १६ पदेन ४ रूपाणि ० युतोनितानि ४।४
 अर्थे २।२ एका मूलकरणी क २ अपरा २ रूपाणि । एतत्कृते ४ शेषकरणी क ६०
 अपास्य शेषस्य ६४ पदेन ८ रूपाणि २ युतोनितानि ६ । १० अर्थे ३ । ५ जाता
 मूलकरण्या क २ क ३ क ५ । अथ यदि परा मूलकरणी क २ आद्या २ रूपाणि ।
 एतत्कृते ४ शेषकरणी ६० अपास्य शेषस्य ६४ पदेन ८ रूपाणि २ युतोनितानि
 १० । ६ अर्थे ० । ३ एव जाता मूलकरण्या क २ क ३ क ५ । अथवा रूपकृते
 ० करणीद्वय क ४० क ६० अपास्य शेषस्य १०० पदेन १० रूपाणि ० युतोनि-
 तानि १०।१० अर्थे ५ । ५ अनयोराद्या मूलकरणी क ५ परा ५ रूपाणि । एतत्कृते
 २५ शेषकरणी २४ अपास्य शेषस्य १ पदेन १ रूपाणि ५ युतोनितानि ६।४ अर्थे
 ३ । २ एव जाता मूलकरण्या क ५ क २ क ३ । अथ यदि परा मूलकरणी क ५
 आद्या ५ रूपाणि १ एतत्कृते २५ शेषकरणी क २४ अपास्य शेषस्य १ पदेन १
 रूपाणि ५ युतोनितानि ६ । ४ अर्थे ३ । २ एव जाता मूलकरण्या क ५ क ३ क २ ।
 एवमनयोरेष क २४ क ६० शोधने पदद्वय द्रष्टव्यम् । एव वर्गकरण्या घनत्वरूपेण
 विनैव मूलसिद्धावपि स्वयमशुद्धं वर्गं कृत्वा तस्योच्छयमूलं नाऽऽयातीति 'श्रुणात्मिका
 चेत्करणी कृता म्याद्धनामिसा ता परिकल्प्य साध्या' इति विशेषमभिधाय पुनर्मूलकर-
 णीनो मध्ये क्षयत्वरूपेणऽनुगमाभावात्सुधियेत्यादि यदुक्तं तदयुक्तं विशेषज्ञानमाध्यायिणा-

मिति चेदुच्यते । विस्मृतगुडरसनस्य पित्तोपहतरसनस्य गुडं भक्षयतास्तिकं रसमनुभवतो देवदत्तस्य मधुरोऽयं गुड इति यथार्थवादिनि सर्वज्ञेऽपि यथा भ्रान्तत्वनिश्चयस्तथाऽऽचार्ये तर्थापि स युक्त एव । ननु कथमिदमवगन्तव्यम् । शृणु तर्हि । एता हि मूलकरण्यः क २ क ३ क ५ एता वा क २ क ३ क ५ एतासामासन्नमूलानि गृहीत्वा तदैक्यं च कृत्वा कृते वर्गे वर्गकरणानामेवाऽऽदौ वर्गं कृत्वा पश्चादासन्नमूलानि गृहीत्वा कृते योगे तुल्यतयैव भाव्यम् । करणीपङ्क्तिविधस्य स्वमूलपङ्क्तिविधार्थं प्रवृत्तेः । अन्यथा योगं करण्योरित्यादिना कृतः करणीयोगो नोपपद्येत । तत्राऽऽसामासन्नमूलानि

१ १ २ १ १ २
२५ । ४४ । १४ । वा २५ । ४४ । १४ । एषां योगो घनं० । ५५ । ऋण वा० ।
५५ । अनयोर्वर्गस्तुल्य एव० । ५० घनम् । अथाऽऽचार्यैः प्रथमतः कृतस्य करणी-

४ ६

वर्गस्यास्य रू १० क २४ क ४० क० ६० करणीनामासन्नमूलानि ५४ । १९ ।

७

४५ । रूपेषु १० संयोज्य जातो वर्गः । स एव० । ५० । अथ यदि त्वत्कृतस्य वर्गस्य रू० क २४ क ४० क ६० आसन्नमूलानां तेषामेव योगः क्रियते तदाऽयं स्यात् ९ । अयमशुद्धो वर्गः । ऋणत्वादप्यशुद्धिः । न त्वृणं वर्गः संभवतीति निरूपितं न मूलं क्षयस्यास्ति तस्याकृतित्वादित्यत्र । अथ यदि मूलस्य सावयवत्वादस्मिन् वर्गे तव न स्फुटा प्रतीतिरस्ति तर्हीदमुदाहरणं रू ३ रू ७ । एतेषां योगस्य रू ४ वर्गेणानेन रू १६ भाव्यम् । अथात्र त्वदुक्तरीत्या यदि करणीवर्गः क्रियते तदैताः षात्र भवति । तथा हि—क ९ क ४९ । अत्र 'स्थाप्योऽन्त्यवर्गः' इत्यादिना जातो वर्गः क ८१ क १७६४ क २४०१ । अत्राऽऽचार्योक्तमार्गेण मूलानि रू ९ रू ४२ रू ४९ । एषा योगे भवति वर्गः स एव रू १६ । त्वदुक्तमार्गेण मूलग्रहणे जातानि मूलानि रू ९ रू ४२ रू ४९ । एषा योगः रू० ८२ । नेह्येव वर्गः संभवति । ननु तर्हि 'स्वमूले घनर्णे' इत्यस्य का गतिः । शृणु तर्हि । मूलग्रहणे हि 'स्वमूले घनर्णे' इत्युक्तम् । प्रकृते तु मूलकरणीवर्गे करणीना रूपजातित्वेन स्थापनमास्ति । न तु मूलं गृह्यते । अत एव कृतेष्वपि रूपेषु करणीवर्गं इत्येव व्यवहारोऽस्ति न तु करणीवर्गमूलमिति । एवं रूपाणांमपि करणीजातित्वेन स्थापने सति वर्गविधानं नाम्नि । अत एव क्षयरूपाणां करणीत्वेन स्थापने क्षयंकरण्य एव म्याप्यन्ते । वर्गविधाने तु सत्त्वं

मितानि करणीखण्डानि यथाक्रमं स्युः । अथ यद्युदाहरणे तावन्ति न भवन्ति तदा संयोज्य योगकरणीं विश्लेष्य वा तावन्ति कृत्वा मूलं ग्राह्यमित्यर्थः । वर्गे करणी-
त्रितये करणीद्वितयस्य तुल्यरूपाणीत्यादि स्पष्टार्थमिति । अत्र करणीवर्गे राशौ
रूपैरवश्यं भवितव्यम् । एककरण्या वर्गे रूपाण्येव । द्वयोः सरूपैकेत्यर्था कल्प-
यित्वा सूत्रमध्ये पठन्ति तदशुद्धम् । करणी तिसृणां तिस्र इत्यादेरग्रिमग्रन्थस्यान-
न्वयात् । नष्टेकमेव वाक्यं श्लोकचूर्णिकात्मकमिति रीतिरस्ति । पूर्वार्धे छन्दोमङ्गाच्च ।
संकलितं च “सैकपदग्रपदार्धमैकाग्रद्वयुतिः किल संकलिताख्या” इत्युक्तं पाठ्याम् ।
तस्मान्मूले यद्येतावत्प्रभृतीनि करणीखण्डानि

५४

२।३।४।५।६।७।८।९।१०।११।१२।१३।१४।१५।
१।३।६।१०।१५।२१।२८।३६।४५।५५।६६।७८।९१।१०५।

तदा वर्गराशौ तावत्प्रभृतीनि करणीखण्डानि । शेषं किञ्चिन्मया व्याख्यायते—उत्पत्त्य-
मानयेति । अत्राल्पयेत्युपलक्षणम् । यत्र महती मूलकरणी, अल्पा रूपाणि तत्र महत्या
चतुर्गुण्या यासामपवर्तः स्यात्ता एव विशोऽध्याः । आचार्यमते त्वरूपत्वं पारिभाषिकम् ।
यतोऽस्य सूत्रस्योदाहरणे यां मूलकरणीं रूपाणि प्रकल्प्यान्ते करणीखण्डे साध्येते सा
महतीत्यर्थ इति व्याकरिष्यति । पुनर्नियमान्तरमाह—अपवर्त इति । अल्पया काचिन्म-
हत्या वा चतुर्गुण्याऽपवर्ते कृते याः करण्यो लब्धास्ता एव मूलकरण्यो भवन्तीति
वस्तुस्थितिः । अथ यदि शेषाविधिना मूलेऽप्य बह्वी करणी तयोर्थेत्यादिना वा न
भवन्ति तदा तन्मूलमसदिति । अत्राल्पयेत्युपलक्षणमिति यद्वाख्यायते तदब्रूहत्वखण्ड-
शोधनपूर्वकं मूलग्रहणे । लघुखण्डशोधनपूर्वकं मूलग्रहणे त्वरूपयेत्येव । अत्रोपपत्तिः ।
यत्रैकैव करणी तत्र ‘स्याप्योऽन्त्यवर्गः’ इति वर्ग एव स्यात् । तस्य च मूललाभा-
द्रूपाण्येव स्युः । यत्र तु करणीद्वयं तत्र ‘स्याप्योऽन्त्यवर्गः’ इत्येककरण्या-वर्गः ।
तदुत्तरं ‘चतुर्गुणान्त्यनिघ्नाः’ इति शेषमेकैव चतुर्गुणान्त्यनिघ्नीति । एवं सप्त करणीत्रयं
तत्र ‘स्याप्योऽन्त्यवर्गः’ इत्येककरण्या वर्गः । तदुत्तरं ‘चतुर्गुणान्त्यनिघ्नाः’ इति
शेषकरणीद्वयं चतुर्गुणान्त्यनिघ्नम् । ततोऽन्त्यं त्यक्त्वेति शेषं करणीद्वयम् । तत्रापि
‘स्याप्योऽन्त्यवर्गः’ इति द्वितीयकरण्या वर्गः । चतुर्गुणान्त्यनिघ्नी चापरा । एवं
यत्र करणीपट्कं तत्र ‘स्याप्योऽन्त्यवर्गः’ इति प्रथमकरण्या वर्गः । ततः पञ्च शेषकर-
ण्यश्चतुर्गुणान्त्यनिघ्न इति पञ्च करणीखण्डानि पुनरन्त्यत्यागे द्वितीयकरण्या वर्गः ।
शेषाश्चतस्रश्चतुर्गुणान्त्यनिघ्न्य इति चत्वारि खण्डानि । पुनरन्त्यत्यागे तृतीयकरण्या
वर्गः । शेषास्तिस्रश्चतुर्गुणान्त्यनिघ्न्य इति त्रीणि खण्डानि पुनरन्त्यत्यागे चतुर्थकरण्या
वर्गः । ततः शेषं करणीद्वयं चतुर्गुणान्त्यनिघ्नमिति खण्डद्वयम् । पुनरन्त्यत्यागे

अथ वर्गं षट्प्रभृतिषु करणीखण्डेष्वप्येवमेवेति न्यासिं प्रदर्शयितुमुपजातिकयोदाहरणमाह—

चतुर्गुणाः सूर्यतिथीषु रुद्रनागर्तवो यत्र कृतौ करण्यः ।

सबिम्बरूपा ऋद् तत्पदं ते यद्यस्ति बीजे षटुताभिमानः ॥४८॥

अत्र रुद्रा इति पाठे नागर्तवश्चतुर्गुणा इति न प्रतीयतेऽतो रुद्रनागर्तव इति पाठः साधीयान् । स्फुटोऽर्थः । न्यासो रू १३ क ४८ क ६० क २० क ४४ क २४ क ३२ । अत्र करणीषट्के तिस्रणामिति नियमपूर्वकं मूलं नायातीति नायं वर्गः । यदि तु नियमं विहाय मूलं गृह्यते तर्ह्यसत् । तथाहि—रूपकृतेः ११९ करणी ४८ अपास्योक्तवज्जातं मूले करणीद्वयं १२ । १ पुनर्महतीरूपाणीति तत्कृतेः १४४ क ६० क २० अपास्योक्तवज्जातं मूले करणीद्वयं १० । २ पुनरपि महतीरूपाणीति तत्कृतेः १०० क ४४ क ३२ क २४ अपास्योक्तवज्जातं करणीद्वयं ९ । ९ एवं जातं मूलं क १ क २ क ५ क ५ तदिदमसत् । यतोऽस्य वर्गोऽयं रू १३ क ८ क २० क २० क ४० क ४० क १०० । अत्र शतमितकरण्या मूललाभात् मूलं १० रूपेषु १३ प्रसिष्य जातानि रूपाणि २३ । समकरण्योर्वगे जाता चतुर्गुणिता ८० । १६० । एवं जातो वर्गो रू २३ क ८ क ८० क १६० । अस्माद्द्वर्गान्मूलग्रहणे खण्डप्रयमेवाऽऽयाति । अस्ति च मूले करणीचतुष्टयमिति योगकरणी विश्लेष्या । ननु प्रथमं वर्गं करण्या यदि वा करण्योरित्यादिना नियमं विनैव मूलग्रहणमुक्तमिदानीं तं तं नियमं विना मूलग्रहणे सदसदित्युच्यते तत्कथं प्रथमत एव नियमपूर्वकं मूलग्रहणं नोक्तमित्यत आह—यैरस्य मूलानयनस्य नियमो न कृतस्तेषामिदं दूषणमिति प्रथमं सर्वसाधारण्येन मूलग्रहणमुक्तमिदानीं तावन्मात्रेण मूलग्रहणे मूलाशुद्धिरिति स्वयं विशेष उक्त इति भावः । ननु द्विष्टवर्गस्य उक्तविधिना तु मूलं न लभ्यतेऽप्य यदि तादृशवर्गाणां मूलापेक्षा स्यात्तदा किं विधेयमित्यत आह—एवंविधे वर्गे करणीनामासन्नमूलकरणेन मूलान्यानीय रूपेषु प्रसिष्य मूलं वाच्यमिति । तद्रूप-संरूपाकाः करण्यो मूलमित्यर्थः । शेषं स्पष्टम् ॥ ४८ ॥

कचिदरूपाऽपि रूपाणीत्यत्रोदाहरणमुपगत्याऽऽह—

षट्त्वारिंशदशीतिद्विशतीतुल्याः करण्यथेत् ।

सप्तदशरूपयुक्तास्तत्र कृतौ किं पदं ब्रूहि ॥ ४९ ॥

अत्र चसुर्यचरणे 'यत्र कृतौ तत्र किं पदं ब्रूहि' इति पाठेऽसावुद्गीतिर्देया । अशीतिरिति रेफान्तः पाठो न युक्तः । म्पष्टोऽर्थः । न्यासो रू १७ क ४० क ८० क २४० अत्र लघुखण्डशेषनपूर्वकं मूलग्रहणे महत्येव रूपाणीनि प्रागेव प्रति-

पादितम् । अथ बृहत्सण्डशोधनपूर्वकमूलग्रहणे महती रूपाणीत्युक्तविधिना यद्यपि मूलं नाऽऽयाति तथाऽपि नासौ वर्ग इति नक्तुमनुचितम् । किं त्वस्या रूपाणीति प्रकल्पनेऽपि यदि मूलं न लभ्यते तदैवावर्गत्वं युक्तम् । प्रकृते तु रूपकृतेः २८९ करणीद्वयं २०० । ८० अपास्य शेषस्य ९ पदेन ३ रूपाणि १७ युतोनिता २० । १४ अर्धे १० । ७ जाते मूलकरणी । अत्रारूपया ७ चतुर्गुणया २८ शोधितकरण्योः २०० । ८० अपवर्तो न भवतीत्येतावता न मूलानुद्धिः । किंत्वस्या रूपाणीति प्रकल्पने महत्या चतुर्गुणया अपवर्तसंयवे । तस्मात्पारिषादिकेऽल्पमहत्त्वे न स्वरूपेण । अत एवाऽऽचार्येण 'वर्गे यत्र प्रकरण्यस्तिपिबिधुताज्ञानैश्चतुर्गुणितैः' इत्यस्मिन्नुदाहरणे निरूपितम् । या मूलकरणी रूपाणि प्रकल्प्यान्वे करणीखण्डे साध्येते सा महती प्रकल्प्येत्यर्थ इति । एवं कृतपरिषापया प्रकृतेऽस्या १० मूलकरणी महती ७ रूपाणि । एतत्प्रकृतेः ४९ करणी ४० अपास्योक्तवजाते मूलकरणी ९ । २ । एवं जातं मूलं क १० क ६ क २ । अस्य सर्वनियमपूर्वकत्वात्तुद्धता भवति । तस्य वर्गः स एव रू १७ क २०० क ८० क ४० । एवं मतिमद्भिरन्यदप्युक्तम् ।

देवज्ञवर्धगणसंततसेव्यपार्थ्वब्रह्मलसंज्ञगणकात्मजनिर्मितेऽस्मिन् ।

बीजक्रियाविधूतिवत्प्रलयावतारे व्याप्तिः क्रमेण करणीभवपङ्क्तिविधत्स्य ।

इति श्रीसकलगणकसार्वभौमश्रीबल्लभदेवज्ञमुत्कृष्णगणकविगणिते बीजविधूति-

कल्पलतावतारे करणीपङ्क्तिविधिविषयम् ।

(अत्र मूलश्लोकैः सह ग्रन्थसंख्या पञ्चनवत्याधिकषष्ठशतानि ९९९ ।)

एवं चतुर्षु पङ्क्तिषु जाता ग्रन्थसंख्या पुरंदरशतानि (४०० ।)

५ कुट्टकविवरणम् ।

एवं सामान्यतोऽव्यक्तक्रियोपयुक्तं षड्विधचतुष्टयमुक्त्वाऽनेकवर्णसमीकरणप्रक्रियोप-
युक्तं कुट्टकमाह—भाज्यो हारः शेषक इत्यादिना ।

ननु नेह कुट्टकरायाऽऽरम्भो युक्तः । पाठ्या तस्य निरूपितत्वात् । न च 'अन्त्योन्मिती
कुट्टविधेरुणासी । ते भाज्यतद्भाजकवर्णमाने' इत्यनेकवर्णप्रक्रियोपयुक्तत्वात्तस्याऽऽर-
म्भोऽप्र युक्त इति वाच्यम् । उपयुक्तत्वाविशेषाद्विज्ञामित्रपरिकर्मादिष्वैराशिकादिकम-
ध्यत्राऽऽरम्भेत । अथ 'पाठ्या च बीजेन च कुट्टकेन वर्गप्रकृत्या च तथोत्तराणि'
इति प्रश्नाध्याये कुट्टकरस्य पृथङ्निर्देशात्

परिकर्मविंशतिं यः संकलिताद्या पृथग्विजानाति ।

अष्टौ च व्यवहाराच्छायान्ताम्भवति गणकः सः ।

इति ब्रह्मगुमादिपाटीगणितारम्भे पाटीस्वरूपकथनेऽनिर्देशाच्च न तस्य 'व्यक्तान्तर्भूत-
स्वमिति व्यक्ते तदारम्भो नाऽऽवश्यक इति चेदिहाप्यनन्तर्भूतत्वाविशेषादनारम्भ एव
युक्त इति । अत्रोच्यते । 'त्रुट्यादिप्रलयान्तकालकलनामानप्रभेदः क्रमाचारश्च द्युतदा
द्विधा च गणितम्' इति सिद्धान्तलक्षणकथने द्विविधगणितमुक्तं व्यक्तमव्यक्तसंज्ञामिति ।
सिद्धान्तपाठाधिकारिनिरूपणे च गणितस्य द्वैविध्यश्रवणादभ्युपेयमेव तद्वैविध्यम्,
परं कुट्टकस्य कुत्रान्तर्भाव इत्यास्ति संशयः । तत्र पाटीस्वरूपकथने तदनिर्देशाद् व्यक्ते
तस्यानावश्यकत्वाच्च न तत्रान्तर्भूतिः किं त्वव्यक्तेऽनेकवर्णप्रक्रियायां तस्याऽऽवश्यकत्वा-
त्तत्रैवान्तर्भावः । अनेकवर्णमध्यमाहरणे 'वर्गाद्यं चेतुल्यशुद्धौ कृतायां पक्षरथैकस्योक्तवद्गर्ग-
मूलम् । वर्गप्रकृत्या परपक्षमूलम्' इत्यावश्यकत्वाद्गर्गप्रकृतौरेव व्यक्ते तदभिधानं त्वव्यक्त-
मार्गान्पेक्षत्वादव्यक्तगणितानभिज्ञानात्तज्ज्ञानार्थं यथा 'माले मरालकुलमूलदलानि सप्त'
इत्याद्युदाहरणजातगैकवर्णमध्यमाहरणविषयस्य विनैवाव्यक्तमार्गं सुतेन ज्ञानार्थं 'गुणप्र-
मूलोनयुतस्य' इत्यादेः । 'पाठ्या च बीजेन च कुट्टकेन' इति पृथङ् निर्देशस्तु तदाति-
शयार्थः । यथा प्रमाणप्रमेयेत्यादिन्यायसूत्रे प्रमेयान्तर्गतत्वेऽपि प्रमाणादीनां पृथङ्निर्दे-
शस्तथा वा बीजचतुष्टयनिरपेक्षतयैव प्रश्नोत्तरार्थज्ञानहेतुत्वाद्वा । तदेवं दुक्तोऽत्र कुट्टका-
रम्भः । तत्र कुट्टको नाम गुणकः । हिंसावाचकशब्दैर्गुणनाभ्युपगमात् । योगरूढ्या
गुणकविशेषश्चायम् । कश्चिद्भाषिणेन गुणित उद्दिष्टेऽप्युक्तो न उद्दिष्टहरेण यक्तः सन्नि-
शेषो भवेत्स गुणकः कुट्टक इति पूर्वेषां व्यपदेशात् । तत्र कुट्टकज्ञानार्थं प्रथमविधेयमुदे-
शस्तित्वं च शालिन्या निरूपयति—

भाज्यो हारः शेषकश्चापवर्त्यः केनाप्यादौ संभवे कुट्टकार्यम् । - - -
येन च्छिन्नौ भाज्यहारौ न तेन शेषश्चैतद्दुष्टमुद्दिष्टमेव ॥ ५० ॥ - -

कश्चिद्भाज्येन गुणित उद्दिष्टशेषयुतो न उद्दिष्टहरेण भक्तः शेषो भवति तस्य गुणकस्य कुट्टकं इति संज्ञेत्युक्तं प्राक् । अत्राऽऽयता लब्धिर्लब्धिसंज्ञैव । हरो हरसंज्ञ एव । शेषोऽपि शेषसंज्ञ एव । अन्वर्थसंज्ञाश्चैताः । यो राशिगुण्यते तस्य भाज्य इति संज्ञा । भजनयोगात् । अस्य कुट्टकस्य ज्ञानार्थमादौ न भाज्यो हारः शेषकश्च केनापि तुल्येनाङ्केनापवर्त्यः । भाज्यहारशेषा एकेनैवापवर्त्या इत्यर्थः । क्रमिन्सति । अपवर्तनसंभवे सति । अपवर्तनं नाम निःशेषभजनम् । तच्चैकातिरिक्तेनाभिज्ञेन द्रष्टव्यम् । अन्यथा सति संभव इति विरूप्यते । एकेन भिन्नेन वा केनाचिदङ्केन सर्वत्रापवर्तनसंभवात् । 'तौ भाज्यहारौ दृढसंज्ञकौ स्तः' इत्यस्य विवरणे 'दृढा' इत्यन्वर्थसंज्ञा । पुनर्नापवर्तन्ते न, क्षीयन्त इत्यर्थः इति व्याख्यातवद्भिः श्रीगणेशदैवज्ञचरणैरप्युक्त एवायमर्थः । यत्तर्धेनापवर्त्येत्यादि क्वचिद्दृश्यते तद्विगुणत्वादपरम् । भाज्यहारशेषाणामपवर्तनसंभवे सत्यवश्यमपवर्त्या एव । अन्यथा कुट्टकसिद्धिर्न समवर्तीत्यर्थासिद्धम् । उद्देशस्य खिलत्वज्ञानार्थमाह—येनेति । येनाङ्केन भाज्यहारौ छिन्नावपवर्तितौ तेनैवाङ्केन शेषश्चेन्न छिन्नोऽपवर्तितो न स्यात्तदा तदुद्दिष्टं पृच्छकेन पृष्टं दुष्टमेव । अयं भाज्यो येन केनापि गुणितस्तेन शेषेण युतो नस्तेन हरेण भक्तः सन्कदाचिदपि निःशेषो न भवेदित्यर्थः ॥ ५० ॥

अपापवर्ताङ्कं कुट्टकेतिकर्तव्यता चोपनातिक्रमयेणाऽऽह—

परस्परं भाजितयोर्धयोर्धः शेषस्तयोः स्यादपवर्तनं सः ।

तेनापवर्तनं विभाजितौ यौ तौ भाज्यहारौ दृढसंज्ञकौ स्तः ॥

मिथो भजेतौ दृढभाज्यहारौ यावद्विभाज्यं भवतीह रूपम् ।

फलान्यधोऽधस्तदधो निवेदयः शेषस्तथाऽन्ते खमुपान्तिमेन ॥

स्वोर्ध्वे हतेऽन्त्येन युते तदन्त्यं त्यजेन्मुहुः स्यादिति राशियुग्मम् ।

ऊर्ध्वो विभाज्येन दृढेन तष्टः फलं गुणः स्यादपरो हरेण ॥ ५१ ॥

ययो राश्योः परस्परं भाजितयोः सतोर्धः शेषोऽङ्कः स तयोरपवर्तनं स्यात् । तेन तौ निःशेषं भज्येते एव । एतदुक्तं भवति । हरेण भाज्ये भक्ते दृच्छेपं तेनापि स हरो भाजनीयः । तच्छेपेणापि भाज्यशेषं तेनापि हरशेषमिति पुनः पुनः परस्परभजने क्रियमाणे यद्यन्ते रूपं शेषं स्यात्तदा तौ नापवर्तन्ते एव । रूपमैव शेषत्वात् । तेनापवर्तनं भाज्यहारशेषाणामविकार एव । यदा तु शून्यं शेषं स्यात्तदा हरीभूतं । यत्प्राक् शेषमधः स्थापितं तदेव भाज्यहरयोरपवर्तनं स्यात् । शेषो ह्यपवर्ताङ्कः । तस्मादन्तिमशेषोऽङ्क एवापवर्तनाङ्कः । शून्यं शेषमिति तु शेषाभावपरम् । अन्त्याऽपवर्तनं नाम निःशेषम् ।

जनमिति विरुध्येत । तत्रापि शून्यशेषत्वात् । एवं ज्ञातेनापवर्तक्येन यौ भाज्यहारी विभाजितौ तौ दृढसंज्ञकौ स्तः । तेनैव क्षेपोऽप्यपवर्त्यः । 'भाज्यो हारः क्षेपकश्चापवर्त्य' इत्युक्तत्वात् । सोऽपि दृढसंज्ञः स्यात् । 'दृढा' इत्यन्वर्थसंज्ञा । पुनर्नापवर्तन्ते न स्वीयन्त इत्यर्थः । 'दृढौ' इति संज्ञां वदता कृतेऽप्यपवर्ते यावदन्यदपवर्तनं संभवति : तावदपवर्तनीयाविति ज्ञापितम् । पुनरपवर्तनं च स्वकल्पिताङ्केनापवर्ते कृते । अन्यथा परस्परं भाजितयोरित्यादिना ज्ञातेनापवर्तक्येनापवर्ते पुनरपवर्तनासंभवात् । अथ तौ दृढ-भाज्यहारावुक्तवन्मिथः परस्परं तावद्भजेत् । तावत्कथम् । यावद्विभाज्ये भाज्यस्थाने रूपं भवति । इहैतेषु परस्परमजनेष्वागतानि फलान्यधोऽधो निवेष्ट्यानि । फलं च फले च फलानि च फलानि । द्वंद्वैकशेषः । एकमेव फलं लब्ध्वा यदि रूपं शेषं स्यात्तदा तदेकमेव फलं स्थाप्यम् । द्वे चेत्तर्हि द्वे म्याप्ये । बहूनि चेत्तर्हि बहूनि स्थाप्यानीत्यर्थः । तेषां फलानां वल्लीवदधोऽधः म्यापितानामधः क्षेपो निवेष्ट्यः । दृढ इति पूर्वानुवृत्तिः । तथेति पदाद्वा दृढत्वं क्षेपस्यावगन्तव्यम् । अस्मिन्पक्षे तथेति पदस्य नाग्नेऽन्वयः । तथा तेयामप्यधोऽन्ते खं निवेष्ट्यम् । एवं वल्ली जायते । तत उपान्तिमेनाङ्केन स्वोर्ध्वे स्वोर्ध्वस्थितेऽङ्के हतेऽन्त्येनाङ्केन युते च सति तदन्त्यं त्यजेत् । इति मुहुरुपान्तिमेन स्वोर्ध्वे हतेऽन्त्येन युते तदन्त्यं त्यजेदिति पुनः पुनः कृते राशियुग्मं स्यात् । तत्रोर्ध्वराशिर्द्वेन विभाज्येन तष्टः सन्फलं भवेत् । फलं नाम लब्धिः । अपरोऽधस्तनो राशिर्द्वेन हरेण तष्टः सन्गुणः स्यात् । तसू त्वसू तनूकरणे । कर्माणि क्तः । तष्टस्तनूकृतः कृशीकृतोऽवशेषित इति यावत् । भवत्वाऽवशेषितराशिर्प्राज्ञो न तु लब्धमित्यर्थः । तेन गुणेन दृढभाज्ये गुणिते दृढक्षेपयुतोने दृढहरेण मक्ते शेषं न स्यादिति । उद्दिष्टेऽपि भाज्यहारक्षेपेषु ते एव गुणलब्धौ स्त इत्यर्थसिद्धमविशेषात् ॥ ५१ ॥

अथाऽऽगतफलेषु विषमेषु सत्सु विशेषमुपनातिक्रयाऽऽह—

एवं तदैवात्र यदा समास्ताः स्युर्लब्धयश्चेद्विषमास्तदानीम् ।

यथागतौ लब्धिगुणौ विशोध्यौ स्वतक्षणच्छेषमितौ तु तौ स्तः ॥ ५२ ॥

एवं तदैव स्यात् । यदाऽत्र परस्परमजने ता आगता लब्धयः समाः स्युर्द्वे चतस्रः षड्विंशदयः । यदि तु ता लब्धयो विषमाः स्युरेका तिस्रः पञ्च वेत्यादयस्तदानीमुक्त-प्रकारेण यथागतौ लब्धिगुणौ तौ स्वतक्षणच्छोध्यौ शेषतुल्यौ तौ लब्धिगुणौ स्तः । तक्ष्यते तनूक्रियतेऽनेनेति तक्षणः । तक्ष्योतीति तक्षण इति वा । स्वध्यासौ तक्षणश्च स्वतक्षणस्तम्भात् । गुणौ दृढहाराच्छोध्यौ लब्धिर्दृढभाज्याच्छोध्येत्यर्थः ।

'भाज्यो हारः क्षेपकश्चापवर्त्यः' इत्यत्र तावदियं युक्तिः—अनपवर्तितयोर्ययोर्भाज्यमान-कयोर्यादशी लब्धिस्तयोः केनचिदेकेनाङ्केन गुणितयोरपवर्तितयोर्या तादृगेव लब्धिरिति त्रु

प्रासिद्धम् । प्रकृते तु कल्पितभाज्यः केनचिद्गुणकेन गुणितो धनणक्षेपयुतः सम्भाज्यः स्यात् । भाजकस्तु यथास्थित एव । तथा चात्र भाज्यस्य खण्डद्वयम् । गुणगुणित-कल्पितभाज्य एकं क्षेपो द्वितीयम् । अनयोयोगे भाज्ये सिद्धे भाज्यभाजकयोरपवर्ते कृतेऽपि नास्ति छन्विवैलक्षण्यम् । तस्माद्येन भाजकोऽपवर्तितस्तेन खण्डद्वययोग-छसणो भाज्योऽप्यपवर्त्यः । तत्र योगापवर्तनेऽपवर्तितखण्डकयोयोगे वा तुल्यतैव स्यात् । यथा भाज्यभाजको १५ त्रिभिरपवर्ते जातौ ५ । यद्वा भाज्यखण्डे २।१८ अनयो-त्रिभिरपवर्ते ३।६ योगे च जातः स एवापवर्तितभाज्यः ९ । एवमन्याद्यापि खण्डद्वयं बहूनि वा खण्डानि विधाथापवर्त्य तद्योगेऽपवर्तितभाज्य एव स्यात् । तस्माद्भाजकस्यापव-र्तने गुणगुणितकल्पितभाज्योऽपवर्त्यः क्षेपोऽप्यपवर्त्यः । तत्र यद्यपि गुणस्याज्ञातस्या-द्वुणगुणितभाज्यस्याप्यज्ञाने तस्यापवर्तनमशक्यं तथाऽपि कल्पितभाज्येऽपवर्तिते पश्चाद्गु-णकेन गुणिते गुणगुणितकल्पितभाज्यलक्षणो भाज्यखण्ड एवापवर्तितः स्यात् । गुणित-स्यापवर्तनेऽपवर्तितस्य वा गुणेऽविशेषात् । तथा च कल्पितभाज्यो येन गुणेन गुणितः सन् भाज्यखण्डं भवत्यपवर्तितभाज्योऽपि तेनैव गुणेन गुणितः सन्नपवर्तितं भाज्यखण्डं भवेत् । अपवर्तितक्षेपश्च द्वितीयम् । तदेवं भाज्यहारक्षेपाणामपवर्तितानामपवर्तितानां च गुणलक्ष्योरविशेषाद्भाषावाच्यं ' भाज्यो हारः क्षेपकस्यापवर्त्यः ' इत्युक्तम् । अपवर्तनमात्र-द्वयकं न वेति ' मिथो भजेतौ दृढभाज्यहारौ ' इत्यादेरुपपत्तौ विचारयेष्यते ।

अथ खिद्यक्षोपपत्तिः । इह भाज्यभाजकयोरपवर्ते यद्यपि न तल्लब्धेर्वैचित्र्यं तथाऽपि क्षेपस्य तदस्त्येव । अपवर्तितयोः क्षेपमपवर्तयित्वा गुणितं सदनपवर्तितयोः क्षेपं स्यात् । यथा भाज्यभाजको १५ त्रिभिरपवर्तितौ ५ । अत्रैकगुणे भाज्ये स्वस्वहरमक्ते सति क्षेपे १।२ द्विगुणिते भाज्ये स्वस्वहरमक्ते सति क्षेपे १।२।३ त्रिगुणितस्य क्षेपे ३।१ चतु-र्गुणितस्य २।३ पञ्चगुणितस्य ०।० षडादिभिर्गुणे पुनस्तान्येव क्षेपाणि स्युः । तस्मा-दत्र गुणकमात्रेऽपवर्तितहरेऽस्मिन् ५ क्षेपं ०।१।१।२।३।४ एभ्योन्यक्तं स्यात् । अनपवर्तितहरे १५ तु क्षेपं ०।३।१।५।१२ एभ्योऽन्यक्तं स्यात् । अत्र सर्वेषामपि क्षेपाणामेकादिगुणितापवर्तक्यरूपत्वादपवर्तः स्यादेव । अथ क्षेपविचारः । तत्र शून्यक्षेपे गुणके क्षेपाभाव एवमादिगुणितहरतुल्ये वा क्षेपे शून्यं क्षेपं स्यान्नान्य-स्मिन्क्षेपे । तथा च हरस्यापवर्तनसंभवे क्षेपस्य सुतरामपवर्तनसंभवः । अपान्यक्षेपेषु सक-लगुणकेषु क्षेपतुल्यं ऋणक्षेपे क्षेपोनहरतुल्ये धनक्षेपे वैकादिगुणितहरमुतयोरुभयोर्वा शून्यं क्षेपं स्यात् । नान्यस्मिन्क्षेपे । अत्र क्षेपतुल्यस्य क्षेपोनहरतुल्यस्य वा क्षेपस्यो-क्तक्षेपत्वेवान्तर्भावादपवर्तः स्यादेव । एवं केवलस्यापवर्तनसंभवे हरमुतम्य क्षेपस्य सुत-रामपवर्तनसंभवः । तदेवं न कमपि तादृशं क्षेपं पदयामो यो भाज्यहरापवर्तयित्वा नाप-

वर्तेत । तस्माद्यत्र शेषेऽपवर्तो न स्यात् तादृशशेषे शून्यशेषता कथमपि न स्यात् । शून्यशेषशेषाणामुक्तरीत्या नियतत्वादित्यलं पल्लवितेन । तस्मात् 'येन छिन्नौ' भाज्य-
 हारौ न तेन शेषश्चेतद्दृष्टमुद्दिष्टमेव' इति सुष्ठुक्तम् । अथापवर्ताङ्कज्ञानार्थं युक्तिः । अप-
 वर्ताङ्कश्चात्रापवर्ताङ्केषु महान्ज्ञातव्यो येनापवर्तितयोर्भाज्यभाजकयोः पुनर्नापवर्तः
 स्यात् । अनेनापवर्तितगोर्दृढत्वोक्तः । अथ तज्ज्ञानार्थमुपायः । तत्र भाज्यभाजकयोस्तु-
 ल्यत्वे तन्मित एव महानपवर्ताङ्क इति मन्दैरप्यवगम्यते । तयोर्वैलक्षण्ये तु स विचार-
 पदव्यापारोदुमर्हति । तत्र द्वयोः १२५ मध्ये यः १९९ लघुस्ततोऽधिकोऽपवर्ताङ्को नैव स्यात् ।
 तेनाङ्केन लघोरपवर्तनस्य बाधितत्वात् । लघुतुल्यस्तु स्यात् । यदि लघुना महति भक्ते शेषं
 न स्यात् । नि.शेषभजनरूपत्वात्तस्य । यदि च शेषं २६ स्यात्तदा न लघुतुल्योऽपवर्ताङ्कः ।
 किं त्वधिकस्य बाधितत्वाल्लघोरपि लघुर्महानपवर्ताङ्क स्यात् । तत्रापि विचारः ।
 अत्र हि महतो राशेः खण्डद्वयम् । यावल्लघुना भक्तं तावदेकं १९९ शेषतुल्यमपरं
 २६ । एवं सति लघुतो न्यूनाङ्केषु मध्ये यः शेषतः २६ अधिकस्तस्य नास्त्येवापवर्त-
 कत्वम् । तेन यथाकथंचिल्लघोः १९९ अपवर्ते लघुराशिभक्तस्याधिकराशिखण्डस्य
 १९९ अप्यपवर्तः स्यान्न तु शेषतुल्यद्वितीयखण्डस्य २६ । तथा च लघुतः १९९
 न्यूनाङ्केषु यदि महानपवर्ताङ्कः स्यात्तर्हि शेषतुल्यः २६ तथा च लघुः स्यात् । परं
 शेषेण २६ लघुराशौ १९९ भक्ते यदि शेषं न स्यात्तथा सति शेषतुल्याङ्केन लघोर-
 पवर्तनस्य जातत्वाल्लघुभक्तस्याधिकराशिखण्डस्य १९९ शेषतुल्यद्वितीयखण्डस्य २६
 अप्यपवर्तः स्यात् । यदि तु शेषं स्यात्तर्हि पूर्वशेषतः २६ न्यून एव महानपवर्ताङ्कः
 स्यान्नाधिकः । अधिकस्य बाधितत्वात् । अथ तत्रापि विचारः । लघुराशेर्हि खण्डद्वयं
 १८९ । १३ यावत्पूर्वशेषेण भक्तं तावदेकं १८२ द्वितीयशेषतुल्यं द्वितीयं १३ ।
 एवं सति पूर्वशेषान्यूनान्केषु यो द्वितीयशेषादधिकः स्यान्न स्यादयमपवर्ताङ्कः । नेन
 यथाकथंचित्पूर्वशेषस्य २६ अपवर्ते शेषभक्तलघुखण्डकस्य १८२ अपवर्तः स्यान्न
 द्वितीयशेषतुल्यद्वितीयखण्डस्य १३ । तथा सति लघुराशेरनपवर्तनाल्लघुभक्तस्याधिकराशि-
 खण्डस्य १९९ अप्यपवर्ते कस्याप्यपवर्तो न स्यात् । तस्मात्पूर्वशेषतः २६ न्यूना-
 ङ्केषु यदि महानपवर्ताङ्कः स्यात्तर्हि द्वितीयशेषतुल्यः १३ एव स्यात् । परं द्वितीयशेषेण
 १३ पूर्वशेषे २६ भक्ते यदि शेषं न स्यात् । यतस्तथा सति पूर्वशेषस्य २६ अपवर्तस्य
 जातत्वात् २६ तद्वक्तस्य लघुराशिखण्डस्य १८२ अथ च द्वितीयशेषतुल्यद्वितीयख-
 ण्डस्य २६ अप्यपवर्तः स्यात् । तथा सति लघुराशेः १९९ अपवर्तनस्य जातत्वा-
 ल्लघुभक्तस्याधिकराशिखण्डस्य १९९ अप्यपवर्तः स्यात् । पूर्वशेषतुल्यस्य द्विती-
 यखण्डस्य २६ अप्यपवर्तोऽनुपदमेव परं यदीति ग्रन्थेन प्रतिपादितं इत्यधिकराशेरप्य-
 पवर्तः स्यादेव । यदि च द्वितीयशेषेण पूर्वशेषे भक्ते शेषं स्यात्तर्ह्यनर्थं युक्त्या तृतीय-

‘यशोपतुल्यो महानपवर्ताङ्कः’ स्यात् । एवमनयोपपत्त्या पूर्वपूर्वशेष उत्तरोत्तरेण येन शेषेण भक्ते शेषं न स्यात्तच्छेषं महानपवर्ताङ्कः स्यात् । तदेवमुपपन्नम् ‘परस्परं भाजितयोर्ये-
‘योर्यः शेषस्तयोः स्यादपवर्तनं सः’ इति ।

अथ ‘मिथो भजेत्तौ दृढभाज्यहारौ’ इत्यादावुपपत्तिः । सेषाभावे तावच्छून्येन भाज्ये गुणिते हरभक्ते शेषं न स्यादिति शून्यमेव गुणो लब्धिश्च । यदि वा हरतुल्ये गुणे गुणहरयोस्तुल्यत्वात्तादृशे भाज्यतुल्या लब्धिः स्याच्छेषं च न स्यात् । एवं द्व्यादि-
‘गुणितहरतुल्ये गुणे हरेण गुणहरयोरपवर्ते गुणस्थाने द्व्यादयः स्युरिति द्व्यादिगुणित भाज्यतुल्या लब्धिः स्याच्छेषं च न स्यात् । तस्मात्सेषामावे शून्यमिष्टाहतहरो वा गुणः । लब्धिस्तु शून्यमिष्टाहतभाज्यो वेति । एवमत्र हरतुल्यो गुणोपचयो भाज्यतुल्यो लब्धयुपचयः सर्वत्र । अत एव वक्ष्यति । ‘इष्टाहतस्वस्वहरेण युक्ते ते वा भवेता बहुधा गुणासी’ इति । अथ सत्यपि शेषे हरतुल्ये द्व्यादिगुणितहरतुल्ये वा तस्मिन्पूर्वोक्त एव शून्यादिको गुणः स्यात् । सति हि पूर्वोक्तगुणके सेषवशादेव शेषं स्यात् । सेपोऽपि यद्येकादिगुणितहरतुल्यः स्यात्तर्हि शेषं कुतः स्यात् । तस्मादेतादृशे शेषे सत्यपि पूर्वोक्त एव गुणः । लब्धौ तु हरभक्ते शेषे यल्लभ्यते तावदधिकं स्यात् धनशेषे । ऋणशेषे तु तावन्शून्यं स्यात् । अत एव वक्ष्यति ‘सेषाभावोऽयत्र शेषः शुद्धेद्वारोद्धतः । ज्ञेयः शून्यं गुणस्तत्र शेषो हरहतः फलम्’ इति । अथान्यथा शेषे भाज्यखण्डद्वयेनोपपत्तिः । हरेण यावद्भाज्यं तावदेकं शेषमपरम् । यथा भाज्यभाजकौ ११ उक्तवज्जाते भाज्यखण्डे १४ । २ । अत्र पूर्वखण्डस्य हरेण निःशेषभजनाद्येन केनापि गुणकेन गुणितस्यापि तस्य निःशेषभजनं स्यादेव । अथोद्दिष्टशेषः परखण्डेन भक्तः सन्पादे शुद्धेत्तर्ह्यत्र या लब्धिः स एव गुणकः स्यात् परं वियोगे । यतस्तेन गुणकेन गुणितस्य भाज्यापरखण्डस्य शेषसमत्वनियमात्सेषवियोगे नाशः स्यादेव । अथ यदि न शुद्धेत्तर्ह्यशक्यो गुणकाव-
गमः । अतोऽन्यथा यतितव्यम् । भाजकेन भाज्ये भक्ते यदि रूपं शेषं स्यात्तर्हि द्वितीय-
खण्डमपि रूपं स्यात् । तथा सति येन केनापि शेषेण तस्य गुणने शेषसमत्वनियमादु-
क्तयुक्त्या शेषसम एव गुणः परं वियोगे । योगे तु सेपोनहरो गुणः । यतस्तेन गुणितं भाज्यापरखण्डं सेपो न हरसमं स्यादस्य च शेषयोगे हरसमता स्यादिति हरेण निःशे-
पभजनं स्यादेव । लब्धिस्तु केवलभाज्ये हरभक्ते या स्यात्तस्य गुणगुणिता सती गुणि-
तभाज्यं स्यात् । परं वियोगे योगे तु तादृशी सैव । परखण्डस्य शुद्धचभावाद्धरतुल्य-
शेषत्वाच्च । अथ यदि भाज्ये हरेण भक्ते रूपं शेषं न स्यात्तर्हि गुणकावगमो दुर्गमः । अतो
भाज्यशेषेण हरं भजेत् । अत्र च हरो भाज्यः । भाज्यशेषं भाज्यः । अत्रापि यदि रूपं
‘शेषं स्यात्तर्हि सेपतुल्यो गुणो वियोगे । योगे तु सेपोनहरो गुणः पूर्वखण्डे लब्धिश्च । उक्तयुक्ते-

रविशेषात् । अत्रापि यदि रूपं शेषं न स्यात्तर्हि नास्ति गुणकानुगमः सुगमः । तस्मा-
दस्यापि शेषेण हरीभूतं शेषं भवेत् । तत्र यदि रूपं शेषं स्यात्तर्हि तस्मिन्माज्य
उक्तयुक्त्या क्षेपाङ्कतुल्यः क्षेपोनहरतुल्यश्च गुणः स्याद्वियोगयोगयोः । अत्रापि रूपा-
धिके शेषे गुणो दुर्गमः । तस्मात्परस्परभजने सति कुत्रचिद्रूपं शेषमपेक्षितम् । तच्च
सत्यपवर्तनसंभवे माज्यभाजकयोरनपवर्तं कथं स्यात् । किं तु तत्रापवर्तङ्कतुल्यं शेषं
भ्यात्परस्परभजनेऽन्त्यशेषस्यैवापवर्तङ्कत्वात् । कृते स्वपवर्ते शेषमप्यपवर्तङ्केनापवर्तितं
स्यात् । अन्त्यशेषं स्वपवर्तङ्कतुल्यम् । तच्चेदपवर्तङ्केनापवर्तितं स्याद्रूपमेवान्यशेषं
स्यादिति जातं माज्यभाजकयोरपवर्तस्याऽऽवश्यकत्वम् । ननु यद्यप्युपान्तिमशेषतुल्ये
माज्ये पूर्वशेषेण भक्ते रूपं शेषं स्यादिति ज्ञातस्तस्मिन्गुणस्तयाऽप्युद्दिष्टमाज्ये कथं गुणक-
सिद्धिरिति चेत् । न्यस्ताविधिना तमवगच्छ । तथा हि—माज्यभाजकक्षेपः

भा १२११ क्षे २१ ।

ह ४९७

अत्र परस्परं भाजितयोर्माज्यभाजकयोरन्त्यशेषं ७ । अनेनापवर्तिता माज्यहरक्षेपाः ।

भा १७३ क्षे ३ ।

ह ७१

अत्र द्वादशोरेतयोर्माज्यभाजकयोः परस्परभजनाह्यन्विशेषयोर्वल्यौ

ल शेष

२ ३१

२ ९

३ ४

२ १

क्रमेण माज्यभाजकाश्च जातः

भा १७३ । भा ७१ । भा ३१ । भा ९

ह ७१ । ह ३१ । ह ९ । ह ४

अत्रान्यमाज्ये खण्डद्वयम् । यावद्धरभक्तं तावदेकं शेषमपरम् । एवं खण्डे ८ । १ ।
उक्तयुक्त्या वियोगे जातः शेषसमो गुणः ३ केवलमाज्यलब्धिर्गुणगुणिता सती लब्धिः
स्यादिति प्रकृतेऽन्त्यमाज्यलब्धिः २ गुणेनानेन ३ गुणिता लब्धिश्च ६ । तदिदमुक्तं
मिगो भजेत्तौ दृढमाज्यहारौ यावद्विभाज्येभवतीह रूपम् । फलान्यथोऽपस्तद्वे

निवेदयः क्षेपः इति ।

५
२
२
३
३
३ क्षे

एवमग्रान्त्यो जातो गुणः । अन्त्येन हंतः स्वोर्ध्वो लब्धश्चेति जातम् ।

२
२
३
६
३ क्षे

अथास्मिन्नेव क्षेपेऽस्मात्पूर्वभाज्येऽस्मिन्

मा. ३१
२ ९

गुणो विचार्यते । अत्राप्युक्तवत्खण्डे २७ । ४ अत्र पूर्वखण्डं येन केनापि गुणितं हर-
मक्तं निःशेषं स्यादेव । अतोऽपरखण्डादेव गुणविचारो युक्तः । अतो जातो भाज्य-
भाजकौ ६ । अत्रान्यभाज्यभाजकयोर्व्यत्यासोऽस्तीति गुणलब्धयोरपि व्यत्यासमात्रम् ।
तत्र युक्तः । भाज्ये ९ गुणेन ३ गुणिते २७ क्षेपेण ३ वियुक्ते २४ हरेण ४ मक्ते
सति लब्धः ६ भवति । अतो व्युत्तविधिना लब्ध्या ६ हरे ४ अस्मिन् गुणिते २४
क्षेप ३ युते २७ भाज्य ९ मक्ते लब्धो गुण ३ । तदेवं पर्यवस्यति । अयं भाज्यः
४ तस्य लब्ध्या ६ गुणितः २४ तेन क्षेपेण ३ युतः २७ म्वहरेणानेन ९ मक्तः सन्त्यु-
ध्यतीत्यन्यभाज्यलब्धिरेव ६ अत्र गुणको लब्धिव्यान्त्यभाज्यगुणः ३ । एवं वस्त्यां जाते

२
१२
३

परमत्र भाज्ये पूर्वखण्डलब्धिर्गुणगुणिता सती स्यात् । गुणश्चात्र वस्त्यामुपान्तिमः ६
पूर्वखण्डलब्धिश्च तदूर्ध्वं तिष्ठति ३ । अत उपान्तिमेन स्वोर्ध्वं हते जाता पूर्वखण्डल-
ब्धिः १८ द्वितीयखण्डलब्धिश्च वस्त्यामन्या ३ अतस्तया युता पूर्वखण्डलब्धिः १८
अस्मिन्भाज्ये सकला लब्धिः स्यात् २१ । एवं जातं वस्त्यां

२

२

ल २१

गु ६

ल ३

अस्मिन्भाज्ये गुणलब्धयोः सिद्धत्वादधःस्पलब्धेः प्रयोजनाभावादपगमे जातं वस्त्यां

२

२

ल २१

गु ६

तदिदमुक्तं 'उपान्तिमेन स्वोर्ध्वं हतेऽन्त्येन युते तदन्त्यं त्यजेत्' इति । एवमास्मिन्भाज्ये
३१ व्यस्तविधिना जातौ लब्धिगुणौ २१ । ६ योगेऽथ तदूर्ध्वभाज्येऽस्मिन्

भा ७१

ह ३१

तस्मिन्नेव क्षेत्रे ३ गुणो विचार्यते । अत्राप्युक्तवत्खण्डे ६२ । ९ पूर्वखण्डं पृथक्सं-
स्थाप्य जातौ भाज्यहरौ ३१ अत्राप्यनुषदं प्रदर्शितयोर्भाज्यभाजकयोर्व्यत्यासाह्यलब्धिगु-
णव्यत्यासमात्रम् । व्यस्तविधेस्तुह्यत्वात् । तथा जातं वस्त्यां

२

२

गु २१

ल ६

अत्रापि पूर्वखण्डलब्धिर्गुणगुणिता स्यात् । गुणोऽत्राप्युपान्तिमः । तदूर्ध्वं च पूर्वखण्डल-
ब्धिः २ । अत उपान्तिमेन स्वोर्ध्वं हते जाता पूर्वखण्डलब्धिः ४२ इयं द्वितीयखण्ड-

लब्ध्यात्मकेनान्त्येन ६ युता जातो संपूर्णो लब्धिः ४८ । एवं जातं वस्तुयां

२

ल ४८

गु २१

ल ६

अत्राप्यधःस्थलब्धेः प्रयोजनाभावादपगमे जातं

२

ल ४८

गु २१

एवमास्मिन्माज्ये ५१ न्यस्त विविना जातो वियोगे लब्धिगुणौ ४८ । २१ । अथ तद्-
ध्वं माज्ये मुख्येऽस्मिन् १७६ गुणविचारः । अत्राप्युक्तवस्तुष्वे १४२ । ३१ कृत्वा
'जातो भाज्यमानकौ ३१ । अत्राप्यनुषवं सिद्धगुणयोर्भाज्यभाजकयोर्न्यत्यासां लब्धिगुण-
योः क्षेपस्य च व्यत्यासे जातो क्षेपयोगे लब्धिगुणौ २१ । ४८ । जातं वस्तुयां

२

गु ४८

ल २१

अत्रापि पूर्वखण्डलब्धपर्यमुपान्तिमेन ४८ स्वोर्ध्वे २ हते ९१ तत्कललब्धपर्यमन्त्येन
२१ युते ११७ जातं वस्तुयां

ल ११७

गु ४८

ल २१

अधःस्थलब्धेः प्रयोजनाभावादपगमे जातं

ल ११७

गु ४८

तदेवं मुख्यमाज्येऽस्मिन्

मा १७६ से ३

ह ७१

क्षेपयुतौ जातौ लब्धिगुणौ ११७।४८। तदिदमुक्तं भूतुः संसाहिति राशियुग्मम् इति । अत्र विनाऽन्त्यभाज्यं सर्वेषु भाज्येषु पूर्वखण्डलब्धिसाधने गुणस्योपान्तिमत्त्वादुपान्तिमेन स्वोर्ध्वे हत इति । सकललब्धिसाधनार्थमुत्तरखण्डलब्ध्यात्मकेऽन्त्येन युते, इति च वक्तव्यम् । अन्त्यभाज्ये तु गुणस्यान्तिमत्त्वादुत्तरखण्डलब्धेरभावाच्च । अन्त्येन हते स्वोर्ध्वे, इत्येव वक्तव्यं स्यादत आचार्येण तदन्तेऽपि शून्यनिवेशनमुक्तम् । यतस्तथा कृते सर्वत्रोपान्तिमेन 'स्वोर्ध्वे हतेऽन्त्येन युते तदन्त्यं त्यजेत्' इत्यनुगमः स्यात् । एवं सिद्धौ लब्धिगुणौ

७११७

गु ४८।

अत्र हरतुल्ये गुणोपचये भाज्यतुल्यो लब्धेरुपचयो भवतीत्युक्तं प्राक् । तथैव युक्त्या हरतुल्ये गुणापचये भाज्यतुल्यो लब्धेरुपचयः स्यात् । अतो हराधिके गुणे यथासंभवमेकादिगुणो हरस्तस्मादपनेयः । स लघुतरो गुणः स्यात् । एवमेव तल्लब्धिश्च । अत उक्तम् 'ऊर्ध्वो विभाज्येन हरेन तष्टः फलं गुणः स्यादपरो हरेण' इति । उक्तयुक्त्यैव वक्ष्यति । 'गुणलब्धयोः समं ग्राह्यं धीमता तक्षणे फलम्' इति । न हि गुणस्यैकगुणहरतुल्यभाज्ये द्विगुणभाज्यतुल्यो लब्धेरुपचयः संभवतीत्यादि । नन्वेवं सिद्धयोर्मुख्यभाज्यस्य लब्धिगुणयोर्योगजत्वं वियोगजत्वं वा कथमवगन्तव्यमन्त्योपान्तिमादिषु भाज्येषु गुणस्य योगजवियोगजत्वयोरननुगमादिति चेदुच्यते । अन्त्ये भाज्ये क्षेपतुल्यो वियोगजो गुण इत्युक्तमसकृत् । अतो व्यस्तविधिना योगजो गुणः स्यादुपान्तिमभाज्ये । पुनरतो व्यस्तविधिना तृतीयभाज्ये वियोगजो गुणः स्यात् । एवं चतुर्थे योगजः पञ्चमे वियोगज इत्यादिनाऽन्त्यभाज्यादारभ्य समभाज्ये योगजो विषमभाज्ये तु वियोगजो गुणः स्यात् । तत्र मुख्यभाज्यस्य विषमता समता वा परस्परभजनलब्धीनां विषमतया समतया वा नियता भवति । तस्मात्परस्परभजने यदि लब्धयः समास्तदा योगजौ लब्धिगुणौ यदि विषमास्तदा वियोगजौ लब्धिगुणौ मुख्यभाज्ये स्याताम् । तत्र वियोगजयोर्लब्धिगुणयोर्वक्ष्यमाणत्वाद्वा योगजयोरेव प्रतिपादनं युक्तम् । अत उक्तम् 'एवं तद्वत्वात् यदा समास्ताः स्थूललब्धयः' इति । विषमलब्धिषु पुनर्वियोगजौ लब्धिगुणौ सिध्यतः । अपेक्षितौ च योगजौ अत उक्तम् 'स्थूललब्धयश्चेद्विषमास्तदानीं यथागता लब्धिगुणौ विशोध्यौ । स्वतः सणाच्छेषमितौ तु तौ स्तः' इति । वियोगजो गुणो हराच्छुद्धः सन्योगजो भवेदित्यत्र युक्तिः प्रागुक्ता । अथवाऽन्त्यधोच्यते । यो भाज्यो येन गुणेन गुणितः स्वहरेण भक्तो निःशेषः स्यात्स तद्वृणखण्डाम्नां पृथग्गुणितः पृथग्भाजकेन भक्तः शुध्यदेव । लब्धिवियोगश्च लब्धिः स्यात् । यदा तु पृथग्गुणितयोर्ध्वय एकतरो हरेण भक्तः शेषः स्यात्तदा परोऽपि हरभक्तस्तावतैव

शेषेण न्यूनः स्यात् । कथमन्यथा पृथग्गुणितयोर्योगो हरभक्तः शुद्ध्येत् । तत्र माज्यो हर-
तुल्यगुणेन गुणितो हरभक्तः शुद्ध्येदेव । गुणहरयोस्तुल्यत्वात्तत्र माज्यतुल्या लब्धिवश्च ।
अत्र गुणहरयोस्तुल्यत्वाद्भानकखण्डे एव गुणखण्डे । तत्रैकखण्डेन माज्ये गुणिते
हरभक्ते यावच्छेषं तावदेवापरखण्डगुणे माज्ये न्यूनं स्यात् । यथा

मा १७

ह १५

हरतुल्यगुण १५ गुणितो माज्यः २५५ हरेण १५ भक्तो लब्धिवश्च १७ । अप गुणखण्डा-
भ्यां १।१४ पृथग्गुणितः १७।२३८ । अत्र प्रथमे हरभक्ते शेषं २ । अत्र द्वयमधिकमिति
तावता क्षेपेण वियोगे निःशेषमजनं भवति लब्धिवश्च । अपरखण्डे तु तावति २ क्षिप्ते
२४० हरेण भक्ते निःशेषमजनं भवति लब्धिवश्च १६ । अथवा गुणखण्डाभ्यां २।१३
पृथग्गुणितः ३४।२२१ एको हरभक्तः शेषं ४ एतच्छुद्धौ ३० गुणः १२ लब्धिवश्च २ । परत्र
२२१ तावत्येव ४ क्षिप्ते २२५ निःशेषमजनादपरखण्ड १३ गुणो लब्धिवश्च १५ ।
अथवा गुणखण्डाभ्यां ३।१२ पृथग्गुणितः ५१।२०४ । अत्राऽऽद्यः पङ्क्तः परश्च
पङ्क्तः शुद्ध्यतीति पदक्षेपे योगवियोगनौ गुणौ गुणखण्डे एव १२, ३ माज्यखण्डे एव
तल्लब्धौ च १४।३ । अत उपपन्नम् । ‘ यथागतौ लब्धिगुणौ विशोध्यौ स्वतःसणात् ’
इति । अत एव वक्ष्यति ‘ योगजे तक्षणाच्छुद्धे गुणासी स्तो वियोगजे ’ इति । तदेवं
‘ मिथो मजेसौ दृढमाज्यहारौ ’ इत्यादिना ‘ स्वतःसणाच्छेषमितौ तु तौ स्तः ’
इत्यन्तेन गुणलब्धिसाधनमुपपन्नम् । स्यादेतत् । आचार्येण कुट्टकार्यं यदपवर्तनावश्यक-
त्वमुक्तं तत्कथम् । अनपवर्ते तदसिद्धेरिति चेत् । तथा हि यथाऽपवर्तसंभवे सत्यपवर्ते
कृते परस्परमजने रूपं शेषं स्यादस्मिन्क्षेपगुणिते क्षेपसमतया वियोगे शुद्धिः
स्यादिति । यथा क्षेपतुल्यो गुणस्तथाऽनपवर्ते परस्परमजनेऽपवर्ताद्विभक्तेऽन्यशेषे क्षेप-
गुणिते क्षेपतुल्यता न स्यादिति न क्षेपतुल्यो गुणः । सत्यम् । तथाऽन्यन्त्यशेषेण क्षेपे
भक्ते गृह्यन्ते तावति गुणे क्षेपतुल्यं शेषं स्यादिति । तस्य गुणत्वे बाधकाभावात् ।
न च यत्रान्यशेषेण क्षेपो न शुद्ध्यति तत्र कथं गुणः स्यादिति वाच्यम् । तत्र खिल-
त्वस्य निरूपितत्वादाचार्योक्तत्वाच्च । न च यथाऽपवर्ते ‘ यावद्विमाज्ये भवतीह रूपम् ’
इत्यनुगमः सुवचोऽस्ति । न तथाऽनपवर्ते यावद्विमाज्येऽमुकं भवेदित्यनुगमः सुवचोऽ-
स्तीति । क्रियावतारो न स्यादिति वाच्यम् । यावद्विमाज्ये शून्यं न भवेदित्यनुगमस्य
सुवचत्वात् । अथवा ‘ यावद्विमाज्ये भवतीह शून्यम् ’ इति वक्तव्यम् । अन्यहरेण
क्षेपे भक्ते गृह्यन्ते तदन्त्यफलादेशेन निवेश्यं तदधः शून्यं निवेद्यामिति च वक्त-
व्यम् । यतोऽत्रान्यमाज्यः शून्यमन्त्यहरस्त्वपवर्ताङ्कः । अतः शून्यमेव गुण इति तदधः

स्याप्यम् । शून्यगुणान्त्यलब्धिः क्षेपतक्षणलामादृचा लब्धिरिति सा लब्धिस्थाने स्थाप्येति युक्तं भवति । न च लाघवार्थमपवर्त इति वाच्यम् । अनपवर्तितयोरपवर्तितयोश्च हरभाज्ययोः परस्परभजने लब्धिसाम्यात् । अपवर्तितयोर्लघुत्वाद्वालाघवमिति चेन्न । अनपवर्तितयोः परस्परभजनस्यापवर्तार्द्धज्ञानार्थमावश्यकतया प्रत्युतापवर्तितयोः परस्परभजनयोगौरवात् । न च सकलगुणलामार्थमपवर्तनावश्यकत्वम् । तथा हि—व्यस्तविधिना लब्धिगुणसिद्धौ ‘ ऊर्ध्वो विभाज्येन दृढेन तष्टः फलं गुणः म्यादपरो हरेण ’ इत्यनेन भवति लघुगुणो लब्धिश्च । अनपवर्तिताभ्यां तक्षणे तदद्भ्यं न स्यात् । ‘ इष्टाहतस्वस्वहरेण युक्ते ’ इत्यत्र गुणेनेष्टाहतहरो लब्धाविष्टाहतभाज्यश्च क्षेपावुक्तौ । तत्रानपवर्तितहरतुल्ये तादृशभाज्यतुल्ये च क्रमेण गुणहरयोः क्षेपेऽवान्तरगुणलब्ध्यवगमश्च न स्यादिति वाच्यम् । भवत्वपवर्तितयोस्तक्षणत्वं क्षेपत्वं च । तथाऽपि गुणलब्ध्योः प्रागेव सिद्धतया ‘ मिथो भजेतौ दृढभाज्यहारौ ’ इति कुट्टकार्यमपवर्तनावश्यकत्वात् । न च नोक्तौ वाऽपवर्तौवश्यकतेति वाच्यम् । ‘ भाज्यो हारः क्षेपकश्चापवर्त्यः केनाप्यादौ संभवे कुट्टकार्यम् ’ इत्यत्र ‘ समेन केनाप्यपवर्त्य हारभाज्यौ भजेद्वा ’ इत्यत्रेव ‘ मिथो हराभ्यामपवर्तिताभ्या यद्वा ’ इत्यत्रेव च वाकारश्रवणात् । ‘ यावद्विभाज्ये भवतीह रूपम् ’ इति रूपशेष एव कुट्टकविधानाच्च । किं च भाज्यशेषेण क्षेपे निःशेषभक्ते या लब्धिः सा वियोगे गुण इत्यस्य क्षेपे परस्परभजनं सर्वत्र नाऽऽवश्यकमित्यस्ति लाघवम् । तथा हि—

भा २१ क्षे १६

ह १३

अत्र भाज्ये हरेण भक्ते शेषं ८ । अनेन क्षेपे १६ भक्ते लब्धिनातो वियोगनो गुणः २ । ‘ गुणगुणिता भाज्यलब्धिर्लब्धिश्चेति जाता लब्धिः २ । आचार्योक्तप्रकारे तु ‘ मिथो भजेतौ ’ इत्यादिना बलीयं

१

१

१

१

१

१६

०

स्थाप्यम् । शून्यगुणान्त्यलब्धिः क्षेपतक्षणलाभादद्या लब्धिरिति सा लब्धिस्थाने स्थाप्येति युक्तं भवति । न च अथवार्थमपवर्त इति वाच्यम् । अनपवर्तितयोरपवर्तितयोश्च हरभाज्ययोः परस्परभजने लब्धिसाम्यात् । अपवर्तितयोर्लघुत्वालाभमिति चेन्न । अनपवर्तितयोः परस्परभजनस्यापवर्ताङ्गज्ञानार्थमावश्यकतया प्रत्युतापवर्तितयोः परस्परभजनयोगौरवात् । न च सकलगुणलामार्थमपवर्तनावश्यकत्वम् । तथा हि—व्यस्तविधिना लब्धिगुणसिद्धौ ‘ ऊर्ध्वो विभाज्येन दृढेन तष्टः फलं गुणः स्यादपरो हरेण ’ इत्यनेन भवति लघुगुणो लब्धिश्च । अनपवर्तितताभ्यां तक्षणे तद्द्रव्यं न स्यात् । ‘ इष्टाहतस्वस्वहरेण युक्ते ’ इत्यत्र गुणेनेष्टाहतहरो लब्धाविष्टाहतभाज्यश्च क्षेपावुक्तौ । तत्रापवर्तितहरतुल्ये तादृशभाज्यतुल्ये च क्रमेण गुणहरयोः क्षेपेऽवान्तरगुणलब्ध्यवगमश्च न स्यादिति वाच्यम् । भवत्वपवर्तितयोस्तक्षणत्वं क्षेपत्वं च । तथाऽपि गुणलब्ध्योः प्रागेव सिद्धतया ‘ मिथो भजेतौ दृढभाज्यहारी ’ इति कुट्टकार्यमपवर्तनावश्यकत्वात् । न च नोक्तौ वाऽपवर्तावश्यकतेति वाच्यम् । ‘ भाज्यो हारः क्षेपकश्चापवर्त्यः केनाप्याशौ संभवे कुट्टकार्यम् ’ इत्यत्र ‘ समेन केनाप्यपवर्त्य हारभाज्यौ भजेद्वा ’ इत्यत्रेव ‘ मिथो हारभ्यामपवर्तितताभ्यां यद्वा ’ इत्यत्रेव च वाकारश्रवणात् । ‘ यावद्विभाज्ये भवतीह रूपम् ’ इति रूपशेष एव कुट्टकविधानाच्च । किं च भाज्यशेषेण क्षेपे निःशेषमक्ते या लब्धिः सा वियोगे गुण इत्यस्य क्षेपे परस्परभजनं सर्वत्र नाऽऽवश्यकमित्यस्ति लाघवम् । तथा हि—

भा २१ क्षे १६

ह १३

अत्र भाज्ये हरेण भक्ते शेषं ८ । अनेन क्षेपे १६ मक्ते लब्धिनातो वियोगनो गुणः २ । ‘ गुणगुणिता भाज्यलब्धिर्लब्धिश्चेति जाता लब्धिः २ । आचार्योक्तप्रकारे तु ‘ मिथो भजेतौ ’ इत्यादिना वल्लीयं

१

१

१

१

१

१६

०

लब्धिविषमत्वात्स्वतःक्षणच्छोधने जातौ लब्धिगुणौ योगजौ तावैव ६ । ३ । एवम-
स्मत्पक्षेऽस्ति लाघवम् । तदेवमपवर्तावश्यकत्वे गौरवमेवेति प्रतिभाति । अत्रोच्यते ।
प्रकारान्तरेणापवर्ताङ्कोपस्थितौ तेनापवर्ते कृते भाज्यभाजकयोर्लघुत्वादस्त्येव कुट्टके
लाघवम् । किं चाविदुषामाचार्योक्तप्रकारे यथाऽस्ति गणितसौकर्यं न तथाऽन्यप्रकारे ।
अन्यप्रकारे ह्यनपवर्तितयोर्भाज्यहरयोः परस्परमजनादिना गुणलब्धिसाधनमपवर्तितयोस्तु
तत्क्षणत्वं क्षेपत्वं चेत्यनुसंधानेऽस्ति गौरवम् । किं च नायमारम्भो लौकिकगणितफ-
लकः । किं तु ग्रहगणितफलकः । तत्र हि विकलाशेषाद्ग्रहानयने विकलाशेषं शुद्धिः ।
षष्टिर्मास्यः कुदिनानि हार इति प्रकल्प्य या लब्धस्ता विकला यो गुणस्तत्कला-
शेषमित्यादिरस्ति प्रकारः । वक्ष्यति च । 'कल्प्याऽथ शुद्धिर्विकलावशेषं षष्टिश्च भाज्यः
कुदिनानि हारः । तज्जं फलं स्युर्विकला गुणस्तु लिप्ताग्रमस्माच्च कलालवाग्रम् । एवं
तदूर्ध्वं च' इति । तत्रणक्षेपस्य विकलाद्यग्रस्यानियतत्वात्प्रतिप्रशं ततस्ततो विकलाद्य-
ग्रात्कुट्टकप्रकरणेऽस्ति भूयान्प्रयासः । अतः सुखार्थं स्थिरकुट्टको वक्ष्यते । 'क्षेपं विशुद्धिं
परिकल्प्य रूपं पृथक्तयोर्गुणकारलब्धी । अभीप्सितक्षेपविशुद्धिनिधने स्वहारतष्टे
भवतस्तयोस्ते' इति । एतादृशः स्थिरकुट्टकस्त्वपवर्त एव संभवति । अनपवर्ते रूपक्षे-
पस्याभावात् । यद्यप्यनपवर्तेऽप्यपवर्ताङ्कतुल्यक्षेपेण संभवति स्थिरकुट्टकस्तथाऽपि यद्य-
प्यपवर्ताङ्कक्षेप एते गुणासी तर्ह्यभीष्टक्षेपे क इति त्रैराशिकेऽपवर्ताङ्को हारः स्यात् ।
रूपक्षेपात्रैराशिके तु गुणनमात्रमित्यस्ति लाघवम् । यद्वा मुधियः साधयन्तु यथा कथं
चित् । अज्ञानुमाहकैराचार्यैरवधानलाघवस्यापवर्तावश्यकत्वमुक्तमिति न कोऽपि दोष
इत्यलं पल्लवितेन ॥ ५२ ॥

तदेवं भाज्यहारक्षेपाणामपवर्तसंभवेऽपवर्त कृत्वैव कुट्टकः कार्यो भाज्यहारयोरेवाप-
वर्तसंभवे खिलत्वं चेति प्रतिपादितम् । अपक्षेपमाज्ययोरेव क्षेपभाजकयोरेव वाऽपवर्त-
संभवे किं कार्यं तदाह—

भवति कुट्टविधेर्युतिभाज्ययोः समपवर्तितयोरपि वा गुणः ।

भवति यो युतिभाजकयोः पुनः स च भवेदवर्तनसंगुणः ॥ ५३ ॥

युतिः क्षेपः । युतिभाज्ययोः समपवर्तितयोः सतोरपि 'मिथो भजेत्तौ दृढभाज्य-
हारी' इति यथोक्तात्कुट्टकविधेर्वा गुणः स्यात् । अपिः समुच्चये । वा प्रकारान्तरे । क्षेप-
भाज्ययोरपवर्तनसंभवेऽप्यपवर्तनमकृत्वाऽपि गुणः सिध्यति । यद्वा तयोरपवर्तितयोः
सतोरपि यथोक्तकुट्टकविधिना स एव गुणः स्यादित्यर्थः । तेन गुणेन भाज्यं संगुण्य क्षेपेण
संयोज्य हरेण विभज्य लब्धिरत्र ज्ञेया । भवति स इति पुनर्विशेषे । युतिभाज-
कयोस्त्वपवर्तनसंभवे सत्यपवर्तितयोः सतोर्यथोक्तकुट्टकविधिना यो गुणो भवति स

च भवेत् । परमपवर्तनसंगुणः सन्नपवर्तितयोरपि गुणसिद्धिर्भवति चकारात् । यद्वा अपिचाशब्दसामर्थ्यादध्याहारेण योजना । सा यथा—युतिभाज्ययोः समपवर्तितयोर्था लब्धिर्भवति । अपि वा युतिभाजकयोस्त्वपवर्तितयोर्गुणो भवति सा लब्धिः । स च गुणोऽपवर्तनसंगुणः सन्भवेत् । लिङ्गविपरिणामेन लब्धिरपवर्तनसंगुणा सती भवेदिति योज्यम् । युतिभाज्ययोः समपवर्तितयोर्लब्धिरपवर्तनसंगुण्या । गुणकस्तु यथागत एव । युतिभाजकयोस्त्वपवर्तितयोर्गुणोऽपवर्तनङ्केन गुण्यः । लब्धिर्यथागता वेत्यर्थः । अत्र यद्वेत्यादिना व्याख्यातोऽर्थो युक्ततरोऽस्ति । परं न तथाऽयं शब्दलभ्यः । आचार्याणामपि नायमर्थोऽभिप्रेतः किं तु प्रथमः । यतः 'शतं हतं येन युतं नवस्या' इत्युदाहरणे ते वक्ष्यन्ति । अत्र लब्धिर्न ग्राह्येति । गुणप्रभाज्ये क्षेपयुते हरभक्ते लब्धिश्चेति च गुणनमजनाल्लब्धि-
श्चेति च ।

अत्रोपपत्तिः । येभ्यो भाज्यहारक्षेपेभ्यो 'मिषो पजेत्तौ दृढभाज्यहारौ' इत्यादिना ये गुणास्ती स्यातां तेषु भाज्यादिषु ते गुणास्ती पूर्वोक्तयुक्तयोपपक्षे एव । अपि च भाज्यभाजकयोर्ध्यास्थितयोः केनाप्येकेन गुणितयोर्भक्तयोर्वा नास्ति फले भेद इति तु प्रसिद्धतरम् । प्रकृते तु भाज्यस्य स्वण्डद्वयम् । गुणगुणितः कल्पितभाज्य एकं क्षेपोऽपरम् । हर एव हरः । एषु त्रिवेकस्यापि गुणनेऽर्भाष्टे त्रयाणामपि गुणनमावश्यकम् । उक्तयुक्तेरेव । तत्र गुणगुणितकल्पितभाज्यस्य गुणने प्रकारत्रयं संभवति । गुणमेवाऽऽदौ संगुण्य तादृशेन गुणेन कल्पितभाज्यो गुण्य इत्येकः प्रकारः । कल्पितभाज्यमेवाऽऽदौ संगुण्य पश्चाद्यथास्थितेन गुणकेन तं गुणयेदिति द्वितीयः । गुणगुणितं कल्पितभाज्यं गुणयेदिति तृतीयः प्रकारः । अथ भाज्यादित्रयमपवर्त्य कुट्टकेन येन गुणास्ती साधिते ते अपवर्तितेष्वेव भाज्यादिषु युक्ते अपेक्षिते तदुद्दिष्टभाज्यादिषु । अतोऽपवर्तितभाज्यादिकमपवर्तनङ्केन गुणयेत्तदुद्दिष्टभाज्यादिकं भवति । येभ्यः कुट्टकः कृतस्तेषु गुणितेषु भक्तेषु वा फलभेदो नास्तीति जाते ते एव गुणास्ती उद्दिष्टभाज्यादिष्वपीति । अथ यत्र भाज्यक्षेपावेवापवर्तितौ न हरस्तत्रापि तदुत्प्रेः गुणास्ती तेषु युक्ते एव । अपेक्षिते तदुद्दिष्टभाज्यादिषु । तत्र हरस्तुद्दिष्ट एवास्ति । भाज्यक्षेपो त्वपवर्तनङ्कगुणितोऽपि भवतः । परं हरोऽप्यपवर्तनङ्केन गुण्यः । भाज्यस्य गुणितत्वात् । गुणिते च हरे न स्यादुद्दिष्टहरः । तथा सत्युद्दिष्टभाज्यक्षेपयोरेव गुणास्ति सिद्धिर्नोद्दिष्टहरे । अतोऽत्र हरो न गुणनीयः । परं भाज्यशकलयोर्गुणनेन भाज्यमात्रस्य गुणनाल्लब्धिरपि प्रकृतोऽपवर्तनङ्कगुणिता सती भवेत् । अत उक्तं युतिभाज्ययोः समपवर्तितयोर्था लब्धिः साऽपवर्तनसंगुणा गुणस्तु यथागत एवेति । अथ यत्र भाज्यक्षेपावेवापवर्त्य कुट्टकः कृतस्तत्रापि ये सिद्धे गुणलब्धौ ते तेष्वेव भवतः । अपेक्षिते तदुद्दिष्टभाज्यादिषु । प्रकृते

कल्पितमाज्यस्तूद्विष्ट एवास्ति । हरक्षेपौ त्वपवर्ताङ्केन गुणिताबुद्धिर्दौ भवतः । परं
क्षेपलक्षणमाज्यखण्डस्य गुणितत्वादपरमपि भाज्यखण्डं गुणीयम् । परखण्डं च गुण-
गुणितः कल्पितमाज्यः । अतोऽसावपवर्ताङ्केन गुण्यः । अस्य गुणनं तु त्रेधा संभवती-
त्युक्तम् । तत्र कल्पितमाज्यस्य गुणने उद्दिष्टकल्पितमाज्यो न स्यात् । अतो गुण
एव गुणनार्हो भवति । अत उक्तम्—‘भवति यो युतिभाजकयोः पुनः स च भवेदपवर्त-
नसंगुणः’ इति । अथ यत्र क्षेपमात्रमपवर्त्य कुट्टकः क्रियते तत्रापि तस्मिन्क्षेपे ते
गुणाक्षौ युक्ते । अथ स क्षेपस्तेनापवर्ताङ्केन गुणितः सन्नुद्दिष्टक्षेपो भवति । परं भाज्य-
खण्डस्य गुणितत्वादपरं भाज्यखण्डं गुणीयम् । हरोऽपि गुणीयः । गुणिते च गुणे
भाज्यखण्डमपि गुणितं भवतीति गुणकोऽपवर्ताङ्केन गुण्यः । एवं जातं भाज्यखण्डयो-
र्गुणनम् । हरस्य गुणने तु नोद्दिष्टहरसिद्धिरिति भाज्यभात्रस्य गुणनाल्लब्धिरपवर्ताङ्क-
गुणिता स्यात् । अतः क्षेपमात्रस्यापवर्तने ये गुणलब्धी तयोरपवर्ताङ्कगुणने सत्यु-
द्दिष्टगुणासिद्धिः । अपवर्ताङ्कश्चात्रोद्दिष्टक्षेपतुरूपः । स्वेन स्वस्य सदाऽपवर्तनसं-
भवात् । अतोऽपवर्तितक्षेपोऽपि रूपमेव । अनर्थयोपपत्त्या वक्ष्यति—‘क्षेपं विनुद्धि
परिकल्प्य रूपं पृथक्तयोर्ये गुणकारलब्धी । अभीष्टितक्षेपविनुद्धिनिष्णे स्वहारतटे
भवतस्तयोस्ते’ इति । अथ यत्र हारभाज्यावेवापवर्त्य कुट्टकः क्रियते तत्र सिद्धे ये
गुणाक्षौ ते अपवर्तितयोरिव युक्ते । उद्दिष्टसिद्धयर्थं त्वपवर्ताङ्केन गुणने क्षेपगुणनस्याप्याव-
श्यकतया नोद्दिष्टक्षेपसिद्धिरत एव तत्र लिखत्वमुक्तम् । अत एव प्रयाणामपवर्तनसंभवेऽपि
यदि हरभाज्यावेवापवर्त्य लब्धिगुणौ साध्येते तदा नोद्दिष्टसिद्धिः । अत एव भाज्य-
मात्रस्य भाजकमात्रस्य वाऽपवर्तनेन सिद्धाम्यां लब्धिगुणाम्यां नोद्दिष्टसिद्धिरित्यादि
सुधीभिरुक्तम् ।

अथ ऋणक्षेपे ऋणभाज्ये वा मति विशेषमनुमुभाऽऽह—

योगजे तक्षणाच्छुद्धे गुणाक्षौ स्तो वियोगजे ।

धनभाज्योद्भवे तद्वद्भवेतामृणभाज्यते ॥ ५४ ॥

योगजे धनक्षेपे च गुणाक्षौ ते स्वतक्षणाच्छुद्धे वियोगजे भवनः । गुणो दृढहरा-
च्छुद्धः सदैर्बिहर्दभाज्याच्छुद्धा सती ऋणक्षेपे भवतीत्यर्थः । एवं धनभाज्योद्भवे
गुणाक्षौ तद्वत्स्वतक्षणाच्छुद्धे ऋणभाज्ये भवतः । अत्रोत्तरार्धे ‘ऋणभाज्योद्भवे
तद्वद्भवेतामृणभाज्यते’ इत्यपि पाठः कश्चिददत्ते । अस्यार्थः— योगजे गुणाक्षौ
स्वतक्षणाच्छुद्धे वियोगजे भवनः । तद्वदृणभाज्योद्भवे भवनः । तद्वदृणभाज्योद्भवेऽपि
गुणाक्षौ भवनः । क्षेपमाज्यहागणामन्यत्र च ऋणे मनि पूर्वसिद्धे गुणाक्षौ स्वतक्षणाच्छो-
ध्ये इत्यर्थः । एवं द्वौ चेटणमर्ता तदा पुनरपि स्वतक्षणाच्छोध्ये इत्यर्थः । एवं प्रया-
णामप्युणत्वे त्रिवारं स्वतक्षणाच्छोध्ये इत्यर्थः । अदमपपाठः । नहि भाजकस्य धनत्वे

ऋणत्वे वाऽस्ति कश्चिदङ्कुरो विशेषो येनोपायान्तरमारभ्येत । किंतु धनर्णतान्यत्यास-
मात्रं लक्ष्येः । भाज्यस्य तु धनत्वे ऋणत्वे च क्षेपयोगे क्रियमाणेऽस्त्यङ्कुरोऽपि विशेष
इति तस्यर्णत्व उपायान्तरमारम्भणीयमेव । आचार्यस्याप्यनभिमत एवायं पाठः । यतो
'अष्टादश गुणाः केन दशाब्जा वा दशोनिताः । शुद्धं भागं प्रयच्छन्ति क्षयगैकादशौद्द-
ताः' इत्युदाहृत्य भा १८ क्षे १० । अत्र भाजकस्य धनत्वे कृते गुणलब्धी ८ । १४ ।

ह ११

ऋणेऽपि भाजके एवं किंतु लब्धिर्ऋणगता कल्प्या भाजकस्यर्णत्वात् । ८ । १४
इति वक्ष्यति । अस्मिन्पाठेऽर्थाशुद्धिरप्युदाहरणविवरणावसरे प्रतिपादयिष्यते । वस्तु-
तस्तुत्तरार्धमनपेक्षितमेव । पूर्वार्धेनैव गतार्थत्वात् । तथाहि—योगजे गुणाक्षी वियोगजे
भवत इति हि तदर्थः । तत्र भाज्यक्षेपयोर्धनत्वे ऋणत्वे वा ये गुणाक्षी ते योगजे । यत
उभयोर्धनत्वे ऋणत्वे वा 'योगे युतिः स्यात् । क्षययोः स्वयोर्वा' इति नास्ति कश्चि-
दङ्कुरो विशेषः । यदा पुनर्भाज्यक्षेपयोरन्यतरस्यर्णत्वं तदा 'धनर्णयोरन्तरमेव योगः'
इत्युक्तत्वादनन्तरे क्रियमाणे भवत्यङ्कुरोऽपि विशेष इति तदर्थमुपायान्तरमारम्भणीयम् ।
तदर्थमुक्तं 'स्वतक्षणाच्छुद्धे वियोगजे भवतः' इति । अस्मात्पूर्वार्धादतिरिक्तः को वाऽर्थ
उत्तरार्धेन प्रतिपाद्यते येन तदपेक्षितं स्यात् । अयमर्थो 'यद्वृणाक्षयगपाष्टिरन्विता'
इत्युदाहरणे 'धनभाज्योद्भवे तद्भवेतामृणभाज्यजे' इति मन्दावबोधनार्थं भयोक्तम् ।
अन्यथा योगजे तक्षणाच्छुद्धेरित्यादिनैव तत्सिद्धेरिति वदताऽऽचार्येणैव प्रतिपादयिष्यते ।
तस्मात्सिद्धान्तान्तर्गतधीजमूलसूत्रे पूर्वार्धमात्रम् । द्वितीयमर्थं तु तद्विवरणरूपेऽस्मिन्वी-
जगणिते नालावबोधार्थमुक्तमतस्तत्पृथग्गणनार्थं नाहति । अतः कुट्टकसूत्रेष्वनुष्ठुभां चतुष्ट-
यमेव न सार्धं तत् । अनुष्टुप्त्रयमेका च गायेति कल्पनस्यान्यायत्वात् । अनुपपत्तेर-
भावादित्यलं पल्लवितेन ।

सूत्रोपपत्तिस्तु 'यथागतौ लब्धिगुणौ विशोध्यौ स्वतक्षणाच्छेपमितौ तु तौ स्तः'
इत्यस्योपपत्तिनिरूपणावसर एव निरूपिता । अथ क्षेपे हरमात्राद्भाज्यमात्राद्वा हरमा-
ज्याभ्यां वाऽन्येन कश्चिद्विशेषमुत्तरार्धेनाऽऽह—

गुणलब्धयोः समं ग्राह्यं धीमता तक्षणे फलम् ॥ ५५ ॥

'ऊर्ध्वो विमाज्येन हृदेन तष्टः फलं गुणः स्यादपरो हरेण' इत्यत्र गुणलब्धिसं-
बन्धिनि तक्षणे क्रियमाणे सत्युभयत्र तक्षणस्य फलं तुल्यमेव ग्राह्यम् । केन धीमता
बुद्धिमता । हेतुगर्भमिदम् । तथाहि—उभयत्र तक्षणे क्रियमाणे यत्राहं तक्षणफलं
लभ्यते तत्तुल्यमेवान्यत्रापि ग्राह्यम् । नन्वधिकं प्राप्तमप्यन्योपपत्तिः 'ऊर्ध्वो विमाज्येन

दृढेन तष्टः फलं गुणः स्यादपरो हरेण ' इत्यस्य युक्तिनिरूपणे निरूपिता । अत्र पुस्तकेषु ' गुणलब्धयोः समं ग्राह्यम् ' इत्यादिश्लोकार्घस्य ' योगजे तक्षणाच्छुद्धे ' इत्यतः प्राक् पाठो दृश्यते । स तु लेखकदोषज इति प्रतिभाति । पुस्तकपाठक्रमस्वीकारे तु ' गुणलब्धयोः समं ग्राह्यम् ' इत्यत्र प्रकारान्तरार्थं प्रवृत्तस्य ' हरतष्टे धनक्षेपे ' इत्येतस्य सूत्रस्य व्यवधानं स्यात् । उदाहरणक्रमविरोधश्च स्यात् । लीलावतीपुस्तकेषु पुनरस्माद्विहितक्रम एवास्ति । युक्तश्चायमिति प्रतिभाति ।

अपात्र गुणलब्धोस्तक्षणे फलयोरतुल्यता यथा न भवति तथा प्रकारान्तरमनुष्ठु-
माऽऽह—

हरतष्टे धनक्षेपे गुणलब्धी तु पूर्ववत् ।

क्षेपतक्षणलाभादद्या लब्धिः शुद्धौ तु वर्जिता ॥ ५६ ॥

यत्र क्षेपो हरादधिकस्तत्र हरेण क्षेपस्तक्ष्यः । तष्टक्षेपमेव क्षेपं प्रकल्प्य पूर्ववद्गुणलब्धी साध्ये । तत्र गुणो यथागत एव लब्धिस्तु क्षेपतक्षणलाभादद्या कार्या । क्षेपस्य तक्षणमवशेषणं तत्र यो लाभः फलं तेनाऽऽदद्या युक्ता । एवं धनक्षेपे शुद्धौ ऋणक्षेपे तु हरतष्टे कृते सति पूर्ववद्योगजे तक्षणाच्छुद्धे गुणासीं स्तो वियोगजे इत्युक्तप्रकारेण ये गुणासीं स्तस्तत्र लब्धिः क्षेपतक्षणलाभेन वर्जिता कार्या । यदा तु माज्यादन्यूने हरान्यूने क्षेपे गुणलब्धोस्तक्षणे कचित्फलवैषम्यं स्यात्तत्रैतस्य सूत्रस्याप्रवृत्तेः ' गुणलब्धयोः समं ग्राह्यम् ' इत्यादिनैव तक्षणफलं ग्राह्यम् । यथा मा ३ क्षे ३ अत्रोक्तवज्जातं राशिद्वयं छ ३
ह ४ गु ३

अत्र गुणतक्षणे किञ्चिन्न लभ्यते । लब्धितक्षणे त्वेकः प्राप्यते स न ग्राह्यः । एवं क्षेपस्य हरेण तक्षणेऽपि माज्यादन्यूनतया यदि कचित्फलवैषम्यं स्यात्तत्रापि गुणलब्धयोः समं ग्राह्यमित्यादिनैव तक्षणफलं ग्राह्यम् । यथाऽत्र मा ३ क्षे ७ एतादृशस्थले फल-

■ ४

शोर्यथा वैषम्यं न भवति तथा प्रकारान्तरं न दृश्यते । अत्रोपपत्तिः । क्षेपस्यात्र तृणद्वयं कृतम् । एकादिगुणहरतुल्यमेकं शेषमपरम् । तत्र शेषमिते क्षेपे यः साधितो गुणस्तेन गुणेन माज्ये गुणिते तेन क्षेपेण युते हरेण भक्ते च शेषं न स्यात् । अयोदिष्टक्षेपार्थमपरत-
ण्डमपि योज्यम् । तेनापि युक्ते तस्मिन्माज्ये हरभक्ते शेषं नैव स्यात् । तस्यैकादिगुण-
हरतुल्यत्वात् । किंतु हरेण तस्मिन्क्षेपतण्डे भक्ते यष्टम्यते तावच्छब्दावधिकं स्यात् ।
एवमृणक्षेपे तावदेव न्यूनं स्यादित्युपपन्नम् ।

अथ भाज्येऽपि हरादधिके विशेषमहानुष्टुमा—

अथवा भागहारेण तष्टयोः क्षेपभाज्ययोः ।

गुणः प्राग्वचतो लब्धिर्भाज्याद्धतयुतोद्धृतात् ॥ ५७ ॥

यत्र भाज्यक्षेपौ हरादधिकौ तत्र पूर्ववद्वा क्षेपमात्रक्षणेन वा गुणाक्षी साध्ये । अथवा भाज्यक्षेपौ द्वावपि हरेण तक्ष्यौ । तष्टयोः क्षेपभाज्ययोः प्राग्वदेव गुणाक्षी साध्ये । तत्र गुण एव ग्राह्यो न लब्धिः । कथं तर्हि लब्धिर्ज्ञेयेति । तदाह—‘ भाज्याद्धतयुतोद्धृतात् ’ इति । हतश्चासौ युतश्च हतयुतः, स चासाबुद्धतश्चेति हतयुतोद्धृतस्तस्मात् । गुणेन गुणितात्क्षेपेण युताद्भाजकेन मक्तादुद्दिष्टाद्भाज्याद्या लब्धिर्भवति सा ज्ञेयेत्यर्थः । अस्त्यत्र लब्धिज्ञाने प्रकारान्तरमपि । तथाहि—भाज्यतक्षणलामो गुणेन गुणनीयः । पश्चात्क्षेपतक्षणलाभेन संस्कार्यः । संस्कृतेन तेन गणितागता लब्धिः संस्कार्या सा लब्धिर्भवतीति । गौरवादिदमुपोक्षितमाचार्यैः । अत्रोपपत्तिः । यथा क्षेपस्य खण्डद्वयं कृत्वा पूर्वमुपपत्तिः प्रदर्शिता तथाऽत्र भाज्यस्यापि खण्डद्वयेनोपपत्तिर्ज्ञेया ।

अथ क्षेपामात्र एकादिगुणहरसमे वा क्षेपे विशेषमनुष्टुमाऽऽह—

क्षेपामात्रोऽथवा यत्र क्षेपः शुद्धेद्धरोद्धृतः ।

ज्ञेयः शून्यं गुणस्तत्र क्षेपो हरहतः फलम् ॥ ५८ ॥

स्पष्टोऽर्थः । उपपत्तिरपि कुट्टकोपपत्तिप्रारम्भ एवोक्ता ।

अथ गुणलब्ध्योरनेकत्वमुपजातिकापूर्वार्धेनाऽऽह—

इष्टाहतस्वस्वहरेण युक्ते ते वा भवेतां बहुधा गुणाक्षी ॥ ५९ ॥

स्वस्य स्वस्य हरः स्वस्वहरः । इष्टेनाऽऽहतश्चासौ स्वस्वहरश्चेष्टाहतस्वस्वहरः । तेन युक्ते गुणाक्षी बहुधा भवेताम् । इष्टेन गुणितं हरं गुणे प्रक्षिपेत्तेनैवेष्टेन गुणितं भाज्यं लब्धौ च प्रक्षिपेत् । एवमेते गुणाक्षी इष्टवशाद्भवत इत्यर्थः । अत्रोपपत्तिः ‘ मियो भजेत्तौ इदं भाज्यहारी ’ इत्यस्योपपत्तिकथनोपक्रम एव प्रदर्शिता ।

अथोक्तसूत्राणां क्रमेणोदाहरणानि शिष्यनोधाय निरूपयति ।

तेषु यत्र त्रयाणामप्यवर्तः संभवति लब्धयश्च समास्तादृशमुदाहरणं रथोद्धृतया तावदाह—

एकविंशतियुतं शतद्वयं यदुणं गणक पञ्चपाष्टियुक् ।

पञ्चवर्जितशतद्वयोद्धृतं शुद्धिमेति गुणकं वदाऽऽशु तम् ॥ ६० ॥

प्रथमे लब्धेः ७ अपवर्तनेन १३ गुणेन जातौ लब्धिगुणौ ९१।८० । द्वितीये गुणकं ९
अपवर्तेन १३ संगुण्य जातौ लब्धिगुणौ ७४ । ६९ । तृतीये क्षेपभाज्यापवर्तेन १३
लब्धि ७ संगुण्य क्षेपभाजकापवर्तेन ९ गुणं १६ संगुण्य जातौ लब्धिगुणौ ९१ । ८० ।
चतुर्थे क्षेपभाजकापवर्तेन ९ गुणं १ संगुण्य जातौ लब्धिगुणौ ६ । ९ । एवं यथासं-
भवं सर्वत्र प्रकारा उद्धाः । वक्ष्यमाणास्त्रिकुट्टकप्रकारेण गुणलब्धिसाधनं सर्वत्र बोध्यम् ।

अथ त्रयाणामनपवर्ते भवति कुट्टविधेरिति सूत्रस्य स्वतन्त्रमुदाहरणं योगजे तत्तणा-
च्छुद्ध इत्यस्य च क्रमेणोदाहरणद्वयमुपजातिकयाऽऽह—

शतं हतं येन युतं नवत्या विवर्जितं वा विहृतं त्रिपष्ट्या ।

निरग्रकं स्याद्द्व मे गुणं तं स्पष्टं पटीयान्यदि कुट्टकेऽसि ॥ ६१ ॥

शतं येन गुणेन हतं नवत्या युतं त्रिपष्ट्या विहृतं निरग्रकं स्यात्तं गुणमाशु वद ।
अप वियोग उदाहरणं विवर्जितं वेति । शतं येन हतं नवत्या विवर्जितं त्रिपष्ट्या
विहृतं निरग्रकं स्यात्तं गुणं च वद । यदि त्वं कुट्टके पटीयान् पटुतरोऽसि ।
न्यासः भा १०० क्षे ९० । अत्र हरभाज्ययोः परस्परं भक्तयोः शेषं १ । अत
ह ६३

इदमपवर्तनम् । अनेनापवर्तनेऽर्धादनपवर्त एव । अत्र प्राग्बद्धौ १ जातं राशि-

१
१
२
२
१
९०
०

द्वयं २४३० स्वस्वहारेण तक्षणे कृते जातौ लब्धिगुणौ ३० । यद्वा भाज्यक्षेपौ दश-
१९३० १८

मिरपवर्त्य न्यासः भा १० क्षे ९ । पूर्वबद्धौ ० पूर्ववद्भाशिद्वयं २७ तक्षणे जातं ७
ह ६३ ६ १७१ ४९
३
९
०

लब्धयो विषमा इति स्वतःक्षणाम्यामाम्यां १० शोधितौ जातौ लब्धिगुणौ ३ ।

६३

१८

अत्र लब्धिर्न ग्राह्या । किंतु गुणान्माज्ये सेपयुते हरमक्ते लब्धिः ३० । यद्वाऽ-
पवर्तेन १० गुणिता लब्धिः ३ इयं जाता ३० । एवं जातौ तावेव लब्धिगुणौ ३०

१८

इदमप्रावयेयम् । इष्टाहतम्बस्वहरेणेति सेपे कर्तव्ये यदि प्रथमत उत्पन्नयोर्लब्धिगुणयोः
क्रियते तदा यादृशाभ्यां भाज्यहराभ्यामुत्पन्नौ लब्धिगुणौ तावेवेष्टगुणौ सेपौ भवतः । य-
थाऽत्रैकेनेष्टेन १३ पञ्चाष्टलब्धिरपवर्तोङ्केन १० गुण्याः। एवं जातावेकेनेष्टेन लब्धिगुणौ १३० ।

८१

८१

एवं युतिमान्नमाप्रापवर्तेऽपि सेपानन्तरमपतोङ्केन गुणो गुणनीयः । एवमेव युतिमा-
ज्ययोर्युतिमान्नयोऽप्रापवर्ते सेपानन्तरमेव म्बस्वापवर्तेन लब्धिगुणौ गुणनीयौ । यदि तु
स्वोद्दिष्टसिद्धयोर्लब्धिगुणयोः सेपः क्रियते तदोद्दिष्टभाज्यहरावेवेष्टगुणौ सेपौ भवतः ।
यथाऽत्र लब्धिगुणौ ३० एकेनेष्टेन सेपौ १०० म्बस्वसेपयुतौ जातौ लब्धिगुणौ तावेव

१८

६६

१३० । पत्र तु त्रयाणामप्यपवर्तः 'क्रियते तत्रेष्टगुणयोद्देष्टभाज्यहारयोरेव यदा कदाऽपि

८१

सेपत्वं 'संपवर्तीत्यादि मुखाभिः सर्वत्रोद्यम् । अथवा हरसेपौ नभिरपवर्तं न्याम-
भा १०० से १० । पूर्ववद्वर्ती १४ जानं राशिद्वयं ४६० तक्षणे जानं ३० हरसे-
ह ७

३

१०

३

१०

०

वापवर्तोङ्केन ९ गुणं संगुण्य वा जातौ लब्धिगुणौ तावेव ३० । अथवा भाज्यसेपौ

१८

हरसेपौ वापवर्त्य न्यामः वा १० से १ । पूर्ववद्वर्ती १ जानं राशिद्वयं ३ । अत्र

६ ७

३

३

१

०

भाज्यसेपापवर्तेन १० लब्धि संगुण्य हरसेपापवर्तेन ९ गुणं वा संगुण्य वा जातौ
लब्धिगुणौ तावेव ३०

१८

एकेनेष्टेनोक्तवह्निविगुणौ १३० द्विकेन वा २३० । अत्र प्रथमन्यासे तृतीयन्यासे च हर-
८१ १४४

तष्टे घनसेप इत्यपि प्रकारः संभवति । अथवा भागहारेण तष्टयोः शेषभाज्ययोरित्यपि ।
अथ द्वितीयोदाहरणे न्यासः मा १०० से ९० 'योगे तस्योदाहृत्ये गुणां स्तो वियो-
ह ६९

गजे' इत्युक्तत्वाद्योगजी लब्धिविगुणौ ३० स्वतक्षणाम्यामाम्यां शोधितौ जातौ नवतिवियोगे
१८

लब्धिविगुणौ ७० । एवं सर्वेष्वपि प्रकारेषु बोध्यम् । अत्रापि शेषवशादानन्त्यम् ॥ ६१ ॥
४९

अथ 'घनभाज्योद्भवे तद्वत्' इत्यस्योदाहरणद्वयं रणोद्धतयाऽऽह—

यद्वृणाक्षयमपष्टिरन्विता वर्जिता च यदि वा त्रिभिस्ततः ।

स्यान्नैवोदशहता निरग्रका तं गुणं गणक मे पृथग्वद ॥ ६२ ॥

शेषस्य घनत्वेनैकमृणत्वेन द्वितीयमित्युदाहरणद्वयम् । शेषं स्पष्टम् ।

न्यासः मा ६० से ३ बह्नी ४ जातं ६९ तस्ये जातं ९ । लब्धयो विषया इति
ह १३ १ १५ २

१

१

१

१

०

स्वतक्षणाम्यां ६० विश्राध्य जातौ लब्धिविगुणौ ९१ घनभाज्ये घनसेपे च । घनभाज्यो-
१३ ११

द्भवे तद्वदित्युक्तत्वात्स्वतक्षणशुद्धौ जातावृणभाज्ये घनसेपे च लब्धिविगुणौ ९ । अत्र
२

भाज्यमानकयोर्विजातीययोर्भागहारेऽपि यैवं निरुक्तमित्युक्तत्वाद्धर्षेर्ज्ञप्तत्वं ज्ञेयं ९ ।
२

पुनरेतौ स्वतक्षणाम्यामाम्यां ६० शोधितौ आतावृणभाज्यसेपयोर्लब्धिविगुणौ ९१ । अत्रापि
१३ ११

हरभाज्ययोर्विजातौ यत्वाल्लब्धे ऋणत्वमिति जातौ ५१ ।

११

अत्रेदमवधेयम्—प्रथमतो भाज्यभाजकक्षेपाणां धनत्वमेव प्रकल्प्य लब्धिगुणौ साध्ये ।
अथ यद्युद्दिष्टभाज्यक्षेपयोर्धनत्वमृणत्वं वा स्यात्तदा साधितगुणासिम्भामेवोद्दिष्टसिद्धिः ।
यदा तु भाज्यक्षेपयोरन्यतरस्य धनत्वमृणत्वमितरस्य तदा यथागतौ लब्धिगुणौ स्वतः
क्षणाभ्यां शोध्यौ ताम्भ्यामुद्दिष्टसिद्धिः । हरस्य धनत्व ऋणत्वे वा न कश्चित्कुट्टके
विशेषः । उक्तरात्या गुणाप्तयोर्धनत्वमेव । भाज्यभाजकयोर्मध्य एकस्यैव ऋणत्वे
लब्धिमात्रस्यर्णत्वं ज्ञेयम् । मागहारेऽपि चैवं निरुक्तमित्युक्तत्वादिति संक्षेपः । एवमे-
कवारशोधनेनैवोद्दिष्टसिद्धिर्भवति । यत्तु भाज्ये ऋणगते स्वतःक्षणाच्छोधनमेकं क्षेप
ऋणगते पुनर्द्वितीयमित्युक्तं तद्दालबोधार्थम् । अयमर्थ आचार्येणैव विवृतः । “ धनमा-
ज्योद्धवे तद्वद्धवेतामृणभाज्यजे इति मन्टावबोधार्थं मयोक्तमन्यथा योगजे तक्षणाच्छुद्धे
इत्यादिनैव तत्सिद्धेः । यतो धनर्णयोगो वियोग एव । अत एव भाज्यभाजकक्षेपाणां
धनत्वमेव प्रकल्प्य गुणासी साध्ये । ते योगजे यदतस्ते स्वतःक्षणाभ्यां शुद्धे वियोगजे
कार्ये ” इत्यादिना । एवमृणभाज्येऽप्यप्रयासेनैव कुट्टकसिद्धौ सत्यामप्यन्यैर्वृथा प्रयासः ।
कृत इत्याह “ भाज्ये भाजके वा ऋणगते परस्परपननाल्लब्धयः ऋणगताः स्माप्या
इति किं प्रयासेन ” इति । अत्र क्षेपस्यर्णत्वे धनत्वे बोधान्तिमेन स्वोर्ध्वं हत इत्यादिकरणे
धनर्णत्वावधानेन प्रयासगौरवं द्रष्टव्यम् । न केवलं प्रयासः । अपि तु लब्धौ व्यभिचारोऽपि ।
तपाहि—प्रकृतोदाहरणे न्यासः भा ६० क्षे ३ उक्तवद्वली ४ जातं राशिद्वयं १९

ह १३

१

१९

१

१

३

१

३

३

तक्षणे जातं ९ लब्धिवैषम्यात्स्वतःक्षणाशुद्धौ जातौ लब्धिगुणावृणभाज्ये धनक्षेपे, च, ५१ ।

२

११

अत्र लब्धौ व्यभिचारः । यतोऽनेन ११ भाज्येऽस्मिन् ६० गुणिते ६६० क्षेपः २ युते
६६७ हरपक्षे लब्धि ५० शेष ७ । नन्वत्र क्षेपमत्वाद्गुणोऽपि व्यभिचारी । तत्कथं

मुक्तं लब्धौ व्यभिचारः स्यादिति । सत्यम् । न ह्यत्र लब्धावेत्यवधारणमस्ति । किं
तु लब्धावित्युपलक्षणम् । तेन गुणेऽपि व्यभिचारः स्यादित्यर्थः । लब्धिकाले व्यभिचार-
निश्चयाद्लब्धौ व्यभिचारः स्यादित्युक्तमिति । नन्वत्र नास्ति व्यभिचारः । तथाहि—
अत्रोक्तवज्जातं राशिद्वयं ६९ तक्षणे जातौ लब्धिगुणौ ९ अनेन २ भाज्येऽस्मिन् ६०

१५

२

गुणिते १२० क्षेप ३ युते ११७ हरमक्ते लब्धिरियं ९ इति चेन्न । तर्हि विपमल-
ब्धिष्वपि स्वतक्षणाच्छोधनमपाकतुर्मध्यतोऽसि । तथा सति भाज्यमाजकक्षेपाणां धनत्वे
लब्धीनां विपमत्वे च व्यभिचारस्तावत्स्यात् । यथाऽस्मिन्नेवोदाहरण उक्तवल्लब्धिगुणौ
९ अनेन २ भाज्ये ६० गुणिते १२० क्षेप ३ युते १२३ हर १३ मक्ते निःशेषता
६

न स्यात् । अथ यद्युच्येत धनविपमलब्धिषु स्वतक्षणाच्छोधनमावश्यकं न त्वृणलब्धि-
र्निर्दिष्टे चेन्न । व्यभिचारस्तावत्स्यात् । यथाऽस्मिन्नेवोदाहरणे हरमात्रम्यर्णत्वे उक्तवज्जातौ
लब्धिगुणौ ९ अनेन २ भाज्ये ६० गुणिते १२० क्षेप ३ युते १२३ हरमक्ते निर्गम-

२

त्ताया अर्थात् । किं च समलब्धिष्वप्येवमिति व्यभिचारसंभवः । यथाऽष्टादश गुणाः केने-
त्यनुपद्वयक्षेपमाणीदाहरणे । तथाहि— मा १८ क्षे १० अत्र वंछौ १ जातं राशिद्वयं ६०

ह ११

१

१०

१

१

१०

०

तक्षणे १४ अत्र गुणेन ८ भाज्ये १८ गुणिते १४४ क्षेप १० युते १३४ हर ११

८

मक्ते लब्धिः १२ शेषं २ इत्युच्यते । अत्र समलब्धिषु हरम्यर्णत्वे सति विपमलब्धिषु
भाज्यम्यर्णत्वे सति वा पूर्वेषां कृद्वेक व्यभिचार इति निष्कर्षः ॥ ६२ ॥

अथ भाजकस्यर्णत्वेऽनुष्टुभोदाहरणमाह—

अष्टादश गुणाः केन दशादद्या वा दशोनिताः ।

शुद्धं भागं प्रयच्छन्ति सयगैकादशोद्धृताः ॥ ६३ ॥

अष्टादशेति च्छेदः । स्पष्टमन्यत् । न्यासः मा १८ क्षे १० वल्ली १ राशिद्वयं १०

ह ११ १ १०

१

१

१०

०

तक्षणे जातं १४ त्रयाणां घनत्वे जातावेतौ लब्धिगुणौ । हरमात्रस्यर्णत्वेऽप्येतावेव लब्धि-

८

गुणौ किंतु लब्धिमात्रमृणं भागहारेऽपि चैवं निरुक्तमित्युक्तत्वात् । एवमृणहरे जातौ लब्धि-
गुणौ १४ । अर्धर्णक्षेपे 'योगजे तक्षणाच्छुद्धे' इत्यादिना जातौ ४ । अत्र हरस्य घनत्वे ऋणत्वे

८

३

वा लब्धिगुणावेतावेव । किंतु हरस्यर्णत्वे लब्धेर्ऋणत्वं ज्ञेयम् । अत्र सर्वत्र ऋणत्वानिमित्तं
यत्स्वतक्षणाच्छोधनं तद्भाज्यक्षेपयोरेकतरस्यैव ऋणत्वे । नान्यथा । तथा भाज्यभाजक-
योरेकतरस्यैवर्णत्वे लब्धेर्ऋणत्वं न त्वन्यपेति निष्कर्षः । केचित् 'ऋणभाज्योद्भवे
तद्भवेतामृणभाजके' इति पाठं कल्पयित्वा भाजकर्णत्वेऽपि स्वतक्षणाच्छोधनं कुर्वन्ति ।
तदसादिति प्रतिभाति । यथाऽस्मिन्नुदाहरणे त्रयाणां घनत्वे जातौ लब्धिगुणौ १४ ।

८

अथ हरमात्रस्यर्णत्वे स्वतक्षणाभ्यां शोधितौ जातौ ४ । अनेन ३ भाज्येऽस्मिन् १८

३

गुणिते १४ क्षेप १० युते ६४ हर ११ भक्ते लब्धिरियं ६ । शेषं च ९ । तस्मा-
दिदमसत् । यद्युच्येत भाज्यो भाजको वा यादृश उद्दिष्टस्तादृशस्यैव तक्षणत्वमिति
स्वतक्षणाभ्यामाभ्यां १८ शोधितौ जातौ लब्धिगुणौ ४ । नात्र कोऽपि दोष

११

३

इति । न । ' संशोध्यमानं स्वमृणत्वमेति ' इत्यादिना शोधने कृते जातो गुणः १९ ।
 सोऽयमसत् । न च तक्षणस्यर्णत्वे तद्व्यस्याप्यृणत्वमिति प्रथमतो गुणस्य
 ऽ ऋणत्वे संशोध्यमानमृणं धनं भवतीत्यादिना जातोऽस्मदुक्त एव गुणः ३ । न
 ह्यसावसन्निति वाच्यम् । तर्त्तिकं बीजान्तरमधीतवानसि । न ह्यस्मिन्बीज ईदृशोऽर्थः कस्मि-
 न्नापि सूत्रे प्रतिपादितोऽस्ति । अथास्त्वाचार्याभिप्रायज्ञः स्वतः कल्पको वा भवान् । इदं तु
 पृच्छ्यते । अथोराशिर्धनहरेण तष्टः सन् योगजो गुणो भवेदुत क्षयहरेण तष्टः सन् । तत्र
 क्षयतक्षणे भवन्मते गुणस्यापि क्षयत्वम् । न ह्यस्य ऽ योगजनत्वमस्ति । भजने निर-
 मताया अमावात् । अस्य ऽ अयोगजनत्वे ' योगजे तक्षणाच्छुद्धे ' इति सूत्रं कथं प्रवर्तते
 येन त्वदभिमतो गुणः ३ सिध्येत् । धनतक्षणे तु गुणस्य धनत्वे ऽ संशोध्यमानं स्वमृ-
 णत्वमेतीति क्षयत्वे जाते ऽ तक्षणस्य १ धनत्वे ऋणत्वे च शोधनेन जातौ क्रमेण गुणौ
 ३ । १९ । अनयोर्दुष्टत्वं स्पष्टमेवेत्यलं पृष्टवितेन ॥ ६३ ॥

' अथ गुणलब्धयोः समं ग्राह्यम् ' इति ' हरतष्टे धनक्षेपे ' इति ' अपवा भाग-
 हरेण तष्टयोः ' इति चैतेषामुदाहरणमनुष्टुभाऽऽह—

येन संगुणिताः पञ्च त्रयोविंशतिसंयुताः ।

वर्जिता वा त्रिभिर्भक्ता निरग्राः स्युः ॥ को गुणः ॥ ६४ ॥

स्वघोऽर्थः । न्यासो मा १ से २६ प्राथद्विती १ राशिद्वयं ४६ । अत्र तक्षणेऽ

ह ३

१

२३

२३

चोराशौ सप्त लभ्यन्ते । ऊर्ध्वराशौ तु नव । ते नव न ग्राह्याः । ' गुणलब्धयोः समं
 ग्राह्यं धीमता तक्षणे फलम् ' इत्यतः सप्तैव ग्राह्या इति जातौ लब्धिगुणौ ११ योगजौ ।

२

अनयोः स्वस्वतक्षणच्छोधने जातौ वियोगजौ लब्धिगुणौ ६ । वियोगे धनलब्धयेता

१

चेत्तर्हि ' इष्टाहतस्वस्वहरेण युक्ते ' इत्यादिना द्विकेनेष्टेन जातौ लब्धिगुणौ ॥ । एवं

७

सर्वत्र । अपवा ' हरतष्टे धनक्षेपे ' इति न्यासः मा १ से २ षष्ठी १ राशि-

ह ३

१

३.

७

द्वयं ४ एतौ योगजौ लब्धिगुणौ । तक्षणशोधनेन जातौ वियोगजौ १ । अत्र
१ १

‘क्षेपसंक्षेपललाभादेव लब्धिः शुद्धी तु वर्जिता’ इति ‘क्षेपतक्षणललाभेन ७ योगजल-
ब्धि ४ युता ११ शुद्धी तु लब्धिः १ वर्जिता ६ जातौ तावेव लब्धिगुणौ ११ । ६ ।
२ । १

‘अथवा भागहारेण तटयोः’ इति न्यासो मा २ क्षे २ वल्ली ० राशिद्वयं २ ।
ह ३ १ २
२
४

अत्रापि जातः पूर्वं एव गुणः । लब्धिस्तु ‘भाज्याद्धतयुतोद्धृतात्’ इति गुण २
गुणितो भाज्यः ६ जातः १० क्षेप २३ युतः ३३ हरेण ३ भक्तो जाता लब्धिः
सैव ११ । अथवा मनुक्तप्रकारेण लब्धिः । गुणैः २ भाज्यतक्षणललाभो ६ गुणितः २
क्षेपतक्षणललाभेन ७ संस्कृतः ९ गणितागतलब्ध्या च संस्कृतः ११ जाता सैव लब्धिः ।
एवं सर्वत्र ॥ ६४ ॥

अथ ‘क्षेपभाषोऽथवा यत्र क्षेपः शुच्येद्धरोद्धृतः’ इत्यनयोर्ललाभे रणो-
द्धृतयाऽऽह—

येन पञ्च गुणिताः स्वसंयुताः पञ्चपट्टिसहिताश्च तेऽथवा ।

सुखयोदश हता निरग्रकस्ति गुणं गणक कीर्तयाऽऽशु वै ॥ ६५ ॥

स्पष्टोऽर्थः । उदाहरणद्वयेऽपि न्यासौ मा ६ क्षे ० । मा ६ क्षे ६५ । प्रथमे क्षेपा-
ह १३, ह १३

भाषोऽस्ति । द्वितीये क्षेपो हरोद्धृतः शुच्यतीत्युभयत्रापि शून्यमेव गुणः । क्षेपो
हरोद्धृतः फलमिति द्वयोरापि लब्धी ६ । ६ । एवं जातौ लब्धिगुणौ ० । ६ ।
० । ०

‘इष्टाहतस्वम्बहरेण युक्ते’ इत्यादिनैकेनेष्टेन १ जातौ ६ । १० । एवमिष्टवशादानन्त्यम् ।

१३ । १३

अथवाऽत्र प्रथमप्रकारेण ‘हरतष्टे घनक्षेपे’ इत्यनेन च गुणाग्नी साध्ये ॥ ६६ ॥

अथ ग्रहगणिते विशेषोपयुक्तं, स्थिरकुट्टकमुपनातिक्रान्तपूर्वार्धमाह—

सोपं विशुद्धिं परिकल्प्य रूपं पृथक् तयोः गुणकारलब्धी ।

अभीप्सितसोपविशुद्धिनिम्ने स्वहारतष्टे भवतस्तयोस्ते ॥ ६६ ॥

सोपं धनसोपम् । विशुद्धिमृणसोपं रूपं परिकल्प्य तयोर्धनसोपयोः पृथग्गुणका-
रलब्धी ये स्यातां ते अभीप्सितसोपविशुद्धिगणितेः स्वहारतष्टे च तयोः सोपविशुद्धयो-
स्ते गुणासी भवतः । एतदुक्तं भवति । ‘मेषो मजेत्तौ दृढभाज्यहारी’ इत्यादिना
फलान्योऽधो निवेश्य तदर्थः सोपस्थाने रूपं निवेशयान्ते । एवं च निवेश्योपान्तिमेतं
सोपे हत इत्यादिना धनसोपे ऋणसोपे च गुणलब्धी पृथक्पृथक्साध्ये । अथ अभीप्सित-
सोपो यदि धनमस्ति तर्हि धनसोपने गुणासी अभीप्सितसोपेण गुणनीये । यदि स्वधी-
प्सितसोपः क्षयोऽस्ति तर्हि ऋणसोपने गुणासी अभीप्सितेन सोपेण गुणनीये । पश्चात्स्व-
स्वहारेण पूर्ववत्तक्ष्ये । ते उद्दिष्टगुणासीस्तः । अत्र मन्दविशासार्थमुदाहरणं
प्रदर्शयति । प्रथमोदाहरणे दृढभाज्यहारयोः रूपसोपयोर्नासो । याः १७ सो ६ ।

ह १५

अत्रोक्तवद्वुणासी ७ । ८ । एते अभीष्टपद्मगुणिते ३५ । ४० । स्वहारतष्टे जाते
९ । ६ । ते एव गुणासी । अथ रूपशुद्धौ गुणासी ८ । ९ एते पद्मगुणे ४० । ४५ ।
स्वहारतष्टे प्रथमोदाहरणे शुद्धिजे गुणासी १० । ११ । एवं सर्वत्रेति । तत्रोऽर्थः ।
सर्वत्रस्तु ‘लिप्ताग्रशशिनः खलाभ्राग्नप्राणतुर्मुभिहितम्’ इत्यादिना त्रिपदः
स्थिरकुट्टको गोलध्याये दर्शितः । स्थिरकुट्टकोपपत्तिस्तु ‘यत्तत्तुष्टविधेयुतिमात्रप्रये’
इत्यस्योपपत्तौ प्रदर्शिता । अपवा रूपसोपे यद्येते गुणासी तर्हि स्नाभीष्टसोपे के इति
पैराशिकेनोपपत्तिर्दृष्ट्या । ननु किमर्थमयं स्थिरकुट्टक उक्तः । नहि प्रतिपन्नं तावेव
मात्रमानकौ येन कृते स्थिरकुट्टके साधवं स्यादित्यत आह—अस्य ग्रहगणिते महा-
उपयोग इति । अयमर्थः । यद्यपि लौकिकेषु कुट्टकप्रश्नेषु प्रतिपन्नं मात्रमानकमेवात्र
स्थिरकुट्टकोपयोगोऽस्ति । तथाऽपि ग्रहगणिते विविधसोपेषु तावेव मात्रमानकौ भवत
इति तत्रास्त्येव स्थिरकुट्टकोपयोग इति ॥ ६६ ॥

अथ यदि कश्चिद्ब्रूयाद्ग्रहगणिते स्थिरकुट्टकोपयोगः कुत्रास्ति । तदर्थमुपदेशध्यानेन
तत्स्थलमुपनातिक्रान्तपूर्वार्धेनोपनातिक्रया च दर्शयति—

फलमाऽथ शुद्धिर्बिकलावशेषं पट्टिश्च भाज्यः कुदिनानिहारः ।

तज्जं फलं स्युर्विकला गुणन्तु लिप्ताग्रमस्माच्च फलालवाग्रम् ।

एवं तदूर्ध्वं च तथाऽपिमासानमाग्रक्रान्तो दृष्टिमा रवीन्द्रोः ॥ ६७ ॥

अर्वाग्रः स्वमेव विवृणोति । “ग्रहस्य विवृणोति तद्ग्रहार्हणयोरानुपपन्नम् । तत्र

षष्टिर्माज्यः कुदिनानि हारः । विकलावशेषं शुद्धिरिति प्रकल्प्य गुणां साध्ये । तत्र
 लब्धिर्विकलाः स्युः । गुणस्तु कलावशेषम् । एवं कलावशेषं शुद्धिं प्रकल्प्य । तत्र
 लब्धिः कलाः । गुणो भागशेषम् । भागशेषं शुद्धिर्लब्धिशब्दाज्यः कुदिनानि हारस्तत्र
 फलं भागा गुणो राशिशेषम् । द्वादशमाज्यः कुदिनानि हारः । राशिशेषं शुद्धिस्तत्र
 फलं गतराशयः । गुणो भगणशेषम् । कल्पभगणा भाज्यः कुदिनानि हारः । भगणशेषं
 शुद्धिः । तत्र फलं गतभगणाः । गुणोऽहर्गणः स्यादिति । अस्त्योदाहरणानि प्रश्नाध्याये ।
 एवं कल्पाधिमासा भाज्यः । रविदिनानि हारः । अधिमासशेषं शुद्धिः । फलं गताधि-
 मासाः । गुणो गतरविदिवसाः । एवं युगावमानि भाज्यः । चन्द्रदिवसा हरः । अवम-
 शेषं शुद्धिः । फलं गतावमानि । गुणो गतचान्द्रदिवसा " इति । अत्राऽऽचार्यव्याख्याने
 युगावमानि भाज्य इत्यत्र कल्पशब्दस्थाने युगेति लिखनं लेखकभ्रमजं द्रष्टव्यम् । यद्वा न
 केवलं कल्पजैर्भगणकुदिनाधिमासावमादिभिर्ग्रहाहर्गणाद्यानयने विकलाशेषादेस्तद्दानयनं किं
 न युगजैरपि कुदिनाद्यैस्तत्साधने तदुत्पन्नाद्विकलाशेषाद्युगजभाज्यभाजकेभ्योऽपि तत्सा-
 धनं भवतीति सूचनाय युगावमानान्युक्तम् । एवं यथामंभव युगचरणजैरपि कुदिनादिभि-
 र्ग्रहादिताधने तादृशभाज्यभाजकेभ्यः कुट्टको ज्ञेयः । अत एव सूत्रे कुदिनानि हार इत्येवोक्तं
 न तु कल्पकुदिनानीति । अत्र मन्दप्रतीत्यर्थं कल्पितानि कल्पकुदिनानि १९ प्रहभगणाः
 कल्पे कल्पिताः ९ । अहर्गणः १३ । अत्र कल्पकुदिनैः कल्पभगणाम्नाऽहर्गणस्तुल्यैः
 किमिति त्रैराशिकेन १९ । ९ । १३ ' युचरचक्रतो दिनसंचयः कहहृतो भगणादि
 फलं ग्रहः ' इत्यनेन सिद्धो भगणादिग्रहः ६ । १ । २६ । ५० । ३१ विकलापर्य-
 न्तम् । विकला शेषं च ११ । अम्नाद्विलोमगत्या ग्रहोऽहर्गणाध्याऽऽनीयने ' कल्प्याऽप
 शुद्धिर्विकलावशेषम् ' इत्यादिना । अत्र कुट्टकार्थं न्यामो भा ६० से ११ यत्ती ९

ह १९

११

जातं राशिद्वयं २०९ तस्ये जातौ लब्धिगुणा २९ ' योगने नसणाच्छुद्धे ' इति

६६

९

जातो लब्धिगुणौ ३१ ऋणशेषे अत्र लब्धिः ३१ विरुद्धाः । गुणाः कलाशेषं १० ।

१०

इदमूणशेष १० । अप कलानयनार्थं कुट्टके न्यामो भा ६० से १० । उत्तवज्जदी

१ ३९

लब्धिगुणौ ५० । १६ । अत्र लब्धिः कलाः ५० । गुणो भागशेषं १६ । पुनर्भा-
गशेषं शुद्धिरिति लवार्थं कुट्टके न्यासो भा ३० से १६ । अत्राप्युक्तवल्लब्धिगुणौ २६ ।

ह १९

१७ । अत्र लब्धिर्भागाः २६ गुणो राशिशेषं १७ । राशिशेषं शुद्धिरिति राशिज्ञा-
नार्थं न्यासो भा १२ से १७ । अत्राप्युक्तवल्लब्धिगुणौ १ । ३ । अत्र लब्धिमितो राशिः

ह १९

१ । गुणो भगणशेषं ३ । भगणशेषं शुद्धिः । कल्पभगणाः ९ भाज्यः कल्पकुदिनानि १९
हर इति न्यासो भा ९ से ३ । अत्राप्युक्तवल्लब्धिगुणौ ६ । १३ । अत्र लब्धिर्गतभ-

ह १९

गणाः ६ । गुणोऽहर्गणः १३ । एवं मन्दप्रतीत्यर्थमिष्टान्कल्पसौरदिवसान्कल्पाधिसांश्च
प्रकल्प्याधिसांशेषाद्गताधिसांसौरदिवसा दर्शनीयाः । एवमवमायाद्गतावमचान्द्रदि-
वसाश्च । अस्त्यत्र ग्रहगणिते स्थिरकुट्टकास्य महत्प्रयोजनम् । तथाहि । विकलाग्राह्या-
नयने षष्टिर्भाज्यः । कल्पकुदिनानि हार इति भाज्यभाजनौ नियतावेव । विकलाशेषम-
णशेषः स त्वनियतः । अत्र स्थिरकुट्टकाकरणे प्रतिप्रश्नं दीर्घवल्लीसंप्रतयोल्लब्धिगुणयोः
साधनेऽस्ति गौरवम् । स्थिरकुट्टके तु रूपमृणशेषं प्रकल्प्य लब्धिगुणौ स्थिरौ कृत्वा
तत्तद्विकलाशेषेण तयोर्गुणने सति स्वस्वहारेण तक्षणे च सति स्वाभीप्सितलब्धिगुण-
सिद्धिरित्यतिलाघवमस्ति । अत उक्तमस्य ग्रहगणिते महानुपयोग इति ।

अथ 'कल्पस्याऽथ शुद्धिर्विकलावशेषम्' । इत्यादावुपपत्तिः । अत्र 'द्युचरचक्रहतो दिनसं-
ख्यः' इत्यादिना ग्रहानयनेऽहर्गणः १३ कल्पभगणौ ९ गुणितः ११७ कल्पकुदिनैः १९
भक्तो लब्धं गतभगणाः ६ शेषं भगणशेषं ३ तद्ग्राह्यगुणं ३६ कुदिनैर्भक्तं लब्धं १ राशयः ।
शेषं राशिशेषं १७ तत्रिंशता संगुण्य ५१० कुदिनैर्भक्तं लब्धमंशाः २६ शेषमंशशेषं
१६ तत् षष्ट्या संगुण्य ९६० कुदिनैर्भक्तं लब्धं कलाः ५० शेषं कलाशेषं १०
तत्पुनः षष्ट्या संगुण्य ६०० कुदिनैर्भक्तं लब्धं विकलाः ३१ शेषं विकलाशेषं ११ ।

अथ व्यस्तविधिना विकलाशेषाद्ग्रहानयनम् । तत्र युक्तिः । अत्र कलाशेषे १० षष्ट्या
गुणिते ६०० कुदिनभक्ते यच्छेषं तद्विकलाशेषम् ११ । तथेत्पष्टिगुणितात्कलाशेषादपनी-
यते ५८९ तत्र तत्कुदिनभक्तं निःशेषं स्यात् । लब्धिश्च विकलाः स्युः । परमत्र
कलाशेषस्याज्ञाने षष्टिगुणितस्य सुतरामज्ञानादृच्छविधिर्न सिध्यति । अत्र षष्ट्या गुणितं
कलाशेषं कलाशेषेण वा गुणिता षष्टिः समैव । गुण्यगुणकयोरभेदात् । तस्मात्षष्टिः

कलाशेषेण गुणिता विकलाशेषेणोना कुदिनभक्ता निःशेषा स्याल्लब्धिस्तु विकलाः स्युः ।
 प्रकृते पाष्टिर्विकलाशेषं च ज्ञायते । केवलं कलाशेषं न ज्ञायते । तज्ज्ञानार्थमुपायः ।
 पाष्टियेन गुणिता सती विकलाशेषेणोना कुदिनभक्ता निःशेषा भवेत्तदेव कलाशेषं स्यात् ।
 अयमर्थश्च कुट्टकस्य विषयः । पाष्टिः केन गुणिता विकलाशेषेण रहिता कुदिनभक्ता
 निःशेषा स्यादिति प्रश्ने पर्यवसानात् । अत्र यो गुणस्तदेव कलाशेषमुक्तयुक्तेः । या
 लब्धिस्ता विकला उक्तयुक्तेरेव । अत उपपन्नम् 'कल्प्याऽथ शुद्धिर्विकलावशेषं पाष्टिश्च
 भाज्यः कुदिनानि हारः । तज्जं फलं स्युर्विकला गुणस्तु लिप्ताग्रम्' इति । अथ कला-
 शेषात्कलाज्ञानम् । तत्र भागशेषे पट्या गुणिता कुदिनैर्भक्ते लब्धिः कला भवन्ति । शेषं
 च कलाशेषम् । अत उक्तयुक्त्या पाष्टिर्भागशेषेण गुणिता कलाशेषेणोना
 कुदिनभक्ता निःशेषा स्याल्लब्धिश्च कलाः स्युः । तत्र भागशेषरूपस्य गुणकस्या-
 ज्ञानादयमर्थः कुट्टकभ्यैव विषयः । पाष्टिः केन गुणिता कलाशेषेणोना
 कुदिनभक्ता निःशेषा स्यादिति प्रश्ने पर्यवसानात् । अत्र यो गुणः स एव भाग-
 शेषम् । या लब्धिस्ताः कलाः । उक्तयुक्तेः । अत उक्तमस्माच्च कलालवप्रमिति । अथ
 भागशेषाद्भागज्ञानम् । तत्र राशिशेषे निशता गुणिता कुदिनैर्भक्ते लब्धिर्दशा भवन्ति ।
 शेषं च भागशेषम् । अत्राप्युक्तयुदायैव निशत्वेन गुणिता भागशेषोनाः कुदिनैर्भक्ता
 निःशेषाः स्युरिति कुट्टकविषयताऽस्ति । अत्र यो गुणः स एव राशिशेषं स्यादा
 लब्धिस्त एव भागाः स्युः । अथ राशिशेषाद्वाशिज्ञानम् । तत्र भगणशेषे द्वादशगुणिता
 कुदिनैर्भक्ते लब्धी राशयः । शेषं च राशिशेषम् । अत्रापि द्वादशकेन गुणिता राशि-
 शेषोनाः कुदिनैर्भक्ता निःशेषाः स्युरिति कुट्टकविषयताऽस्ति । अत्र यो गुणस्तदेव
 भगणशेषं या लब्धिस्त एव गतराशयः स्युः । अथ भगणशेषाद्गतभगणाहर्गणयोर्ज्ञा-
 नम् । तत्र कल्पभगणा अहर्गणगुणिताः कुदिनैर्भक्ता लब्धिर्गतभगणा भवन्ति । शेषं
 च भगणशेषम् । अतोऽत्रापि कल्पभगणाः केन गुणिता भगणशेषोनाः कुदिनैर्भक्ता निर-
 प्रकाः स्युरिति कुट्टकविषयताऽस्ति । अत्र यो गुणः स एवाहर्गणः । या लब्धिस्त एव
 गतभगणाः । अत उक्तम् 'एवं तद्वर्ध च' इति । एवं कल्पसौरदिशसैः कल्पाधिमा-
 सास्तदेष्टसैः कियन्त इति त्रैराशिकेन कल्पाधिमासेष्टमैरादिवर्गगुणिनेषु कल्प-
 सौरैर्भक्तेषु या लब्धिस्त गताधिमासाः । यच्छेष तदाधिमासशेषम् । अतोऽत्रापि कल्पा-
 धिमासाः कर्तुगुणिता अधिमासशेषोनाः कल्पाधिसौरदिनैर्भक्ता निःशेषाः स्युरित्यस्मि
 कुट्टकविषयता । अत्र यो गुणस्त एवेष्टमैरादिवसाः । या लब्धिस्त एव गताधिमासाः ।
 एवं कल्पचान्द्रैः कल्पावमानि नदेष्टचान्द्रैः कियन्तीत्यनुपात्तेन कल्पावमैरिष्टचान्द्रै-
 गुणिनेषु कल्पचान्द्रैर्भक्तेषु या लब्धिस्तानि गतावमानि भवन्ति । शेषं चावमात्रम् ।

अतोऽवमाग्राद्व्यस्तविधिना गतावमचान्द्राणामानयनमुक्तयुक्त्या कुट्टकेन सिध्येदेवं । अत
‘उक्तम् *तथाऽधिमासावमाग्राम्यां दिवसा रवीन्द्रोः’ इति । अत्रेदमवधेयम् । विकलांशेषाद्
ग्रहानयने विकलांशेषमृणसेषः पाटिर्धाज्यः कल्पकुदिनानि हार इति प्रकल्प्य कुट्टकेन यौ
लब्धिगुणौ ताविष्टाहस्तस्वहरेण युक्तौ न विधेयौ । योजने हि लब्धिः पाटितोऽधिका
स्वाद्गुणश्च कुदिनतोऽधिकः स्यात् । न चैतत्संभवति । यतो लब्धिर्विकला गुणश्च
‘कलांशोपम् । न हि विकलाः पाटितोऽधिकाः संभवन्ति । न वा कलांशे कुदिनतोऽ-
धिकं संभवति । कुदिनानां हरत्वात् । अनयैव युक्त्या भगणशेषपर्यन्तं गुणलब्धयोः
‘क्षेपो न वेद्यः । भगणशेषाद्गतभगणाहर्गणयोरानयने तु क्षेपदाने यत्र बाधकं न स्यात्तत्र
तादृशः क्षेपो वेद्यः । तस्माद्विकलांशेषाद्ग्रहानयने राद्यादिर्ग्रहो नियत एव । गतभगणा-
हर्गणयोस्त्वनियतत्वमिति सिद्धम् । एवमधिमासावमाग्राम्यां सौरवान्द्रदिनानयनेऽप्यानि-
यतत्वम् । मतिर्पाटिरन्यदप्युक्तम् । अलं पट्टचितेन ॥ ६७ ॥

एवमेकस्मिन्गुणके सति राशिज्ञानमाभिधायाथ द्वादिषु गुणेषु सत्सु राशिज्ञानमुप-
नात्पाऽऽह—

एको हरश्चेद्गुणको विभिलौ तदा गुणं कथं परिकल्प्य भाज्यम् ।

अग्रैवयमग्रं कृत उक्तवद्यः संश्लिष्टसंज्ञः स्फुटकुट्टकोऽसौ ॥ ६८ ॥

येदेको हरः स्याद्गुणको तु विभिलौ स्तः । गुणकावित्युपलक्ष्यम् । तेन व्यादधौ वा
गुणकोः स्युः । एकस्यैव राशेः पृथक्पृथग्द्वौ गुणकौ प्रवक्ष्यतुरादयो वा गुणकाः
स्युः । सर्वत्र हरस्त्वेक एव स्यात्तदा तेषां द्वाद्यादीनां गुणकानामैक्यं भाज्यं परिक-
ल्प्योद्दिष्टं यदग्रैक्यं तदग्रमृणसेषं प्रकल्प्यार्थाद्धरमेव हरं प्रकल्प्योक्तवद्यः कृतः स्फुट-
कुट्टकोऽसौ संश्लिष्टसंज्ञः स्यात् । संश्लिष्टस्फुटकुट्टकः । अन्यसंज्ञेयम् । तथाहि—
कुट्टको गुणकः । संश्लिष्टानामेकीभूतानामग्राणां संवन्धो स्फुटो विविक्तः कुट्टकः संश्लि-
ष्टकुट्टकः । स एव राशिः स्वादित्यर्थात्सिद्धम् । अत्र लब्धिर्न भ्राष्ट्रा । अत्र हि
यथोद्दिष्टगुणकैः पृथग्गुणिते राशौ हरतटे सति या आगता लब्ध्यस्तदग्राणां चैक्ये
हरतटे सति या लब्ध्यस्तासामैक्यं तदत्र कुट्टके लब्धिरूपमुत्पद्यते । प्रयोजनाभावात्तत्र
भ्राष्ट्रम् । अत्रोपपत्तिः । यथा गुण्यं भाज्यं कल्पयित्वा कुट्टकेन गुणकः सिध्यति
तथा गुणकं भाज्यं प्रवक्ष्य कुट्टकेन यो गुणः स गुण्य एव सिध्यति ।
अत एव पूर्वसूत्रे ‘पाटिश्च भाज्यः’ इत्याद्युक्तम् । तत्र यथैकेन गुणकेन गुणितो राशि-
हरमक्तो यच्छेषं तेनोचितः स हरमक्तः शुद्ध्यति तथाऽन्यैरपि गुणकैः पृथक्पृथ-
ग्गुणितो हरमक्तो यानि शेषाणि तैर्यथास्वं रहितो हरमक्तः शुद्ध्येदेव । युक्तेऽप्युक्त-
त्वात् । तत्र सर्वत्र यद्येक एव हरः स्यात्तर्हि यथा पृथग्गुणितः स्ववशेभेनो हरमक्तः

शुभ्यति तथा पृथग्गुणितो युक्तश्च शेषैक्येनो नो हरभक्तः शुभ्येदेव । तत्र गुणकैः
 पृथग्गुणितो युक्तश्चेद्गुणकयोगेनैव गुणितः स्यात् । अतो गुणकयोग एवात्र गुणः ।
 शेषयोग एव शेषम् । यथा दश १० द्वयादिभिः २।३।४ गुणिताः २०।३०।४०। हर-
 १९ भक्ताः पृथक्पृथक् लब्धयः १।१।२ शेषाणि च १।१।१।२ । एतैर्यथास्वमूनाः
 १९।१९।३८ हरभक्ताः शुध्यन्ति । एवं गुणैक्येन ९ गुणिता दश ९० शेषैक्येन
 १४ रहिता ७६ एकोनविंशत्या भक्ताः शुध्यन्ति । लब्धिश्च लब्धियोग एव ४ । अतो
 गुणकयोगस्य गुणकत्वादगुणकयोगो भाज्यः । अग्नैक्यं शुद्धिर्हर एव हरः । अत्र कुट्टके
 गुणः सिध्येत्स गुण्यराशिरेवेत्युपपन्नम् 'एको हरश्चेद्गुणकौ विभिक्षौ' इत्यादि ॥६८॥

अत्रोदाहरणमुपजात्याऽऽह—

कः पञ्चानिघ्नो विहृतस्त्रिपष्ट्या सप्तावशेषोऽथ स एव राशिः ।

दशाहतः स्याद्दिहृतास्त्रिपष्ट्या चतुर्दशाग्रो वद राशिमेनम् ॥ ६९ ॥

स्पष्टोऽर्थः । अत्रोक्तवन्न्यासो मा १९ क्षे २९ । पूर्ववज्जातो गुणः १४ । अयमेव

ह ६३

राशिः । अन्यदप्युदाहरणं गोलध्याये ' ये याताधिकमासहीनदिवसाः ' इति । बहु-
 गुणकोदाहरणमपि तत्रैव ' चक्राग्राणि ग्रहाग्रकाणि ' इत्यादिश्लोकद्वयेन । अत्र भग-
 णराद्यादीनां शेषेष्वहर्गणस्य क्रमेण गुणकाः । कल्पभगणाः १ द्वादश गुणास्ते २
 पष्ट्यधिकशतत्रय ३६० गुणास्ते ३ खखनृपाक्षि २१६०० गुणास्ते ४ खखखतर्क-
 नन्दतरणि १२९६००० गुणास्ते ५ । एवमन्येऽपि गुणका उक्ताः । अत्र गुणैक्यं
 भाज्यं प्रकल्प्य यो गुणः निध्येत्स एवाहर्गणः ॥ ६९ ॥

दैवज्ञवर्षगणसंततसेव्यपार्थबल्लाळसंज्ञगणकात्मजानिर्मितेऽस्मिन् ।

बीजक्रियाविवृतिकल्पलतावतारे युक्तेर्विवक्तिरिति कुट्टकसिद्धिहेतोः ॥

इति श्रीसकलगणकसार्वभौमश्रीबल्लाळदैवज्ञसुतश्रीकृष्णदैवज्ञविरचिते

बीजविवृतिकल्पलतावतारे कुट्टकविवरणम् ॥ ९ ॥

अत्र मूलश्लोकैः सह संख्या ८०० ।

६ वर्गप्रकृतिः ।

एवमेकवर्णप्रक्रियोपयुक्तं कुष्टकमुक्त्वेदानीमनेकवर्णमध्यमाहरणोपयुक्तं वर्गप्रकृतिं निरूपयति । तत्र प्रथमतस्तत्स्वरूपं शालिन्याऽऽह—

इष्टं ह्रस्वं तस्य वर्गः प्रकृत्या क्षुण्णो युक्तो वर्जितो वा स येन ।

मूलं दद्यात्क्षेपकं तं घनर्णं मूलं तच्च ज्येष्ठमूलं वदन्ति ॥ ७० ॥

अनेकवर्णमध्यमाहरणे पक्षयोः समीकरणानन्तरमेकपक्षस्य पदे गृहीते सति द्वितीयपक्षे यदि सरूपोऽन्यक्तवर्गः स्यात् । यथा—काव १२ रु १ । तत्र पूर्वपक्षदुल्यतया द्वितीयपक्षेणापि मूलदेन भाव्यम् । अस्ति चात्र कालकवर्गो द्वादशगुणः सरूपश्च । अतो यस्य वर्गो द्वादशगुणः सरूपः सन्वर्गो भवेत्तदेव कालकमानमित्यर्थास्तिष्यति । यच्चात्र पदं तत्पूर्वपक्षपदसममुभयपक्षयोस्तुल्यत्वात् । सविस्तरं तु तत्रैव प्रतिपादायिष्यते । वर्गः प्रकृतिर्येत्रेति वर्गप्रकृतिः । यतोऽस्य गणितस्य यावदादिवर्गः प्रकृतिः । यद्वा यावदादिवर्गेषु प्रकृतिभूतादङ्कादिदं गणितं प्रवर्तत इति वर्गप्रकृतिः । अत्र यावद्द्वर्गादिषु प्रकृतिभूतो योऽङ्कः स प्रकृतिशब्देनोच्यते । स चान्यक्तवर्गगुणक एव । अतोऽत्र पदसाधने वर्गस्य यो गुणः स प्रकृतिशब्देन व्यवहियते । आदाविष्टं पदं प्रकल्प्य तस्य वर्गः प्रकृतिगुणो येनाङ्केन युक्तो वर्जितो वा मूलं दद्यात्तमङ्कं क्रमेण घनमृणं च क्षेपकं वदन्त्याचार्याः । तन्मूलं ज्येष्ठमूलमिति वदन्ति । प्रथमतो यदिष्टं पदं प्रकल्पितं तच्च ह्रस्वमिति वदन्ति । अन्वर्थाश्चिताः संज्ञाः । यत्र तु क्षेपवियोगात्कुत्रचिज्येष्ठपदं ह्रस्वपदार्थं भवति तत्रापि भावनया ह्रस्वपदादाधिकमेव भवति ॥ ७० ॥

एवमेकेषु ह्रस्वज्येष्ठक्षेपकेषु ज्ञातेष्वनेकत्वार्थमुपायं शालिनीश्रयेणाऽऽह—

ह्रस्वज्येष्ठक्षेपकान्यस्य तेषां तानन्यान्वाऽर्था निवेदय क्रमेण ।

साध्यान्पेभ्यो भावनाभिर्वह्नि मूलान्येषां भावना प्रोच्यतेऽतः ॥

वज्राभ्यासौ ज्येष्ठलघ्वोस्तदैवयं ह्रस्वं लघ्वोरादातिश्च प्रकृत्या ।

क्षुण्णा ज्येष्ठाभ्यासशृज्येष्ठमूलं तत्राभ्यासः क्षेपयोः क्षेपकः स्यात् ॥

ह्रस्वं वज्राभ्यामयोरन्तरं वा लघ्वोर्भातो यः प्रकृत्या विनिघ्नः ।

घातो यश्च ज्येष्ठयोस्तद्वियोगो ज्येष्ठं क्षेपोऽत्रापि च क्षेपघातः ॥ ७१ ॥

प्रथमसिद्धान् ह्रस्वज्येष्ठक्षेपकान्पदार्था विन्यस्य तेषामप्रस्तानन्यान्वा ह्रस्वज्येष्ठक्षेपकान्क्रमेण निवेदयेन्नेभ्यः पदार्थाद्व्यभ्यासिनेभ्यो ह्रस्वज्येष्ठक्षेपकेभ्यो यतो भावनाभिर्वह्नि मूलानि साध्यान्गण एषा भावना प्रोच्यते । अन्यान्येभ्यस्तत्र तस्यामेव

प्रकृताविति ज्ञेयम् । यद्यपि भावनाभि शेषा अपि बहवो भवन्ति तथाऽपि नास्ति नियमः । रूपशेषपदजासु भावनासु व्याभिचारात् । अतः शेषा बहवः साध्या इति नोक्तम् । इष्टशेषे सिद्धे तेषामनुद्देश्यत्वाच्च । तत्र भावना द्विविधा । समासभावना-
न्तरभावना चेति । तत्र पदयोर्बह्वेऽपेक्षिते समासभावनामाह—‘वज्राभ्यासौ ज्येष्ठलघ्वो’
इत्यादिना । ज्येष्ठलघ्वोर्यौ वज्राभ्यासौ तदैक्यं ह्रस्वं स्यात् । वज्राभ्यासौ नाम तिर्य-
गुणनम् । वज्रस्य तिर्यक्प्रहारस्वभावत्वात् । तस्मादूर्ध्वकनिष्ठेनाथ स्य ज्येष्ठ गुणनीयम-
थ स्यकनिष्ठेनोर्ध्वस्य ज्येष्ठ गुणनीयम् । तयोरेक्यं ह्रस्वं स्यात् । लघ्वोराहतिः प्रकृत्या
गुणिता ज्येष्ठयोर्बधेन युक्ता ज्येष्ठमूल स्यात् । शेषयोरभ्यासः शेषक स्यादिति ।

अथ पदयोर्लघुत्वेऽभीप्सितेऽन्तरभावनामाह—‘ह्रस्व वज्राभ्यासयोरन्तरं वा’ इति ।
वज्राभ्यासयोरन्तरं वा ह्रस्वं स्यात् । ऐक्यापेक्षया विकल्पः । अत्र यः प्रकृत्या गुणितो
लघ्वोर्धातो यश्च केवलो ज्येष्ठयोर्धातस्तद्विद्यांगो ज्येष्ठ स्यात् । अत्रापि शेषघात-
शेषक भ्यात्पूर्ववदेव । अत्र प्रथमसूत्रोपपत्ति स्पष्टतरा । अथ भावनोपपत्तिरुच्यते ।
तत्रासकारार्थमाधाद्वितीयादिपदप्रथमाक्षरोपलक्षणपूर्वकं बीजान्न्या लिख्यते । यथा—
कनिष्ठज्येष्ठशेषाणां षड्वक्त्योर्न्यासः आक १ आज्ये १ आसे १
द्विव १ द्विज्ये १ द्विसे १

अथ ‘इष्टवर्गद्वयं शेषः शेषः स्यात्’ इति वक्ष्यमाणसूत्रेण ‘शेषः क्षुण्णः क्षुण्णे तदा
षेदे’ इत्यनेन प्रकारेण परस्परज्येष्ठमिष्टं प्रकृत्य षड्वक्त्योर्नाता कनिष्ठज्येष्ठशेषा ।

द्विज्ये० आक १ द्विज्ये० आज्ये १ द्विज्येव० आसे १ ।
आज्ये० द्विव १ द्विज्ये० आज्ये १ आज्येव० द्विसे १ ।

अत्रोर्ध्वपङ्क्तौ द्वितीयज्येष्ठवर्गगुणित आद्यशेषोऽस्ति । तत्र द्वितीयज्येष्ठवर्गोऽन्यथा
साध्यते । द्वितीयकनिष्ठवर्गं प्रकृतिगुणो द्वितीयशेषयुतो जातो द्वितीयज्येष्ठवर्गः ।
द्विव० प्र० १ द्विसे १ अनेन गुणित आद्यशेषो जातः खण्डद्वयात्मकः शेषः । द्विव०
प्र० आसे १ द्विसे० आसे १ । अत्र प्रथमखण्ड आद्यशेषोऽन्यथा साध्यते । ज्येष्ठ-
वर्गो हि खण्डद्वयमस्ति । प्रकृतिगुण कनिष्ठवर्गं एकम् । शेषोऽपरम् । तत्र ज्येष्ठवर्ग-
प्रकृतिगुणे कनिष्ठवर्गे शोचिने शेषः खण्डद्वयमस्ति । अत्र आद्यकनिष्ठवर्गं प्रकृतिगुण-
आद्यज्येष्ठवर्गादपनीतो जातः आद्यः शेषः । आक० प्र० १ आज्येव १ । अथ प्रकृ-
तिगुणेन द्वितीयकनिष्ठवर्गेण गुणितं संप्रकृत्येवाद्यवर्गं यवन्ति जानमाद्य खण्ड-
खण्डद्वयात्मकम् ।

द्विव० प्र० आक० प्र० १ द्विज्ये० प्र० आज्येव १ ।

द्विज्ये० आक० आज्ये० द्विक० प्र २ आकव० द्विकव० प्रव १ आसे० द्विसे १ ।

इदं शोधितेन ज्येष्ठवर्गेण पुनर्यदि योज्यते तर्हि कल्पितकनिष्ठवर्गः प्रकृतिगुणो यथा-
स्थितः स्यात् । अथायमपि ज्येष्ठवर्गः । द्विज्येव० आज्येव १ शोधितेन सम इति ।
अनेन योगे जातः कल्पितकनिष्ठवर्गप्रकृतिगुणः । द्विज्येव० आज्येव १ द्विज्ये० आक०
आज्ये० द्विक० प्र २ आकव० द्विकव० प्रव १ आसे० द्विसे १ ।

अस्मात्क्षेपघातेन युक्तात् 'कृतिम्य आदाय पदानि' इत्यादिना 'पदमिदं
द्विज्ये० आज्ये १ आक० द्विक० प्र १ लभ्यत इत्युपपन्नं 'लघ्वोराहतिश्च प्रकृत्या
क्षुण्णा ज्येष्ठार्यासयुज्येष्ठमूलम्' इत्यादि । एवं वज्राभ्यासयोरन्तरं कनिष्ठं प्रकल्प्यो-
क्तयुक्त्याऽन्तरभावनोपपत्तिरपि द्रष्टव्या । एवं स्रण्डक्षोदेन बहुविधा उपपत्तयः सन्ति ।
ग्रन्थविस्तरमयान्तिरूपन्ते ॥ ७१ ॥

एवं भावनाभ्यामिष्टक्षेपजपदसिद्धौ तेभ्य एव क्षेपान्तरजपदानयनमथ च यत्र कुत्रापि
क्षेपपदसिद्धौ स चेदिष्टवर्गेण गुणितो भक्तो बोद्धिष्टक्षेपो भवेत्तदा तेभ्य एवोद्धिष्टक्षेप-
जपदानयनममुष्टुमाऽऽह —

इष्टवर्गहतः क्षेपः क्षेपः स्यादिष्टभानिते ।

मूले ते स्तोऽथ वा क्षेपः क्षुण्णः क्षुण्णे तदा पदे ॥ ७२ ॥

यस्मिन्क्षेपे कनिष्ठज्येष्ठपदे सिद्धे स क्षेप इष्टस्य वर्गेण भक्तः सन्यदि क्षेपो भवति
तदा ते पदे इष्टभक्ते सती पदे स्तः । यदि त्विष्टवर्गेण गुणितः सन्क्षेपो भवति तदा ते
पदे इष्टगुणिते स्तः । यस्येष्टस्य वर्गेण क्षेपो गुणितत्वेन पदे गुणनीये इत्यर्थः । अप्रो-
पपात्तिः । वर्गशिशिर्वर्गेण गुणितो भक्तो वा वर्गत्वं न जहातीति सुसिद्धम् । प्रकृते
कनिष्ठवर्गः कव १ । कनिष्ठवर्गः प्रकृतिगुणः क्षेपयुतो ज्येष्ठवर्गो भवतीति जातो ज्येष्ठ-
वर्गः कव० प्र १ से १ । अपोभयोरपीष्टवर्गेण गुणितयोर्न्यासः ।

इव० कव १ इव० कव० प्र० १ इव० से १ ।

अत्र कनिष्ठज्येष्ठवर्गयोरिष्टवर्गगुणनात्तत्पदयोरिष्टमेव गुणकः स्यात् । यतो यवेष्ट-
वर्गकनिष्ठवर्गहतिः ॥ एवेष्टकनिष्ठाहतिवर्गः । एवं ज्येष्ठवर्गोऽपि । इष्टकनिष्ठाहतिवर्गस्य
पदं त्विष्टकनिष्ठाहतिरेव स्यात् । एवं ज्येष्ठवर्गस्यापि । अत्रात्र क्षेपविचारः । प्रकृ-
तिगुणस्य कनिष्ठवर्गस्य केवलस्य ज्येष्ठवर्गस्य च यदन्तरालं स हि क्षेपः । प्रकृते च
तदन्तरालमिष्टवर्गहतः पूर्वक्षेपः । एवमेवेष्टवर्गेण कनिष्ठज्येष्ठवर्गयोरहरेणोऽपि । तदेवमुप-
पन्नम् 'इष्टवर्गहतः क्षेपः' इत्यादि ॥ ७२ ॥

३ : अप यत्र कुत्राप्युद्दिष्टेषु रूपक्षेपजपदाम्या भावनाया पदानेकत्वं भवतीति रूपक्षे-
पजपदसाधनं प्रकारान्तरेण सार्धानुष्ठमाऽऽह—

११ इष्टवर्गप्रकृत्योर्यद्विवरं तेन वा भजेत् ।

द्विघ्नमिष्टं कनिष्ठं तत्पदं स्यादेकसंयुतौ ।

१११ ततो ज्येष्ठमिहानन्त्यं भावनातस्तथेष्टतः ॥ ७३ ॥

१२ इष्टवर्गप्रकृत्योर्यद्विवरं तेन द्विघ्नमिष्टं भजेत् । तदेकसंयुतौ रूपक्षेपे कनिष्ठं स्यात्ततः
'कनिष्ठाज्येष्ठं स्यात् 'इष्टं ह्रस्वं तस्य वर्गः प्रकृत्या क्षुण्णः' इत्यादिना । इह कनिष्ठ-
'ज्येष्ठयोर्भाषणावशात्तथेष्टवशादानन्त्यमस्ति ।

१३ अत्रोपपत्तिः । इष्टं ह्रस्वमित्यत्रैवं कनिष्ठमित्युक्तम् । तच्चेद्विघ्नं तदा कनिष्ठवर्ग-
श्चतुर्गुणः स्यात् । असौ चतुर्गुणः कनिष्ठवर्गप्रकृत्योश्चतुर्गुणो घातः । अयं केन युतो मूलप्रदो
भवतीति विचार्यते । 'चतुर्गुणस्य घातस्य युतिवर्गस्य चान्तरम् । राश्यन्तरकृतेस्तुल्यम्'
इति राश्यन्तरवर्गेण युतश्चतुर्गुणितो घातो युतिवर्गो भवति । तस्य चावश्यं मूलनामः ।
अत्र तु कनिष्ठवर्गप्रकृत्योश्चतुर्गुणो घातोऽस्ति । कनिष्ठं त्विष्टमेव । अत इष्टवर्गप्रकृत्योश्चतु-
र्गुणो घातोऽयम् । असाविष्टवर्गप्रकृत्यन्तरवर्गेण योजितश्चेदवश्यं मूलदः स्यात् । तथा
च द्विघ्नमिष्टं कनिष्ठम् । तस्मादिष्टवर्गप्रकृत्योरन्तरवर्गतुल्ये क्षेपे ज्येष्ठं पदमपि सिध्यति ।
अपेक्षितं च रूपक्षेपे । तत्र युक्तिः । 'इष्टवर्गहृतः क्षेपः क्षेपः स्यादिष्टमाजिते । मूले
'ते स्तः' इत्यनेन । अत्रेष्टवर्गप्रकृत्योर्विवरतुल्यमिष्टं कल्पितम् । तद्वर्गेण क्षेपे भक्ते
रूपमेव स्यात् । कनिष्ठं त्विष्टवर्गप्रकृत्योर्विवरेणैव भाज्यम् । प्रकृते कनिष्ठ तु द्विघ्नमि-
ष्टम् । अत उपपन्नम् 'इष्टवर्गप्रकृत्योर्यद्विवरं तेन वा भजेत् । द्विघ्नमिष्टम्'
इति ॥ ७३ ॥

अथ वर्गप्रकृताबुदाहरणद्वयमनुष्ठमाऽऽह—

१४ को वर्गोऽष्टहतः सैकः कृतिः स्यादणकोच्यताम् ।

एकादशगुणः को वा वर्गः सैकः कृतिः सखे ॥ ७४ ॥

स्पष्टोऽर्थः । प्रथमे न्यासः प्र ८ से १ । अत्रैकमिष्टं ह्रस्वं प्रकल्प्य जाते मूले ।
क १ ज्ये ३ से १ । एतेषा मापनार्थं न्यासः प्र ८ क १ ज्ये ३ से १ अत्र
क १ ज्ये ३ से १

सूत्रम् 'वज्राभ्यासौ ज्येष्ठलम्बोः' इत्यादि । प्रथमकनिष्ठ १ द्वितीयज्येष्ठमूल ३ अम्याम.
३ । द्वितीयकनिष्ठप्रथमज्येष्ठयोः १ । ३ अम्यास ३ । अनयोरेक्यं ६ कनिष्ठपदं

स्यात् । कनिष्ठयोः १ । १ आहतिः १ प्रकृति ८ गुणा ८ ज्येष्ठयोः ३ । १
अभ्यासेनानेन ९ युता १७ ज्येष्ठपदं स्यात् । क्षेपयोः १ । १ आहतिः क्षेपः १
स्यात् । प्राद्वूलक्षेपाणामेभिः सह भावनार्थं न्यासः— प्र ८ क १ ज्ये ३ क्षे १ ।
क ६ ज्ये १७ क्षे १

अत्र वज्राम्यासौ १७ । १८ अनयोरैक्यं ह्रस्वं ३९ । लघ्वोराहतिः ६ प्रकृत्या ८
क्षुण्णा ४८ ज्येष्ठाभ्यासेन ९१ युक् ९९ ज्येष्ठमूलम् । क्षेपयोरभ्यासः क्षेपः १ । क ३९
ज्ये ९९ क्षे १ । एवं भावनावशादानन्त्यम् । अथ द्वितीयोदाहरणे न्यासः प्र ११ क्षे १ ।
रूपमिष्टं कनिष्ठं प्रकल्प्य तद्गोत्रप्रकृतिगुणाद्रूपद्वयमपास्य मूलं ज्येष्ठं ३ भावनार्थं न्यासः ।
प्र ११ क १ ज्ये ३ क्षे २ ज्येष्ठलघ्वोर्वज्राम्यासौ ३ । ३ अनयोरैक्यं ६ ह्रस्वम् । लघ्वो-
क १ ज्ये ३ क्षे २

राहतिः १ प्रकृत्या क्षुण्णा ११ ज्येष्ठाभ्यासेन ९ युक् २० ज्येष्ठमूलम् । क्षेपयोः २ । १
अभ्यासः ४ क्षेपः । क ६ ज्ये २० क्षे ४ 'इष्टवर्गहृतः क्षेपः' इत्यादिना रूपद्वयमिष्टं प्रकल्प्य
जाते रूपक्षेपमूले क ३ ज्ये १० क्षे १ । समासभावनार्थं न्यासः क ३ ज्ये १० क्षे १
क ३ ज्ये १० क्षे १

जाते मूले क ६० ज्ये १९९ क्षे १ । एवमत्र भावनावशादानन्त्यम् । अपवा रूप-
मिष्टं कनिष्ठं प्रकल्प्य जाते पञ्चक्षेपपदे क १ ज्ये ४ क्षे ९ । अनयोस्तुल्यभावनया
मूले क ८ ज्ये २७ क्षे २९ 'इष्टवर्गहृतः क्षेपः' इति पञ्चकमिष्टं प्रकल्प्य जाते
रूपक्षेपमूले क ६ ज्ये २७ क्षे १ । अनयोः पूर्वमूलाभ्यां सह भावनार्थं न्यासः ।
प्र ११ क ६ ज्ये २७ क्षे १
क ३ ज्ये १० क्षे १

भावनया लघ्वे मूले क १६१ ज्ये ९३४ क्षे १ । अपवा 'ह्रस्वं वज्राम्यासयोरन्तरम्'
९ ९

इत्यादिना कृतयाऽन्तरभावनया जाते मूले क ३ ज्ये ६ क्षे १ । एवमनेकधा । 'इष्टवर्गप्र-
कृत्योर्योद्विवरं तेन वा भजेत्' इत्यादिना पक्षान्तरेण पदे रूपक्षेपे प्रतिपाद्येते । प्रथमोदाह-
रणे रूपत्रयमिष्टं प्रकल्प्य यथोक्तकरणे कनिष्ठं ६ अस्य वर्गः ३६ प्रकृति ८ गुणः
२८८ सैको २८९ अस्य मूलं १७ ज्येष्ठपदम् । एवं द्वितीयोदाहरणेऽपि रूपत्रय-
मिष्टं प्रकल्प्य जाते कनिष्ठज्येष्ठे, क ३ ज्ये १० क्षे १ । एवमिष्टत्रयात्समासान्तर-
भावनार्थं च पदानामानन्त्यम् ॥ ७४ ॥

अथ कनिष्ठज्येष्ठयोरभिन्नतार्थं चक्रवालास्यां वर्गप्रकृतिमनुष्ठुम उत्तरार्धेनानुष्ठुच्चितये-
नानुष्ठुप्पूर्वार्धेन चाऽऽह—

ह्रस्वज्येष्ठपदक्षेपान्भाज्यप्रक्षेपमाजकान् ।
कृत्वा कल्प्यो गुणस्तत्र तथा प्रकृतितश्च्युते ।
गुणवर्गे प्रकृत्योनेऽयवाऽल्पं शेषकं यथा ।
तत्तु शेषहृतं शेषो व्यस्तः प्रकृतितश्च्युते ।
गुणलब्धिः पदं ह्रस्वं ततो ज्येष्ठमतोऽसकृत् ।
त्यक्त्वा पूर्वपदक्षेपांश्चक्रवालमिदं जगुः ।
चतुर्द्व्येकयुतावेवमभिन्ने भवतः पदे ।
चतुर्द्विसेपमूलाभ्यां रूपक्षेपार्थभावना ॥ ७५ ॥

प्रथमतः 'इष्टं ह्रस्वं तस्य वर्गः' इत्यादिना ह्रस्वज्येष्ठक्षेपान्कृत्वा पश्चात्तान्ह्रस्वज्येष्ठ-
क्षेपान्क्रमेण भाज्यप्रक्षेपमाजकान्कृत्वा कुट्टकेन तथा गुणः साध्यो यथा गुणस्य वर्गे प्रकृ-
तितश्च्युते प्रकृत्योने वा शेषकमल्पं स्यात् । तत्तु शेषं पूर्वक्षेपहृतं सत्क्षेपः स्यात् ।
गुणवर्गे प्रकृतितश्च्युते सत्ययं शेषो व्यस्तः स्यात् । धनं चेदृणमृणं चेद्धनं मवेदित्यर्थः ।
यस्य गुणस्य वर्गेण प्रकृत्या सहान्तरं कृतं तस्य गुणस्य वा लब्धिस्तत्कनिष्ठं पदं
स्यात् । ततः कनिष्ठाज्येष्ठं पूर्ववत्स्यात् । अथ प्रथमकनिष्ठज्येष्ठक्षेपांस्त्यक्त्वाऽधुना
साधितेभ्यः कनिष्ठज्येष्ठपदक्षेपेभ्यः पुनः कुट्टकेन गुणाष्टी आनीयोक्तवत्कनिष्ठज्येष्ठपद-
क्षेपाः साध्याः । एवमसकृत् । आचार्या एतद्भागितं चक्रवालमिति जगुः । एवं चक्रवा-
लेन चतुर्द्व्येकयुतौ चतुःक्षेपे द्विसेपे एकक्षेपे चाभिन्ने पदे भवतः । इदमुपलक्षणम् ।
यत्र कुत्रापि क्षेपेऽभिन्ने पदे भवतः । युतावित्युपलक्षणम् । तेन शुद्धावपीति ज्ञेयम् ।
अथ रूपक्षेपपदानयने प्रकारान्तरव्यवस्तीत्याह— चतुर्द्विसेपमूलाभ्यामिति । चतुःक्षेप-
मूलाभ्यां द्विसेपमूलाभ्यां च रूपक्षेपार्थं भावना रूपक्षेपार्थभावना । कार्येति शेषः ।
चतुःक्षेपे 'इष्टवर्गहृतः क्षेपः' इत्यादिना द्विसेपे तु तुल्यभावनया चतुःक्षेपपदे प्रसाध्य
पश्चात् 'इष्टवर्गहृतः क्षेपः' इत्यादिना रूपक्षेपजे पदे वा भवत इत्यर्थः । एवं नव-
व्यादिक्षेपमूलाभ्यामपि रूपक्षेपार्थभावना द्रष्टव्या । अस्मिन् रूपक्षेपपदानयने तयोर्नाभि-
न्नत्वनियमः । चतुर्द्विसेपमूलाभ्यां तु रूपक्षेपार्थभावनाया कनिष्ठज्येष्ठयोर्द्वयं हर इति प्रायो
रूपक्षेपपदयोरभिन्नत्वं सिध्यतीति चतुर्द्विसेपमूलाभ्यामित्युक्तम् । यदा तु भावनयाऽ-
भिन्नत्वं न सिध्येतदा पुनश्चक्रवालैर्नैव पदे साध्ये इति परमपि सुबोधिरूपम् । अत्रो-
पपात्तिः । 'इष्टवर्गहृतः क्षेपः' इत्यादियुक्त्या कनिष्ठमिष्टगुणितं चेद्विष्टवर्गेण शेषोऽपि

तस्माद्वाधिकं प्र० इ० क० ज्ये २ कव० प्रव १ प्र० से १ । अतः प्रकृतिगुणे
सेव १

कनिष्ठवर्ग एतावत्सिद्धं स्यात् । ज्येष्ठार्थं तु पूर्वं युक्त्या गुणवर्गः क्षेपभक्तः क्षेपणीयो
भवति । तदर्थमधिकस्य स्रष्टृद्वयं कृतं प्र० इ० क० ज्ये २ कव० प्रव १
सेव १

इदमेकम् । अन्यदिदं से० प्र १ । अस्मिन्माज्यमानकयोः क्षेपेणापर्वे जातं प्र १ ।
सेव १

अनेनाधिकेन क्षेपभक्ता प्रकृतिः सिद्धा स्यात् । क्षेपणीयस्तु क्षेपभक्तो गुणवर्गः । तदत्र
गुणवर्गप्रकृत्योरन्तरालमपि क्षेपभक्तं क्षेप्यम् । तथा सति क्षेपभक्तो गुणवर्ग एव सिद्धो
भवेत् । अत उक्तम्—‘तथा प्रकृतितश्च्युते । गुणवर्गे प्रकृत्योनेऽपवाऽरूपं शेषकं
यथा । तत्तु क्षेपहृतं क्षेपः’ इति । तत्र प्रकृतितश्च्युतेऽधिको भवति तदैव क्षेपभक्तं
गुणवर्गप्रकृत्यन्तरं योजयम् । सिद्धस्य न्यूनत्वात् । यदा तु गुणवर्गो न्यूनस्तदा क्षेपभक्तं
गुणवर्गप्रकृत्यन्तरं शोध्यम् । सिद्धस्याधिकत्वात् । अत उक्तम् ‘व्यस्तः प्रकृतितश्च्युते’
इति । यत्तु गुणवर्गप्रकृत्योरन्तरमल्पं यथा स्यात्तथा गुणः कल्प्य इत्युक्तं तत्से-
पस्य लघुत्वार्थम् । ननु तथाऽपि ज्येष्ठवर्गेऽधिकमिदमस्त्येव

प्र० क० इ० ज्ये २ कव० प्रव १ ।

सेव १

यस्य ज्येष्ठस्य वर्गे इदमधिकं तज्ज्येष्ठं तु इ० ज्ये १ । अस्य वर्गेऽस्मिन् इव० ज्येव १ ।
से १

अधिके सिद्धे सति जातं इव० ज्येव १ प्र० क० इ० ज्ये २ कव० प्रव १ । अत्राधिके
सेव १

जातेऽपि ‘कृतिभ्य आदाय पदानि’ इत्यादिना पदमायाति इ० ज्ये १ क० प्र १ ।
से १

तन्मादयमपि ज्येष्ठवर्गो भवति । एतावास्तु विशेषः । इष्टगुणं कनिष्ठं क्षेपभक्तं सद्यदि
कनिष्ठं कल्प्यते तर्हीष्टवर्गः क्षेपभक्तः सन्त्सेपो भवति । इष्टगुणं ज्येष्ठं क्षेपभक्तं सत्तत्र-
ज्येष्ठ भवति । यदा त्विष्टगुणं कनिष्ठं ज्येष्ठयुतं क्षेपभक्तं सत्कनिष्ठं कल्प्यते तदा गुण-
वर्गप्रकृत्योरन्तरं क्षेपभक्तं सत्सेपो भवति । इष्टगुणं ज्येष्ठं प्रकृतिगुणकनिष्ठेन युक्तं
क्षेपभक्तं सत्तत्र ज्येष्ठं भवतीति । अत्र यद्यपीष्टवशादेव पदसिद्धिरस्तीति कुट्टकस्य

नापेक्षा तथाऽप्यभिलक्ष्यार्थं कुट्टकः कृतः । अत उपपन्नं ह्रस्वज्येष्ठपदक्षेपानित्यादि ।
अत्र तु ततः कनिष्ठाज्येष्ठमिति पूर्ववत् ज्येष्ठमुक्तम् । अन्यथाऽपि ज्येष्ठापेक्षा चेत्तदा
गुणगुणितं ज्येष्ठं प्रकृतिगुणेन कनिष्ठेन युतं क्षेपमक्तं ज्येष्ठं भवतीत्यस्मदुक्तमार्गेण ज्येष्ठं
कुर्यात् ॥ ७५ ॥

अत्रोदाहरणं वसन्ततिलकयाऽऽह—

का सप्तपष्टिगुणिता कृतिरेकयुक्ता का चैकपष्टिनिहता च सखे सरूपा ।
स्यान्मूलदा यदि कृतिप्रकृतिर्नितान्तं त्वचेतासि प्रवद तात ततालतावत्
॥ ७६ ॥

स्पष्टोऽर्थः । प्रथमोदाहरणे रूपं कनिष्ठं रूपत्रयमृणक्षेपं च प्रकल्प्य न्यासः प्र ६७
ह १ ज्ये ८ क्षे ३ । अत्र ह्रस्वं माज्यं क्षेपं माजकं ज्येष्ठं क्षेपं च प्रकल्प्य कुट्टकार्थं
न्यासः मा १ क्षे ८ । अत्र 'हरतष्टे धनक्षेप' इति कृते जाता वल्ली ०
ह ३ २

लब्धिगुणौ = लब्धिवैपम्यास्त्वतक्षणशुद्धौ १ क्षेपतक्षणलामा २ या लब्धिरिति लब्धि-
२ १

गुणौ ३ । हरस्यर्णत्वाद्द्वये ऋणत्वे कृते जातौ सक्षेपौ क्षे १ ल ३
१

क्षे ३ गु १

अस्य गुणस्य १ वर्गे प्रकृतेः ६७ विशोधिते शेषं ६६ अरुं न स्यात् । अतो रूपद्व-
यमृणमिष्टं २ प्रकल्प्येष्टाहतस्वस्वहरेणेत्यादिना वा जातौ लब्धिगुणौ ५ । अस्य
गुणस्य ७ वर्गे ४९ प्रकृतेः ६७ शोधिते शेषं १८ पूर्वक्षेपेणानेन ३ हने लब्धं ६
अयं क्षेपः । गुणवर्गे प्रकृतेः ७ विशोधिते व्यस्तः स्यादिति धनं क्षेपः ६ लब्धिवस्तु ५
कनिष्ठं पदम् । अस्यर्णत्वे धनत्वे चेष्टं ह्रस्वं तस्य वर्ग इत्यादावुत्तरकर्मणि न विशेषोऽ-
स्तीति जातं धनं कनिष्ठं ५ । अस्य वर्गे प्रकृतिगुणे पट्टयुते जातं मूलं ज्येष्ठं ४१ । अपवा
मदुक्तप्रकारेण ज्येष्ठं ८ गुणक ७ गुणितं ५६ कनिष्ठेन १ प्रकृति ६७ गुणेन ६७
युतं १२३ क्षेपेण ३ मक्तं ४१ जातं ज्येष्ठम् । अस्यापि कनिष्ठेष्टेव धनत्वमिति
जातं तदेव ज्येष्ठं ४१ । एवं जाता ह्रस्वज्येष्ठक्षेपाः ह ५ ज्ये ६१ क्षे ६ । पुनरेषां
कुट्टकार्थं न्यासः मा ५ क्षे ४१ । अत्र पूर्ववल्लिगुणौ सक्षेपौ क्षे ५ ल ११ । अस्यैव
ह ६

क्षे ६ गु ५

गुणस्य ५ वर्गे २५ प्रकृतेः गोचिनेऽल्पमन्तरं ४२ भवति । इदमन्तरं ४२ क्षेपेण ६

हंतं ७ जातः शेषः । प्रकृतितश्च्युते व्यस्त इति जातः शेषः ७ । लब्धिः कनिष्ठं
११ । अस्य वर्गे प्रकृतिगुणे सप्तहीने मूले ज्येष्ठं ९० । अथवा पूर्वज्येष्ठं ४१ गुण ९
गुणितं २०५ कनिष्ठेन ५ प्रकृति ६७ गुणेन ३३५ युतं ५४० शेषेण ६ हंतं ९०
जातं ज्येष्ठम् । एवं जाताः कनिष्ठज्येष्ठशेषाः क ११ ज्ये ९० शेष ७ । पुनरेषां
कुट्टकार्थं न्यासः भा ११ शेष ९० । अत्र हरतष्टे घनशेष इति माता वल्ली १ राशि-

ह ७

१

१

६

०

द्वयं १८ तष्टं ७ लब्धयो विषमा इति स्वतस्सणाच्छोधनेन जातौ लब्धिगुणौ ॥ शेष-
१२ ५ २

तक्षणात्मा १२ त्वा लब्धिरिति जातौ १६ हरस्पर्शात्वाल्लब्धेर्ऋणत्वमिति जातौ
२

सशेषौ लब्धिगौ शेष ११ = १६ । अस्य गुणस्य २ वर्गस्य ४ प्रकृते ६७ भ्रान्तरं
शेष ७ गु २

६३ अल्पं न स्यादिति रूपमृणमिष्टं १ प्रकल्प्य शेषे क्षिप्ते जातौ लब्धिगुणौ छ २७ ।
गु ९

अस्य गुणस्य ९ वर्गे ८१ प्रकृत्या ६७ हीने १४ शेषं शेषेण ७ भक्तं जातः शेषः
२ लब्धिः २७ कनिष्ठं पूर्ववद्भनं २७ । अस्य वर्गे प्रकृतिगुणे द्रव्येन मूलं ज्येष्ठं २२१ ।
अथवा पूर्वज्येष्ठं ९० गुण ९ गु ८१० कनिष्ठेन ११ प्रकृति ६७ गुणेन ७३७
युतं १५४७ शेषेण ७ भक्तं २२१ जातं भनं कनिष्ठवत् २२१ । एवं कनिष्ठज्ये-
ष्ठशेषाः क २७ ज्ये २२१ शेष २ । अथानयोस्तुल्यभावनायै न्यासः

क २७ ज्ये २२१ शेष २

क २७ ज्ये २२१ शेष २

भावनया जाते घत्तुःशेषमूले क ११९३४ ज्ये ९७६८४ शेष ४ । द्वयमिष्टं प्रकल्प्ये-
ष्टवर्गहृतः शेष इति जाते ऋषशेषमूले क ५९६७ ज्ये ४८८४२ शेष १ । अप

द्वितीयोदाहरण एकमिष्टं कनिष्ठं प्रकल्प्य रूपत्रयं शेषं च प्रकल्प्य न्यासः प्र ६१
क १ ज्ये ८ से ३ । कुट्टकार्थं न्यासः मा १ से ८ । प्राग्बद्धरतष्टे धनशेष इति जातं
ह ३

राशिद्वयं २ । लब्धिवैपम्यात्स्वतक्षणशोधने शेषतक्षणलामात्र्या लब्धिरिति च कृते
जातौ ३ से १ । अस्य गुणस्य १ वर्गे १ प्रकृतेः शोधितेऽन्तरं ६० अल्पं न स्यादिति
१ से ३

द्वयमिष्टं प्रकल्प्य वा जातौ लब्धिगुणौ ल ५ । अस्य गुणस्य ७ वर्गे ४९ प्रकृतेः ६१
गु ७

शोधिते शेषं १२ क्षेपेण ३ भक्तं जातः शेषः ४ । प्रकृतितश्च्युते गुणवर्गे व्यस्त इति
जातं ४ लब्धिवः ५ कनिष्ठम् । अस्य वर्गे २५ प्रकृतिगुणे १५२५ चतुरस्रे १५२५
पदं ज्येष्ठं ३९ । अथवा पूर्वज्येष्ठं ८ गुण ७ गुणं ५६ कनिष्ठेन १ प्रकृति ६१
गुणेन ६१ युतं ११७ क्षेपेण ३ भक्तं जातं तदेव ज्येष्ठं ३९ । एवं कनिष्ठज्येष्ठ-
क्षेपाः क ५ ज्ये ३९ से ४ । इष्टवर्गद्वतः शेष इत्युत्पन्नरूपशुद्धिमूलयोर्भावनार्थं
न्यासः क २ ज्ये ३ से १ । भावनया जाते रूपक्षेपमूले क १९५ ज्ये १५२३
क ३ ज्ये ३ से १

से १ । अनयोः पुनः रूपशुद्धिपदार्थं भावनार्थं न्यासः क ३५ ज्ये १५३ से १ ।
क ३ ज्ये ३ से १

अतो जाते रूपशुद्धौ मूले ३८०५ । २९७१८ से १ । अनयोस्तुल्यभावनया
जाते रूपक्षेपमूले क २२६१५३९८० ज्ये १७६६३१९०४९ से १ । अतः पुनः
पुनर्भावनवशादानन्त्यम् ॥ ७६ ॥

अथ रूपशुद्धौ खिलत्वमनुष्ठुम उत्तरार्धेन निरूपयति—

रूपशुद्धौ खिलोद्दिष्टं वर्गयोगो गुणो न चेत् ॥ ७७ ॥

यदि प्रकृतिवर्गयोगरूपा न भवेत्तर्हि रूपशुद्धावुद्दिष्टं खिलं ज्ञेयम् । कस्यापि वर्ग-
स्तया प्रकृत्या गुणितो रूपोनः सन्मूलद्वो नैव भवेदित्यर्थः । अत्रोपपत्तिः । यदि
ऋणक्षेपो वर्गरूपः स्यात्तदा ऋणं रूपक्षेपोऽपि भवेत् । इष्टवर्गद्वतः शेष इत्यादिना ।
ऋणक्षेपो वर्गरूपस्तु तदैव भवेद्यदि प्रकृतिगुणः कनिष्ठवर्गो वर्गयोगात्मकः स्यात् ।
तया सत्येकस्मिन्वर्गे शोधितेऽपरवर्गस्य मूलमंभवात् । प्रकृतिगुणः कनिष्ठवर्गो वर्गयो-
गात्मकस्तदैव स्यात्, यदि प्रकृतिवर्गयोगात्मिका स्यात् । यतो वर्गेन गुणितो वर्गो

वर्ग-एवं भवतीति प्रकृतेः खण्डद्वयं यदि कर्मात्मकं स्यात्तदा ताम्बां खण्डाभ्यां कनिष्ठवर्गस्य पृथग्गुणने खण्डद्वयमपि वर्गरूपं स्यात् । तयोर्योगो, वर्गयोगः स्यात्स एव संपूर्णप्रकृत्या गुणितः कनिष्ठवर्गो भवतीति प्रकृतेर्वर्गयोगरूपत्वे प्रकृतिगुणः कनिष्ठवर्गोऽपि वर्गयोगात्मकः स्यादित्युपपन्नम् 'रूपशुद्धौ खिलेदिष्टं वर्गयोगो गुणो न चेत्' इति ॥ ७७ ॥

अथाखिलत्वे रूपशुद्धौ प्रकारान्तरेण पदानयनमनुष्ठुमाऽनुष्ठुपूर्वार्धेन चाऽऽह—

अखिले कृतिमूलाभ्यां द्विधा रूपं विभाजितम् ।

द्विधा हस्वपदं ज्येष्ठं ततो रूपविशोधने ।

पूर्ववद्वा प्रसाध्येते पदे रूपविशोधने ॥ ७८ ॥

अखिले सति ययोर्वर्गयोर्योगः प्रकृतिरस्ति तयोर्मूलाभ्यां द्विधा रूपं विभाजितं सद्-
पशुद्धौ द्विधा हस्वपदं भवति । ततस्ताभ्यां कनिष्ठाभ्यां तस्य द्वयः प्रकृत्या क्षुण्ण
इत्यादिना ज्येष्ठपदमपि द्विधा भवति । यद्वाऽखिलत्वे सति पूर्ववदिष्टं ह्रस्वमित्यादिमा-
त्रणे चक्षुरादिशेषे पदे प्रसाध्य 'इष्टवर्गहतः शेषः' इत्यादिना रूपशुद्धौ पदे
प्रसाध्ये । अत्रोपपत्तिः । ययोर्वर्गयोर्योगः प्रकृतिरस्ति ताम्बा वर्गाभ्यां कनिष्ठवर्गः पृथ-
गुणितो युतश्चेत्प्रकृत्यैव गुणितः स्यात् । अस्मात्प्रकृतिगुणकनिष्ठवर्गात् प्रकृतिस्व-
ण्डभूतयोर्वर्गयोरेवतरेण गुणितः कनिष्ठवर्गश्चिच्छेद्यते तर्हीतरगुणितः कनिष्ठवर्गोऽवशि-
ष्यत इति तस्यावश्यं मूललामादन्यतरेण वर्गेण गुणितः कनिष्ठवर्ग एव ऋणं शेषः संप्र-
वति । अप रूपशुद्धार्चर्मन्यतरवर्गस्य पदेन गुणितं कनिष्ठमिष्टं प्रकल्प्य 'इष्टवर्गहतः
शेषः' इति कृते रूपमृणं शेषो भवति । अयेष्टेन कनिष्ठं भाज्यम् । इष्टं तु वर्गस्य
पदेन गुणितं कनिष्ठम् । अत्र भाज्यमाजकयोः कनिष्ठेनापवर्ते जातं भाज्यस्थाने रूपम् ।
भाजकस्थाने तु प्रकृतिस्वण्डभूतस्य वर्गस्य पदमिति । अत उपपन्नम् 'कृतिमूलाभ्यां द्विधा
रूपं विभाजितम् । द्विधा हस्वपदम्' इति ॥ ७८ ॥

अत्रोदाहरणद्वयमनुष्ठुमाऽऽह—

त्रयोदशगुणो वर्गो निरेकः कः कृतिर्भवेत् ।

को वाऽष्टगुणितो वर्गो निरेको मूलदो वद ॥ ७९ ॥

अत्र प्रथमोदाहरणे प्रकृतिर्द्विकान्त्रिकयोर्वर्गयोगः १३ । अत्रो द्विकेन हतं रूपं रूप-
शुद्धौ कनिष्ठपदं १ स्यात् । अस्य वर्गात्प्रकृति १३ गुणात् १३ एकोनात् ९ मूलं ज्येष्ठ-

पदं ३ । अपवा त्रिकेण हतं रूपं कनिष्ठं स्यात् १ । अतः पूर्ववज्ज्येष्ठम् २ । अथवा
२ ३ ३

पूर्ववद्यथा इष्टं १ कनिष्ठम् । अस्य वर्गात्प्रकृतिगुणात् १३ चतुर्गुणात् ९ मूले ज्येष्ठम् १ ।
क्रमेण न्यासः क १ ज्ये ३ से ४ । 'इष्टवर्गहृतः शेषः' इत्यादिना रूपद्वयमिष्टं प्रकल्प्य
जाते रूपशुद्धौ पदे क १ ज्ये ३ से १ । अथवा प्रकृति १३ गुणात्कनिष्ठवर्गात् ११
२ २

नव विशोध्य जातं ज्येष्ठं २ । क्रमेण न्यासः क १ ज्ये २ से ९ । 'इष्टवर्गहृतः शेषः'
इत्यादिना जाते रूपशुद्धौ मूले क १ ज्ये २ से १ । चक्रवालेनामित्रे वा । रूपशुद्धौ
३ ३

पूर्वपदयोर्न्यासः क १ ज्ये ३ से १ । ह्रस्वज्येष्ठपदक्षेपानित्यादिना कुट्टकार्यं न्यासः
२ २

मा १ से ३ । अत्र भाज्यभाजकक्षेपानधेन १ अपवर्त्य न्यासः मा १ से ३ । अत्र
२ २ २ ह २
ह १

'हरतष्टे धनक्षेपः' इत्यादिना जातं राशिद्वयं ० । लब्धयो विपमा इति स्वतक्षणाच्छोधने
१

कृते क्षेपतक्षणलाभादद्या लब्धिरिति च कृते जातौ लब्धिगुणौ २ से १ । अत्रास्य
गु १ से २

गुणस्य १ वर्गे प्रकृतितश्च्युतेऽन्तरं १२ अल्पं न भवतीति रूपमृणमिष्टं प्रकल्प्य क्षेपे
क्षिप्ते जातौ लब्धिगुणौ ल ३ । अम्यगुणस्य वर्गे ९ प्रकृतितश्च्युते शेषं ४ क्षेप १ मर्क
गु ३

जातः क्षेपः १ व्यस्तः प्रकृतितश्च्युत इति व्यस्तः ४ । लब्धिः ३ कनिष्ठं प्राग्वद्धनं ३ । अतो ज्येष्ठं
११ । क्रमेण न्यासः क ३ ज्ये ११ से ४ । पुनः कुट्टकार्यं न्यासः माः ३ से ११ । पूर्व-
ह ४

बहुल्लब्धिगुणौ ल ९ से ३ । अस्य गुणस्य वर्गे ९ प्रकृतितश्च्युते शेषं ४ क्षेप ४ मर्क
गु ३ से ४

जातः क्षेपः १ । 'व्यस्तः प्रकृतितश्च्युत' इति व्यस्तः ३ । लब्धिः ९ कनिष्ठम् । अतो ज्येष्ठं
१८ । क्रमेण न्यासः क ९ ज्ये १८ से १ । एवं रूपशुद्धौ जाते मूले अमित्रे । अत्र सर्वत्र
रूपक्षेपजनपदाम्या भावनया पदानामानन्त्यं क्षेपम् । अत्र द्वितीयोदाहरणे प्रकृतिः ८

भयं द्विकयोर्वर्गयोगः । ग्राह्यजाते ह्रस्वज्येष्ठे क १ ज्ये १ से १ । ग्राह्यचक्रालेख-

२

मित्रे कार्ये ॥ ७९ ॥

अथवा 'क्षेपः क्षुण्णः क्षुण्णे तदा पदे' इत्यस्योदाहरणमनुष्टुभाऽऽह—

को वर्गः षड्गुणस्यादधो द्वादशादधोऽथवा कृतिः ।

युतो वा पञ्चसप्तत्या त्रिशतरया वा कृतिर्भवेत् ॥ ८० ॥

स्पष्टोऽर्थः । अत्र रूपमिष्टं कनिष्ठं प्रकल्प्य न्यासः प्र ६ क १ ज्ये ३ से ३ । अत्र द्वादशक्षेपार्थमयं क्षेप इष्टवर्गेणानेन ४ क्षुण्णश्चेदित्थेन २ पदे गुण्ये । तथा सति जाते द्वादशक्षेपपदे क २ ज्ये ६ से १२ । एवमनयैव युक्त्या पञ्चगुणे ते एव पदे जाते पञ्चसप्ततिलेक्षे क ५ ज्ये १५ से ७५ । एवं दशगुणे जाते त्रिशतिलेक्षे क १० ज्ये ३० से ३०० । इदमुपलक्षणम् ॥ ८० ॥

येन केनाप्युपायेनोद्दिष्टेक्षेपे पदे प्रसाध्य पश्चाद्रूपक्षेपभावनयाऽऽनन्त्यं तयोर्भवतीत्यनुष्टुभ उत्तरार्धपूर्वार्धम्यामाह—

स्वबुद्धयैव पदे ज्ञेये बहुक्षेपविशोधने ।

तयोर्भावनयाऽऽनन्त्यं रूपक्षेपपदोत्थया ॥ ८१ ॥

क्षेपाश्च विशोधनानि च क्षेपविशोधनानि । बहूनां क्षेपविशोधनानां समाहारो बहु-क्षेपविशोधनम् । तस्मिन् । यस्मिन्कस्मिन्नापि क्षेपे बने ऋणे वा प्रथमतः स्वबुद्धयैव पदे ज्ञेये इत्यर्थः । पश्चाद्रूपक्षेपपदोत्थया भावनया तयोरानन्त्यं सुलभम् । यतस्तत्राभ्यासः 'क्षेपयोः क्षेपकः स्यादिति रूपक्षेपेण गुणितो वः कश्चिद्धनमृणं क्षेपो यथास्थित एव स्यादिति ॥ ८१ ॥

स्वबुद्धयैव पदे ज्ञेये इत्युक्तम् । तत्र कांश्चित्प्रकारान्दर्शयति । तत्रापि वर्गमत्कायां प्रकृतौ पदानयने प्रकारान्तरमनुष्टुभ उत्तरार्धेनाऽऽह—

वर्गच्छिन्ने गुणे ह्रस्वं तत्पदेन विभाजयेत् ॥ ८२ ॥

वर्गच्छिन्ने गुणे सति ह्रस्वं तत्पदेन विभाजयेत् । एतदुक्तं भवति । प्रकृतिं केन-चिद्द्विगोणापवर्त्यापवर्तितया प्रकृत्या कनिष्ठज्येष्ठे सङ्घ्ये । तत्र येन वर्गेण प्रकृतेरपवर्तः प्रकृतस्तस्य पदेन कनिष्ठं भाज्यम् । ज्येष्ठं तु यथास्थितमेव । उद्दिष्टप्रकृतावते पदे भवत इत्यर्थः । अत्रोपपत्तिः । प्रकृतौ केनचिद्द्विगोणापवर्तितया ज्येष्ठवर्गोऽपि तेनैव वर्गेणाप-

वर्तितः स्यात् । अतो ज्येष्ठं तन्मूलेनापवर्तितं स्यात् । कनिष्ठं तु नापवर्तितं स्यात् ।
नहि प्रकृतिङ्कृतो विशेषः कनिष्ठेऽस्ति येन प्रकृतेर्गुणने भजने वा कनिष्ठं गुणितमपवर्तितं
वा स्यात् । अतस्तन्मूलेन कनिष्ठमेव माज्यम् । ज्येष्ठं तु भक्तमेवेति । अनयैव युक्त्या
प्रकृतिं केनचिद्गुणेन संगुण्य तादृश्या प्रकृत्या कनिष्ठज्येष्ठे प्रसाध्य कनिष्ठं तत्पदेन
गुणयेदित्यपि बोध्यम् ॥ ८२ ॥

अत्रोदाहरणमनुष्टुभोऽर्धेनाऽऽह—

द्वात्रिंशद्गुणितो वर्गः कः सैको मूलदो वद ॥ ८३ ॥

स्पष्टोऽर्थः । अर्धमिहेष्टं कनिष्ठं प्रकल्प्य प्राग्ब्रज्जाते मूले प्र ३२ क १ ज्ये ३ क्षे १ ।
अथवा प्रकृतिः ३२ चतुर्भिर्दिष्टता ८ । अनया प्रकृत्या कनिष्ठज्येष्ठे क १ ज्ये ३
क्षे १ । चतुर्णां पदेन कनिष्ठमेव विभज्य जाते द्वात्रिंशत्प्रकृतौ पदे क १ ज्ये ३ क्षे १ ।
एवं षोडशभिःपि प्रकृतिं छित्वा प्र २ जाते कनिष्ठज्येष्ठे क २ ज्ये ३ क्षे १ ।
प्राग्ब्रज्जाते षोडशमूलेन ४ विभज्य जाते ते एव कनिष्ठज्येष्ठे क १ ज्ये ३ क्षे १ ।
एवमन्यत्रापि ॥ ८३ ॥

अथ प्रकृतौ वर्गरूपाया पदानयन उपायान्तरमनुष्टुभाऽऽह—

इष्टभक्तो द्विधा क्षेप इष्टोनादयो दलीकृतः ।

गुणमूलहृतश्चाऽऽद्यो ह्रस्वज्येष्ठे क्रमात्पदे ॥ ८४ ॥

उद्दिष्टक्षेप इष्टेन भक्तः सन्दिग्धा स्थाप्यः । स एकत्रेष्टेनोनः । अपरत्रेष्टेन युतः ।
उभयत्रापि दलीकृतोऽर्धितः । आद्यस्तु गुणमूलहृतः प्रकृतिमूलहृत इत्यर्थः । क्रमाद्भ्रस्व-
ज्येष्ठपदे स्तः । अत्र गुणमूलहृतत्वाद्य इत्युक्तेर्यत्र वर्गरूपा प्रकृतिर्भवति तत्रैवास्य
सूत्रस्यावसर इति ज्ञेयम् । अत्रोपपत्तिः । यत्र वर्गरूपा प्रकृतिस्तत्र क्षेपामाव एव ज्येष्ठ-
मूलं लभ्यते । अतः कनिष्ठवर्गे वर्गरूपप्रकृत्या गुणिते वर्ग एव स्यात् । अथ क्षेपे
क्षिप्तेऽपि चेदस्य मूलं लभ्यते । नूनमयं युतिवर्गः । यतोऽस्य मूलं प्रथमज्येष्ठात्किंचिदधिकं
म्यात् । तथा च यावदधिक तावता युक्तस्य ज्येष्ठस्य वर्गोऽयमित्याधिकज्येष्ठयोर्युतिवर्गोऽयम् ।
अत्र युतिवर्गे 'खण्डद्वयस्यापि महतिर्द्विनिम्नी तत्खण्डवर्गव्ययुता कृतिः' इति खण्डत्रयेण भाव्य-
म् । ज्येष्ठवर्गो ज्येष्ठाधिकयोर्द्विज्ज्ञो चातोऽधिकवर्गश्चेति । अत्र क्षेपात्पूर्वं केवलज्येष्ठवर्गस्थितः
क्षेपे क्षिप्ते तु युतिवर्गो भवतीति क्षेपेऽस्ति खण्डद्वयम् । अधिकवर्गो ज्येष्ठाधिकयातो
द्विज्ज्ञश्चेति । अत्र विमधिकमिनि न ज्ञायते । तदिष्टं प्रकल्प्य जातः क्षेपः १० ज्ये २
इष्ट १ । अग्निक्षेप इष्टहृते जातं ज्ये २ इ १ । द्विगुणज्येष्ठामिष्टसुखम् । अत्र

वेदिष्टं सिध्यते तदा ज्येष्ठेष्टयोर्द्विगुणा युतिर्भवति ज्ये २ इ २ । अस्वार्थं ज्येष्ठेष्ट-
 योर्युतिः स्यात् ज्ये १ इ १ । क्षेपानन्तरमिदमेव ज्येष्ठं भवति । एवमुपपत्तामिष्टमक्तः
 क्षेप इष्टोनादयो दलीकृतो ज्येष्ठं भवतीति । अथ कनिष्ठज्ञानार्थमुपायः । तदर्थं केवलज्येष्ठं
 साध्यते । यतः कनिष्ठवर्गो वर्गरूपप्रकृतिगुणित एव ज्येष्ठवर्गः । अतः प्रकृतिमूलगुणितं
 कनिष्ठमेव ज्येष्ठं स्यात् । अतो विष्टोमविधिना ज्येष्ठं गुणमूलहतं कनिष्ठं स्यादिति ।
 अत आदौ केवलज्येष्ठं साध्यते । क्षेपः इज्ये २ इव १ । इष्टमक्तः ज्ये २ इ १ ।
 इष्टोनः ज्ये २ । दलीकृतः ज्ये १ । जातं केवलज्येष्ठम् । तथा च 'इष्टमक्तो द्विधा क्षेप
 इष्टोनादयो दलीकृतः' इत्यनेन केवलज्येष्ठमिष्टाधिकज्येष्ठं च साधितम् । तत्र केवलज्येष्ठं
 गुणमूलमक्तं सत्कनिष्ठं भवतीत्यत उक्तम् 'गुणमूलहतश्चाऽऽद्यः' इति । अथवाऽन्योपपत्तिः ।
 वर्गरूपप्रकृत्या गुणितः कनिष्ठवर्गो वर्ग एव भवेत् । अथ क्षेपेऽपि सिधे, यदि वर्गः
 स्यात्तर्हि क्षेपो वर्गान्तरमेव स्यात् । तस्मात्क्षेपामात्रे यज्ज्येष्ठं क्षेपे च यज्ज्येष्ठं तयो-
 र्गान्तरं क्षेपः । अथ 'वर्गान्तरं राशिबियोगमक्तं योगस्ततः प्रोक्तवदेव राशी', इत्युक्तत्वा-
 दनान्तरमिष्टं कल्प्यते । तेन क्षेपे रूपवर्गान्तरे मक्ते योगो लभ्येत । ततः संक्रमणमूत्रेण
 राशित्वात्तं सुलभम् । तदेवमुपपन्नम् 'इष्टमक्तो द्विधा क्षेप इष्टोनादयो दलीकृतः' इति । 'गुण-
 मूलहतश्चाऽऽद्यः' इत्यत्र तु पूर्ववदेवोपपत्तिः । अन्यैव युक्त्या ऋणक्षेपेऽपि बोध्यम् ।
 एतावास्तु विशेषः । ऋणक्षेपे बृहद्राशिर्द्विष्टज्येष्ठमृणक्षेपे तु लघुराशिर्द्विष्टज्येष्ठम् ।
 अत ऋणक्षेपे इष्टादयो नो दलीकृत इति द्रष्टव्यम् । यद्यपि क्षेपस्थगत्वाङ्केनेन यथाश्रुत
 एव पाठेऽप्यमर्थः संपद्यते तथाऽपि कनिष्ठज्येष्ठयोर्ऋणत्वं स्यात् । तस्मादणत्वाङ्कनं विनैवे-
 ष्टादयो न इति पाठव्यत्ययेन पदसाधनमृणक्षेपे द्रष्टव्यम् ॥ ८४ ॥

अत्रोदाहरणद्वयमनुष्ठुमाऽऽह—

का कृतिर्नवभिः क्षुण्णा द्विपञ्चाशद्युता कृतिः ।

को वा चतुर्गुणो वर्गस्यसिंशद्युता कृतिः ॥ ८५ ॥

स्पष्टोऽर्थः । अत्र प्रथमोदाहरणे क्षेपः ५२ द्विकेनेष्टेन २ हतो द्विष्टः २६ । २६
 इष्टोनादयो २४।२८ दलीकृतो जातः १२।१४ अनयोराद्यः १२ प्रकृति २ मूलेन
 १ मक्तो ४ जाते ह्रस्वज्येष्ठे ४ । १४ । अथवा तेषं चतुर्भिर्विषयैवमेव जाते ह्रस्वज्येष्ठे
 क २ ज्ये १७ । एवमिष्टवशादानन्तरम् । अथ द्वितीयोदाहरणे क्षेपः ३५ प्रकृतिः

२ २

० । अनेकेनेष्टेन जाते ह्रस्वज्येष्ठे क ८ ज्ये १७ । त्रिकेने वा ९ । ७ ॥ ८५ ॥

अथ प्रकृतिसमक्षेपे उदाहरणद्वारा युक्तिं प्रदर्शयितुमुदाहरणमनुष्ठुभाऽऽह—

त्रयोदशगुणो वर्गः कस्त्रयोदशवर्जितः ।

त्रयोदशयुतो वा स्याद्द्वर्ग एव निगद्यताम् ॥ ८६ ॥

स्पष्टोऽर्थः । प्रथमोदाहरणे प्रकृतिः १३ रूपमिष्टं प्रकल्प्य प्राग्ब्रयोदशविशोधने पदे क १ ज्ये ० से ११ । एवं प्रकृतिसमे यत्र कुत्रापि ऋणक्षेपे रूपमेवेष्टं प्रकल्प्य ख्येष्टपदं साध्यमिति युक्तिः प्रदर्शिता भवति । यतो रूपमिते कनिष्ठे तद्वर्गः प्रकृतिगुणः प्रकृतिसम एव स्यात् । तत्र क्षेपस्यापि प्रकृतिसमत्वे तच्छोधनेन शून्यतया पदमपि शून्यं स्यादिति । अथ ज्येष्ठस्य शून्यत्वे यदि लोकस्य प्रतीतिर्नास्ति तर्हि रूपक्षेपपदो-
 स्यया भावनयाऽऽनन्त्यमिति ज्ञापयितुमाह । अत्र 'इष्टवर्गप्रकृत्योर्यद्विवरम्' इत्यादिना रूप-
 क्षेपमूले क ३ ज्ये ११ से १ । आभ्यां भावनया त्रयोदशार्णक्षेपमूले क ११ ज्ये
 २ २ २

१९ से १३ इति स्पष्टोऽर्थः । एवं भावनावशादानन्त्यं द्रष्टव्यमित्यर्थः । एवं प्रकृति-
 २

समे ऋणक्षेपे पदसिद्धौ सति संभवे घनक्षेपेऽपि पदसिद्धिः सुलभा रूपशुद्धिर्भावनेति
 प्रदर्शयितुमाह । एषामृणक्षेपपदानां रूपशुद्धिपदाम्यामाभ्यां १ । ३ विशेषसमभावनाया
 २ । २

घनत्रयोदशक्षेपमूले ३ । १३ वा १८ । ६९ इति । अत्र रूपशुद्धौ पदानयनं तु रूप-
 २ २

शुद्धौ खिलोद्दिष्टमित्यादिना प्रागेवोक्तम् । विशेषभावनाऽन्तरभावना समभावना
 समासभावना । शेषं स्पष्टम् ॥ ८६ ॥

एवमृणप्रकृतावपि यथासंभवं पदानयनं द्रष्टव्यमिति तदुदाहरणमनुष्ठुभाऽऽह—

ऋणगैः पञ्चभिः क्षुण्णः को वर्गः सैकविंशतिः ।

वर्गः स्याद्द्व चेदेत्ति सयगमकृतौ विधिम् ॥ ८७ ॥

स्पष्टोऽर्थः । न्यासः प्र ६ से २१ । अत्र रूपमिष्टं प्रकल्प्येष्टं हस्वमित्यादिना
 जाते मूले क १ ज्ये ४ से २१ । वा क २ ज्ये १ से २१ । रूपक्षेपभावनाया
 पदानन्त्यं प्राग्ब्र ॥ ८७ ॥

अथ प्रत्यागम्ये कच्चि बीजक्रियां चेति प्रतिज्ञाय तदुपयोगितया निरूपितस्य घन-
 र्णपद्धिप्रादेशकबालान्तस्य गणितस्य बीजत्वं अमादाधिगच्छेयुरधिगम्य च बीजत्वं

बीजस्य नीरसता चानगच्छेयुः शिष्यास्तन्निरासार्थमाहानुष्टुभा—

उक्तं बीजोपयोगीदं संक्षिप्तं गणितं किल ।

अतो बीजं प्रवक्ष्यामि गणकानन्दकारकम् ॥ ८८ ॥

स्रष्टोऽर्थः ॥ ८८ ॥

दैवज्ञपर्यगणसंततसेव्यपार्श्वबलसंज्ञगणकात्मजनिर्मितेऽस्मिन् ।

बीजाश्रयाविवृतिवृत्तिवृत्तलतावतारे जाता कृतिः प्रकृतिरत्र तु चक्रवालम् ॥ ९ ॥

अथ वर्गप्रकृतौ चक्रवालमपि वर्गप्रकृत्यन्तर्गतमित्यर्थः ॥

इति श्रीसकलगणकसार्वभौमश्रीबल्लालदैवज्ञमुतकृष्णदैवज्ञाविरचिते बीजविवृति-

चक्रलतावतारे निजभेदचक्रवालयुक्तवर्गप्रकृतिविवरणं समाप्तिममत् ॥ ९ ॥

अत्र मूलश्लोके सह ग्रन्थसंख्या ३८० । आदितो ग्रन्थसंख्या २९८० ।

कोपाधिम्यामभावस्य द्वैविध्येऽप्यवान्तरविभाजकोपाधिभिश्चातुर्विध्याङ्गीकारः । एवमेका-
दश्याः शुद्धा विद्धेति भेदद्वय एव मुख्ये सत्यप्यवान्तरोपाधिमिरष्टादशभेदस्वीकारः ।
एवमन्यत्राप्यास्ति । श्रीमद्भास्कराचार्याणां तु बीजद्वैविध्यमेवाभिमतमस्तीति लक्ष्यते ।
यतस्ते प्रथममेकवर्णसमीकरणं बीजं द्वितीयमनेकवर्णसमीकरणं बीजमिति प्रथम-
द्वितीयशब्दपूर्वकं विभागमभिधाय तदनु यत्र वर्णस्य द्वयोर्बहूनां वा वर्गादिगणानां
समीकरणं तन्मध्यमाहरणम् । यत्र भावितस्य तद्भावितमिति बीजचतुष्टयं वदन्त्याचार्या
इति वक्ष्यति । अत्र हि यत्रेति बीजद्वयमनूय मध्यमाहरणत्वभावितत्वविधानप्रतीति-
मुख्यं द्वैविध्यमेव प्रतीयते । किं चाविशेषस्वरूपैकवर्णसमीकरणसमाप्तावित्येकवर्णसमी-
करणं बीजमित्यनुक्तवैव ।

अपाव्यक्तवर्गादिसमीकरणं तच्च मध्यमाहरणमित्याद्युक्त्वा तत्करणसूत्रमप्यव्यक्त-
वर्गादिपदावशेषमित्यादि पूर्वशेषतयैव प्रतिपाद्य मध्यमाहरणविशेषसमाप्तावित्येकवर्ण-
समीकरणं बीजमयानेकवर्णसमीकरणं बीजमिति वक्ष्यन्ति । युक्तं चैतदिति प्रतिभाति ।
तत्रानेकवर्णानामेकवर्णपूर्वकत्वादेकवर्णसमीकरणं प्रथमतः शालिनीश्रयेणाऽऽह—

यावत्तावत्कल्प्यमव्यक्तराशेर्मानं तस्मिन्कुर्वतोदिष्टमेव ।

तुल्यौ पक्षौ साधनीयौ प्रयत्नाच्च्यक्त्वा सिप्त्वा वाऽपि संगुण्य भक्त्वा ॥

एकाव्यक्तं शोधयेदन्यपक्षादूपायन्यस्येतरस्माच्च पक्षात् ।

शेषाव्यक्ते नोद्धरेद्रूपशेषं व्यक्तं मानं जायते व्यक्तराशेः ॥

अव्यक्तानां द्रव्यादिकानामपीह यावत्तावद्द्रव्यादिनिर्णयं हतं वा ।

युक्तानं वा कल्पयेदात्मयुद्ध्या मानं कापि व्यक्तमेवं विदित्वा ॥८९॥

पृच्छकेन पृष्टे सत्युदाहरणे योऽव्यक्तराशिस्तस्य मानं यावत्तावदेकं द्रव्यादि वा
प्रकल्प्य तस्मिन्नव्यक्तराशिवृद्धेशकालापवदेव सर्वं गुणनमननैराशिकश्चेद्रीक्षेप्रादि गण-
केन कार्यम् । तथा कुर्वता गणकेन द्वौ पक्षौ प्रयत्नेन समौ कार्यौ । यद्यालापपक्षौ समौ
न तस्तदैकं न न्यूनं पक्षे किञ्चित्प्राप्तिप्याधिकपक्षात्तावदेव विशोध्य वा न्यूनं पक्षं केन-
चित्संगुण्य वाऽपि पक्षं तावदेव भक्त्वा वा समौ कार्यौ । एवं गुणनशेषाभ्यां गुणन-
शुद्धिम्या वा मननशेषाभ्यां मननशुद्धिम्या वा पक्षयोः समता कार्या । एवं वर्गादिकरणे-
नापि स्वयमुद्ध्या पक्षौ समौ कार्यौ । अत्रेदमप्यवगन्तव्यम् । यद्युदाहरणे द्रव्यादयोऽव्यक्ता
राशयः स्युस्तदा यावत्तावत्कलकनीलकदीनि तेषां मानानि प्रत्यक्षोक्तवत्पक्षौ पक्षा वा
समाः कार्यौ इति । अत्र प्रथमसूत्रं सत्त्वबीजसाधारणम् । अत्र प्रकृतममीकरणे शोधन-
माह—एकाव्यक्तमिति । कृतयोः समयोः पक्षयोरेकस्य पक्षस्याव्यक्तमन्यपक्षस्याव्यक्तान्ते-
ष्वप्यम् । अव्यक्तवर्गादिकं चेत्स्यात्तदा तदापि तस्मादेव पक्षाच्चीत्यम् । एवं यदि करणी-

गुणितमव्यक्तवर्गादिकं वा स्यात्तदा तदपि शोध्यम् । अथान्यस्य पक्षस्य रूपाणीतरपक्षस्य रूपेभ्यः शोध्यानि । यदि करण्यः सन्ति तदा ता अप्युक्तप्रकारेण योगं करण्योरित्यादिना शोध्याः । ततोऽव्यक्तशेषाङ्केन रूपशेषे भक्ते यल्लभ्यते तदेकस्याव्यक्तस्य मानं व्यक्तं जायते । अथ यद्यव्यक्तशेषं यावत्करणीस्वरूपं स्यात्तदाऽपि याकारस्य प्रयोजनाभावात्पदगमकृत्वा तथा करण्या रूपशेषे करणीशेषं वा वर्गेण वर्गं भजेदित्यादिना भक्ते यल्लभ्यते तन्मूलमेकस्याव्यक्तस्य मानं भवति । यदि तु लब्धेर्मूलं न लभ्यते तदा करण्यात्मकं व्यक्तं मानं भवति । तेन व्यक्तमानेन कल्पिताव्यक्तराशिरत्थाप्य । यद्येकस्याव्यक्तस्य व्यक्तमानमिदं तदा कल्पिताव्यक्तस्य विमिति त्रैराशिवेन कल्पिताव्यक्तस्य यदव्यक्तं मानं भवति तत्पूर्वाव्यक्तराशिं पारिमृज्य स्थापनीयमित्यर्थः । अथोत्थाप्यपक्षे यदि यावत्करण्यस्युस्तदा वर्गेण वर्गं गुणयेदिति ता उत्थाप्या । तासां मूलमव्यक्तस्य मानं भवति । एवं यावद्वर्गघनादिकमपि लब्धव्यक्तमानस्य वर्गघनादिभिरत्थाप्यम् । एवमनेकवर्गसमीकरणेऽपि यादृश यस्य मानं सिध्यति तादृशेन तस्योत्थापनं विधेयम् । अथ यत्र द्वायादयोऽव्यक्तराशयो भवेयुस्तत्र यद्यप्यनेकवर्गमर्माकरणेनोदाहरणसिद्धिरस्ति तथाऽपि बुद्धिबैविध्यार्थमप्याह—अप्यत्तानां द्वायादिकानामपीति । इहैकवर्गसमीकरणे यद्यदाहरणे द्वायादयोऽव्यक्ता राशयः स्युरतदाऽप्येकस्याव्यक्तस्यैकं यावत्तावत्प्रकल्प्यान्वयेषां द्वायादिभिरिष्टैर्गुणितं भक्तं षष्ठे रूपेभ्यः युतं वा यावत्तावदेव प्रकल्प्यम् । अथैकस्य यावत्तावदन्वयेषां व्यक्तान्धेव मानानीष्टानि कल्प्यानि । एव विदित्वेति । यथा क्रिया निर्वहति तथा बुद्धिमता ज्ञात्वा शेषाणामव्यक्तानि व्यक्तानि वा मानानि कल्प्यानीत्यर्थः । अत्रोपपत्तिः । अज्ञातराशेर्मानं चतुर्थैव समवति । रूपममृहस्तदवयवो वा रूपं रूपावयवो वेत्त्युक्तं प्राग् । एतेष्वज्ञातराशेः निमानांनि विशेषतोऽनवगमाज्ञाशेरव्यक्तमानमित्युच्यते । अत एव विशेषतो ज्ञाने व्यक्तमित्येवोच्यते तत्रोदाहरणेऽयत्तराशेर्यथोत्थाप्ये कृते यदि केनापि प्रकारेणोद्देशकालापानुरोधेन पक्षद्वयस्य समता भवति तदाऽप्यस्य व्यक्तं मानं सुधीषम् । तथा हि । यद्येकस्मिन्पक्षे रूपाण्येव न्याग्मिन्पक्षे त्वव्यक्तमेव ततो मयोन्मुन्यत्वादव्यक्तमस्यापाम्नानि रूपाणि व्यक्तमेव माननिद्रम् । अनत्रैराशिवेनेष्टगशिभिः । यथा यद्येतावता यावत्तावतामेतावन्ति रूपाणि तदा कल्पितावत्तावतः किमिति । अथ यदि पक्षद्वयेऽपि किञ्चित्पण्डमव्यक्तं किञ्चित् व्यक्तं तदाऽपि तथा यतितत्त्वं यथैकस्मिन्पक्षे व्यक्तराशिरैवान्दग्मिन्पक्षे रूपाण्येव स्युरिति । तत्र युक्तिः । ममयो ममशेषे समद्रुष्टौ वा ममेन गुणेन धनने वा न ममत्वहानिर्गम्यानि स्युः । तत्र यस्मिन्नेकनरे पक्षे यादृशोऽव्यक्तराशिरस्ति तादृशस्याव्यक्तराशेऽन्वयत्तत्पक्षे तस्मिन्पक्षे रूपाण्येव स्युः । परं समत्वार्थमितरपक्षादपि तादृशोऽव्यक्तराशिः शोयो भवति । एतदेवात्मन् एवान्वयशेषयेदन्वयत्तत्पक्षे । अथान्दग्मिन्पक्षे यद्वर्गो रूपाशिरस्ति तादृशस्य शोवने शक्तिः ।

न्यक्षेऽन्यक्तराशिरेव स्यात् । परं साम्यार्थं तादृशो रूपराशिर्द्वितीयपक्षरूपराशेः शोध्यो भवति । एतदेवोक्तम् 'रूपाण्यन्यस्येतरस्माच्च पक्षात्' इति । एवं कृते जात एकास्मिन्पक्षेऽन्यक्तराशिरेव परपक्षे रूपराशिरेव ।

अथ त्रैराशिकम् । यद्यनेनान्यक्तराशिनाऽसौ रूपराशिस्तदा कल्पितान्यक्तराशिना किमिति । शेषान्यक्तराशिना रूपराशिर्माज्यः कल्पितान्यक्तेन गुण्यः । तत्र 'शेषान्यक्तेनोद्धरेद्रूपशेषम्' इति तूक्तमेव । कल्पितान्यक्तगुणनं तूत्थापनेऽन्तर्भूतम् । यदि वा शेषान्यक्तराशिना यदि रूपशेषराशिर्लभ्यते तदैकेनान्यक्तेन किमिति । अत्र गुणकस्यैकत्वाच्छेषान्यक्तेनोद्धरेद्रूपशेषमित्येवोक्तम् । एवमेकस्यान्यक्तस्य व्यक्तमाने सिद्धे कल्पितान्यक्तराशेरप्यनुपातेन स्यादेव । अत्र प्रमाणस्यैकत्वात्कल्पितान्यक्तराशिना व्यक्तमानस्य गुणनमात्रं भवति । इदमेवोत्थापनम् । तस्माद्येन केनाप्युपायेन समपक्षयोः साम्याविरोधेन तथा यति-तव्यं यथैकस्मिन्पक्षे रूपाण्येवान्यस्मिन्पक्षेऽन्यक्तमेव स्यात् । अन्यथाऽन्यक्तस्य व्यक्तत्वेन ज्ञानमसुलभम् । 'एकाव्यक्तं शोधयेदन्यपक्षात्' इत्यादिना तूक्तयुक्त्या तथा सिध्यतीत्युपपन्नम् 'एकाव्यक्तं शोधयेदन्यपक्षात्' इत्यादि । 'अव्यक्तानां द्व्यादिकानामपि' इत्यत्रोपपत्तिः स्फुटैव । यतो राशिर्वैलक्षण्यार्थं कालकादयः कल्प्यन्ते । तत्रैकस्मिन्वर्णेऽपि संख्याभेदाद्वा रूपयोगवियोगवशाद्वा संभवतीति । एवं द्व्यादिष्वज्ञातराशिष्वेकं विहायान्येषां मानानि व्यक्तान्येव तुल्यान्यतुल्यानि वा स्वेच्छया यदि कल्प्यन्ते तर्हि तदनुरोधेन जायमानादव्यक्तमानादुदाहरणसिद्धिर्भवेदेव । तस्मात्पक्षयोः समत्वेन पूर्वयुक्त्या यथा राशिः सिध्यति तथा व्यक्ता अव्यक्ता वा राशयः कल्प्याः ॥ ८९ ॥

तत्रोद्देशकालापमात्रेण पक्षद्वयसाम्यासिद्धौ तावदुदाहरणमुपजातिकयाऽऽह—

एकस्य रूपत्रिशती षट्श्चा अश्वा दशान्यस्य तु तुल्यमौल्याः ।

ऋणं तथा रूपशतं च यस्य तौ तुल्यवित्तौ च किमश्वमौल्यम् ॥ ९० ॥

स्पष्टोऽर्थः । अत्राश्वमौल्यमज्ञातम् । तस्य मानं कल्पितं या १ । अथ यद्येकस्याश्वस्येदं मौल्यं तदा षण्णां किमिति त्रैराशिकेन लब्धं षण्णामश्वानां मूल्यं या ६ । अत्र रूपशतत्रये ३०० सिद्धे जातमाद्यस्य सर्वधनं या ६ रू ३०० । एवं द्वितीयस्य दशानामश्वानां मूल्यं या १० । अस्माद्रूपशतेऽपनीते जातं द्वितीयस्य सर्वधनं या १० रू १०० । एतो तुल्यवित्ताविति पक्षौ स्वत एव समौ जातौ या ६ रू ३०० । यदेव त्रिश-
या १० रू १००

तत्पुक्तस्य यावत्पट्कस्य मानं तदेव शतोनस्य यावद्दशकस्य मानमित्यर्थः । अपानयोः

पक्षयोर्यदि यावत्पट्कं शोध्यते तदाऽपि समयोः समक्षेपे समशुद्धौ वा समतैव स्यादिति ।
यावत्पट्कशोधनेऽपि जातौ समौ रू ३०६ । यदेव शतत्रयं तदेव शतोत्तं

या ४ रू १००

यावत्तावच्चतुष्टयमित्यर्थः । अथ यदि पक्षयोः शतं प्रक्षिप्यते तदाऽप्युक्तवत्समतैव
स्यादिति शतप्रक्षेपे जातौ पक्षौ रू ४०० । यदेव शतचतुष्टयं तदेव यावत्तावच्चतुष्टय-
या ४

मित्येकस्य यावत्तावतः शतं संख्येत्यवगतं १०० । तस्मादस्मिन्नुदाहरणे यद्यावत्ताव-
च्छतरूपसमूहात्मकमिति सिद्धम् ॥ ९० ॥

अथ त्यक्त्वा क्षिप्त्वेत्यादिना संगुण्य भवत्वेत्यादिना च यथा पक्षसाम्यं भवति
तथोदाहरणद्वयमुपजातिकयाऽऽह—

यदाद्यवित्तस्य दलं द्वियुक्तं तत्तुल्यवित्तो यदि वा द्वितीयः ।

आद्यो धनेन त्रिगुणोऽन्यतो वा पृथक्पृथक् मे वद वाजिमौल्यम् ॥९१॥

अत्राप्येकस्य षड्धा रूपशतत्रयं चास्ति परस्य दशाधा रूपशतमृणं चास्ति । परम-
नयोर्वित्तं समं नास्ति । किं तु प्रथमस्य वित्तार्धं द्वियुक्तं यावद्भवति तावद्द्वितीयस्य सर्व-
धनमस्तीत्यधमौल्ये नान्यथा भाव्यम् । अत्र पूर्ववदधमौल्यं यावत्तावत्प्रकरूप्य जाते द्वयोः
सर्वधने या ६ रू ३०० । अत्र प्रथमस्य धनार्धं द्वियुतं सद्वितीयस्य सर्वधन-
या १० रू १००

सममिति जातौ पक्षौ समौ या ३ रू १५२ । यद्वा विलोमविधिना द्वितीयधनं
या १० रू १००

द्विहीनं द्विगुणं प्रथमवित्तेन समं स्यादिति जातौ या ६ रू ३०० । अथ वा
या २० रू २०४

द्वितीयधनं द्विहीनं प्रथमधनार्धेन सममिति जातौ पक्षौ या ३ रू १५० । पक्षत्र-
या १० रू १०२

येऽपि पूर्वयुक्त्या लब्धं यावत्तावन्मानं ३६ । अस्मिन्नुदाहरणे षट्त्रिंशद्रूपसमूहात्मकत्वं
यावत्तावतः सिद्धम् । एवं तृतीयोदाहरणे पञ्चविंशतिरूपसमूहात्मकत्वं यावत्तावतः ।
एवं सर्वत्राऽऽलपापानुरोधेन पक्षसाम्यं यथा तथा संपाद्योक्तयुक्त्या यावत्तावनो मानं
व्यक्तं हेयम् ॥ ९१ ॥

अथाव्यक्तानां द्रव्यादिकानामपीत्यस्योदाहरणं शार्दूलविक्रीडितेनाऽऽह—

माणिक्यामलनीलमौक्तिकामेतिः पञ्चाष्ट सप्त क्रमा-
देकस्यान्यतरस्य सप्त नच पद तद्वत्नसंख्या सखे ।
रूपाणां नवतिर्द्विपष्टिरनयोस्तौ तुल्यवित्तौ तथा
धीजज्ञ प्रतिरत्नजानि सुमते मौल्यानि शीघ्रं वद ॥ ९२ ॥

उक्तयुक्त्या कल्पितानि माणिक्यादीनां मौल्यानि या ३ या २ या १ । उक्त-
वज्रातौ पसौ या ३८ रु ९० । उक्तवज्रातं व्यक्तं मानं ४ । अनेनोत्पापने जातानि माणि-
या ४९ रु १२

क्यादीनां व्यक्तानि मानानि १२ । ८ । ४ । अथवा माणिक्यमानं या १ ।
नीलमुक्ताफलयोर्व्यक्ते एव कल्पिते ९ । ३ । उक्तवद्यावत्तावत्मानं १३ । एवं जातानि
मौल्यानि १३ । ९ । ३ । एवं कल्पनावशादनेकवा ॥ ९२ ॥

अथ ' युक्तानं वा कल्पयेदात्मबुद्ध्या ' इत्यस्योदाहरणं सिंहोद्धतयाऽऽह—

एको ब्रवीति मम देहि शतं धनेन त्वत्तो भवामि हि सखे द्विगुणस्ततोऽन्यः ।
श्रूते दशार्पयसि चेन्मम पद्मगुणोऽहं त्वत्तस्तयोर्वद धने मम किंप्रमाणे ॥ ९३ ॥

स्पष्टोऽर्थः । अत्राव्यक्तवैलक्षण्यमात्रं यदि धनं द्वयोः कल्प्यते तदाऽऽलापद्वयं
युगपत्कर्तुमशक्यम् । एकैकालापमात्रेण यदि व्यक्तं मानं साध्यते तदैकैक एवाऽऽलापः
संभवेन्नोदाहरणसिद्धिः । अत आद्यान्ययोस्तथा धने कल्पनीये यथैक आलापः स्वतः
एव घटेत् । तथा कल्पिते या २ रु १०० । अनयोः परस्य शते गृहीत आद्यो द्विगुणितः

या १ रु १००

स्यादित्येक आलापो घटते । अथाऽऽद्यादशापनीय दशमिः परमं युतं पद्मगुणं स्यादि-
त्याद्यं पद्मगुणीकृत्य परं वा पद्मभिर्भवत्वा न्यासः या १२ रु ११० । या २ रु ११० ।
या १ रु ११० । यो १ रु ११०

६ ६

अथवा द्वितीयालापः संभवति । तथा कल्पिते या १ रु १० । अत्राऽऽद्यादशापु गृहीतेषु
या ६ रु १०

द्वितीयः स्वत एव पद्मगुणो भवति । अथ द्वितीयाच्छतमपनीय शतेन युतमायं धनं
द्विगुणं भवतीति परं द्विगुणीकृत्याऽऽद्यं दलीकृत्य वा न्यासः या १ रु ११०
या १२ रु २२०

या १ रु ११० । अत्र प्रथमपक्षद्वयान्यां यावत्तावन्मानं ७० । द्वितीयपक्षद्वयान्यां याव-
 २ २
 या १ रु ११०

तावन्मानं ३० । स्वस्वद्वये उत्थाप्योभयत्रापि समे एव घने ४० । १७० ॥ ९१ ॥

अथ शिष्याणां बुद्धिप्रसारार्थं विचित्राण्युदाहरणानि प्रदर्शयति । तत्र शार्दूलवि-
 क्रीडितेनोदाहरणमाह—

माणिक्याष्टकमिन्द्रनीलदशकं मुक्ताफलानां शतं
 यत्ते कर्णविभूषणे समघनं कीतं त्वदर्थं मया ।
 तद्रत्नत्रयमौल्यसंयुतिमितिहयूनं शतार्थं प्रिये
 मौल्यं ब्रूहि पृथग्यदीह गणिते कल्पाऽसि कल्पाणिनि ॥ ९३ ॥

समघनमिति । यदेव माणिक्याष्टकस्य मूल्यं तदेवेन्द्रनीलदशकस्य तदेव मुक्ताफलशत-
 स्येति । कर्णविभूषणे । कर्णविभूषणनिमित्तं तद्रत्नमौल्येत्यादि । एकैकस्य माणिक्यादेर्यन्मौल्यं
 तेषां युतिस्तु सप्तचत्वारिंशत् । शेषं स्पष्टम् । अत्र माणिक्यादीनां मौल्यकल्पने क्रिया
 न निर्वहतीति समघनमेव यावत्तावत्कल्पितं या १ । शेषं गणितमाकर एव स्फुटम् ।
 रत्नमौल्यानि जातानि २५ । २० । २ । समघनं २०० ॥ ९४ ॥

अथान्युदाहरणं याटीस्यं प्रदर्शयति—

पञ्चांशोऽलिकुलात्कदम्बमगमङ्ग्यंशः शिलीन्ध्रं तयो-
 विंश्लेषस्त्रिगुणो मृगाक्षी कुटजं दोलायमानोऽपरः ।
 कान्ते केतकमालतीपरिमलप्राप्तैककालप्रियाद्-
 दूताहूत इतस्ततो भ्रमति खे भृङ्गोऽलिसंख्यां वद ॥ ९५ ॥

कदम्बस्य पुष्पं कदम्बम् । ' अवयवे च प्राण्योपधिबृक्षेभ्यः ' इत्यण् । ' पुष्प-
 मूलेषु बहुलम् ' इति तस्य लुक् । शिलीन्ध्याः पुष्पं शिलीन्ध्रम् । लुक् द्वितलुकीति
 स्त्रीप्रत्ययलोपः । शिलीन्ध्रीकं चोरसदृश ओषधिविशेषः । कुटजो गिरिमल्लिका । तस्य
 पुष्पं कुटजम् । शेषस्य भ्रमरस्य दोलायमानत्वे हेतुगर्भं विशेषणं केतकेत्यादि ।
 केतक्याः पुष्पं केतकम् । मालत्याः पुष्पं मालती । मल्लिकायाः पुष्पं मल्लिकेत्यत्र
 स्त्रीप्रत्ययलोपः । सुमना मालती जातिरित्यभिधानान्मालती जातिः । तयोः परिमली ।
 प्राप्त एककालो याम्यां तौ प्राप्तैककालौ तौ च तौ प्रियादूतौ च प्राप्तैककालप्रियादूतौ
 केतकमालतीपरिमलौ प्राप्तैककालप्रियादूताविव केतकमालतीपरिमलप्राप्तैककालप्रियादूतौ ।
 ताभ्यामाहूतः स तथा । यथा कश्चिन्नायको न्यायिकाद्वयदूताभ्यां युगपदाहूतः स

दोलायमानो भवति तथा परिमलद्गृग्रहणाद्भोऽपि दोलायमान इत्यर्थः । केतकी-
मालत्योर्भ्रमरोपयोग्यत्वेन तत्प्रियात्वम् । तदुपगमनं पुष्पपरिमलग्रहणेनेति परिमलयोर्दू-
तत्वम् । अत्रालिकुलमानं या १ । अतः कदम्बादिगतभ्रमरमानं या १४ ।

१९

एतद्दृष्टेन भ्रमरेण युतमालिकुलसममिति या १४ रू १९ वा एतद् या १४ राशेः

१९

१९

या १ रू ०

१ अपास्य रूपसममिति वा या १ रू ० रूपं राशेरपास्यैतत्सममिति वा

१९

या ० रू १

या १४ रू ० । पक्षयोः साम्यं कृत्वा जातं तुल्यमेव यावत्तावन्मानं १९ ॥ ९९ ॥

१९

या १ रू १

अथान्योक्तमप्युदाहरणं क्रियालाघवार्थं प्रदर्शयति—

पञ्चकशतदत्तधनात्फलस्य वर्गं विशोध्य परिशिष्टम् ।

दत्तं दशकशतेन तुल्यः कालः फलं च तयोः ॥ ९६ ॥

गीतिरियम् । प्रतिमासं पञ्च वृद्धिर्यस्येति पञ्चकमिति विज्ञानेश्वरेण व्यवहारा-
ध्याये विवृतम् । संज्ञायां कप्रत्ययविधानात् । तादृशं यच्छतं तेन प्रमाणेन दत्तं यद्धनं तस्य
किञ्चित् कालजं यत्फलं कलान्तरं तस्य वर्गमूलधनाद्विशोध्य यद्वशिष्टं धनं तद्दशक-
शतेन प्रतिमासं दश वृद्धिर्यस्येति दशकम् । तच्च तच्छतं च तेन प्रमाणेन दत्तं तयोः
प्रथमद्वितीययोर्मूलद्रव्ययोस्तुल्ये काले तुल्यमेव फलं भवति । एवं सति ते के घने इति
वदेति शेषः । अत्र काले यावत्तावत्कल्पिते क्रिया न निर्वहतीत्यतः काल इष्टः
कल्पनीयः । अतोऽत्र कल्पिताः पञ्च मासाः ९ । मूलधनं यावत्तावत् या १ । अतः
फलार्थं पञ्चराशिके न्यासः १ । ९ । लब्धं फलं या १ । अस्य वर्गो याव १९ मूल-

१०० । या १

४

९

धनात् या १ समच्छेदेन शोधिते जातं द्वितीयमूलधनं याव १ या १६ । अत्रापि

१६

मासपञ्चकेन पञ्चराशिकेन न्यासः १ । ९ । लब्धं फलं याव १ या १६

१०० । याव १ या १६

३२

१० । १६

एतत्पूर्वफलस्यास्य या १ सममिति न्यासः याव ० या १ । पक्षौ यावत्तावताऽपवर्त्य
याव १ या १६

३२

समच्छेदीकृत्य च्छेदगमे जातौ या ० रु ८ । प्राग्वल्लब्धं यावत्तावन्मानं ८ । एतन्मू-
या १ रु १६

लघनम् । अनेनोत्थापितं द्वितीयं कलान्तरे च ४ । २ । २ । अथास्याऽऽनयनेऽव्यक्तकल्पना
विनैव क्रियालाघवार्थं निरूपयति “अथवा प्रथमप्रमाणफलेन द्वितीयप्रमाणफले भक्ते
यल्लभ्यते तद्गुणितेन द्वितीयमूलधनेन तुल्यमेव प्रथममूलधनं स्यात्कथमन्यथा समे काले
समं फलं स्यात् । अतो द्वितीयस्यायं २ गुणः । एकगुणं द्वितीयमेकोनगुणगुणितं
फलवर्गे वर्तते । अत एकोनगुणेनेष्टकल्पितकलान्तरस्य वर्गे भक्ते द्वितीयमूलधनं
स्यात् तत्फलवर्गयुतं प्रथमं स्यात् ” इत्यन्तेन । अयमर्थः । एकशतप्रमाणेन शतस्य मूलध-
नस्य यात्कलान्तरं भवति तदेव द्विकशतेन पञ्चाशत एव स्याच्चतुष्कशतेन पञ्चविंशतेरेव
स्यात्पञ्चकशतेन विंशतेरेव स्याद्दशकशतेन दशानामेव स्यात् । अतः प्रथमप्रमाणफलं
येन गुणितं सद्वितीयप्रमाणफलं भवति तेनैव प्रथममूलधनं भक्तं सद्वितीयधनं
स्यात् । द्वितीयं वा गुणितं सत्प्रथमं स्यात् । उक्तविलक्षणयोस्तु मूलधनयोः समे काले
समं कलान्तरं कथमपि न स्यात् । गुणकस्तु प्रथमप्रमाणफलेन द्वितीयप्रमाणफले
भक्ते यल्लभ्यते स एव । यतः प्रथमप्रमाणफलं गुण्यो द्वितीयप्रमाणफलं गुणन-
फलमिति । तस्मात्प्रथमप्रमाणफलेन द्वितीयप्रमाणफले भक्ते यल्लभ्यते तेन
गुणितं द्वितीयधनं प्रथमधनं स्यात् । किंतु द्वितीयधनं न ज्ञायते । तदर्थ-
मुपायः । यद्यपि द्वितीयधनमिष्टं प्रकल्प्य तदेव गुणेन संगुण्य प्रथममपि भवति ।
अनयोः समे काले समं कलान्तरं च भवति तथाऽपि फलवर्गानुल्यमन्तरं न स्यात् ।
उक्तपुकेः । फलवर्गपुरस्कारेणाप्रवृत्तेः । उद्दिष्टं तु फलवर्गानुल्यमन्तरमतो नोद्दिष्टसिद्धिः ।
अतोऽन्यथा यतितव्यम् । इह किल फलस्य वर्गे प्रथमधनाच्छोधिते यच्छेषं तद्वितीय-
धनं भवतीति व्यस्तविधिना द्वितीयधनं फलवर्गयुतं सत्प्रथमधनं स्यात् । तथा च प्रथम-
धनं ज्ञातुं द्वितीयधनं फलवर्गेण योज्यमथवा गुणेन गुणनीयम् । गुणनं च खण्डाभ्या-
मपि संभवति । तत्र यदि रूपमेकं खण्डं कल्प्ये तर्ह्येकोनगुणोऽपरं खण्डं स्यात् । अत्र
प्रथमखण्डेन रूपेण द्वितीयधनस्य गुणेन द्वितीयधनमेकगुणं स्यात् । अपरखण्डेन गुणन
एकोनगुणगुणितं द्वितीयधनं स्यात् । अनयोर्योगे संपूर्णगुणगुणितं स्यादित्येकगुणं द्वितीयमे-
कोनगुणगुणितेन द्वितीयेन योज्यम् । तदेवं द्वितीयधनमेकोनगुणगुणितं द्वितीयधनेन वा फल-
वर्गेण वा युक्तं सत्प्रथमधनं भवतीति य एव फलवर्गस्तदेवैकोनगुणगुणितं द्वितीयधनम् ।
अत एवोक्तमाचार्येण—“एकगुणं द्वितीयमेकोनगुणगुणितं फलवर्गे वर्तत इति । अतः

फलवर्ग एकोनगुणेन भक्ते यल्लभ्यते तदेव द्वितीयघनं स्यात् । यद्यपि फलवर्गो न ज्ञातोऽस्ति तथाऽपीष्टकल्पेन तत्सिद्धेः सुवेनोदाहरणसिद्धिः । तदेवं सिद्धम् । कलान्तरामिष्टं प्रकल्प्य तस्य वर्ग एकोनगुणेन भक्ते यल्लभ्यते तद्वितीयघनम् । इदं कलान्तरवर्गेण युक्तं सप्तप्रथमघनं भवति । मूलकलान्तराभ्यां पञ्चराशिकेन कालोऽपि सिध्यतीति यावत्तावत्कल्पनां विनैवास्ति क्रियालाघवमिति । अथ प्रकृतोदाहरणे प्रथमप्रमाणफलेनानेन १ द्वितीयप्रमाणफलेऽस्मिन् १० भक्ते द्वयं लभ्यत इति द्वितीयस्यायं २ गुणः । अत्र कल्पितः फलवर्गः ४ अयमेकोनेन गुणेन १ भक्तो जातं द्वितीयघनं ४ इदं गुणेन २ गुणितमपथा फलवर्गेण ४ युतं जातं प्रथममूलघनं ८ फलं च २ । यदि शतस्य पञ्च फलं तदाऽष्टानां किमिति लब्धमेकमासेऽष्टानां फलं २ । यद्यनेनैको मासस्तदा द्विकेन

किमिति लब्धं मासाः १ । एवं द्वितीयमूलघनादप्येत एव मासाः १ ॥ ९६ ॥

अथ स्वप्रदर्शितक्रियालाघवस्य व्याप्तिं प्रदर्शयितुमुदाहरणान्तरमाह—

एकशतदत्तघनात्फलस्य वर्गं विशोध्य परिशिष्टम् ।

पञ्चकशतेन दत्तं तुल्यः कालः फलं च तयोः ॥ ९७ ॥

गीतिरियम् । अत्रोक्तवद्वितीयस्य गुणः १ एकोनगुणेन ४ इष्टफलम्यास्य ४ वर्गं १६ भक्ते जातं द्वितीयघनं ४ । इदं गुणेन १ गुणितं फलवर्गं १६ युतं वा जातं प्रथमं २० । उभाम्यामपि मूलफलाभ्यां पञ्चराशिकेन त्रैराशिकद्वयेन वा जातः कालः २० । ॥ ९७ ॥

अथ शार्दूलविक्रीडितेनोदाहरणमाह—

माणिक्याष्टकमिन्द्रनीलदशकं मुक्ताफलानां शतं

सहज्राणि च पञ्च रत्नवणिजां येषां चतुर्णां घनम् ।

सङ्गन्तेहवक्ष्येन ते निजघनाद्स्वैकमेकं मियो

जातास्तुल्यघनाः पृथग्वद् सखे तद्रत्नमौल्यानि मे ॥ ९८ ॥

स्पष्टोऽर्थः । अत्र माणिक्यादिरत्नानामाङ्कपुरस्कारेण यथोक्ताख्यं कृत्वा समानां समशुद्धीं समतैवेत्येकं रत्नं प्रत्येकमपनीय च माणिक्यादिमौल्यानयनमाकर एव स्फुटम् ॥ ९८ ॥

अथाऽऽयौदाहरणमाह—

पञ्चकशतेन दत्तं मूलं सकलान्तरं गते वर्गे ।

द्विगुणं पौष्टवाहीनं लब्धं किं मूलमाचक्ष्व ॥ ९९ ॥

स्पष्टोऽर्थः । अस्य गणितमाकर एव स्फुटम् ॥ ९९ ॥

अथ वसन्ततिलकयोदाहरणमाह—

यत्पञ्चकद्विकचतुष्कशतेन दत्तं खण्डस्त्रिभिर्नवतियुक् त्रिशती धनं तत् ।

मासेषु सप्तदशपञ्चसु तुल्यमाप्तं खण्डत्रयेऽपि सफलं वद खण्डसंख्याम् ॥ १०० ॥

यत्नवतियुक्तित्रिशतीरूपं धनं ३९० त्रिभिः खण्डैः पञ्चकद्विकचतुष्कशतेन दत्तं तत्सप्त-
दशपञ्चसु मासेषु क्रमेण खण्डत्रयेऽपि सफलं तुल्यं प्राप्तं चेत्खण्डसंख्यां वद । एत-
दुक्तं भवति । मूलधनं नवतियुक्शतत्रयमस्ति ३९० । अस्य त्रीणि खण्डानि कृत्वा
खण्डं पञ्चकशतप्रमाणेन दत्तं द्वितीयं द्विकशतेन दत्तं तृतीयं चतुष्कशतेन दत्तम् । तत्र
प्रथमं खण्डं माससप्तके गते सकलान्तरं यावद्भवति तावदेव द्वितीयं सकलान्तरं मासदशके
गते भवति । तृतीयमपि मासपञ्चके गते सखलान्तरं तावदेव भवति । यद्येवं तर्हि कानि
खण्डानि संभवन्ति तद्वद । अत्र समधनस्य सफलखण्डस्य प्रमाणं यावत्तावत्प्रकल्प्यम् ।
या १ । अतोऽनुपातेन पृथक्पृथक्मूलधनानि या २० या ५ या ५ आनीय तेषामैक्यं

२७ ६ ६

या ६५ । सर्वधनस्यास्य रू ३९० समं कृत्वाऽऽप्तयावत्तावन्मानेन १६२ उत्था-
२७

पितानि खण्डानि १२० । १२५ । १३५ । शेषमाकरे स्फुटतरम् ॥ १०० ॥

अपोदाहरणं वंशस्थवृत्तेनाऽऽह—

पुरप्रवेशे दशदो द्विसंगुणं विधाय शेषं दशभुक् च निर्गमे ।

ददौ दशैवं नगरत्रयेऽभवत्त्रिभिर्नग्राद्यं वद तत्क्रियद्धनम् ॥ १०१ ॥

कश्चिद्द्विगुणं किञ्चिद्धनं गृहीत्वा व्यापारार्थं किञ्चित्पुरं प्रति गतवान् । तत्र पुरप्रवेश-
निमित्तं शुल्कं दश दत्त्वा पुरं प्रविश्य शेषधनं व्यापारेण द्विगुणं विधाय तन्मध्ये दश
भुक्त्वा निर्गमनिमित्तं पुनर्दश दत्तवान् । अथ तच्छेषधनं गृहीत्वा पुरान्तरं गतवान् ।
तत्रापि दश दत्त्वा द्विगुणीकृत्य दश भुक्त्वा दश दत्त्वा च तत्तत्तृतीयं नगरं गतवान् ।
तत्रापि दश दत्त्वा द्विगुणीकृत्य दश भुक्त्वा दश दत्त्वा च स्वगृहं प्रत्यागतवान् । एवं
सति यत्प्रथमं धनं तत्त्रिगुणमभवत् । तर्हि तत्प्रथमं धनं कियदिति वदेति प्रश्नार्थः ।
कल्पितो राशिः या १ । अस्याऽऽलपवन्मर्व कृत्वा पुरत्रयानिवृत्तौ जातं धनं ।
या ८ रू २८० । एतदाद्यस्य त्रिगुणस्य या ३ समं कृत्वाऽऽप्तं यावत्तावन्मानं
५६ ॥ १०१ ॥

अथ शार्दूलविकीर्णितेनोदाहरणमाह —

सार्धं तन्दुलमानकत्रयमहो द्रम्भेण मानाष्टकं
मुद्गानां च यदि त्रयोदशमिता एता वाणिकाकिणीः ।
आदायार्पय तन्दुलांशुगुलं मुद्गैकभागान्वितं
सिप्रं सिप्रभुजो ब्रजेम हि युतः सार्धोऽमृतो यास्यति ॥१०२॥

स्पर्शोऽर्थो व्याख्यातश्च लीलावतीविवृतौ । अत्र तन्दुलमानमानं या २ मुद्गमान-
प्रमाणं च या १ प्रकल्प्य गणितमाकर एव स्पष्टम् ॥ १०२ ॥

अथानुष्टुभोदाहरणमाह—

स्वार्धपञ्चाशनवमैर्युक्ताः के स्युः समास्त्रयः ।
अन्यांश्चद्वयहीना ये षष्टिशेषाश्च तान्वद ॥ १०३ ॥

ये त्रयो राशयः स्वार्धपञ्चाशनवमैर्युक्ताः सन्तः समाः स्युः । अथ चान्याशद्वय-
हीनाः सन्तः षष्टिशेषाः स्युस्ते के तान्वद । एतदुक्तं भवति । अस्ति राशित्रयम् ।
तथाऽऽद्यः स्वार्धेन द्वितीयः स्वपञ्चमाशेन तृतीयः स्वनवमाशेन युक्तः सर्वेऽपि समा एव
भवन्ति । अथ चाऽऽद्यराशिर्द्वितीयस्य पञ्चमाशेन तृतीयस्य नवमाशेन च हीनः सन्
षष्टिर्भवति । द्वितीयराशिराद्यमार्धेन तृतीयस्य नवमाशेन च हीनः सन् षष्टिरेव भवति ।
तृतीयराशिरपि प्रथमस्यार्धेन द्वितीयस्य पञ्चमाशेन च हीनः सन् षष्टिरेव भवति । तर्हि ते
के राशय इति तान्वद । अत्र समराशिमानं या १ । अतो विलोमविधिना जाता
राशयः ।

या २ या ५ या ९ । इहान्यभागद्वयोनाः सर्वेऽप्येवं या २ शेषाः स्युः ।
३ ६ १० ४

एतत्षष्टिसमं कृत्वाऽऽस्यवत्तावन्मानेनोत्थापिता जाता राशयः १०० । १२९ ।
१३९ ॥ १०३ ॥

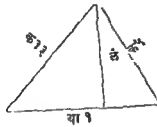
अथान्यदुदाहरणमनुष्टुभाऽऽह—

त्रयोदश तथा पञ्च करण्यो भुजयोर्मिती ।
मूरजाताऽत्र चत्वारः फलं भूमिं वटाऽऽशु मे ॥ १०४ ॥

फलं शेषफलम् । भूमिं वदेति शशादेव भूमेरज्ञाने सिद्धे भूजातेति पुनर्वचनमात्मन्यागते

भूमेर्यावत्तावत्त्वेनापि ज्ञानं नापेक्षितमिति सूचनार्थम् । स्पष्टमन्यत् । न्यासः,

क्षेत्रफलं रू ४

अत्र भूमेर्यावत्तावत्स्वरूपे क्रिया प्रसरति मध्यमाहरणं विना न निर्वहति च । तथाहि-
भूमिः या १ । अथ 'धिभुजे भुजयोर्योगः' इत्यादिनाऽऽवाधे यथा । भुजौ क १२ । क १३ ।
अनयोर्योगः क १२ क १३ भुजयोरन्तरेणानेन क १२ क १३ ।

गुणनार्थं न्यस्तः क १२ । क १३ क १३

क १३ । क १३ क १३

गुणने जातानि करणीखण्डानि क १२२ । क १११ । क १११ । क १११ । अत्र
मन्मयकरण्योर्धनर्णयोस्तुल्यस्वान्नाशः । आद्यान्त्यकरण्योर्मूले रू १३ रू १३ अनयोर्योगे जाते
गुणनफलं रू ८ । अयं भुजा हतः रू ८ लब्ध्या समच्छेदेन मूलमयुता दलिता च जाते
या १

आवाधे याव १ रू ८ । याव १ रू ८ । लघोरावाधाया वर्ग यावव १ याव १६ रू १६
या २ या २ याव ४

लघुभुजस्य क १ वर्गात् रू १ समच्छेदेनापास्य यावव १ याव ३६ रू ३६
याव ४

जातो लम्बवर्गः । एवं द्वितीयावाधावर्ग यावव १ याव १६ रू १६
याव ४

द्वितीयभुज ॥ १३ वर्गात् रू १३ समच्छेदेनापास्य वा जातो लम्बवर्गः स एव ।

यावव १ याव ३६ रू ३६
याव ४

अथ प्रकरणान्तरेण लम्बगुणं भूम्यर्धं क्षेत्रफलं भवतीति व्यस्तविधिना भूम्यर्धेन

या १ क्षेत्रफले ४ मक्तं जातो लम्बः रु ८ अस्य वर्गः रु ६४ । लम्बवर्गोऽन्यासः
२ या १ याव १

यावव १ याव ३६ रु ६४

याव ४

यावव० याव० रु ६४

याव १

पक्षौ समच्छेदीकृत्य च्छेदगमे न्यासः

यावव १ याव ३६ रु ६४

यावव० याव० रु २५६

समशोधने जात

रु ३२०

यावव १ याव ३६

अथाव्यक्तवर्गादि यदावशेषमित्यादिवक्ष्यमाणमध्यमाहरणविधिना पक्षयोरष्टादश-
वर्ग ३२४ प्रक्षिप्य गृहीते मूले । रु २ अन्यक्तवर्णारूपतोऽष्टममित्यादिमा

याव १ रु १८

जातं द्विविधं यावत्तावद्वर्गमानं २० । १६ । अत्राऽऽद्यमनुपपन्नत्वालं ग्राह्यम् । अनुपप-
त्तावुपपत्तिं तु मध्यमाहरणविवरणे वक्ष्याम । यावत्तावद्वर्गमानस्य १६ पदं ४ जातं
यावत्तावन्मानम् । इयमेव भू. ४ । अथ पूर्वसिद्धलम्बवर्गं यावव १ याव ३६ रु ६४
याव ४

मून्यर्थवर्गेण याव १ समुप्य जात क्षेत्रफलवर्गं यावव १ याव ३६ रु ६४
४ १६

अपं क्षेत्रफलस्यास्य ४ वर्गेण सम इति समशोधनार्थं न्यासः यावव १ याव ३६ रु ६४
१६

यावव० याव० रु १६

पक्षौ समच्छेदीकृत्य च्छेदगमे प्राग्वह्यं यावत्तावन्मानं ४ । तदेवं मून्यर्थवत्तावरूपने
क्रिया प्रसरति । अत आचार्येणाव्यक्तव्यरूपनानिरपेक्षमेव ययोदाहरणासिद्धिर्भवेत्तथा

स्वेच्छयेको भुजो क १३ भूमिः कल्पिता फले विशेषाभावात् । दर्शने ।

लम्बगुणं भूम्यर्धं क्षेत्रफलं भवतीति क्षेत्रफलं भूम्यर्धमक्तं लम्बः स्यात् । तत्र यद्यपि
द्वाम्यां भागेऽर्धं भवतीति भूमेरर्धार्धं द्वाम्यां भाग उचितस्तथाऽपि वर्गेण वर्गं भवेदि-
त्युक्तत्वात्प्रकृते वर्गरूपाया भूमेरर्धार्धं चतुर्भिरेव भाग उचितः । एवं जातं भूम्यर्धं क १३ ।
४

उक्तवत्क्षेत्रफलमपि वर्गीकृतं क १६ । क्षेत्रफलेऽस्मिन् क १६ भूम्यर्धेनानेन
क १३ भुक्ते जातो लम्बः क ६४ । अस्य कोटिरूपवर्गं रु ६४ ज्ञातमुजस्य कर्णरूपस्य क ९
४ १३ १३

वर्गात् रु ९ अपास्य रु १ मूलं क १ जाता लघुरात्राद्या । २धा करण्या वर्गे तत्तु-
१३ १३

इयानि रूपाणि भवन्ति तथा रूपाणां मूले लघुद्वयस्या करणी भवितुमर्हति । यतो यस्य
राशेयो वर्गस्तस्य वर्गस्य स राशिर्मूलमिति । अथाऽऽत्राद्या क १ भूमेः क १३ अपास्य
१३

योगं करण्योरित्यादिना लब्ध्या हतायास्तिवत्यादिना वा जाताऽन्याऽऽत्राद्या क १४४ ।
१३

इयमात्राद्या भुजः । लम्बः कोटिः । अज्ञातमुजः कर्णः । अत्र भुजकोट्योर्ज्ञाने तत्कृत्योयोग-
पदं कर्ण इति कर्णः सुलभः । द्वितीयात्राद्यायाः क १४४ वर्गः रु १४४ लम्बस्य
१३ १३

क ६४ वर्गेण रु ६४ युतः रु १६ । अस्य पदं रु ४ ज्ञातोऽज्ञातमुजः । प्रष्टा या
१३ १३

भूमिः पृष्टा सैवाऽऽत्रार्येण भुजत्वेन कल्पिता । तस्मादत्र यो भुजोऽवगतः रु ४ इय-

मेव सा भूः । एवमन्यं भुजं क १ भूमिं प्रकल्प्य न्यासः ।

क्षेत्रफलं रु ४

लम्बः क १४
५

अत्रापि पूर्ववत्फलालम्बः क १४ । लम्बवर्गं रु १९४ भुजवर्गात् रु १२ अपास्य रु १
९ ९ ९

मूलं क १ जाताऽऽधा । इमा योर्ध्वं करण्योरित्यादिना भूमे. क १ अपास्य जाताऽन्यं
९

क १९ । अस्या वर्गात् रु १९ लम्बवर्गेण रु १४ युतात् १९ मूलं ज्ञातोऽज्ञातभुजः ४
९ ९ ९

एवमन्यथाऽपि सुधीनिरूढम् ॥ १०४ ॥

अपान्यदुदाहरणमार्थयाऽऽह—

दशपञ्चकरण्यन्तरमेकां बाहुः परथ पद करणी ।

भूवृष्टादश करणी रूपोना लम्बपाचस्व ॥ १०५ ॥

स्पष्टोऽर्थः । अत्राऽऽनाथाज्ञाने लम्बज्ञानमिति लघुराभावा कल्पिता या १ । एत-

दना भूवन्याऽऽनाधेति तथा न्यासः

अत्राऽऽवाधे मुनौ । मुनौ तु कर्णौ । कोटिस्तूमयत्र लम्ब एवेति स्वावाधावर्गं स्वमुनवर्ग-
 दपास्य लम्बवर्गो भवतः । तत्र लघोरावाधाया वर्गः याव १ । लघुमुनस्यास्य क ९
 क १० स्याप्योऽन्त्यवर्गश्चतुर्गुणान्त्यनिध्ना इत्यादिना क २९ क २०० क १००
 आद्यान्त्यकरणयोर्योगे कृते क २२९ मूले च गृहीतेरु १९ जातो लघुमुनवर्गः रु १९
 क २०० अयमावाधावर्गोनः संजातो लम्बवर्गः याव १ रु १९ क २०० । एवं द्वितीया-
 वाधायाः या १ रु १ क १८ । अत्र 'स्याप्योऽन्त्यवर्गः' इत्यादिना यपासंभवं द्विगु-
 णान्त्यनिध्नाश्चतुर्गुणान्त्यनिध्नाश्चेति कृते जातो वर्गः याव १ या २ याक ७२ रु १
 क ७२ क ३२४ । अन्त्यकरण्या मूलं रु १८ रूपेण संयोज्य परस्परज्झानां भिन्नजाति-
 स्वात् पृथक्स्थितौ च जातः याव १ या २ याक ७२ रु १९ क ७२ । एवमावा-
 धावर्गं स्वमुनस्यास्य क ६ वर्गोदत्मात् रु ६ विशोध्य वा जातो लम्बवर्गः याव १
 या २ याक ७२ रु १३ क ७२ लम्बवर्गो समाविति समशोधनार्थं न्यासः

याव १ या ० याक ० रु १९ क २००

याव १ या २ याक ७२ रु १३ क ७२

अत्राऽऽद्यपसादव्यक्तमात्रे शोधित इतरस्माच्च व्यक्तमात्रे शोधिते योगं करण्योरित्यादिना
 करण्योर्योगे च कृते जाते शेषे या २ याक ७२

रु २८ क ९१२

अथाव्याक्तशेषेण व्यक्तशेषस्य भागार्थं न्यासः । रु २८ क ९१२ अत्राव्यक्तशेषेण

या २ याक ७२

व्यक्तशेषं कथं माज्यमित्याह 'अत्र याकारस्य प्रथोनाभावात्तदपगमे कृते समभाज्य-
 मानकौ' इति रु २८ क ९१२ । वस्तुतस्त्वव्यक्तशेषतुल्येनाव्यक्तेन यदि व्यक्तशेषं

रु २ क ७२

सुखं व्यक्तं लभ्यते तदैकेनाव्यक्तेन किमिति त्रैराशिकेन

या २ याक ७२ । रु २८ क ९१२ । या १

अव्यक्तस्य व्यक्तं मानं भवतीतीच्छाप्रमाणयोर्यावतावताऽपवर्ते भवतीष्टो हरः रु २
 क ७२ । अन्यथाऽन्यत्राप्यव्यक्तशेषेण रूपशेषे यक्ते रूपात्मकं फलं कथं स्यात् ।
 आचार्यस्त्वन्यत्र याकारस्यापगमेऽप्यज्ञानां गणितसिद्धिर्भवतीति तत्र याकारापगमो नोक्तः ।

प्रकृते तु याकारानपगमे ' धनर्णताव्यत्ययमीप्सितायाद्वेदे करण्याः ' इत्यादिना भाज्य-
भाजकयोर्गुणने भूयाननर्थः स्यादिति याकारापगम उक्तः । अथ द्विसप्ततिमिताया भाज-
ककरण्या धनत्वं प्रकल्प्य तादृक्छिदा क ४ क ७२ भाज्यभाजकयोर्गुणनार्थे न्यासः

क ४ । क ७८४ क ५१२ । क ४ । क ४ क ७२

क ७२ । क ७८४ क ५१२ । क ७२ । क ४ क ७२

भाज्ये गुणिते जातानि खण्डानि

क ३१३६ क २०४८ क ५६४४८ क ३६८६४ ।

अत्राद्यान्त्ययोर्द्वितीयतृतीययोश्च करण्योर्लब्ध्या हृतायास्तु पदमित्यादिनाऽन्तरे कृते जाते
भाज्यकरण्यौ क १८४९६ क ३६९९२ ।

एवं भाजके करण्यखण्डानि क १६ क २८८ क २८८ क ५१८४ ।

अत्र द्वितीयतृतीयकरण्योरन्तरे नाशः । आद्यान्त्ययोरन्तरे कृते जाता
भाजककरणी क ४६२४ । अनया भाज्ये हृते लब्धं यावत्तावन्मानं क ४
क ८ । प्रथमकरण्य मूले गृहीते जातं रू २ क ८ । इमयेव लघुरावाधा । एतद्ना मूः
रू १ क १८ योगं करण्योरित्यन्तरे कृते जाता द्वितीयाऽऽवाधा रू १ क २ ।

अथ प्रथमलम्बवर्गस्योत्थापनार्थं न्यासः याव १ रू १५ क २०० । अत्राऽऽद्यमेव
खण्डमव्यक्तं स च यावद्गोऽस्ति । अतो यावत्तावन्मानस्यास्य क ४ क ८ वर्गो
रू १२ क १२८ जातं यावत्तावद्गमानम् । यावद्गम्य ऋणगतत्वादिदं रू १२ क
१२८ उत्तरखण्डद्वयादस्मात् रू १५ क २०० विशोध्य जातो लम्बवर्गः रू ३
क ८ । एवं द्वितीयस्य लम्बवर्गस्योत्थापनार्थं न्यासः

याव १ या २ याक ७२ रू १३ क ७२ ।

अत्राऽऽद्यं खण्डत्रयमन्यत्तम् । तत्र प्रथमखण्डस्य पूर्ववन्मानं रू १२ क १२८ ।
द्वितीयखण्डे यावत्तावद्द्वयमस्तीति यावत्तावन्मानं रू २ क ८ द्वाभ्यां संगुण्य वर्गेण
वर्गं गुणयेदिति करणी चतुर्भिः संगुण्य जातं द्वितीयखण्डमानं रू ४ क ३२ । अथ
तृतीयस्य । यद्येकेन यावत्तावता व्यक्तमानमिदं क ४ क ८ तदाऽपीष्टेनानेन याक ७२
किमिति त्रैराशिकार्थं न्यासः । या १ । क ४ क ८ । याक ७२ ।

अत्र प्रमाणेच्छयो, प्रमाणेनापर्वते कृतेऽपर्वतितेच्छया क ७२ फले गुणितं जातं तृतीयखण्डमानं क २८८ क ५५६ । द्वितीयकरण्या मूले गृहीते जातं रु २४ क २८८ । एवं जातान्यव्यक्तखण्डत्रयस्य व्यक्तमानानि

रु १२ क १२८ । रु ४ क ३२ । रु २४ क २८८ ।

अत्र लम्बवर्गे आद्ययोरव्यक्तखण्डयोर्ऋणत्वेन शोध्यत्वात्तदुत्थव्यक्तयोरपि शोध्य-
त्वेन संशोध्यमानं स्वमृणत्वमेतीत्यादिना जातं रु १२ क १२८ । रु ४ क ३२ ।
रु २४ क २८८ । एवमग्निमव्यक्तद्वयेन सह जातानि पञ्च खण्डानि लम्बवर्गे

रु १२ क १२८ । रु ४ क ३२ । रु २४ क २८८ । रु १३ । क ७२ ।

अत्र रूपाणां यथोक्तयोगे कृते जात रु ३ । आद्ययोः करणयोः क
१२८ क ३२ अन्तरे जातं क ३२ । अस्या तृतीयकरण्या सह २८८
अन्तरे जातं क १२८ । अस्याः पुनरन्त्यया क ७२ अन्तरे जातं क ८ । अथवा
ऋणकरणयोरनयो, क ३२ क २८८ घनकरणयोरनयोश्च क १२८ क ७२
योगे जातं करणीद्वय क ५१२ । क ३२२ । अनयोरन्तरे जाता सैव करणी क
८ । एवं जातो लम्बवर्गः स एव रु ३ क ८ । अथवाऽऽवाधा क ४ क ८ वर्ग
रु १२ क १२८ स्वभुजस्य क ५ क १० वर्गात् रु १५ क २०० उक्तवद-
पास्य जातो लम्बवर्गः स एव रु ३ क ८ । एवं द्वितीयाऽऽवाधा क १ क २ वर्ग रु
३ क ८ स्वभुज क ६ वर्गात् रु ६ अपास्य जातो लम्बवर्गः स एव रु ३ क ८ ।

अधाम्य पदम् । तत्र ऋणात्मिका चैत्करणी कृतौ म्याद्धनात्मिका तां परिक-
ल्प्येति कृते रूपकृतेः ९ करणीतुल्यानि रूपाणि ८ अधाम्य शेषस्य १ पदेन १
रूपाणि ३ युतो नितानि ४ । २ । अर्धे २ । १ । ऋणात्मिकैका सुधियाऽवंगम्ये-
त्यल्पकरण्या ऋणत्वे कृते पदे च गृहीते जातो लम्बः रु १ क २ । इदमुदाहरणं
व्यक्तमार्गेणापि सिध्यति । तद्यथा—त्रिभुजे भुजयोर्योग इत्यादिना भुजयोरनयोः क ५
क १० । क ६ । योगः क ५ क १० क ६ । लघुभुजं क ५ क १० महतो भुजात्
क ६ अपास्य जातं भुजयोरन्तरं क ५ क १० क ६ । अन्तरेण योगस्य गुण-
नार्थं न्यामः ।

क ५ । क ५ क १० क ६

क १० । क ५ क १० क ६

क ६ । क ५ क १० क ६

गुणिते जाते खण्डनवर्कं

क २९ क ५० क ३० क ५० क १०० क ६० क ३० क ६० क ३६

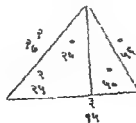
अत्र त्रिशन्मितकरण्योः पष्टिमितकरण्यश्च घनर्णत्वात्तांशे पञ्चाशन्मितकरण्योयोगे
ष कृते क २०० शेषकरणीमूलानां ९ । १० । ६ योगे च कृते ९ जाते गुणनफलं
रु ९ क २०० इदं भूम्याऽनया रु १ क १८ भाज्यम् । अत्र वर्गेण घनी मनेदि-
त्युक्तेः सयो भवेच्च क्षयरूपवर्ग इति रूपवर्गे कृते जाती भाज्यभाजकौ क ८१ क २०० ।
क १ क १८

अथ भाजकरण्यैकीकरणार्थं घनर्णताव्यत्ययमीप्सिताया इत्यादिना भाजकरण्याः क १
घनत्वं प्रकल्प्य तादृक्छिदा क १ क १८ भाज्यभाजकयोर्गुणनार्थं न्यासः

क १ । क ८१ क २०० क १ । क १ क १८

क १८ । क ८१ क २०० क १८ । क १ क १८

भाज्ये गुणिते जातानि करणीखण्डाति क ८१ क २०० क १४५८ क १६००
आद्यान्त्यकरण्योर्मध्यमकरण्योश्चान्तरे जातो भाज्यः क २६०१ क ५७८ । भाजके
गुणिते जाते क १ क १८ क १८ क ३२४ । मध्यमकरण्योर्नाशे आद्यान्त्यकरण्यो
रन्तरे कृते जाता भाजकं एकैव करणी क २८९ । अनया भाज्ये मदे लघि क ९
क २ । प्रथमकरण्ये मदे जाता लघि रु ३ क २ । अनया भरेषा रु १ क १८ ।
यथावदूनयुता । रु ४ क ३२ । रु २ क ८ । यथावदर्थिता रु २ क ८ ।
रु १ क २ जाते आनघे । आम्भा पूर्ववत्तम्बः रु १ क २ । आसन्नमूलग्रहणेन जाताः
क्षेत्रमुनायाः । दर्शनं

अत्र दशपञ्चकरण्योरासन्नमूले । ३। १०॥२। १४। अनयोरन्तरमेको भुजः ० । १६। एवं सर्वत्र द्रष्टव्यम् । अत्रापि प्रतीत्यर्थं गणितं लिख्यते । भुजयोः ० । २ । योगः ३ ।

१६ २७ २३

भुजयोरन्तरेण १ गुणितः १ भुजा ३ हतो लब्धिः १ अनया द्विष्टा भूखनयुता १ ।

३१ ८ १९ ३९ ४०

४ दलिता जाते आवाधे ० । २ । अथाऽऽवाधा ० वर्ग ० स्वभुज ० वर्गात् ०

१० १० २९ १० ४२ १६ १२

अपास्य शेषस्य ० मूलं ० जातो लम्बः । एवं द्वितीयाऽऽवाधा २ वर्ग १ स्वभुज २

१० २९ २९ १० २७

वर्गात् ६ अपास्य शेषस्य ० मूलं ० जातो लम्बः स एव ० । एवमन्यत्रापि सुधीभिः

१० २९ २९

रूढम् ॥ १०५ ॥

अथ पक्षयोः समशोधनान्तरमव्यक्तवर्गघनादिकेऽपि शेषे यथासंभवमपवर्तेन मध्यमाहरणं विनैवोदाहरणसिद्धिरस्तीति प्रदर्शयितुमुदाहरणपट्टकमाह । तत्रोदाहरणद्वयमनुष्ठुमाऽऽह—

असमानसमच्छेदान्नाश्वस्तुश्वतुरो वद ।

यदैक्यं यद्वनैक्यं वा येषां वर्गैक्यसंमितम् ॥ १०६ ॥

असमानाश्च ते समच्छेदाश्च तान् । यदैक्यं येषां वर्गैक्यसंमितमित्येकं यद्वनैक्यं येषां वर्गैक्यसंमितमिति द्वितीयमित्युदाहरणद्वयम् । असमानसमप्रज्ञेति पाठे तु हे असमप्रज्ञ निरुपमनुद्धे समास्ताश्चतुरो राशीन्वदेति योजनीयम् । प्रथमपाठस्त्वसाधुरिति प्रतिभाति । न हि समच्छेदत्वपुनस्कारेणोदाहरणमिह साध्यते किं तु समच्छेदत्वं संपातायातम् । असमानिति त्वेषेक्षितमेव । अन्यथा रूपमितेश्चतुर्भिर्मुदाहरणसिद्धेः । अत्र राशीनामसमानत्वेनोद्देशात्कल्पिता अतुल्या राशयः । या १ या २ या ३ या ४ उदाहरणद्वयस्यापि गणितं त्वाकर एव स्फुटम् ॥ १०६ ॥

अन्यमुदाहरणद्वयमनुष्ठुमाऽऽह—

त्रयस्रस्रोत्रस्य यस्य स्यात्फलं कर्णेन संमितम् ।

दोःकोटिश्रुतियावेन समं यस्य च तद्द ॥ १०७ ॥

— स्पष्टोऽर्थः । अत्र दोःकोटिकर्णानामन्यक्तकरणे विशेषोऽस्ति । जात्यध्यक्षे निय-
तानां तेषां बाधितत्वात् । अत इष्टजात्यस्य भुजकोटिकर्णैः घृणमुणितं यावत्तावत्तेषां
मानानि प्रकल्प्योदाहरणद्वयमपि साध्यम् । आकर एव स्पष्टमन्यत् ॥ १०७ ॥

अन्यदुदाहरणमनुष्टुभाऽऽह—

युतौ वर्गोऽन्तरे वर्गो ययोर्घाते घनो भवेत् ।

तौ राशी शीघ्रमाचक्ष्व दसोऽसि गणिते यदि ॥ १०८ ॥

ययो राश्योर्युतावन्तरे च वर्गो भवेद्भाते तु घनो भवेत्तौ राशी शीघ्रं वद । अत्र
क्रियासंकोचार्थं तथा राशी वरूप्यौ यथा युतावन्तरे च वर्गः स्यात् । तथा कल्पितौ
याव ४ याव ५ । अनयोर्घातो यावव २० । एष घन इतीष्टयावत्तावद्दशकस्य घनेन
याव १००० समीकरणे पक्षौ यावत्तावद्वघनेनापवर्त्य प्राक्स्वज्जातौ राशी १०००० ।
१२५०० ॥ १०८ ॥

अथान्यदुदाहरणमनुष्टुभाऽऽह—

घनैक्यं जायते वर्गो वर्गैक्यं च ययोर्घनः ।

तौ चेद्वेत्तिस तदाऽहं त्वां मन्ये बीजविदां वरम् ॥ १०९ ॥

स्पष्टोऽर्थः । अत्र यथैक आलापः स्वतः संभवति तथा राशी कल्पितौ याव १
याव २ । अनयोर्घनयोगः यावव ९ एष स्वयमेव वर्गो जातः । यतोऽस्य वर्गमूलं
मिदं याव ३ अन्तिमार्थे आकर एवाऽऽक्षिप्य समाहितम् । अयमर्थः । यावद्वर्गघनो
राशिः पदधातात्मकोऽस्ति । समद्विधातस्य समत्रिधातो भवतीति यथा द्विधातस्य
घनस्तथा त्रिधातस्य समद्विधातो भवतीति । त्रेधातस्य वर्गोऽपि मवितुं युक्त
एवेति । अयं तयोरेव राश्योः याव १ याव २ वर्गयोगः यावव ५ । अयं घन
इतीष्टं यावत्तावत्पञ्चघनेन याव १२५ समं कृत्वा पक्षौ यावत्तावद्वघनेनापवर्त्य
प्राक्स्वज्जातौ राशी ६२५ । १२५० । अथवाऽन्यथा मया कल्पितौ राशी
याव ५ याव १० अनयोर्वर्गैक्यं स्वत एव घनो जायते यावव १२५ । अस्य
पदधातात्मकत्वाद्विधातरूपं घनमूलं यतः संभवति याव ५ । अथानयो राश्योः याव ५
याव १० घनैक्यं यावव ११२५ । एतद्वर्ग इति यावत्तावद्वर्गवर्गपञ्चसप्ततिः । यावव
७५ । वर्गेन याववव ५६२५ समं कृत्वा पक्षौ यावत्तावद्वर्गवर्गेनापवर्त्य पक्षयोर्न्यासः
या ११२५ रू० पूर्ववद्यावत्तावन्मानं ५ । अनेनोत्थापितौ राशी तावेव ६२५ । १२५० ।
या० रू ५६२५

अथावाऽयं यावच्च ११२५ वर्ग इति यावत्तावद्भर्गवर्गवर्गवर्गपञ्चकस्य यावववव ५ तत्पञ्च-
दशकस्य वा यावववव १५ वर्गेण याववववव २५ अनेन वा याववववव
२२५ समं कृत्वा पक्षौ यावच्च १ अनेनापवर्त्य प्राग्गद्यावत्तावन्मानं ४५ वा ५ ।
एवमेकधा । एवमव्यक्तापवर्तनं यथा संभवति तथाऽन्यदपि चिन्त्यम् ॥ १०९ ॥

अथान्यदुदाहरणं गीत्याऽऽह—

यत्र ड्यस्ते क्षेत्रे घात्री मनुसंमिता सखे वाहू ।

एकः पञ्चदशान्यस्त्रयोदश वदावलम्बकं तत्र ॥ ११० ॥

स्पष्टोऽर्थः । आवाधां या १ प्रकल्प्य गणितमप्याकर एव स्फुटम् । अनतिप्र-
योजनमेतदुदाहरणम् ॥ ११० ॥

अथ भुजे कोटिकर्णयोगे च ज्ञाते तयोः पृथक्करणं दर्शयितुमुदाहरणं मालिन्याऽऽह—

यादि समभुवि वेणुर्द्वित्रिपाणिप्रमाणो

गणक पवनवेगादेकदेशे सुभ्रमः ।

भुवि नृपमितहस्तेष्वङ्गः लघं तदग्रं

कथय कतिपु मूलादेप भ्रमः करेषु ॥ १११ ॥

स्पष्टोऽर्थः । अत्र वंशाधरखण्डं कोटिस्तत्प्रमाणं या १ प्रकल्प्य गणितमाकरे
स्फुटम् । एवमूर्ध्वखण्डमपि या १ प्रकल्प्य गणितं द्रष्टव्यम् । एवं कोटौ भुजकर्ण-
योगे च ज्ञाते तत् पृथक्करणमपि द्रष्टव्यम् ।

तदुदाहरणं पाट्यामुक्तम् । यथा—

‘ अस्ति स्तम्भतले बिलं तदुपरि श्रीलाशिखण्डी स्थितः

स्तम्भे हस्तनवोद्धिते त्रिगुणितस्तम्भप्रमाणान्तरे ।

दृष्ट्वाऽहं बिलमात्रनन्तमपतस्तिर्यक्स तस्योपरि

क्षिप्रं ब्रूहि तयोर्विलास्करतिमितैः साम्येन गत्योर्युतिः ॥

अत्रापि भुजं वर्णं वा या १ प्रकल्प्य प्राग्गद्गणितं द्रष्टव्यम् ॥ १११ ॥

अथ कोटिकर्णान्तरे भुजे च ज्ञाते कोटिकर्णज्ञानं भवतीति प्रदर्शयितुमुदाहरणं
मन्दाक्रान्तयाऽऽह—

चक्रक्रौञ्चाकुलितसलिले कापि दृष्टं तदामे

तोयादूर्ध्वं कमलकलिकाग्रं चितस्निप्रमाणम् ।

मन्दं मन्दं चलितमनिलेनाऽऽहतं हन्त्युग्मे

तस्मिन्मयं गणक कथय क्षिप्रमम्बुप्रमाणम् ॥ ११२ ॥

स्पष्टोऽर्थः । एतत्क्षेत्रसंस्थानं पाट्यां पाठनिबद्धम् । यथा—

‘सखे पञ्चतन्मज्जनस्यानमध्यं मुनः कोटिकर्णान्तरं पञ्चदशयम् ।

नलः कोटिरेतन्मितं स्याद्यदम्भो वदैवं समानीय पानीयमानम् ॥

अत्र नलिनीनलप्रमाणं जलगाम्भीर्यमिति तत्प्रमाणं या १ प्रकल्प्य गणितमा-
करे स्फुटम् ॥ ११२ ॥

अपान्यदुदाहरणं शार्दूलविक्रीडितेनाऽऽह—

वृक्षाद्दस्तशतोच्छ्रयाच्छतयुगे वार्षी कपिः कोऽप्यगा-

दुत्तीर्याथ परो द्रुतं श्रुतिपथात्प्रोङ्गीय किञ्चिद्दुषात् ।

जातैवं समता तयोर्धेदि गताबुङ्गीयमानं किय-

द्विद्वेत्सुपरिश्रयोऽस्ति गणिते सिप्रं तदाचक्ष्व मे ॥ ११३ ॥

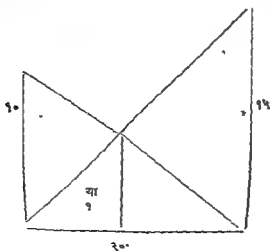
परः कपिर्दुमात्किञ्चित्प्रोङ्गीय श्रुतिपथाद्वापीमगादिति योजनीयम् । श्रुतिपथादिति
व्यञ्जोपे पञ्चमी । श्रुतिपथमाश्रित्येति तदर्थः । शेषं स्पष्टम् । अत्रोङ्गीयमानं या १
प्रकल्प्य गणितमाकरे स्पष्टम् ॥ ११३ ॥

अपान्यदुदाहरणमार्ययाऽऽह—

पञ्चदशदशकरोच्छ्रायवेण्वोरज्ञातमध्यभूमिकयोः ।

इतरेतरमूलाग्रसूत्रयुतेर्लम्बमानवाचस्व ॥ ११४ ॥

अत्र लम्बज्ञानार्थं वेण्वन्तरालभूमिज्ञानं नाऽऽवश्यकमिति सूत्रयितुमज्ञातमध्य-
भूमिकयोरिति वेणुविशेषणं न तु प्रश्नपूरणार्थम् । तेन विनाऽपि प्रश्नपूरणात् । शेषं
स्पष्टम् । क्षेत्रदर्शनम्—

अत्र क्रियावतारार्थं वेण्वन्तरालभूमिमिष्टां विंशतिमितां प्रकल्प्य सूत्रसंपातालम्बमानं यावत्तावत्प्रकल्प्य गणितमाकरे स्फुटम् । अथ यावत्तावत्प्रकल्पनां विनाऽपि लम्बज्ञानार्थमाह ‘अथवा वंशसंबन्धिन्यावाबाधे तद्युतिर्भूमिः’ इत्यादि । अयमर्थः । यथा यथा वंशो महाल्लघुर्वा भवति तथा तथा तदाश्रिताऽऽबाधाऽपि महती लघुर्वा भवति । अतस्त्रैराशिकेनैवाऽऽबाधे ज्ञातुं शक्ये । यथा यदि वंशयोगेन सकला भूर्लभ्यते तदैकेन वंशेन किमिति पृथगाबाधे १२ । ८ । अथ भूमि २० तुल्ये भुजे लघुवंशः १० कोटिस्तदा बृहदाबाधामुजे १२ केति लब्धो लम्बः ६ यतो लघुवंशः कोटिर्भूमिर्भुजो लघुवंशाग्रादितरवंशमूलगामि सूत्रं कर्ण इत्येतत्क्षेत्रवशादेव बृहदाबाधा भुजो लम्बः कोटिरिति भवति । एवं लघ्वाबाधाबृहद्वंशान्म्यामप्यनुपातो द्रष्टव्यः । अथ भूमिकल्पनं विनाऽपि लम्बसिद्धिमाह ‘अथवा वंशयोर्वधो योगहृतो यत्र तत्रापि वंशान्तरे लम्बः स्यादिति किं भूमिकल्पनयाऽपि’ इति । अत्रोपपत्तिः । यदि वंशयोगेन भूर्लभ्यते तदा बृहद्वंशेन किमिति लब्धा बृहद्वंशाश्रिताऽऽबाधा । भू० बृ १ । अथ भूमितुल्ये भुजे लघुवंशः कोटिस्तदा बृहदाबाधया किमिति जातो ५० यो १

लम्बः भू० बृ० ॥ १ । अत्र माज्यभाजकयोर्भूम्याऽपवर्ते जातं बृ० ल १ । एवमुपपन्नं वं यो० भू १ वंयो १

वंशयोर्वधो योगहृतो लम्बः स्यादिति ॥ ११४ ॥

दैवज्ञपर्यगणमंततसेव्यपार्श्वबलालसंज्ञगणकात्मजनिर्मितेऽस्मिन् ।

बीजक्रियाविधृतिकल्पलतावतारेऽभूदेकवर्णजसमीकरणेकखण्डः ॥ ७ ॥

इति श्रीसकलगणकमार्गमौमथ्रीबलालदैवज्ञसुतकृष्णदैवज्ञविरचिते बीज-

विधृतिकल्पलतावतार एकवर्णसमीकरणखण्डविवरणम् ।

अत्र ग्रन्थसंख्या ४९० ।

===

८ मध्यमाहरणम् ।

तदेवं समशोधनादिना यथैकस्मिन्पक्षे एकजातीयमव्यक्तमेव परपक्षे च व्यक्तमेव भवति तथाऽपवर्तादिनोपायेन संपाद्य प्रश्नमह उक्तः । अथ यद्यप्यपवर्तेनापि तथा न भवति तत्र मध्यमाहरणलक्षणमुपायान्तरमिन्द्रवज्रयोपजातिकाम्या चाऽऽह—

- अव्यक्तवर्गादि यदाऽवशेषं पक्षौ तदेष्टेन निहत्य किञ्चित् ।
क्षेप्यं तथोर्ध्वेन पदप्रदः स्यादव्यक्तपक्षस्य पदेन भूयः ॥
व्यक्तस्य पक्षस्य समक्रियैवमव्यक्तमानं खलु लभ्येत तत् ।
न निर्वहश्चेद्भनवर्गवर्गेष्वेवं तदा ज्ञेयमिदं स्वयुद्ध्या ॥
अव्यक्तमूलर्णगरूपतोऽल्पं व्यक्तस्य पक्षस्य पदं यदि स्यात् ।
ऋणं धनं तच्च विधाय साध्यमव्यक्तमानं द्विविधं क्वचित् ॥ ११५ ॥

एतानि सूत्राण्याचार्य एव व्याख्यातवान् । अशोपपत्तिः । एकस्मिन्पक्षेऽव्यक्तमेव परपक्षे च व्यक्तमेव यदि भवति तर्हि तयोः समत्वात्तस्याव्यक्तस्य तद्व्यक्तं मानं भवतीति पूर्वमेवोक्तम् । किंतु व्यक्तपक्षस्य हरणार्थमव्यक्तपक्षमप्युक्तमपेक्षितमतस्तादृशं यथा भवति तथा यतितव्यम् । तत्र समयोः पक्षयोः समक्षेपे समशुद्धौ वा समगुणके वा समहरे वा मूलग्रहेणे वा वर्गकरणे वा घनादिकरणे वा न समत्वहानिरिति तु स्पष्टम् । अथ यत्राव्यक्तवर्गादिकं स्यादेकपक्षे परपक्षे च रूपाण्येव तत्र मूलेन विना कदाऽपि नाव्यक्तस्याप्यवस्थितिः । अतः पक्षयोः साम्याविरोधेन मूले ग्राह्ये । तथा सति मूलयोरपि समत्व स्यात् । अत उक्तं 'पक्षौ तदेष्टेन निहत्य किञ्चित्क्षेप्यं तथोर्ध्वेन पदप्रदः स्यात्' इति । अत्रेष्टेन निहत्येत्युपलक्षणम् । क्वचिदिष्टेन पक्षावपवर्तनीयौ क्वचिदिष्टं पक्षयोः शोध्यमित्याद्यपि ध्येयम् । शोपोपपत्तिस्तु पूर्ववत् । द्विविधमाने तु तत्रोदाहरणं 'वनान्तराले ह्रवगा, समागः' इति वक्ष्यमाणम् । अत्र कापियूथं वा १ अस्याष्टाशवर्गो द्वादशयुतो यूथसम इति समशोधने कृते जातौ पक्षौ याव १ या ६४ रू ० । अत्र पक्षयोर्द्वात्रिंश-

याव ० या ० रू ७६८-

द्वी १०२४ प्राक्षिप्य जातौ पक्षौ याव १ या ६४ रू १०२४ । अत्रोर्ध्वपक्षस्य पदमिदं याव ० या ० रू २९६

या १ रू ३२ इदं वा या १ रू ३२ । द्वितीयपक्षस्य पदमिदं रू १६ । पदयोः समशो-

धनार्थं न्यासः या १ रु ३२ । अथ वा या १ रु ३२ । अतो द्विविधमपि मानमुपपद्यते
या ० रु १६ या ० रु १६

४८।१६ । नन्वव्यक्तपदरूपेभ्यो व्यक्तपदेऽधिकेऽपि द्विविधमानमनया युक्त्या कथं न
स्यात् । शृणु तर्हि । अव्यक्तपक्षनरूपाणामृणत्वे व्यक्तस्य धनत्वमेव । अस्मिन्प्रकारेऽव्यक्त-
शेषस्य धनत्वार्थमव्यक्तपक्षरूपाण्येव व्यक्तपक्षाच्छोच्यानि । तानि च धनं भवतीति
मास्त्यनुपपत्तिः । अथ रूपाणां धनत्वे व्यक्तस्यर्णत्वमेवेति द्वितीयप्रकारे व्यक्तमेव धन-
त्वार्थमितरपक्षाच्छोध्यम् । व्यक्तरूपाणि त्वव्यक्तपक्षनपदरूपेभ्यः शोध्यत्वाद्दणं भवति ।
तानि यथाधिकानि तदा ऋणं मानं स्यादिति द्वितीय सर्वथाऽप्यनुपपन्नम् । अत उक्त
'अव्यक्तमूलर्णग्रूपतोऽल्पं व्यक्तस्य पक्षस्य पदं यदि स्यात्' इति । अथ यत्राऽऽलापे रूपो-
नमव्यक्तमस्ति तस्य वर्गे कर्तव्ये रूपाणामृणत्वादव्यक्तस्यर्णत्वमुत्पद्यते । तत्र पदग्रहणे
रूपाणामेव ऋणत्वनाव्यक्तस्य । आलापे रूपाणामृणत्वनिश्चयात् । अव्यक्तस्यर्णत्वे कल्पिते
ऋणपक्षः स्यात् । न ह्यधिकस्य शोध्यत्वे धनपक्षः सम्भवति । भवतु वा क्वचिदस्य
धनत्वम् । तथाऽप्यालापसिद्धपक्षादव्यक्तात्वं तु स्यादेव । एवं सत्यालापसिद्धपक्षमेव
द्वितीयपक्षेण कथमस्य साम्यं स्यात् । अतस्तत्समीकरणेनाऽऽगतं मान-
मुपपद्यमेव स्यात् । ऋणत्वात् । न हि व्यक्ते ऋणगते लोकस्य प्रतीतिरास्ति ।
तस्मादेतादृश उदाहरणे व्यक्तपदे व्यक्तमूलर्णग्रूपतोऽल्पेऽपि द्विविधं मानं न
सम्भवति । रूपाणां धनत्वरूपनेन सिद्धस्य मानस्यानुपपन्नत्वात् । एवमव्यक्तो-
नरूपवर्ग उद्दिष्टे सति तन्मूले व्यक्तस्यैव ऋणत्व न रूपाणाम् । उक्तयुक्तेराविशेषात् ।
अतस्तत्रापि द्विविधमानं न सम्भवति । रूपाणामृणत्वकल्पनेन सिद्धस्य मानस्यानुप-
पन्नत्वात् । इत्येव बहुधा भवति । क्वचित्शेषशोधनादिना शेषविधाना विपरीतमपि
भवति । क्वचित्त्व्यक्तस्य स्वतोऽप्यृणत्वे द्विविधमूलमभवेऽपि द्वितीयमनुपपन्नं भवति ।
अत एवाऽऽचार्यैर्द्विविधं क्वचित्दित्यानिवर्तनं बोध्यम् । अथ द्वितीयमानस्यानुपपत्तौ वक्ष्य-
माणमुदाहरणं प्रतीत्यर्थं प्रदर्श्यते ।

यूपात्पञ्चाशद्वर्गो वर्गितो गहरं गतः ।

दृष्टं शान्तामृगं शान्तामारुहो वटं ते कति ॥

अत्र यूयं या ५ अन्य पञ्चाश या १ । यूयं या १ रु ३ । वर्गितः या १
या १ रु ९ । दृष्टेन युनो या १ या ६ रु १० । यूयसम इति शोयने कृते नात्र
याव १ या ११ रु ० ।
१० रु ० ।

पक्षौ चतुर्भिः संगृह्य तयोरेकादशवर्गं सिप्त्वा जातौ

याव ४ या ४४ रु १२१ ।

रु ८१

अथ रूपाणामेव प्रत्यत्येद्देशादुक्तयुक्त्या पदमिदमेव या २ रु ११ नेदं या २ रु ११ । द्वितीयपक्षस्य पदं रु ९ । पुनः समीकरणेन छञ्चं यावत्तावन्मानेन १० उत्पापितौ जातौ राशिः ९० । रूपाणां घनत्वे तु यावत्तावन्मानमिदं १ । राशिश्च ९ । नक्षत्रस्य पञ्चांशः ९ त्रिभिरूनः संभवति । एवमस्मिन्नेवोदाहरणे रूपात्पञ्चांशकश्चिच्युत इति यथाऽऽलपः स्यात्तदा द्वितीयमानमेव युक्तं, न तु पूर्वम् । नहि पूर्वराशेः पञ्चांशः १० त्रिच्युतः संभवति । अत एव—

‘ शुज्यकापमगुणार्कदोर्ज्यका स्वं युतिं तत्सप्तबाणसंमिताम् ।

कीदृश भास्करमवेहि मध्यमं मध्यमाहरणमस्ति चेद्भुवम् ’ ।

इत्यस्मिन्निप्रक्षोदाहरणे क्रान्तिर्ज्या यावत्तावन्मितां प्रकल्प्य ततोऽगुपातेन दोर्ज्यां चाऽऽनीय तयोर्योगमुद्दिष्टयुतेर्विशोध्य तद्वर्गं क्रान्तिज्यापवर्गोनप्रिज्यावर्गसमकेन शुज्या-
वर्गेण समं फल्य समशोधने कृते पक्षयोः पदग्रहणावसरे व्यक्तमृणं रूपाणि घन-
मित्येव गृह्यते । अत एव तदानयनसूत्रेऽपि तेनाऽऽदृच ऊनो भवेदित्येवोक्तम् । रूपाणादृणत्वे
तु तेनाऽऽदृच आदृचो भवेदित्यप्युच्येत । एवं मदुक्तयुक्त्या द्विविधमानोपपत्त्यनुपपत्तौ
सर्वत्राप्युपपत्तिः । तदेवमुपपन्नं द्विविधं क्वचित्तिदिति । पदग्रहणार्थं ‘ पक्षौ तदेष्टेन निहत्य
किञ्चित् । सेष्यं तयोः ’ इत्युक्तम् ॥ ११५ ॥

तत्र केन पक्षौ गुणनीयो किं वा तयोः सेष्यमिति बालावबोधार्थं श्रीधराचार्यकृत-
मुपायं दर्शयति—

‘ चतुराहतवर्गसमै रूपैः पक्षद्वयं गुणयेत् ।

पूर्वाध्यक्तस्य कृतेः समरूपाणि सिपेत्तयोरेव ’ इति ॥ ११६ ॥

अस्यार्थः । चतुर्गुणितेनान्यक्तवर्गद्वेन पक्षद्वयं गुणयेत् । गुणनात्माग्नौ व्यक्तमृ-
णस्तद्गर्गतुल्यानि रूपाणि पक्षयोः सिपेत् । एवं कृतेऽवश्यमव्यक्तपक्षस्य मूलं छन्दते ।
द्वितीयपक्षस्याप्येतत्समत्वान्मूलेन मान्यम् । एवं सति व्यक्तपक्षस्य यदि मूलं न छन्दते तदा
तत्स्विलमेतेत्यमर्तिसिद्धम् । अत्र श्रीधराचार्यसूत्रे मूलोपायस्याव्यक्तवर्गान्यक्तसापेक्षतयो-
क्तत्वाद्वाग्रेकास्मिन्पक्षेऽव्यक्तवर्गोऽव्यक्तं च भवेत्तत्रैवात्य प्रवृत्तिरन्यत्र तु पक्षोपायः सुविधा
सविधा चिन्त्यः । अथ श्रीधराचार्यसूत्रोपपत्तिः । यत्र किञ्च समशोधने कृत एकस्ये-
व्यक्तवर्गोऽव्यक्तं चाऽस्ति, इतरस्मिन्पक्षे रूपाण्येव सन्ति तत्र प्रथमपक्षे रूपयोगेन विना

कथमपि न मूललामः । यतः केवलान्यक्तस्य वर्गकरणेऽन्यक्तवर्ग एव स्यात् । रूपयुतोऽन्यक्तस्य वर्गकरणेऽन्यक्तवर्गोऽन्यक्तं रूपाणि च स्युः । प्रकृते त्वन्यक्तवर्गोऽन्यक्तं च तिष्ठति स न कस्यापि वर्गः । अतोऽवश्यं रूपाणि क्षेप्याणि । यद्यप्यन्यक्तशोधनेनाप्यन्यक्तमात्रस्य शेषत्वाद्व्यक्तपक्षस्य मूलं लभ्यते तथाऽपि द्वितीयपक्षे तथा सति साव्यक्तानि रूपाणि स्युरिति नास्य मूललाम इति पक्षयो रूपाण्येव क्षेप्याणि । तत्र यदाव्यक्तवर्गस्य मूलं लभ्यते तदा केवलं रूपाण्येव क्षेप्याणि । यदा त्वन्यक्तवर्गस्य मूलं न लभ्यते तदाऽन्यक्तवर्गोऽपि तथा केनचिद्योज्यो गुणनीयो वा यथा मूलं लभ्येत । तत्रान्यक्तवर्गयोगे यद्यप्यन्यक्तपक्षस्य मूलं लभ्यते तथाऽपि द्वितीयपक्षे साव्यक्तवर्गाणि रूपाणि स्युरित्यन्यक्ताभावान्न मूललामः । न च पक्षयोरन्यक्तमपि क्षेप्यमिति वाच्यम् । गौरवात् । किं च यदाऽन्यक्तपक्षेऽन्यक्तवर्गद्वयमस्ति तदा पक्षयोः किं क्षेप्यम् । द्विसप्तचतुर्दशत्रयोविंशतिचतुर्ल्लिंशत्सप्तचत्वारिंशद्द्विपञ्चाशद्व्यक्तवर्गक्षेपे प्रथमपक्षस्यैव मूलं लभ्येत नेतरस्य । एकचतुराश्वन्यक्तवर्गक्षेपे तु प्रथमपक्षस्य मूलं न लभ्येत । न च यत्रान्यक्तवर्गद्वयमस्ति तत्र पक्षयोरैकस्यान्यक्तवर्गस्य शोधनेनोभयोरपि मूलं लभ्यत इति वाच्यम् । द्वितीयपक्ष ऋणस्यान्यक्तवर्गस्य मूलमावात् । न च त्रिपञ्चादिव्यक्तवर्गेषु सत्स्वेकचतुरादयो व्यक्तवर्गाः पक्षयोः क्षेप्या द्विपञ्चादिव्यक्तवर्गेषु सत्सु पक्षौ द्विपञ्चादिभिर्गुणनीयाविति वाच्यम् । अनुगमे सत्यननुगमस्यान्याप्यत्वात् । क्रियानिर्वाहस्यानियतत्वाच्च । अतिगौरवाच्च । यतोऽन्यक्तवर्गान्यक्तरूपाणि तथा क्षेप्याणि यथोभयपक्षयोरपि मूलं लभ्येत । किं च मन्दबोधार्थं लुपायकथनम् । एतादृशस्य तु क्षेपस्य मन्ददुर्ज्ञेयतयोपायकथनं व्यर्थमेव स्यात् । तदेवं व्यक्तवर्गः केनचिद्गुणनीय एवेति सिद्धम् । तत्र यदाऽन्यक्तवर्गस्य मूलं लभ्यते तदा रूपाण्येव क्षेप्याणि । तानि कियन्तीति विचार्यते । तत्र यद्यन्यक्तवर्गस्यैकमन्यक्तं मूलं लभ्येत तर्ह्यन्यक्तवर्गक्षेपेऽन्यक्तपक्षस्यावश्यं मूललामः । यतः ' कृतिम्य आदाय पदानि ' इत्यादिनाऽन्यक्तवर्गस्यैकमन्यक्तं मूलं रूपाणां त्वन्यक्तार्थतुल्यरूपाणि द्वयोरभिहितिरन्यक्तार्थतुल्या स्यात्सा द्विनिघ्नी अन्यक्ततुल्या स्यादिति तच्छोधनेन निःशेषता स्यात् । एवं यत्रान्यक्तवर्गस्यान्यक्तद्वयं मूलं लभ्यते तत्राप्यनयैव युक्त्या यथास्थितान्यक्तचतुर्थीशवर्गतुल्यरूपक्षेपेऽवश्यं मूललामः । एवं यत्रान्यक्तत्रयं मूलं लभ्यते तत्र पक्षस्थितान्यक्तपदशवर्गतुल्यरूपक्षेपेऽवश्यं मूललामः । तथा च यत्रान्यक्तवर्गस्य मूलं लभ्यते तत्र तेन मूलाङ्केन द्विगुणेनान्यक्ताङ्के भक्ते यल्लभ्यते तद्वर्गतुल्यानि रूपाणि क्षेप्याणीति सिद्धम् ।

अप यत्रान्यक्तवर्गद्वयस्य न मूलं लभ्यते तत्र तेनैवाङ्केन गुणने सत्यवश्यं मूललाम इत्यन्यक्तवर्गाङ्केन पक्षौ गुणनीयो ।

अथात्र पूर्वयुक्त्या रूपशेषः । तदर्धमव्यक्तवर्गमूलाङ्केन द्विगुणेनाव्यक्ताङ्को भाष्यः ।
अत्रान्यच्छेदवर्गमूलाङ्कस्त्वगुणितोऽव्यक्तवर्गाङ्कः । तथा चागुणितेनाव्यक्तवर्गाङ्केन
द्विगुणेनाव्यक्तताङ्को भाष्यः । पक्षगुणकोनागुणितान्यक्तवर्गाङ्केन गुण्यश्च । अत्र
गुणहरयोरगुणितान्यक्तवर्गाङ्केनापवर्ते कृते जातः पूर्वाव्यक्ताङ्कस्य द्वयं
भाजकः । अतः पूर्वाव्यक्तार्धवर्गस्तुल्यानि रूपाणि शेष्याणीति सिद्धम् । एवं यत्र विनैव
गुणनमव्यक्तवर्गाङ्कस्य मूलं लभ्यते तत्राप्युक्तयुक्त्या पक्षाव्यक्तवर्गाङ्केन संगुण्य
पूर्वाव्यक्तार्धवर्गस्तुल्यानि रूपाणि प्राप्स्य च मूलं लभ्येतैव । युक्तेरविशेषात् । तदेवं
पक्षाव्यक्तवर्गाङ्केन गुण्यौ पूर्वाव्यक्तार्धवर्गस्तुल्यानि रूपाणि तयोः शेष्याणि चेति
सिद्धम् । एतावतैव पक्षयोर्मूललाभे सिद्धेऽप्यभिप्रेतवार्थं पुनश्चतुर्भिर्गुणनमुक्तम् । यतो
वर्गेण वर्गगुणेन कृते नास्ति घर्गस्वहानिः । अथात्र पूर्वयुक्त्या शेषः । अत्राव्यक्तवर्गो
चतुर्भिर्गुणिते तन्मूलाङ्को द्विगुणितः स्यात् । तेन च द्विगुणेनाव्यक्ताङ्को भाष्य इति जातः
पूर्वाव्यक्तस्य पूर्वाङ्कवर्गाङ्कश्चतुर्गुणो भाजकः । पक्षगुणकोऽपि तान्वेवास्तीति गुणहर-
योस्तुल्यत्वात्तादौ पूर्वाव्यक्तस्तुल्यानि रूपाणि शेष्याणीति सिद्धम् । तदेवमुपपन्नम्—

‘चतुराहतवर्गसमै रूपैः पक्षद्वयं गुणयेत् ।

पूर्वाव्यक्तस्य कृतेः समरूपाणि शिपेत्तयोरेव ॥ इति ।

‘एवं कृतेऽपि यदि व्यक्तपक्षस्य मूलं न लभ्यते तदा वरण्यात्मकं मूलं
माह्वम् ॥ ११९ ॥

अथात्र शिष्यमुद्दिप्रसारार्थं विविधान्युदाहरणानि निरूपयत्केमुदाहरणं मालि-
न्याऽऽह—

अलिकुलदलमूलं मालतीं यातयष्टौ

निखिलनवमभागाश्चालिनी भृङ्गमेकम् ।

निशि परिमललुब्धं पद्ममध्ये निरुद्धं

‘मतिरणाति रणन्तं दृष्टि कान्तेऽलिसंख्याम् ॥ ११७ ॥

‘स्पष्टोऽर्थः । अत्रातिबुद्धप्रमाणं द्विगुणदर्शात्मकं वक्ष्यं यतोऽस्यैव दलमूलं संप-
वति । अतस्तथा कल्पितमाचार्यैः याव २ । गणितयाकरे स्फुटम् । जाताऽलिक-
संख्या ७२ ॥ ११७ ॥

अपान्यदुदाहरणं शार्दूलनिकीदितेनाऽऽह—

‘पार्थः कर्णवपाय मार्गगणं क्रुद्धो रणे संदधे
तस्याप्येन निवार्य तच्छरणं मूलेऽथतुर्भिर्द्वयान् ।

शून्यं पदभिरथेपुभिस्त्रिभिरपि च्छत्रं ध्वजं कार्मुकं
चिच्छेदास्य शिरः श्रेण कति ते यानर्जुनः संदधे ॥ ११८ ॥

स्पष्टोऽर्थः । अत्र कल्पितं बाणमानं याव १ । अस्यार्धं याव १ । चत्वारि मूलानि या ४ ।

२

दृश्यबाणगणश्च रू १० । एषामैक्यं याव १ या ८ रू २० । राशिः याव १ ।

२

समं कृत्वा पक्षौ समच्छेदकृत्य च्छेदगमे शोधने च कृते पक्षयोः षोडश रूपाणि
प्रक्षिप्य मूले गृहीत्वा पुनः समीकरणेन लब्धं यावत्तान्मानं १० । जाता बाणसंख्या
१०० ॥ ११८ ॥

अथान्यदुदाहरणमुपजातिकयाऽऽह—

व्येकस्य गच्छस्य दलं किलादिरादेर्दलं तत्प्रचयः फलं च ।

चयादिगच्छाभिहितः स्वसप्तमागाधिका ब्रूहि चयादिगच्छान् ॥ ११९ ॥

फलं चेति । चस्त्वर्थे । तथा सति फलशब्दस्योत्तरार्धेनान्वयः सुबोधः । शेषं
स्पष्टम् । अत्र गच्छमानं यावत्तावच्चतुष्टयरूपाधिका या ४ रू १ प्रकल्प्य गणित-
माकरे स्फुटम् । द्वितीयप्रकारेण फलसाधनार्थं पाटीस्थं सूत्रमिदम्—

• व्येकपदानचयो मुक्तयुक् स्यादन्त्यधनं मुक्तयुद्धितं तत् ।

मध्यधनं पदसंगुणितं तत्सर्वधनं गणितं च तदुक्तम् । इति ॥ ११९ ॥

अथान्यदुदाहरणमनुष्ठुमाऽऽह—

फः खेन विहृतो राशिः कोट्या युक्तोऽथचोनितः ।

वर्गितः स्वपदेनाऽऽद्वयः स्वगुणोऽनवतिर्भवेत् ॥ १२० ॥

स्पष्टोऽर्थः । अत्र राशिः या १ । अयं रूढः या १ । अयं कोट्या युक्त

०

ऊनितो वाऽविकृत एव । खहरत्वात् । अथायं या १ वर्गितो याव १ । स्वपदेन या १

०

०

०

युक्तः याव १ या १ । अयं स्वगुणो जातः याव १ या १ । गुणहरयोस्तद्व्यत्वेन

०

नवाङ्कुरव्याख्यासहितम् ।

नाशात् । अयामुं नवतिसमं कृत्वा समशोधने कृते पक्षौ चतुर्भिः संगुण्य रूपं प्रक्षिप्य
प्राग्ज्जातो राशिः ९ ॥ १९० ॥

अन्यदुदाहरणमनुष्टुभाऽऽह—

कः स्वार्धसहितो राशिः खगुणो वर्गितो युतः ।

स्वपदाभ्यां स्वमक्तश्च जातः पञ्चदशोच्यताम् ॥ १२१ ॥

स्पष्टोऽर्थः । अत्र राशिः या १ । गणितमाकरे स्फुटम् । मूलार्धं रूपचतुष्टयं
क्षेपः ॥ १२१ ॥

अन्यदुदाहरणमार्धयाऽऽह—

राशिर्द्वादशनिघ्नो राशिघनादयश्च कः समो यस्य ।

राशिकृतिः पङ्गुणिता पञ्चत्रिंशद्युता विद्वन् ॥ १२२ ॥

स्पष्टोऽर्थः । गणितमाकरे स्फुटम् ॥ १२२ ॥

अथान्यदुदाहरणं सार्धानुष्टुभाऽऽह—

को राशिर्द्विंशतीक्षुण्णो राशिर्वर्गयुतो हतः ।

द्वाभ्यां तेनोन्नितो राशिर्वर्गवर्गोऽयुतं १०००० भवेत् ।

रूपोऽनं वद तं राशिं वेत्सि बीजक्रियां यदि ॥ १२३ ॥

स्पष्टोऽर्थः । रूपोऽनमयुतं भवेदिति योजनीयम् । राशिः या १ । अस्य यथोक्ते सम-
शोधने कृते पक्षयोः याव ४ या ४०० रु १ । एतावत्क्षिप्त्वा गणितमाकरे स्फुटम् ॥ १२३ ॥

अथ 'अन्यक्तमूलर्णगरूपतोऽलम्' इत्यस्य सूत्रस्योदाहरणमुपजातिकयाऽऽह—

वनान्तराले पुवगाष्टभागः संवर्गितो वल्गाति जातरागः ।

श्रुत्वा रत्नादपत्तिनादृष्टा दृष्टा शिरो द्वादश ते कियन्तः ॥ १२४ ॥

पुवगा वानराः । वृद्धिः तस्मादानुकृतिः । शेषं स्पष्टम् । गणितमाकरे स्फुटम् ।
द्विधा मानं चैतत् ४८ । १६ ॥ १२४ ॥

अथ द्विधामानस्य कश्चित्कत्वप्रदर्शनार्थमुदाहरणद्वयमनुष्टुब्धयेनाऽऽह—

यूयात्पञ्चांशकस्त्रयूना वर्गितो गह्वरं गतः ।

दृष्टः शाखामृगः शाखामारुढो वद ते फति ॥

कर्णस्य त्रिलवेनोना द्वादशाङ्गुलशङ्कुभ ।

चतुर्दशाङ्गुला जाता गणकं ब्रूहि तां द्रुतम् ॥ १२५ ॥

त्रिभिरुत्त्रयूनाः । शाखामृगो वानरः । स्पष्टमन्यत् । गणितमाकरे स्पष्टम् ॥ १२५ ॥

अथान्यदुदाहरणमनुष्ठुब्धयेनाऽऽह—

चत्वारो राशयः के ते मूलदा ये द्विसंयुताः ।

द्वयोर्द्वयोर्वधासन्नघाताथाष्टादशान्विताः ॥

मूलदाः सर्वमूलैक्यादेकादशयुतात्पदम् ।

त्रयोदश सखे जातं बीजज्ञ वद तान्मम ॥ १२६ ॥

स्पष्टोऽर्थः । अत्रोदाहरणे राशीनामव्यक्तकल्पने क्रिया न निर्वहति । अत एकं मूलं यावत्तावत्प्रकरूप्य यथा सर्वमूलानि सिध्यन्ति तथा निरूपयति । तत्र राशिमूलकरूपनार्थमाह—‘अत्र राशी येन युतो मूलदो भवतः स किल राशिक्षेपः । मूलयोरन्तरवर्गेण हतो राशिक्षेपो वधक्षेपो भवति । तयो राश्योर्वधस्तेन युतोऽवश्यं मूलदः स्यादित्यर्थः’ इति ।

मन्वनेन ग्रन्थेन राशिमूलकरूपनं कथमुक्तम् । शृणु । मूलयोरन्तरवर्गेण हतो राशिक्षेपो वधक्षेपो भवतीत्यनेन राशिक्षेपस्य मूलान्तरवर्गस्य च वधो वधक्षेपोऽस्तीति स्पष्टीकृतम् । तथा च राशिक्षेपेण वधक्षेपे भक्ते यल्लभ्यते स एव मूलान्तरवर्गः । अतस्तस्य पदं मूलान्तरं स्यात् । अतो यावत्तावदात्मक प्रथममूलं तेन मूलान्तरेण युक्तं सद्द्वितीयमूलं स्यात् । तदपि पुनस्तेनैव युक्तं सत्तृतीयं स्यादित्यादि ॥ १२६ ॥

इदमेवोक्तमाद्यपरिभाषायामपि—

राशिक्षेपाद्वधक्षेपो यद्गुणस्तत्पदोत्तरम् ।

अव्यक्तराशयः कल्प्या वर्गिताः क्षेपवर्जिताः ॥ १२७ ॥

अत्राव्यक्तराशयो राशिमूलग्रन्थेव । अत एवैव्यो राशिज्ञानमुक्तं चतुर्थचरणेन ‘वर्गिताः क्षेपवर्जिताः’ इत्यनेन । यतो राशिः क्षेपेण योज्यमनस्य मूलं राशिमूलं भवत्यतो व्यस्तविधिना राशिमूलं वर्गितं क्षेपोनं सद्वाशिर्भवेदित्यर्थः । अर्थेनेभ्यो वधमूलान्याह—

‘राशिमूलाना यथासन्नं द्वयोर्द्वयोर्वधाः ।

राशिक्षेपोना राशिवधमूलानि भवन्ति’ ॥ इति ।

स्पष्टोऽर्थः । अत्रोपपत्तिरुच्यते । अत्र क्षेपयुतराशोर्मुखे ज्ञाते व्यस्तविधिना । मूलवर्गे क्षेपोने राशिर्भवेदिति ज्ञातः प्रथममूलात्प्रथमराशिः प्रमूव १ क्षे १ । एवं द्वितीयमूलाद्द्वितीयोऽपि द्विमूव १ क्षे १ । अनयोर्वधो येन युक्तः सन्मूलदो भवेत्तत्र एव वधक्षेपः । तदर्थमनयोर्गुणनार्थं न्यामः

प्रमूव १ । द्विमूव १ क्षे १ ।

क्षे १ । द्विमूव १ क्षे १ ।

गुणनाज्जातं प्रमूव ० द्विमूव १ प्रमूव ० क्षे १ द्विमूव ० क्षे १ सेक १ ।

अत्र द्वितीयवर्ण्डे क्षेपगुणः प्रथममूलवर्गं ऋणमस्ति । तृतीयवर्ण्डे क्षेपगुणो द्वितीयमूलवर्गं ऋणमस्ति । अत्र चतुर्थवर्ण्डे क्षेपगुणः क्षेपगुणं ऋणमिति

न्यासः

प्रमू० द्विमू० १ मू०यो० से १ सेव १

अत्राऽऽखण्डे मूलवर्गघातोऽस्ति । य एव मूलवर्गघातः स एव मूलघातवर्ग इति तथा न्यासः

मू०घा० १ मू०यो० से १ सेव १ ।

अत्र द्वितीयखण्डे मूलवर्गयोगः शेषगुणोऽस्ति । तत्र मूलवर्गयोगस्य खण्डद्वयम् । एकं मूलान्तरवर्गः । अयं मूलयोर्द्विधो घातः । 'राश्योरन्तरवर्गेण द्विधे घाते युते तयोः । वर्गयोगो भवेत्' इत्युक्तत्वात् । अतो जाते वर्गयोगस्य खण्डे मू०अ० १ मू०घा० २ । अनयोः शेषेण गुणने जाते द्वितीयखण्डं खण्डद्वयात्मकं मू०अ० से १ मू०घा० से २ । सर्वेषां खण्डानां क्रमेण न्यासः

मू०घा० १ मू०अ० से १ मू०घा० से २ सेव १ ।

अयं हि राशिषष्ठः । अयं येन युतः सन्मूलदः स्यात्स एव वचशेषः । अत्र शेष-
गुणे मूलान्तरवर्गे क्षिप्ते शेषस्यास्य

मू०घा० १ मू०घा० से २ सेव १ ।

'कृतिम्य आदाय पदानि' इत्यादिना पदामिदमाधाति । मू०घा० १ से १ । इदं हि वच-
मूलम् । अत उपपन्नं मूलघोरन्तरवर्गेण हतो राशिसेपो वचशेषो भवतीति । राशि-
मूलानां यथासूत्रं द्वयोर्द्वयोर्वधा राशिसेपोना वचमूलानि भवन्तीत्यपि । अनयैव युक्त्या
द्वितीयतृतीययोस्तृतीयचतुर्थयोरपि राश्योर्वचमूलोपपत्तिर्द्रष्टव्या । एवमेकराशिमूलं याव-
त्तावत्प्रकल्प्य ततः सर्वमूलसिद्धिरुत्ता । अथ प्रकृतोदाहरणे योजयति । अथोदाहरणे
राशिसेपाद्वचशेषो नवगुणो नवानां च मूलं त्रयोऽतस्तद्व्युत्तराणि राशिमूलानित्यादिना ।
शेषं स्पष्टम् ॥ १२७ ॥

अथान्यदुदाहरणमेनुष्ठुमाऽऽह—

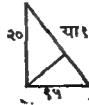
क्षेत्रे तिथिनखैस्तुल्ये दोःकोटी तत्र का श्रुतिः ।

उपपत्तिश्च रूढस्य गणितस्यास्य कथ्यताम् ॥ १२८ ॥

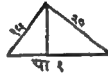
'तत्कृत्योर्गोपपत्तं वर्णः' इति रूढस्य प्रसिद्धस्य गणितस्योपपत्तिः कथ्यताम् ।
उपपत्तिमेव प्रष्टुमत्र श्रुतिप्रश्नो द्रष्टव्यः । अत्र वर्णः या १ । क्षेत्रदर्शनं

अत्र कर्णस्य भूमित्वकल्पने दर्शनं

क्षेत्रं परिवर्त्य दर्शनं

अत्र लम्बादुभयतो ये व्यस्ते तयोरपि भुजकोटी पूर्वभुजकोट्यनुरूपे भवतः । तत्र भुजाश्रिताऽऽबाधा भुजो लम्बः कोटिः पूर्वभुजः कर्ण इत्येकं व्यस्तम् । लम्बो भुजो द्वितीयाऽऽबाधा कोटिः पूर्वकोटिः २० कर्ण इत्यपरम् । नन्वत्र व्यस्तद्वयेऽपि लम्ब एव कथं न कोटिः । सत्यम् । दोःकोट्योर्नामभेदो न स्वरूपभेद इति यद्यप्यस्ति तथाऽपि प्रकृते भुजकोट्योः पूर्वभुजकोट्यनुरूपत्वविवक्षया न तथा । पूर्वं हि भुजा-त्कोटिर्भहतीति प्रकृतेऽपि तथैव मान्यम् । किं च प्रकृतभुजकोट्योः पूर्वभुजकोट्यनु-रूपत्वे विवक्षिते सति भुजद्वये कर्णे यदि लम्बः कोटिस्तदा कोटितुल्ये कर्णे केति त्रैराशिकेन कोटिभेदेन मान्यम् । यद्वा परस्परस्पर्धिदिशोर्भुजयोरैकतरस्य कोटिरिति संज्ञा स्वेच्छया क्रियताम् । परं यावत्तावति कर्णे यदि विंशतिमिता कोटिस्तदा विंशतिमिते कर्णे का कोटिरिति त्रैराशिकेन विंशतिमिते कर्णे पर-स्परस्पर्धिदिशोर्भुजयोर्मध्ये महानेव भुज आबाधारूपः सिध्येन्न लम्बरूपो लघुभुजः । प्रमाणभुजस्य महत्त्वात् । एवं यावत्तावति कर्णे यदि पञ्चदशमितो भुजस्तर्हि पञ्चदश-मिते कर्णे को भुज इति पञ्चदशमिते कर्णे परस्परस्पर्धिदिशोर्भुजयोर्मध्ये लघुरेव भुज आबाधारूपः सिध्येन्न लम्बरूपो महाभुजः । प्रमाणभुजस्य लघुत्वात् । तदेवं यत्र कुत्रापि जात्ये व्यस्ते यदि यावत्तावत्कर्णो भूः कल्प्यते तर्हि यावत्तावति कर्णे भुजो भुजस्तदा भुजतुल्ये कर्णे क इति त्रैराशिकेन या १ । मु १ । मु १ भुजाश्रिताऽऽबाधा सिध्येत् भुव १ । एवं यावत्तावति कर्णे यदि कोटिः कोटिस्तदा कोटितुल्ये कर्णे केति या १

त्रैराशिकेन या १ । को १ । को १ । कोट्याश्रिताऽऽबाधा सिध्येत् कोव १ । आना-
या १-

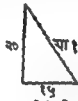
धयोर्योगोऽयं भुव १ कोव १ । अयं भूम्याऽनया या १ सम इति पक्षौ समच्छेदीकृत्य
या १

च्छेदगमे जातौ अत्र पक्षयोः समत्वाच्च एव यावद्वर्गः स एव भुज-
याव १ ।

भुज १ कोव १

कोटिवर्गयोग इति सिद्धम् । प्रकृते कर्णो यावत्तावदात्मकोऽस्तीति यावत्तावद्वर्गः कर्ण-
वर्ग एव । तस्मात्सिद्धं य एव कर्णवर्गः स एव भुजकोटिवर्गयोग इति । अतोऽ-
स्य पदं कर्णो भवितुमर्हति । अत उपपन्नं तत्कृत्योर्गोमपदं कर्ण इति ।

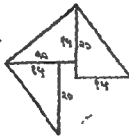
अथवाऽन्यथोपपत्तिः । उद्दिष्टेऽत्रमिदं

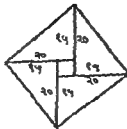
कर्णो यथा बहिर्भवति तथैतत्सममन्वयक्षेत्रं योज्यते । दर्शनं

अथैवमेव तृतीयक्षेत्रं योज्यते

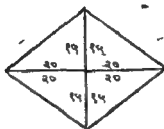

एवं चतुर्थक्षेत्रयोगे दर्शनं

एवं समजात्यचतुष्टयेन तद्भुजकोट्यन्तरसमचतुर्भुजेन समकर्णेन पञ्चमेन चेति पञ्चमिः क्षेत्रैरेकं समकर्णी समचतुर्भुजं क्षेत्रं भवति ।

यत्तु समजात्यचतुष्टयमात्रेण समचतुर्भुजं भवति तद्विषमकर्णमेव दर्शनम् । . . .

अत्र द्विगुणो भुज एकः कर्णो द्विगुणा कोटिरपरः । यत्र तु भुजकोट्योः समत्वं तत्रान्तराभावात्प्रकारद्वयेनापि क्षेत्रचतुष्टयमात्रेण समकर्णं भवति । अथ प्रकृते समकर्णे विषमकर्णे च समचतुर्भुजे व्यस्तकर्णतुल्या एव भुजाः । पर समकर्णे चतुर्भुजे भुजकोट्यन्तरसमचतुर्भुजं क्षेत्रमधिकमस्ति । अत एव भुजसमत्वेऽपि यथा यथा कर्णवैषम्यं भवति तथा तथा क्षेत्रसंकोचारक्षेत्रफलमरूपं भवतीति प्रतिपादितमाचार्यैर्ललावस्याम् ।

अथ प्रकृतमनुसरामः । अत्र समकर्णे समचतुर्भुजे क्षेत्रे समश्चतुर्भुजे च 'तथाप्यते तद्भुजकोटिघातः' इत्यनेन भुजकोटिघातः फलं भवति । अत्र भुजकोट्योः समतया भुजकोटिघातः समद्विघातो भवतीति भुजवर्ग एव क्षेत्रफलम् । अतः क्षेत्रफले ज्ञाते सति तन्मूलं भुजमानं स्यात् । चतुर्भुजे यो भुजः ॥ एव व्यस्ते कर्णोऽस्तीति वर्णोऽपि ज्ञातः स्यात् । अतः क्षेत्रफलं खण्डैः साध्यते । तत्र व्यस्ते भुजकोटिघातार्धं फलं भवतीति जातमेवस्मिन्व्यस्ते क्षेत्रफलं भु० को १ । इदं चतुर्गुणं सत् व्यस्तचतुष्टयस्य फलं स्यादिति जातं भु० को २ । अथ

२

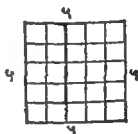
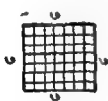
भुजकोट्यन्तरसमचतुर्भुजस्य समकर्णस्य क्षेत्रफलस्योक्तयुक्त्या भुजकोट्यन्तरवर्गः फलं स्यात् । तत्र भुजकोट्यन्तरमिदं भु १ को १ । अस्य वर्गः 'स्थाप्योऽन्त्यवर्गः' इत्यादिना । यद्वा खण्डगुणनेन जातः ।

भुज १ भु० को २ कोव १ ।

इदमन्तर्लभ्यचतुर्भुजस्य क्षेत्रस्य फलं व्यस्तचतुष्टयफलेनानेन भु० को २ युतं सज्जातं प्रवृत्तचतुर्भुजस्य फलं भुज १ कोव १ । एवं भुजकोट्योर्द्विगुणो घातो भुजकोट्यन्तरवर्गेण युतः सन्भुजकोटिवर्गयोगो भवति ॥ १२८ ॥

एतदेवाऽऽहानुष्टुभा—

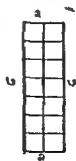
भुज १२ । अस्य वर्ग कोटिकर्णयोर्वर्गान्तर १४४ । यतो भुजकोट्योर्वर्गयोग वर्ण-
वर्गोऽस्त्यत वर्णवर्गात्कोटिवर्गोऽपनीते भुजवर्ग एवावशिष्यते । अतो योऽय भुजवर्ग
१४४ तत्कोटिकर्णयोर्वर्गान्तर कल्पितकोटिकर्णान्तरमिदं २ । अतो वर्गान्तर राशि-
वियोगभक्त योग इति जात कोटिकर्णयोग ७२ । 'योगान्तराभ्यां योगोऽन्तरेणो-
युतोद्धित' इति सक्रमणसूत्रेण जातौ कोटिकर्णौ ३५ । ३७ एव कोटिकर्णान्तरमेक
१ प्रकरूप्योक्तवज्जाता भुजकोटिकर्णा ७ । २४ । २९ । एवमनेकधा । अथ 'वर्ग-
न्तर राशिवियोगभक्त योग' इत्यत्रोपपत्तिः । वर्गान्तर हि योगान्तरघातोऽस्ति ।
अतोऽस्मिन्नन्तरेण भक्ते योगो लभ्येतैव । योगेन वा भक्तेऽन्तर लभ्येतेति किं विग्रम् ।
वर्गान्तर योगान्तरघातोऽस्तीत्यत्र वा युक्तिरिति चेच्छृणु । समकर्णे समचतुर्भुजे क्षेत्रे
भुजवर्ग एव क्षेत्रफल भवति । अत उक्तविधक्षेत्रे भुजतुल्यो राशि क्षेत्रफलतुल्यस्तद्व-
र्गश्च । यथा राशि ७ । ९ । अनयोरुक्तवद्गर्गौ

सप्तवर्गात्पञ्चवर्गं विशोध्यम् । इदं वर्गान्तर

अत्र पार्श्वद्वयेऽपि क्षेत्रशेषस्य विस्तारो भुजान्तरतुल्य एव स्यात् । भुजावेव राशि इति
राश्यन्तरतुल्य एव विस्तारः स्यात् । दैर्घ्यं त्वेकतरपार्श्वे बृहद्भुजतुल्यमन्यस्मिन्पार्श्वे
लघुभुजतुल्यं यथैव

एवं वा

५

५

अनयोर्गो जातं क्षेत्रशेषमेवं

१२

अस्य क्षेत्रस्य राशियोगतुल्यं दैर्घ्यं राश्यन्तरसुखो विस्तारश्चाऽऽपत्ते मुनकोटिघातः
फलमिति योगान्तरघातस्य फलम् । इदं क्षेत्रशेषं हि पूर्वकल्पितराश्योर्वर्गान्तरं
योगान्तरघातरूपमुपपन्नम् ॥ १२० ॥

अथ वक्ष्यमाणोदाहरणोपयुक्तमन्यदनुष्टुब्धयेनाऽऽह—

वर्गयोगस्य यद्वाश्योर्युतिवर्गस्य चान्तरम् ।

द्विघ्नघातसमानं स्पाद्वयोरव्यक्तयोर्यथा ॥

चतुर्गुणस्य घातस्य युतिवर्गस्य चान्तरम् ॥

राश्यन्तरकृतेस्तुल्यं द्वयोरव्यक्तयोर्यथा ॥ १३१ ॥

अत्र प्रथमतः वर्गयोगस्य युतिवर्गस्य चान्तरे कृते द्विघ्नो घातो भवतीति प्रतिपादि-
तम् । तत्र युतिर्द्वयोरव्यक्तयोर्येति । यथा राशी या १ का १ । अनयोर्वर्गयोगोऽयं
याव १ काव १ । युतिवर्गोऽयं याव १ याकाया २ काव १ । वर्गयोगयुतिवर्गयो-
रन्तरमिदं याकाया ३ । राश्योर्द्विघ्नघातोऽस्ति । पूर्ववत्क्षेत्रद्वारा वा युक्तिः । यथा
राशी ३ । ५ । अनयोर्वर्गो ।

युतिवर्गोऽयं

युतिवर्गाद्वर्गद्वयं विशोध्य शेषं

१	२	३	४	५	६	७	८	९	१०	११	१२
१	२	३	४	५	६	७	८	९	१०	११	१२
१	२	३	४	५	६	७	८	९	१०	११	१२
१	२	३	४	५	६	७	८	९	१०	११	१२
१	२	३	४	५	६	७	८	९	१०	११	१२
१	२	३	४	५	६	७	८	९	१०	११	१२
१	२	३	४	५	६	७	८	९	१०	११	१२
१	२	३	४	५	६	७	८	९	१०	११	१२
१	२	३	४	५	६	७	८	९	१०	११	१२
१	२	३	४	५	६	७	८	९	१०	११	१२
१	२	३	४	५	६	७	८	९	१०	११	१२

अत्र क्षेत्रशेषस्रण्डयोरैकराशिस्तुल्यो विस्तारः ।

परराशिस्तुल्यं दैर्घ्यमिति प्रत्येकं राशिघातः फलम् । अत उपपन्नं वर्गयोगयुतिवर्ग-
योरन्तरं द्विघघातसमम् ' इति । द्वितीयसूत्रे तु चतुर्गुणस्य घातस्य युतिवर्गस्य चान्त-
रम् । राश्यन्तरवर्गो भवति इति प्रतिपादितम् । तत्र युक्तिद्वयोरन्यक्तयोर्यथेति ।
यथा राशी या १ का १ । अनयोर्घातश्चतुर्गुणोऽयं याकाभा ४ युतिवर्गश्चायं

याव १ याकाभा २ काव १ ।

युतिवर्गाच्चतुर्गुणघातेऽपनीते शेषमिदं

याव १ याकाभा २ काव १ ।

इदं राश्यन्तरवर्ग एव । यद्वा क्षेत्रगतोपपत्तिः सा तु मूल एव स्फुटाऽस्ति ॥ १३१ ॥

अथोदाहरणमनुष्टुभाऽऽह—

चत्वारिंशद्युतिर्येषां दोः फोटिश्रवसां वद ।

भुजफोटिवधो येषु शतं विंशतिसंयुतम् ॥ १३२ ॥

“अत्र किल भुजकोटिवधोऽयं १२० । अयं द्विघः सन् २४० भुजकोटियुतिवर्गस्य
भुजकोटिवर्गयोगस्य चान्तरं स्यात् । ‘ वर्गयोगस्य यद्वाशयोर्युतिवर्गस्य चान्तरम् ।
द्विघघातसमानं स्यात् ’ इत्युक्तत्वात् । तत्र यो हि भुजकोटिवर्गयोगः स एवं कर्ण-
वर्गः । अतो भुजकोटियुतिवर्गस्य कर्णवर्गस्य चान्तरमिदं २४० । अत्र भुजकोटियु-
तिरेको राशिः । कर्णोऽपरः । अनयोर्वगान्तरमिदं २४० । तत्र योगान्तरघातसम-
मित्युक्तत्वाद्भुजकोटियुतिकर्णयोगस्य भुजकोटियुतिवर्गान्तरस्य च घातो भवति २४० ।
तत्र भुजकोटियुतिकर्णयोगस्य त्रयाणां योगो भवति । स चात्र चत्वारिंशन्मित उद्दिष्ट
एवास्ति ४० । अतोऽनेन योगेन ४० योगान्तरघातेऽस्मिन् २४० यत्ते लब्धं
भुजकोटियुतिवर्गान्तरं ६ । अथ योगान्तराम्यामेताभ्यां ४० । ६ संक्रमणेन जातो
राशी २३ । १७ । भुजकोटियुतिरेकः २३ कर्णोऽपरः १७ । अत्र लघुराशिरेव
कर्णो ज्ञेयः । भुजकोटियुतितस्तस्याधिक्यासंभवात् । उक्तमप्याचार्यैर्लीलावत्याम् ।

‘ धृष्टोद्विष्टभुजभुजं क्षेत्रं यत्रैवाहुतं म्वल्या ।

तदितरभुजयुतिरपवा तुल्या क्षेत्रं तदक्षेत्रम् ’ । इति

अथ भुजकोटिविधे १२० चतुर्गुणे ४८० भुजकोटियुति २३ वर्गादस्मात् ५२९ शोधिते शेषं ४९ । इदं भुजकोट्योरन्तरवर्गः । ‘ चतुर्गुणस्य घातस्य युतिवर्गस्य चान्तरम् । राश्यन्तरकृतेस्तुल्यम् ’ इत्युक्तत्वात् । अतोऽस्य ४९ मूलं ७ भुजकोट्योरन्तरम् । भुजकोटियोगश्चायं २३ । आम्वा संक्रमणेन जाते भुजकोटी ८ । १५ ॥ १३२ ॥

अथान्यदुदाहरणमनुष्टुभाऽऽह—

योगो द्योःकोटिकर्णानां पदपञ्चाश ५६ द्वयस्तथा ।

षट्शती सप्तभिः क्षुण्णा ४२०० येषां तान्मे पृथग्बद्ध ॥ १३३ ॥

स्पष्टोऽर्थः । अत्र कर्णं यावत्तावन्मितं प्रकल्प्य गणितमक्षरे स्फुटम् ॥ १३३ ॥

दैवज्ञवर्षगणसंततसेव्यपार्थवह्यारसंज्ञगणकार्पकनिर्मितेऽस्मिन् ।

बीजक्रियाविवृतिकल्पलतावतारेऽभूदेकवर्णजसमीकरण सभेदम् ॥

इति श्रीसकलगणकसार्वभौमश्रीबह्मलदैवज्ञसुतकुण्डगणकविरचिते

बीजविवृतिकल्पलतावतारे निजभेदमभ्यासहरणसाहितमेकवर्ण-

समीकरणम् ॥ ८ ॥

अत्र खण्डयोर्मध्यसंख्या ४९० । ३२५ । एवमेकवर्णसमीकरणे मध्यसंख्या ८१९ । एवमादितो जाता मध्यसंख्या ३३९९ ।

९ अनेकवर्णसमीकरणम् ।

एवमनेकवर्णानामेकवर्णपूर्वकत्वादादावेकवर्णसमीकरणमुक्तत्वेदानीं क्रमप्राप्तमनेकवर्ण-
समीकरणं शालिन्धोपजातिकाद्वयेन शालिनीपूर्वधेन चाऽऽह—

आद्यं वर्णं शोधयेदन्यपसादन्यपान्तरूपाण्यन्यतश्चाऽऽद्यभक्ते ।

पक्षेऽन्यस्मिन्नाद्यवर्णोन्मितिः स्याद्वर्णस्यैकस्योन्मितीनां बहुत्वे ॥

समीकृतच्छेदगमे तु ताभ्यस्तदन्यवर्णोन्मितयः प्रसाध्याः ।

अन्त्योन्मितौ कुट्टविधेर्गुणक्षी ते भाज्यतद्भाजकवर्णमाने ॥

अन्येऽपि भाज्ये यदि सन्ति वर्णास्तन्मानमिष्टं परिकल्प्य साध्ये ।

विलोमकोत्थापनतोऽन्यवर्णमानानि भिन्नं यदि मानमेवम् ।

भूयः कार्यः कुट्टकोऽजान्त्यवर्णं तेनोत्थाप्योत्थापयेद्व्यस्तमाद्यात् ॥१३४॥

अस्मिच्छालिनीपूर्वधेऽन्यत्पादेद्वयं दृश्यते । ' भूयः कार्यः कुट्टकादन्यवर्णः ' इति । ' भूयः कार्यः कुट्टकादन्यवर्णस्तेनोत्थाप्योत्थापयेदन्तिमाद्यात् ' इति च । एतानि
सूत्राण्यचार्यैरेव सम्यग्याख्यातानीति नाम्नाभिर्व्याक्रियन्ते ।

अथ शालिनीपूर्वधे व्याख्या । यद्युत्थापने कृतेऽन्यवर्णमानं भिन्नं लभ्यते तदाऽत्र
भूयः कुट्टकः कार्यः । तेन कुट्टकेनान्यवर्णमुत्थाप्याऽऽद्यादन्यस्तमुत्थापयेत् । कुट्टको
गुणविशेष इति प्रागेव निरूपितम् । तेन कुट्टकेन सत्सेपेण गुणेनान्ययोरन्त्येषु वा
वर्णमानेषु यो वर्णस्तमुत्थाप्याऽऽद्यादन्यस्तं पुनरुत्थापयेत् । यस्योन्मानस्य पूर्वमुत्थापने
भिन्नं मानमवत्तदुन्मानमाद्यम् । तत आरभ्य पुनरपि विलोमोत्थापनं कर्तव्यमित्यर्थः ।
अयमेव पाठो मुख्यः । आचार्यैः सूत्रविवरणावसरेऽस्यैव विवरणात् । तद्विवरणं यथा—
' अथ यदि विलोमोत्थापने क्रियमाणे पूर्ववर्णोन्मितौ तन्मितिभिन्ना लभ्यते
तदा कुट्टकविधिना यो गुणः सत्सेप उत्पद्यते स भाज्यवर्णस्य मानम् । तेनान्य-
वर्णमानेषु तं वर्णमुत्थाप्य पूर्वोन्मितिषु विलोमोत्थापनप्रकारेणान्यमानानि ' इति । ' भूयः
कार्यः कुट्टकादन्यवर्णः ' इति पाठस्त्वसाधुः । उत्थाप्येति पदस्यानन्वयात् । अत्र यद्यप्याद्य-
मित्यध्याहृत्याऽऽद्यमुत्थाप्येति तदन्वयः स्यात्तथाऽप्यन्यवर्णोत्थापनस्यानुक्तेन्यूनतादोषः
स्यादेव । अथ यदि न्यूनतादोषपरिहारार्थमन्यवर्णमित्यध्याह्रियते तथा सन्ति तेनान्य-
वर्णानान्यवर्णमुत्थाप्येति तदन्वयः स्यात् । इह हि यदन्यवर्णमानं भिन्नं स्यात्तदा भूयः
कुट्टकादन्यवर्णः कार्य इत्युत्तरान्यवर्णो मानवर्ण एव । एवं सन्ति मानवर्णमानेनान्य-
वर्णमुत्थाप्येत्यर्थः पर्यवस्यति । न चामो युक्तः । मानवर्णान्यवर्णयोर्भेदात् । किं च

माज्यवर्णस्यान्त्यवर्णस्य चाभेदाद्भाज्यवर्णमानेनैवान्त्यवर्णोत्थापनं युक्तम् । तदेवं द्वितीयपाठो न साधुः । एवं तृतीयपाठोऽप्यसाधुः ।

अथेतस्यार्थस्य स्पष्टत्वार्यं वक्ष्यमाणमुदाहरणं लिख्यते ।

पङ्कतः पञ्चाग्रः पञ्चविमक्तो भवेच्चतुष्काग्रः ।

चतुरदृतस्त्रिकग्रो द्व्यग्रश्चिसमुद्धतः कः स्यात् ' ॥ इति ।

अत्र राशिः या १ । अयं 'पङ्कतः पञ्चाग्रः' इति लङ्घिप्रमाणं काटुकं प्रकल्प्य कालवृत्तिगणिते हरः स्वाग्रेण पञ्चकेन युक्तः का १ रु ५ । यावत्तावत्सम इति साम्य-
कारणेन जाता यावत्तावदुन्मितिः

का १ रु ५ ।

या १ ।

एवं पञ्चादिहरेषु नीलकादयो लभ्यन्ते इति जाता यावत्तावदुन्मितिः

नी ५ रु ४ । पी ४ रु ३ । सो ३ रु २ ।

या १

या १

या १

आसां प्रथमद्वितीययोः समीकरणेन लब्धा कालकोन्मितिः

नी ५ रु १ ।

का ६ ।

द्वितीयतृतीययोर्नीलकोन्मितिः

पी ४ रु १

नी ५ ।

एवं तृतीयचतुर्थयोः पातकोन्मितिः

सो ३ रु १

पी ४ ।

इयमन्त्या । 'अन्त्योन्मितो कुट्टिचिधर्गुणाशी' इत्यादिना जाते सोहितपीतभ्योर्माने ससेने

ह ३ रु २ पी

ह ४ रु ३ सो ।

अथ नीलकोन्मानमिदं

पी ४ रु १

नी ५ ।

अत्र नीलकण्ठकस्य रूपोर्णतकचतुष्टयं मानमस्ति । तत्र पीतकस्य कुट्टकसिद्धिं मानमिदं ह ३ रू २ । उतो रघेवरस्य पीतकस्येदं मानं तदा पीतकचतुष्टयस्य किमिति पी १ । ह ३ रू २ । पी ४ त्रैराशिकेन जातं पीतकचतुष्टयस्य मानं ह १२ रू ८ । इदं रूपोर्णं जातं नीलकण्ठकस्य मानं ह १२ रू ७ । यदि नीलकण्ठकस्येदं तदैकस्य नीलकस्य किमिति नी ९ । ह १२ रू ७ । नी १ । त्रैराशिकेन नीलकस्य मानं भिन्नं लभ्यते

ह १२ रू ७ ।

९

अतोऽत्र भूयः कुट्टकः कार्यः । कुट्टको गुणकविशेषः । स चोक्तविधिना जातः सप्तैषः श्ले ९ रू ४ । 'गुणाष्टी ते भाज्यतद्भाजकवर्णमाने' इत्युक्तत्वादसौ कुट्टको श्ले ९ रू ४ भाज्यवर्णस्य हरितकस्य मानं श्ले ९ रू ४ ह । अनेनान्ययोः पीतकलोहितकमानयोरनयोः ह ३ रू २ पी वर्णं हरितकमुत्थाप्याऽऽद्याद्व्यस्तं पुनरुत्थापयेत् । तदुत्थापनं यथा—
ह ४ रू ३ लो ।

इह हरितकस्य रूपद्वययुतमेकस्य पीतकस्य मानमस्ति । हरितकमानं च कुट्टकसिद्धिं मिदं श्ले ९ रू ४ । यथेकस्य हरितकस्येदं मानं तर्हि हरितकत्रयस्य किमिति ह १ । श्ले ९ रू ४ । ह ३ त्रैराशिकेन जातं हरितकत्रयमानं श्ले १९ रू १२ । इदं रूपद्वययुतं जातं पीतकमानं श्ले १९ रू १४ पी । अनयैव युक्त्वा लोहितकमानमपि श्ले २० रू १९ लो । एवं जाते पीतकलोहितकयोर्माने श्ले १९ रू १४ पी । एवं श्ले २० रू १९ लो ।

जातं कुट्टकेनान्यवर्णोत्थापनम् ।

अथ लोहितपीतकयोगाद्याश्रीलम्बाद्व्यस्तं पुनरुत्थापयेत् । तत्र नीलकमानमिदं पी ४ रू १ । इह रूपोर्णं पीतकचतुष्टयं नीलकण्ठकस्य मानमस्ति । तत्र पीतकमानमिदं नी ९ ।

श्ले १९ रू १४ पी । यथेकस्य पीतकस्येदं तदा पीतकचतुष्टयस्य किमिति पी १ । श्ले १९ रू १४ । पी ४ त्रैराशिकेन पीतकचतुष्टयमानं श्ले ६० रू ९६ । इदं रूपोर्णं मज्जान्तं नीलकण्ठकस्य मानं श्ले ६० रू ९९ । यदि नीलकण्ठकस्येदं तदैकस्य किमिति नी ९ । श्ले ६० रू ९९ । नी १ त्रैराशिकेन जातं नीलकमानं श्ले १२ रू ११ । नी । अथ नीलकाद्याद्यः कालकस्तस्य मानमिदं नी ९ रू १ । इह रूपोर्णं नीलकण्ठकं कालकपट्टकस्य मानमस्ति । तत्र प्राग्-
का ६

त्रैराशिकेन जातं नीलकण्ठकमानं श्ले ६० रू ९९ । इदं रूपोर्णं मज्जान्तं कालकपट्टक-

मानं श्वे ६० रु ५४ । अतोऽनुपाताज्जातमेकस्य कालकस्य मानं श्वे १० रु ९ का ।
अथ कालकादाथो यावत्तावत्तस्य मानमिदं का ६ रु ५ । इह कालकपङ्क्तं रूप-
या १

पञ्चकयुतं यावत्तावतो मानमस्ति । तत्र कालकषट्कस्यानुपातासिद्धं मानमिदं श्वे ६०
रु ५४ । इदं रूपपञ्चकयुतं जातं यावत्तावन्मानं श्वे ६० रु ५९ या । एवमन्या-
स्वपि यावत्तावदुन्मितिपूस्थापनेनेदमेव मानं सिध्यति । तदेवं जातानि यावत्तावदादीनां
मानानि व्यक्ताव्यक्तानि श्वे ६० रु ५९ या । अत्र श्वेतकस्य शून्ये माने कल्पिते
श्वे १० रु ९ का
श्वे १२ रु ११ नी
श्वे १५ रु १४ पी
श्वे २० रु १९ लो

जातो राशिः ५९ । कालकादयस्तु षडादिषाजकानां लब्धयः कल्पिता अतस्तन्मा-
नानि जाताः क्रमाल्लब्धयः ९ । ११ । १४ । १९ । एवं श्वेतकस्य मानं रूपमिदं
प्रवक्ष्य जातो राशिः ११९ । लब्धयश्च १९ । २३ । २९ । ३९ । एवमिष्टव-
शादानन्त्यम् । अथोपपत्तिरुच्यते । अत्र किल बहूनां 'मानान्यव्यक्तानि सन्ति । तत्र
पूर्वयुक्तस्यैकस्मिन्पक्षे यथैकमेवाव्यक्तं म्याटन्त्यत्र च रूपाण्येव स्युस्तदा तस्याव्यक्तस्य
मानं सुबोधम् । अतस्तथा यतितन्मं यथैकस्मिन्पक्ष एकमेवाव्यक्तं स्यात्समत्वाविरोधेन ।
तत्र 'अथाः पञ्चगुणाङ्गमङ्गलमिताः' इति वक्ष्यमाणमुदाहरणमधिकृत्य युक्तिरुच्यते ।
अत्राधादीनां मूल्यान्वज्ञातानीति यावत्तावदादीनि कल्पितानि या १ । का १ । नी
१ । पी १ । अतोऽनुपातेन निजनिजाधादीनां घनान्येकीकृत्य जातानि चतुर्णां सम-
घनानि या ५ का २ नी ८ पी ७

या ३ का ७ नी २ पी १

या ६ का ४ नी १ पी २

या ८ का १ नी ३ पी १ । अत्र चतुर्णामपि घनानि समानीति प्रथमाद्वि-
तीयघने अपि समे एव । अत्रैकपक्षे यथैकमेवाव्यक्तं भवति तथा यतितन्मम् ।
तत्रैकतरपक्ष एकं वर्णं विहाय यदवशिष्यते तत्तुल्यं चेदुभयोः पक्षयोः
शोधयेत् तर्लैकस्मिन्पक्ष एकमेवाव्यक्तं म्यात् । अं विहायावशिष्टं शोधयेत् तस्मिन्पक्षे
तस्यैव वर्णस्य शेषवान् । तत्र कं वर्णमपहाय शेषं पक्षयोः शोधयामि यद्यपि नास्ति
नियमस्तथाऽपि प्रथमातिशये कारणभावात्प्रथमवर्णमपहाय शेषं पक्षयोः शोधयम् ।
अथ प्रष्टुने प्रथमवर्णमपहाय शेषमिदं या २ नी ८ पी ७ । अस्मिन्पक्षयोः शोधये
जातमाद्यपक्षे या ५ । द्वितीयपक्षे तु मानं या ३ का ५ नी ६ पी ६ । अस्ति

चानयोः समत्वम् । समयोः समक्षेपे समशुद्धौ वा समत्वाहानेः । तथा सति यदेव यावत्तावत्पञ्चकस्य मानं तदेव नीलकण्टकपीतकण्टकरहितस्य यावन्नयकालकपञ्चयोग-
स्यापीति सिद्धम् । तथा च यावत्पञ्चकस्य मानं ज्ञातुं यावन्नयस्यापि ज्ञानमपेक्षितम् ।
तत्र यदि स्वमानज्ञाने स्वमानज्ञानापेक्षा स्यात्तदाऽऽत्माश्रयात्कल्पकोटिशतैरपि मान-
ज्ञानं न स्यात् । अतः सा यथा न भवति तथा यतितव्यम् । इतरपक्षे यः सजार्तीयो
वर्णस्तत्तुल्यं पक्षयोः शोध्यम् । प्रकृत इतरपक्षे सजार्तीयो वर्णोऽयं या ३ । एतस्मि-
न्पक्षयोः शोधिते जातमाद्यपक्षे या २ । द्वितीयपक्षे का ५ नी ६ पी ६ । एवं कृते
यदेव यावत्तावद्वयस्य मानं तदेव नीलकण्टकपीतकण्टकरहितस्य कालकपञ्चकस्य
मानमिति नास्ति स्वमानज्ञाने स्वमानज्ञानापेक्षा । अत उक्तं ' आद्यं वर्णं शोधयेदग्न्य-
पक्षादन्यान्तरूपान्यन्यतश्च ' इति ।

अथातस्त्रैराशिकम् । यदि यावत्तावद्वयस्येदं मानं तदैकस्य यावत्तावतः किमिति
या २ । का ५ नी ६ पी ६ । या १ त्रैराशिकेन जातं यावत्तावन्मानं
का ५ नी ६ पी ६ । अत्र हरे याकारलिखनं यावत्तावन्मानमिदमन्युपस्थित्यर्थं न तु
या २

यावत्तावद्वयं हरः । प्रमाणेच्छयोर्थावत्तावतापवर्तनात् । अनपवर्ते स्विच्छया गुणने क्रिय
माणेमावितं स्यात् । तदेवमुक्तप्रकारेण प्रथमद्वितीययोर्द्वितीयतृतीययोस्तृतीयचतुर्थयोश्च
धनयोः २ समशोधनेन जाताः प्रथमवर्णोन्मितयः

का ५ नी ६ पी ६ का ३ नी १ पी १ का ३ नी २ पी १ ।

या २

या ३

या २

तदेतदुक्तमाद्यमक्ते पक्षेऽन्यग्मिन्नाद्यवर्णोन्मितिः स्यादिति । एवं प्रथमतृती-
ययोः प्रथमचतुर्थयोर्द्वितीयचतुर्थयोश्च समशोधनेनान्या अपि यावत्तावदुन्मितयः
सम्भवन्ति । परं प्रयोजनाभावात् कृताः । अथ माज्यवर्णानां कालकादीनामि-
ष्टानि मानानि प्रकल्प्येक्यं कृत्वा यदि स्वहरेण ह्रियते तदा भिन्नमभिलक्ष्यं । प्रथमव-
र्णमानं स्यात् । इतरेषां तु कल्पितान्येव । तथा सति सुमेनोद्दिष्टासिद्धिः । अथ यद्यभि-
क्षमेव मानमपेक्षितं तर्हि यं कंचिदेकं वर्णं विशय परेषां मानानीष्टानि कल्प्यानि । तथा
सति माज्य एवो वर्णः कानिचिद्रूपाणि च स्युः । अथ तस्य वर्णस्य मानं तपेष्टं कल्प्यं
यथा तेनेष्टेन गुणितो वर्णाद्भूतै रूपैर्युतो हरमत्तो निःशेषः स्यात् । एवं कृते प्रथम-
वर्णमानमभिलक्ष्यमेव स्यात् ।

अथ तादृशमष्टम्य ज्ञानार्थमुपायः । इह हि वर्णाद्भूतैः केन गुणितमन्ते रूपैर्युतः
स्वहरद्वतो निःशेषः स्यादिति विचारः कुट्टके पर्यवस्यति । अथ कुट्टकविधिना यो गुणः

स्यात्तेन गुणितो वर्णाङ्कस्तै रूपैर्युतः स्वहरमक्तो निःशेषः स्यादेवेति भाज्यवर्णस्य गुण-
तुल्ये माने कल्पिते मानकवर्णस्य मानं लब्धितुल्यमभिनमेव स्यात् । अत उक्तं 'कुट्ट-
काविधेर्गुणाष्टौ ते भाज्यतद्मानकवर्णमाने' 'अन्येऽपि भाज्ये यदि सन्ति वर्णास्तन्मानमिष्टं
पारिकल्प्य साध्यम्' इति । अत्र भाज्यवर्णमानानां यदिष्टकल्पनमुक्तं तत्तेषां मानं नियते सत्येव
ज्ञेयम् । यदि तु केनापि प्रकारेण तन्मानं नियतं सिध्येत्तदा नियतेष्टकल्पनेन व्यभिचार एव
स्यात् । यथाऽस्मिन्नेवोदाहरणे यथा चतुर्णां समघनत्वमुद्दिष्टं तथा यदि

या ५ का २ नी ८ पी ७ ।

या ३ का ७ नी २ पी १ ।

द्वयोरेवोद्दिष्टं स्यात्तदा तदुत्पन्नोन्मितौ का ५ नी ६ पी ६ भाज्यवर्ण-
या २

मानानामनियतत्वात्तादिष्टकल्पनेनोद्दिष्टसिद्धिः स्यात् । यथाऽत्र कालकादीनामिष्टानि
कल्पितानि ४ । २ । १ । १ । एभ्यो जातं यावत्तावन्मानं १ । जातान्य-
न्यथादिमूल्यानि १ । ४ । २ । १ । यद्वा कल्पितानि ४ । १ । २ । जातं याव-
त्तावन्मानं १ । जातान्यन्यथादिमूल्यानि १ । ४ । १ । २ । यद्वा कल्पितानि ६ । २
१ । जातं यावत्तावन्मानं ६ । जातान्यन्यथादिमूल्यानि ६ । ५ । २ । १ । यद्वा कल्पितानि
६ । १ । २ । जातानि मूल्यानि ६ । ६ । २ । १ । १ । यद्वा कल्पितानि ४ । १ । १ । जातानि
मूल्यानि ४ । ४ । १ । १ । एवमिष्टवशादनेकधा । यदि त्वनयोर्धनयोरन्यघनेनापि
समतोद्दिष्टा स्यात्तदा भाज्यवर्णमानानामिष्टकल्पने व्यभिचारः स्यादेव । नल्लन्यघना-
नुरोधेन काचित्क्रियाऽत्र कृताऽस्ति येनान्यघनसमता सिध्येत् । यदि तु तदनुरोचिक्रिया
विनाऽपि तत्समता सिध्येत्तदा किमीदृशघनं स्याद्यत्समं न स्यात् । तस्मादेताद्वयुदाहरणे
भाज्यवर्णमानानामिष्टकल्पनं न युक्तम् । किं तु निश्चितमेव तन्मानं साध्यम् । तच्च यथा
समपक्षेभ्य आद्यवर्णमानं सावितं तथा भाज्याद्यवर्णस्यापि साध्यम् । अत उक्तं 'वर्णस्यै-
कस्योन्मितानां बहुत्वे समीकृतच्छेदगमे तु ताम्यस्तदन्यवर्णोन्मितयः प्रसाध्याः' इति ।
अत्र बहुत्वमनेकत्वम् । उन्मितिद्वयादप्यन्यवर्णोन्मितसंभवात् । समीकृतच्छेदगम इत्य-
त्रोपपत्तिस्त्वेकवर्णसमीकरण आचार्येणैव स्पष्टीकृता । अथ प्रकृतोदाहरणे यावत्तावदुन्मितयः
का ५ नी ६ पी ६ । का ३ नी १ पी १ । का ३ नी २ पी १ । अथ हरे या-

या २

या ३

या २

कारस्यावास्तवत्वात् 'अन्योन्यहाराभिहनौ हरांशौ' इत्यादिना सावितं न भवति ।
यावत्तस्य वास्तवत्वेऽपि हराभ्यामपवर्तितान्मा यद्वा हरांशौ गुण्यावित्युक्तत्वाद्धर-
योर्भावत्तावतापवर्तनाद्भावितं न भवति । अत्र प्रथमद्वितीययोर्द्वितीयतृतीययोः प्रथमतृतीय-
योश्च नाताः कालोन्मितयः नी २० पी १६ । नी ८ पी ६ । नी ४ पी ७ । अत्राप्ये-

का ५

का ३

का २

कतरस्येष्टं मानं प्रकल्प्य परस्य तथेष्टं कल्प्यं यथा कालकमानमभिन्नं भवेत् । परं भाज्य-
वर्णमाननियतत्वे तदिष्टकल्पनमयुक्तम् । भवति चात्र कालकोन्मितिभ्यां समीकृतच्छे-
दाम्नां छेदगमादिना नीलकोन्मानं नियतं पी ३१ । अत्र यदेवैकत्रिंशत्पी-
नी ४

तकमानं तदेव नीलकचतुष्टयस्य । अत्राप्यभिन्नत्वार्थं पीतकस्य तथेष्टं मानं
कल्प्यं यथा तद्गुणितः पीतकाङ्कस्तुर्भिर्भक्तः शुध्येत् । अस्ति चायं कुट्टकविषयः ।
अत्र भाज्यवर्णाङ्को भाज्यः । भाजकवर्णाङ्को भाजकः । यत्र तु भाज्ये रूपाप्यपि स्युस्तत्र
रूपाणि क्षेपः । इह तु पीतकाङ्कः केन गुणितश्चतुर्भक्तः शुध्येदित्येवास्तीति क्षेपाभावः ।
अथ कुट्टकार्थं न्यासः भा ३१ से ० । 'क्षेपाभावोऽपवा यत्र क्षेपः शुद्धो हरोद्धतः ।
हा ४

ज्ञेयः शून्यं गुणस्तत्र क्षेपो हरह्रनः फलम्' इति जातौ लब्धिगुणौ ल० । अत्र 'इष्टा-
गु०

हृतस्वस्वहरेण युक्ते ते वा भवेता बहुधा गुणाद्यौ' इत्युक्तत्वादिष्टगुणा एकत्रिशल्लब्धौ
क्षेप्या इष्टगुणाश्चत्वारो गुणो क्षेप्याः । तत्रेष्टस्येच्छाधीनत्वेनानियतत्वाद्गणैस्वरूपमिष्टं
कल्पनीयम् । वर्णस्य हि दधन्मानं कल्प्यते तत्तत्संभवतीति सर्वेष्टानामनुगमः स्यात् ।
यदि तु व्यक्तमिष्टं कल्प्यते तदा न सर्वेष्टसिद्धिः । अथ प्रकृते यावत्तावदादीनां पीत-
व्यर्थन्ताना मानानि नियतानि सन्तीति तेषामन्यतमस्येष्टकल्पने सर्वेष्टानुगमो न स्यादत
एभ्योऽन्यवर्ण इष्टः कल्पितः लो१ । अनेन गुणिते स्वस्वहरे सिधे सति जातौ लब्धि-
गुणौ लो ३१ रू० ल । अत्र पीतकाङ्को येन गुणितः स्वस्वहरभक्तौ निःक्षेपः स्यात्त
लो ४ रू० गु

गुण एव पीतकस्येष्टं मानं स्यात् । यष्ट्यते तदेव नीलकमानमभिन्नं स्यादिति गुणो
भाज्यवर्णमानं लब्धिस्तु भाजकवर्णमानमिति । तथा सति जाते नीलकपीतकयोर्मोने
लो ३१ रू० नी । तदेवमन्त्योन्मितौ भाज्यवर्णमानं नियतं नास्तीति तस्य मानमिष्टं
लो ४ रू० पी

कल्प्यम् । तत्रापि कुट्टकसिद्धगुणतुल्य इष्टे कल्पने भाजकवर्णमानमभिन्नं भवतीति
गुणतुल्यं भाज्यवर्णमानं कल्प्यते । पूर्वोन्मितिषु तु भाज्यवर्णमानाना नियतत्वादिष्टकल्प-
नमयुक्तम् । अत्र उक्तं 'अन्त्योन्मितौ कुट्टविधेः' इत्यादि । अथ पूर्वपूर्ववर्णोन्मितिपूत-
रोत्तरवर्णा भाज्यतया तिष्ठन्तीत्युत्तरोत्तरवर्णमानज्ञानं विना पूर्वपूर्ववर्णमानं न सिध्येदत
उक्तं 'विलोमकोत्थापनतोऽन्यवर्णमानानि' इति । अथ प्रकृते कालकोन्मितिरेव
नी २० पी १६ । अत्र विंशतिनीलकषोडशपीतकयोगो नवभक्तः कालकमानमस्ति ।

तत्र यद्येकस्य नीलकस्येदं मानं तदा विंशतिनीलकानां किमिति नी १ । लो ३१ रु०
नी १० । त्रैराशिकेन जातं नीलकविंशतेर्मानं लो ६२० रु० । अप्येकस्य पीतकस्येदं तदा
षोडशपीतकानां किमिति पी १ । लो ४ रु० । पी १६ त्रैराशिकेन जातं षोडशपीतकमानं
लो ६४ रु० । अन्योऽर्थोऽयं लो ६८४ रु० । नवमको जातं कालकमानं लो ७६
रु० का । एवमन्ययोरपि कालकोन्मित्योरिदमेव मानं सिध्यति । अथवा यावत्ताव-
दुन्मितिरेयं कां ९ नी ६ पी ६ । अत्रापि पूर्ववदनुपातेन जातानि कालकपञ्चकादीनां
या २

मानानि लो १८० रु० । लो १८६ रु० । लो २४ रु० । एषा योगः लो १७०
रु० । स्वहरेण द्विकेन मक्तो जातं यावत्तावन्मानं लो ८९ रु० या । एवमन्या-
स्वप्नुनिमित्तिष्विदमेव मानं सिध्यति । पञ्च सर्वत्र । यस्य वर्णस्य व्यक्तमव्यक्तं वा
व्यक्तमव्यक्तं वा मानं सिध्यति तस्य वर्णस्यान्यत्र विद्यमानस्यापि त्रैराशिकेनो-
त्थापनं द्रष्टव्यम् । एतदेवोक्तमाचार्यैः सूत्रन्यास्यानान्ते 'इह यस्य वर्णस्य यन्मानमा-
गतं व्यक्तमव्यक्तं व्यक्तमव्यक्तं वा तस्य मानस्याव्यक्ताङ्केन गुणने कृते तद्वर्णाक्षरस्य
निरसनमुत्थापनमुच्यते' इति । अथ यदि विलोमोत्थापने क्रियमाणे मानं भिन्नमायाति
तदा भिन्नत्वायै भूयः कुट्टकः कार्यः । उक्तयुक्तेरविशेषात् । तदेवं सर्वमुपपन्नम् ।
प्रकृते जातानि यावत्तावदादीनां मानानि लो ८९ रु० या । अत्र सर्वेषां अनुगमार्थं लोहित

लो ७६ रु० का

लो ३१ रु० नी

लो ४ रु० पी

इष्टः कल्पितोऽस्ति । तत्र यद्येकमिष्टं कल्प्यते तर्हि जातानि यावत्तावदादिमानानि
८९ । ७६ । ३१ । ४ । द्विकमिष्टं चेदेतानि १७० । १९२ । ६२ । ८ । एव-
मिष्टवशादनेकधा । एतावन्नेवाश्वादि मूल्यानि ॥ १३४ ॥

अथ शिष्यवृद्धिप्रसारार्थमुदाहरणानि निरूपयन्प्रथमं तावदेकवर्णपठितमुदाहरणद्वयं
निरूपयति । पूर्वं बीजादि कल्पनागौरवेण तास्तिष्यति । इह तु कल्पनालापवेनेत्यस्ति
विशेषः ।

तदुदाहरणद्वयं च—

माणिवयामलनीलमौक्तिकमितिः पञ्चाष्ट सप्त कपा-
देकस्यान्यतरस्य सप्त नव षट् तद्वत्संख्या सखे ।

रूपाणां नृषविद्भिषाष्टिरनयोस्तौ तत्त्वविची तपा-

पीनज्ञ प्रतिरत्नमानि सुमते पीट्यानि शीघ्रं वद ॥ १३५ ॥

एको ब्रवीति मम देहि शतं घनेन
 त्वत्तो भवामि हि सखे द्विगुणस्ततोऽन्यः ।
 ब्रूते दशार्पयसि चेन्मम पद्मगुणोऽहं
 त्वत्तस्तयोर्वद घने मम किंप्रमाणे ॥ १३६ ॥

माणिक्यामलनीलमौक्तिकमितिरेत्येकम् । एको ब्रवीतीत्यपरम् । उदाहरणद्वय-
 स्यापि गणितमाकर एष स्फुटम् ।

एको ब्रवीतीत्यादिसजातीयोदाहरणेऽप्यव्यक्तक्रियां संक्षिप्य तत्पारिभाषकेन मार्गेण
 तदानयनमुक्तमस्मद्गुरुभिः श्रीविष्णुदैवज्ञैः । तद्यथा—

स्वस्वैकयुक्तगुणदानजघातयोऽयोर्योऽनल्पः परः परगुणाभिहतस्तदैक्यम् ।
 तस्स्यान्निरेकगुणघातहृतं हि राशिस्तत्संगुणाधिकगुणः परवर्जितः सन् ॥
 द्वितीयराशिमानं स्यादव्यक्तक्रियया बिना ।
 व्यक्तमव्यक्तयुक्तं यद्ये न बुध्यन्ति ते जडाः ॥ इति ।

अत्र परगुणाभिहत इत्यत्र परशब्दोऽन्यघातवाचको न तु पारिभाषिकः । अन्य-
 गुणकाभिहत इति वा पठनीयम् । तत्संगुणाधिकगुण इत्यत्राधिकोऽनल्पः पर इति
 द्यावत् । तस्य गुणोऽधिकगुणो न त्वधिकश्चासौ गुणश्चेति कर्मधारयः । तत्संगुणः पर-
 गुण इति वा पठनीयम् । शेषं स्पष्टम् । अत्र प्रथमो गुणः २ दानं च १०० ।
 द्वितीयो गुणः ६ दानं च १० । एकयुक्तेन गुणेन स्वस्वदाने गुणिते जातौ स्वस्वैक्यु-
 क्तगुणदाननघातौ ३०० । ७० । अत्रानल्पः परः ३०० । अवयवस्य गुणेन ६ गुणितः
 १८०० । द्वितीयस्तु यथास्थित एव ७० । अनयोरेक्यं १८७० । इदं गुणघातेन
 १९ निरेकेण ११ हृतं जातो राशिः १७० । अनेनाधिकस्य गुणो ३ गुणितः ३४०
 परेणानेन ३०० वर्जितो जातो द्वितीयराशिरिति ४० ॥ ॥ १३९ ॥ १३९ ॥

अथ शार्दूलविश्रीडितेनोदाहरणमाह—

अधाः पञ्चगुणाङ्गमङ्गनामिता येषां चतुर्णां घना-
 न्मुद्राश्च दिसुनिश्रुतिरितिमिता अष्टद्विभूपावकाः ।
 तेषामभ्वतरा वृषा मुनिः हीनेत्रेन्दुसंख्याः क्रमाद्
 सर्वे तुल्यघनाश्च ते वद सपद्यन्वादिर्मात्स्यानि मे ॥ १३७ ॥

मङ्गलान्मष्टौ । अथतरा वाभ्यः । महार द्रुमावया वेसरश्चन्द्रवाच्याः । शेषं स्पष्टम् ।
 गणितं तूपत्तिविवरणायसरे स्पष्टीकृतम् ॥ १६७ ॥

अथ वैचित्र्यार्थमाद्योदाहरणं प्रदर्शयति—

त्रिभिः पारावताः पञ्च पञ्चभिः सप्त सारसाः ।

सप्तभिर्नव हंसाश्च नवभिर्वर्हिणस्तथः ॥

द्रुमैरवाप्यते द्रुमशतेन शतमानय ।

एषां पारावतादीनां विनोदार्थं यदीपते ॥ १३८ ॥

पूर्वश्लोकोक्तं पारावतसारसादिकं प्राणिजातं त्रिपञ्चादिभिर्द्रुमैरवाप्यते । एवं सति द्रुमशतेनैषां पारावतादीनां शतमानयेति व्याख्येयम् । नर्हिणस्तथ इत्यत्र नर्हिणां त्रयमिति पाठश्चेत्साधुः । यद्वा द्रुमैरवाप्यत इति स्थाने द्रुमैरवाप्यास्तादिति पाठश्चेत्साधुः । शेषं स्पष्टम् । अत्र प्रमाणे मौल्ययोगो जीवयोगश्च चतुर्विंशतिरस्ति । अपेक्षितश्च शतम् । अतः किञ्चिद्गुणैः प्रमाणद्रव्यैर्जीवा आह्वयाः । तत्र तुल्यगुणकगुणितैः प्रमाणद्रव्यैर्जीवग्रहण उभयेषामपि योगः शतं न स्यात् । यतश्चतुर्गुणितानां प्रमाणद्रव्याणां योगः घणनवातिस्तत्कीर्तनीयानामपि । पञ्चगुणितानां तु योगो विंशत्युत्तरशतं स्यात् । यद्यपि चतुर्विंशतितुल्ये योगे यथेको गुणस्तदा शतमिति योगे क इति लब्धेन गुणकेन पञ्चविंशतिपदंशेन २५ गुणने

तद्योगः शतं स्यात्तथाऽपि पारावतादयोऽखण्डा न लभ्येरन् । तस्मादतुल्येन गुणकेन भाव्यम् । कश्चिद्गुणः पारावतप्रमाणमौल्यस्य । अपरः सारसमौल्यस्य । अन्यौ हंसमौल्यस्य । इतरो मयूरमौल्यस्येति । ते च गुणका न ज्ञायन्ते । अतो यावत्तावदादयः कल्पिताः या १ का १ नी १ पी १ । एतेर्गुणितानि जातानि मूल्यानि या ३ का ५ नी ७ पी ९ । अथ द्रुमशयेन मूल्याने यदि पञ्च पारावता लभ्यन्ते तदा यावत्तावन्नयेन मूल्याने कियन्त इति ३ । ५ । या ३ त्रैराशिकेन लब्धाः पारावता या ५ । एवं सारसादयोऽपि कालकपञ्चकादिमौल्यैर्लब्धाः का ७ नी ९ पी ३ । अपृथा षट्गुणितानि द्रव्याणि स्युर्जीवा अपि तद्गुणिताः स्युरिति जातानि द्रव्याणि जीवाश्च या ३ का ५ नी ७ पी ९ । अथ मौल्ययोगं जीवयोगं ॥ १५ कृपकृपकृशतया ५ का ७ नी ९ पी ३

सप्तं कृत्वा लब्धयावत्तावदुन्मानाम्यां कालकोन्मानं विज्ञाय शेषं गणितमाकरे स्फुटम् । यद्वा केपां मौल्यानां योगः शतमस्तीति न ज्ञायते । अतो मौल्यान्येव यावत्तावदादीनि प्रवक्ष्यम्य या १ का १ नी १ पी १ । ततोऽनुपातेन पारावतादीनानीय या ५ का ७ नी ९ पी ३ । पूर्वविधिनैव गणितं विधेयम् । इयांस्तु विशेषः ।

३ ५ ७ ९

अत्र जीवानां योगः सम्प्लेदतया विधेयः । शेषं पूर्ववत् ॥ १३८ ॥

अथ ' भूयः कार्यः कुट्टकः ' इत्यम्बोदाहरणमार्यवाऽऽह—

पद्भक्तः पञ्चाग्रः पञ्चविभक्तो भवेद्यतुष्काग्रः ।

चतुरुद्धृतम्रिकाग्रो द्रव्यग्रस्त्रिसमुद्धृतः फः स्यात् ॥ १३९ ॥

स्पष्टोऽर्थः । अयं गणितं सूत्रव्याख्यावत्सर एव स्पष्टीकृतम् । आकरेऽपि स्पष्ट-
मस्ति ।

अथ द्वितीयप्रकारेण कल्पितो राशिः या १ । अयं ' पद्भक्तः पञ्चाग्रः ' इति
लब्धिं कालकं प्रकल्प्य तद्गुणितहरं वा ६ स्वाग्रेण ५ युतं वा ६ रू ५ राशिसमं
कृत्वा लब्धं यावत्तापन्मानं वा ६ रू ५ । अनेन राशिमुत्थाप्य जातो राशिः वा ६
रू ५ । एक आलापोऽस्य घटने । पुनरयं ' पद्यद्वतधतुरग्र ' इति लब्धिं नीलकं प्रकल्प्य
तद्गुणितहरं नी ५ स्वाग्रेण ४ युतमस्य वा ६ रू ५ सम कृत्वा लब्धं कालकमानं भित्तं
नी ५ रू १ । कुट्टकेनाभिज कालकमान जात पी ५ रू ४ । अथ कालकपट्टकं
वा ६

पद्ययुतं पूर्वराशिरग्नि । तत्रैतस्य कालकस्य मानमिदं पी ५ रू ४ । इदं पद्यगुणितं
जातं कालकपट्टकस्य पी ३० रू २४ । इदं पद्ययुतं जातं उत्थापितः पूर्वराशिः
पी ३० रू २९ । अस्याऽऽगपट्टकं घटने । एवमग्रेऽपि । आकरेऽपि स्पष्टमिदम् । एव-
मुत्थापनं सर्वत्र द्रष्टव्यम् ॥ १३९ ॥

अन्यदुदाहरणमार्यवाऽऽह—

स्युः पञ्चसप्तनवभिः सृण्वेषु हनेषु केच विद्यन्त्या ।

अन्यदुदाहरणं शार्दूलविक्रीडितेनाऽऽह—

कौ राशी वद पञ्चपट्कविहृतावेकद्विकाग्रौ ययो-
द्वर्षग्रं त्र्युद्धृतमन्तरं नवहृता पञ्चाग्रका स्याद्युतिः ।
पातः सप्तहृतः षडग्र इति तौ पट्काष्टकाभ्यां विना
विद्वन्कुट्टकवेदिकुञ्जरघटासंघट्टसिंहोऽसि चेत् ॥ १४२ ॥

स्पष्टोऽर्थः । अत्र पञ्चहृतः सत्वेकाग्रौ लघुराशिः पट्कमेव संभवति । एवं षट्क-
हृतो द्विकाग्रौ लघुराशिरष्टावेव संभवति । अतः कौ राशी पञ्चपट्कविहृतावेकद्विकाग्रौ
भवत इति प्रश्ने षट्काष्टकयोरेव प्रथममुपस्थितिर्भवति । गृहच्छया तयोः सर्वोऽप्यालापः
संभवति । तदत्र करुणानां विनैव प्रश्नमङ्गः स्यादित्यत उक्तं षट्काष्टकाभ्यां विनेति ।
अत्र राशी पञ्चषट्कविहृतौ यथैकद्विकाग्रौ भवतस्तथैतादृशी या १ रु १ । या ६ रु २
प्रकरस्य दातालापकरणावसरे कर्मात्मान्महती क्रिया भवेदिति शीतकमेवेनोत्पाप्य प्रथम-
राशिं व्यक्तमेव कृत्वा गणितमाकरे स्पष्टम् ॥ १४२ ॥

अन्यदुदाहरणमनुष्टुभाऽऽह—

नवभिः सप्तभिः क्षुण्णः कौ राशिस्त्रिंशत्वा हृतः ।
यदग्रेक्यं फलैकयादर्थं भवेत्पद्विंशतेर्मितम् ॥ १४३ ॥

राशिर्नवभिः सप्तभिः पृथग्गुणितः । उभयत्रापि त्रिंशत्वा हृतः । शेषं स्पष्टम् ।
अत्र राशी नवभिः सप्तभिः पृथग्गुणिते त्रिंशत्वा भक्ते च छिन्धिद्वयं शेषद्वयं च पृथक्पृ-
थक्स्यात् । यदि तु गुणयोगेन राशिरेकत्रैव गुण्यते त्रिंशत्वा च ह्रियते तदा तत्र फलं
फलैक्यं स्याच्छेषं च शेषैक्यं स्यात् । यथा राशिः ५ नवभिः सप्तभिः पृथग्गुणितः
४५ । ३५ त्रिंशत्वा हृतः फले १ । १ । शेषे च १५ । ५ । अथ स एव राशिः ५
गुणयोगेन १६ गुणितः ८० त्रिंशत्वा हृतः फलं २ शेषं च २० । अत्र हि फलं
पूर्वफलैक्यमेव । शेषं च पूर्वशेषैक्यमेव । अत्रोदाहरणे फलैक्यशेषैक्ययोरेवाऽऽवश्य-
क्तया लाघवाद्गुणयोगं गुणं प्रकरस्य गणितमाकरे स्पष्टम् । नन्वत्र गुणयोगेन राशी
गुणिते हरेण भक्ते शेषैक्यमपि हरतष्टं स्यात् । तत्र यद्यपि हरान्मूले शेषैक्ये सति
तस्य यथास्थितस्य हरतष्टस्य चाविशेषाच्च काचित्तातिस्तथाऽपि हरादधिके शेषैक्ये
तस्य यथास्थितस्य हरतष्टस्य च हरतुल्यमन्तरं स्यात् । फलैक्यं च सैकं स्यात् । यथा
राशिः ६ अयं नवभिः सप्तभिश्च पृथग्गुणितः ५४ । ४२ त्रिंशत्वा हृतः फले १ । १
शेषे च २४ । १२ । अथ स एव राशिः ६ गुणयोगेन १६ गुणितः ९६ त्रिंशत्वा
हृतः फलं ३ शेषं च ६ । अत्र हि फलं पूर्वफलैक्यं सैकमस्ति । शेषं च सैकं

हरतष्टमस्ति । अतो गुणयोगे गुणे कल्पिते सति फलैक्यशेषैक्ययोरन्यथात्वेन क्रिया व्यभिचरेदिति चेन्मैवम् । गुणयोगे गुणे कल्पिते सति यदि फलप्रमाणं कालकः कल्प्येत तर्हि त्वदुक्तयुक्त्या क्वचित्पूर्वफलैक्यशेषैक्ययोरन्यथात्वेन क्रिया व्याभिचरेत् । इह तु फलैक्यप्रमाणमेव कालकः कल्प्यते । तथा सति हरगुणेऽस्मिन्माज्यादपनीते शेषैक्यमपि यथास्थितं स्यान्न हरतष्टमिति नास्ति फलैक्यशेषैक्ययोरन्यथात्वम् । किं तु गुणयोगसंबन्धिनोः फलशेषयोः क्वचिदन्यथात्वं स्यात् । परं तस्यानपेक्षितत्वादप्यन्यथात्वेऽपि न काचित्सतिः । अत एव लब्धैक्यप्रमाणं कालक इत्येवोक्तमाचार्यैरपि ।

अथात्र प्रतीत्यर्थमस्मिन्नेवोदाहरणे 'यदग्रैक्यं फलैक्याज्यमष्टत्रिंशन्मितं भवेत्' इति प्रकल्प्य गणितं लिख्यते । राशिः या १ । गुणयोगेन १६ गुणितः या १६ । अयं त्रिंशद्भक्तः फलैक्यप्रमाणं कालकः का १ । अस्मिन्हरगुणे का ३० माज्यात् या १६ अपनीते जातं शेषैक्यं या १६ का ३० । इदं फलैक्येन कालकेन युतं या १६ का २९ । अष्टत्रिंशत्समं कृत्वा कुट्टकेन लब्धे यावत्तावत्कालकमाने नी २९ रु ६ या । अत्र फलैक्यशेषैक्ययोगस्येत्यन्निर्दे-
नी १६ रु २ का

शास्त्रेषोऽनुचित इति जाते यावत्तावत्कालकमाने ६ । २ । तत्र यावत्तावन्मानं राशिः ६ । अयं नवभिः सप्तभिः पृथग्गुणितः ५४ । ४२ । त्रिंशद्भक्तः फले १ । १ शेषे च २४ । १२ । अत्र यदेव फलैक्यं तदेव कालकमानं न तु गुणयोगसंबन्धि फलं शेषैक्येऽपि या १६ का ३० । यावत्तावत्कालकौ स्वस्वमानेनोत्थाप्य जातं शेषैक्यं यथास्थितमेव ३६ न तु हरतष्टम् । गुणयोगसंबन्धि तु शेषमिदं ६ फलं च ३ । अपात्रैवोदाहरणे यदि फलप्रमाणं कालकः कल्प्यते तदा पूर्ववज्जातं फलं का १ शेषं च या १६ का ३० । इदं फलं फलैक्यं सैकमस्तीति फलं रूपानं सज्जातं फलैक्यं का १ रु १ । अप शेषमपि शेषैक्यं हरतष्टमस्तीति शेषं हरयुक्तं सज्जातं शेषैक्यं या १६ का ३० रु ३० । अथ फलैक्यशेषैक्ययोगं या १६ का २९ रु २९ अष्टत्रिंशत्समं कृत्वा कुट्टकेन प्राग्वयावत्तावत्कालकमाने ६ । ३ । अत्र हि गुणयोगसंबन्धि फलमेव कालकः कल्पितोऽस्तीति कालकमानं तादृगेव सिद्धम् । तदेवं कालकस्य फलत्वकल्पनेऽप्युदाहरणसिद्धिरस्ति । इयांस्तु विशेषः । फलप्रमाणे कालके कल्पिते यदि फलैक्यशेषैक्ययोरन्यथात्वं निश्चितं स्यात्तर्ह्येव फलं निरेकं शेषं च सहारं कर्तुं युज्यते नान्यथा । फलैक्ये तु कालके कल्पिते न कोऽपि विचारोऽस्तीति लाघवात्फलैक्यमेव कालकः कल्प्यत इति सर्वमवदातम् ॥ १४३ ॥

अथान्यदुदाहरणमनुष्टुमाऽऽह—

कस्त्रिसप्तनवक्षुण्णो राशिर्त्रिंशद्विभाजितः ।

यदग्रैक्यमपि त्रिंशद्भूतमेकादशाग्रकम् ॥ १४४ ॥

स्पष्टोऽर्थः । अत्रापि गुणयोगो गुणः प्रामत् राशिः या १ गुणयोगेन १९ गुणितः या १९ । त्रिंशता हतौ लब्धप्रमाणं कालकः का १ । अत्र यदग्रैक्यमपि त्रिंशद्भूतमिति शेषैक्यस्य हरतत्स्थेवाऽऽवश्यकतया फलप्रमाणमेव कालकः कल्प्यते । फलैक्यप्रमाणे कालके कल्पिते सति पूर्वोदाहरणोक्तयुक्त्या शेषैक्यं यथास्मितमेव स्यात् हरतत्तम् । अत एवाऽऽचार्यैरत्र लब्धं कालक इत्येवोक्तम् । अप लब्धिगुणं हरं माज्यादपनीय जातमुक्तयुक्त्या त्रिंशत्तष्टं शेषैक्यं या १९ का ३० । तदेवं यदग्रैक्यमपि त्रिंशद्भूतमिति द्वितीयाद्यापस्य प्रथमाद्या एवान्तर्भूतत्वादिदमेवैकादशसप्तं कृत्वा प्राक्वजातो राशिः नी ३० रु २९ ॥ १४४ ॥

अथान्यदुदाहरणमनुष्टुमाऽऽह—

कस्त्रयोर्विंशतिक्षुण्णः पष्ट्याऽशीत्या हतः पृथक् ।

यदग्रैक्यं शतं दष्टं कुट्टकञ्च वदाऽऽशु तम् ॥ १४५ ॥

स्पष्टोऽर्थः । अत्र राशिः या १ त्रयोविंशतिगुणितः या २३ । अमुं पष्ट्याऽशीत्या च पृथग्भक्त्या कालकनीलकौ फले प्रकल्प्य यथास्वं लब्धिगुणे हरं माज्यादपनीय जाते पृथक्शेषे या २३ का ६० । या २३ नी ८० । अवयोरैक्यं या ४६ का ६० नी ८० । शतसप्तं कृत्वा लब्ध्या यावत्तादनुमितिः का ६० नी ८० रु १०० । याज्य-
या ४६

माज्यकौ द्वाभ्यामपवर्त्य जाता का ३० नी ४० रु ५० । अत्र यावत्तावन्मानं भिन्नं
या २३

कल्प्यते इति कुट्टकेनाभिन्नं कार्यम् । तत्र 'अन्येऽपि याज्ये यदि सन्ति वर्णास्तन्मान-
मिष्टं परिकल्प्य साध्ये' इत्युक्तत्वात्कालकनीलकयोरन्यतरस्येष्टं मानं कल्प्यम् । परं
तादृह न युक्तम् । यतोऽत्र कालकनीलकावेकस्मादेव याज्यात्पष्ट्याशीत्योर्लब्धे । तत्र
षष्टिलब्धस्य कालकस्य व्यक्तत्वरूपे तदेव घरणोनमशीतिलब्धं बलात्स्यादिति नीलक-
स्यापि व्यक्तमेव मानं स्यात् । एवमशीतिलब्धस्य नीलकस्य व्यक्तत्वत्वरूपे त्रैराशि-
केन तदेव सत्यं बलात्पष्टिलब्धं स्यादिति कालकमानमपि व्यक्तमेव स्यात् । तथा
सति शेषयोगस्य नास्ति शतानुरोधिनी क्रियेति नोदाहरणसिद्धिः ।

अथ यद्येकतरवर्णस्येष्टं मानं प्रकल्प्य ततश्चैराशिकेन द्वितीयवर्णमानं व्यक्तमकृत्यैव कुट्टकेन तन्मानं साध्येत तर्हि तदुक्तविधानादन्यथोत्पन्नमपि बाधितमेव स्यात् । न हि चरणोनात्पष्टिलब्धादन्यदशीतिलब्धं संभवति । सञ्चंशादशीतिलब्धादन्यत्पष्टिलब्धं वा संभवति ॥ १४५ ॥

एतदेवानुष्टमाऽऽह—

अत्राधिकस्य वर्णस्य भाज्यस्थस्येप्सिता मितिः ।

भागलब्धस्य नो कल्प्या क्रिया व्यभिचरेत्तथा ॥ १४६ ॥

अस्यार्थः । अत्र भाज्यस्थस्य भागलब्धस्याधिकवर्णस्य मितिरिष्टा न कल्पनीया । अधिकवर्णस्य कुट्टकोपयुक्तवर्णादतिरिक्तस्येत्यर्थः । अथ तदिष्टकल्पनेऽनिष्टमाह— तथा सति क्रिया व्यभिचरेदिति । अत्रोपपत्तिरुक्तैव । तदेवमुक्तविधकल्पनया नोदाहरणसिद्धिरस्तीत्यन्यथा यतितमाचार्यैः । अत्र स्वस्वभागहारान्म्यूने शेषे यथा भवतो यथा च तद्योगः शतं स्यात्तथा शेषे प्रकल्प्य गणितमाकरे स्पष्टम् ।

ननु पष्ट्या यदि कालको लभ्यते तदाऽऽशीत्या किमिति त्रैराशिकेनाशीतिलब्धिमानीय का ३ प्राग्वच्छेषक्रियाऽस्तु । नह्येवं सति भाज्ये वर्णद्वयं भवति येन द्वितीयवर्णद्वक-

४

ल्पनजो दोषः स्यादिति चेन्न । न ह्यत्र लब्ध्यनुपातो युक्तः । अनुपातेन लब्धिसाधने हि यावतो भाज्यखण्डस्य पष्टिजा लब्धिरस्ति तावत् एवाशीतिजा लब्धिः सावयवा स्यात् । सा च न युक्ता । न हि शेष उद्देश्ये सावयवा लब्धिः संभवति । यत्तु पूर्वमुक्तं कालकमानस्य व्यक्तकल्पने ततोऽनुपातेन नीलकमानमपि व्यक्तं स्यादिति तत्र व्यक्तत्वेनात्पक्षमन्तरं भवतीति न कोऽपि दोषः । अथ यद्यनुपातजा लब्धिः सावयवा न स्यात्तदा स्वदुक्तरत्वाऽपि भवेदेवोदाहरणसिद्धिः । तथा हि । राशिः या १ । अस्मादधोर्विशतिगुणात्पष्ट्या लब्धिकल्पितं का १ । अतोऽनुपातनाऽऽशीतिलब्धिः का ३ । अथ यथास्वं हरगुणां लब्धिं भाज्यादपनीय जाते शेषे या २३ का २४० ।

या २३ का २४० ।

अत्र यावतो भाज्यखण्डात्पष्ट्या लब्धिस्तावत् एवाशीत्या अपीति शेषे समे एव भवतः । अतः शेषयोगं शतसममथवा शेषं पञ्चाशत्समं कृत्वा कुट्टकेन लब्धे यावत्कालकमाने नी २४० रू १९० या । नी २३ रू १८ का ॥ १४६ ॥

अथान्यदुदाहरणमनुष्टमाऽऽह—

कः पञ्चगुणितो राशिस्रयोदशविभाजितः ।

यल्लब्धं राशिना युक्तं त्रिंशज्जातं वदाऽऽशु तम् ॥ १४७ ॥

स्पष्टोऽर्थः । अत्राव्यक्ते राशौ कल्पिते तत्रोद्देशकालापे च कुन उद्दिष्टगुणहरा-
नुरोचिनी न काचित्क्रियाऽस्तीति नोदाहरणसिद्धिर्भवतीत्यत्राऽऽचार्यैरिष्टकर्मणैव राशि-
रानीतः ६९ ॥ २४७ ॥

३

अथ सार्धानुष्ठुभोक्तमाद्योदाहरणं प्रदर्शयति—

पट्टशतकाः क्रीत्वा समर्थेन फलानि ये ।

विश्रीय च पुनः शेषमेकैकं पञ्चभिः पणैः ॥

जाताः समपणास्तेषां कः क्रयो विक्रयश्च कः ॥ १४८ ॥

अर्थार्थः । पट्ट अष्टौ शतं च घनं विद्यते येषां ते पट्टशतकाः । अर्शभादि-
भ्योऽभिति मत्वर्थाधोऽधप्रत्ययः । त एव पट्टशतका इत्यत्र स्वार्थे कन्प्रत्ययः ।
घनं चाय पणाः । जाताः समपणा इत्युक्तेः । तादृशा ये फलव्यापारिणः समैव मूल्येन
स्वस्वद्रव्यानुपातेन फलानि क्रीत्वा तानि समैव केनचिन्मूल्येन विश्रीय च यच्छेषं पण-
विक्रयान्मयूतं तद्यदृच्छया पान्यबाहुल्येन फलत्वतया चैकैकं फलं पञ्चभिः पञ्चभिः पणैर्वि-
श्रीय च समपणाः समाः पणा येषां ते तथा जाताः । एवं चेत्तर्हि तेषां फलव्यापारिणा
क्रयः पणलभ्यफलप्रमाणं विक्रयः पणदेयफलप्रमाणं किमिति प्रश्नः । दलनीति पाठे
ताम्बूलवल्लीपणानि कदल्यादिपणानि वा ज्ञेयानि । अथ तावदस्योदाहरणस्य गणित-
माकर्त्तुं लिख्यते । अत्र क्रयः या १ । विक्रय इष्टं दशाधिकं शतं ११० । क्रयः
पट्टगुणितो विक्रयेण हतो लब्धं कालकः का १ । लब्धिगुणं हरं पट्टगुणिताद्वाज्ञो-
रपनीय शेषं या ६ का ११० । इदं पञ्चगुणं लब्धिघटितं जाताः प्रथमस्य पणाः
या ३० का ९४९ । एवं द्वितीयतृतीययोरपि पणाः साध्याः । तत्र लब्धिरनुपा-
तेन यदि पणां कालकस्तदाऽष्टानां शतस्य च किमिति लब्धिघट्टानां का ४ । शतस्य

३

च का ९० । लब्धिगुणं हरं भाज्यादपास्य ततः प्राप्तजाता द्वितीयस्य पणाः

३

या १२० का २१९६ । एवं तृतीयस्य पणाः या १९०० का २७४९० । एते सर्वे

३

समा इति समच्छेदीकृत्य च्छेदगणे प्रथमद्वितीयपसयोर्द्वितीयतृतीययोः प्रथमतृतीययोश्च
समीकरणेन लब्ध्या यावत्तावदुन्मितिस्तुल्यैव का ९४९ । अत्र कुट्टकलब्धं यावत्ताव-

या ३०

न्मानं नी ९४९ स्तु । नीलकम्पेकेनोत्पाप्य जातः क्रयः ९४९ इति ।

अथात्र किञ्चिद्विचार्यते । इह हि षड्गुणितात्क्रयाद्विक्रयहताद्यादि कालको लभ्यते तदाऽऽष्टगुणिताच्छतगुणिताच्च किमिति त्रैराशिकेन लब्धिसाधनं कृतमाचार्यैः । तत्र पृच्छयते । षड्गुणितस्य क्रयस्य येह लब्धिः कल्पिता सा किमशेषा सशेषा वा । आद्ये शेषामावा-
च्छेपमेकैकं पञ्चाभिः पणैरित्यालापविरोधः । द्वितीये तु तादृशलब्धेरनुपातेन गुणान्तर-
लब्धिसाधनमयुक्तम् । गुणान्तरलब्धौ हि शेषोत्पलब्धितुल्यमन्तरं स्यादिति व्यभि-
चारः स्यात् । तद्यथा—भाज्यभाजकौ १५ । अत्र षड्गुणितभाज्या ९० लब्धिरियं
१३

१ शेषमिदं १२ । अथ षड्गुणितभाज्याद्योदियं लब्धि ६ तदाऽष्टगुणिताच्छतगुणिताच्च
केति त्रैराशिकेन जाते अष्टगुणितशतगुणितभाज्ययोः क्रमेण लब्धौ ८ । १०० । न
चैते युक्ते । यतोऽष्टगुणितभाज्यादस्मा १२० च्छतगुणितभाज्यादस्माच्च १५०० क्रमेण
लब्धौ ९ । ११५ । अतो लब्ध्यनुपातो न युक्तः । ननु केवलभाज्ये हरभक्ते यच्छेपं
तद्गुणितगुणकादाधिके हरे शेषोत्था लब्धिर्नैव संभवति । तथा सति व्यभिचारः कृत्यः ।
तथाहि । केवलभाज्यस्य हि खण्डद्वयमस्ति । यावद्हरमक्तं तावदेकम् । शेषदुस्यम-
परम् । तत्र प्रथमखण्डं केवलमपि हरभक्तं शुष्यतीति गुणकेन गुणितं सप्तसुतरा
शुष्येत् । तस्य लब्धिसु केवलभाज्यस्य या लब्धिः सैव गुणकगुणिता सती स्यात् ।
अतस्तदनुपातो युक्त एव । अप द्वितीयखण्डं गुणकेन गुणितं सद्गुणकगुणितशेषोत्पलब्धं
स्यात् । ततोऽधिको यदि हरः स्यात्तर्हि द्वितीयखण्डोत्पलब्धिः कथं संभवेत् । अतः
पूर्वानुपातसिद्धैव लब्धिर्गुणितभाज्यजा स्यात् । एवं केवलभाज्ये हरेण भक्ते यदि रूपं
शेषं स्यात्तदा गुणितभाज्यस्य द्वितीयखण्डं गुणशुष्यमेव स्यादिति गुणाधिके हरे
शेषोत्पलब्धेरभावाच्छुष्यनुपातो युक्त एव । अत एवाऽऽचार्यैर्गुणाधिक एवेष्टविक्रयः
कल्पितः ११० । यदि गुणान्मून इष्टविक्रयः कल्प्येत तदाऽनुपातनलब्धौ त्वदुक्तयुक्त्या
व्यभिचारः स्यात् । किं तु प्रकृते न तथाऽस्तीति न कोऽपि दोष इति चेन्मैवम् । यद्यपि भवदुक्त-
युक्ता लब्धौ व्यभिचारो नास्ति तथाऽपि यस्य गुणकस्य लब्धिरस्या स्यात्तस्य शेषम-
प्यल्पम् । यस्य च लब्धिरधिका तस्य शेषमप्याधिकं स्यादिति पणसाम्यं कथमपि न स्यात् ।
तदेवमाचार्यविचारितः पन्था न तर्कसहकृत इति प्रतिभाति ।

अत्रोच्यते । सशेषा लब्धिस्तावद्विविधा । धनशेषा ऋणशेषा चेति । शेषमपि
द्विविधम् । धनमृणं चेति । तत्र हरादल्पेन येन रहितः सन्भाज्यो हरभक्तः शुष्येत्तच्छेपं
धनम् । तत्र या लब्धिः सा धनशेषा । अथ हरादल्पेन येन रहितः सन्भाज्यो हरभक्तः
शुष्येत्तच्छेपमृणम् । तत्र या लब्धिः सा ऋणशेषा । अत्र रहितसहितभाज्ययोरन्तरं
शेषयोगतुल्यमेव स्यात् । तच्च हरतुल्यमेव । अन्यथा द्वयोरपि हरभक्तयोः शुद्धिः कथं

स्यात् । यद्यपि द्व्यादिगुणितहरतुल्योऽप्यन्तर उभयोः शुद्धिः संप्रवर्ति तयाऽपि नेह
तथा । इह हि शेषयोगतुल्यमन्तरम् । एवं सति हरादल्पयोः शेषधोर्योगो द्वाद्यादिगुणित-
हरतुल्यः कथं स्यात् । तस्माद्विहितसाहितमाज्ययोर्हरतुल्यमन्तरं भवतीति तद्वत्त्वो रूप-
मन्तरं स्यात् । तत्र रहितमाज्यजा छविषर्वनशेषा । अपरा ऋणशेषा । अतो धन-
शेषा छविषः सैका सत्युणशेषा छविषः स्यात् । इयं वा निरेका सती धनशेषा
छविषः स्यात् । एवं धनशेषधोर्योगो हरतुल्योऽस्तीति धनशेषं हराच्छोधितं सद्गणशेषं
स्यात् । इदं वा हराच्छोधितं सद्गणशेषं स्यात् ।

प्रतीत्यर्थमङ्कुरतोऽपि लिख्यते । माज्यमाजकौ २९ । अत्र माज्यस्थूयः सन् २९

११

हरमकः शुष्यतीति धनशेषमिदं १ । धनशेषाछविषश्च २ । अयायमेव माज्यो २९
दशसहितः सन् १९ हरमकः शुष्यतीति ऋणशेषमिदं १० । ऋणशेषाछविषश्च ३ ।
अत्र सर्वं यथोक्तमस्ति । एवं सर्वत्र । इत्येवं स्थितिरस्ति । अत्र प्रकृते यथा केवलमा-
ज्यस्य रूपमिते धनशेषे सति गुणितमाज्यस्य गुणतुल्यं धनशेषं भवतीति गुणाधिके
हरे शेषोत्पल्लवैरभावाच्छब्दमुपातो युक्तस्तथा केवलमाज्यस्य रूपमिते ऋणशेषे सति
गुणितमाज्यस्य गुणकतुल्यमृणशेषं स्यादिति गुणाधिके हरे शेषोत्पल्लवैरभावाद्भाषा
छब्दमुपातो युक्तः । अत्र शेषाणि ऋणं सन्तीति धनत्वार्थं तानि हराच्छोध्यानि । तथा
सति गुणकोनहरः शेषं स्यादिति यस्य गुणकस्य छविषरक्षिका तस्य शेषमरूपं यस्य
च छविषरत्वा तस्य शेषमधिकं स्यादिति वणस्तस्य भवेत् । अत आचार्यैर्धर्मशेषा
छविषः कालकर्मिता काल्येताऽस्तीति न कोऽपि दोषः । अत एवात्र कालकमानं सैक-
छविषस्यं दृश्यते ।

ननु तर्हि ऋणशेषा छब्दयो निरेकाः सत्यो धनलब्धयः स्युरित्यनुपातनलब्धी-
र्निरेकाः कृता कर्म कर्तुं युज्यते । आचार्यैस्तु न तथा कृतमिति कथं दोषो न
स्यादिति चेन्न । तथा कृतेऽपि पक्षसाम्यमस्तीति फलतो दोषाभावात् । अतस्तथा
कारणे पक्षेषु सामान्येन रूपाण्यधिकानि स्युरकरणे तु रूपानाम् एवेत्याचार्यैकतपसास्तु-
त्येरेव रूपैरुक्ता जाता इति ते साम्यं न त्पमन्तीति ।

नन्वत्र यामत्तावदुन्मानमिदं का १४९ । अत्र माज्यमाजकयोस्तिगिरपवर्धः संप्रवर्ति ।

या ३०

‘माज्यो हारः शेषकस्यापवर्त्यः’ इति कुट्टकार्यमावश्यकश्च सः । तत्कथं कृतेऽपवर्ते
मानमसदामच्छति । अपवर्ते च सति चेच्छृणु तर्हि । इह हि शेषमावश्यकम् । कृते
त्वपवर्ते शेषाण्यपवर्तितानि स्युरिति नोद्दिष्टमिदं । तदुक्तमाचार्यैरेते प्रशास्याये—

‘ उद्दिष्टं कुट्टके तज्ज्ञेयं निरपवर्तनम् ।

व्यभिचारः क्वचित्क्वापि खिलत्वापत्तिरन्यथा ’ इति ।

अथ यथाऽपवर्तोदिसंशयो न भवति तथा सोपपत्तिकं लिख्यते । क्रयः या १ ।
विक्रय इष्टः ११० । केवलक्रये विक्रयेण हृते ऋणशेषा लब्धिरियं का १ । एकगुण-
क्रयस्य चेदियं लब्धिस्तदा पडादिगुणितस्य केति त्रैराशिकेन जाताः पट्टशतगुणित-
क्रयस्य पृथक्पृथक्लब्धयः का ६ । का ८ । का १०० । एता निरेका जाता घन-
शेषा लब्धयः का ६ रु १ । का ८ रु १ । का १०० रु १ । अथ यथास्वं
लब्धिगुणं हर गुणितमाज्यादपनीय जातानि घनशेषाणि

या ६ का ६६० रु ११०

या ८ का ८८० रु ११०

या १०० का ११००० रु ११०

अथैकस्य फलस्य यदि पञ्च पणास्तदा शेषमितफलानां किमिति जाताः पृथक्शेष-
लपणाः

या ३० का ३३०० रु ११०

या ४० का ४४०० रु ११०

या ५०० का ५५००० रु ११०

एते स्वम्बलब्धपणैर्युता जाताः ।

या ३० का ३२९४ रु १४९

या ४० का ४३९२ रु १४९

या ५०० का ५४९०० रु १४९

एते समा इति प्रथमद्वितीययोर्द्वितीयतृतीययोः प्रथमतृतीययोश्च समशोधने कृते यथासंभ-
वमपवर्ते च कृते जाता यावत्तावदुन्मितिस्तुल्यैव का ५४९ । अत्र कुट्टकेन जाने याव-

या ५

स्तावत्कालक्रमाने नी ५४९ रु० या । लब्धिषु कालकं स्वमानेनोत्थाप्य जाता लब्धयः
नी ५ रु० का

नी ३० रु १ । अत्र नीलक्रमेकेनोत्थापयेन् । अन्यथा श्रये विक्रयेण हृते रूपाधि-
नी ४० रु १
नी ५०० रु १

कमृणशेषं स्यादिति शेषोत्पलविषसंभवेन लविषव्यभिचारान्मानमतः स्यात् । पृष्टदशका इति पाठे तु नीलकमानं दशपर्यन्तं संभवति । यतस्तत्र क्रये कल्पितविक्रयेण हृते दशपर्यन्तमृणशेषं स्यात् । तथा सति गुणघ्नशेषादधिक एव हरोऽस्तीति शेषोत्पलव्येभवेन व्यभिचारमावात् । एवं पृष्टदशका इति पाठेऽपि यदि द्रव्यादिगुणाच्छताधिको विक्रयः कल्प्यते तदा तथापि द्रव्यादिकं नीलकमानं संभवत्येव ।

अथान्यथा साध्यते । इहाधिकगुणकाच्छतादेकगुणादेव विक्रयोऽधिकोऽस्तीति केवलक्रयस्य रूपमेव शेषं संभवति नान्यत् । द्रव्यादिके हि शेषे गुणघ्नादस्माद्धरो न्यूनः स्यादिति शेषोत्पलविषसंभवेन व्यभिचारः स्यात् । अतो ज्ञातं व्यक्तमेव केवलक्रयस्य शेषं । इदं गुणकगुणितं सज्जातं पृथगुणघ्नमात्रशेषं ६ । ८ । १०० । एतानि हरा ११० द्वापस्य जातानि घनशेषाणि १०४ । १०२ । १० । अथैतानि प्राक्प्रचलितगुणानि जाताः शेषकल्पणाः रु ५२० । अर्णशेषलविष कालकमितां रु ५१० रु ५०

प्रकल्प्य प्राग्जनाता घनलव्ययः का ६ रु १ । शेषकल्पणा लव्यपणयुता का ८ रु १ का १०० रु १

जाताः का ६ रु ५१९ । एते समा इति समशोधने कृते प्रथमर्जितैव लव्यं का ८ रु ५०९ का १०० रु ४९

कालकमानं ५ । अनेन लविषु कालवमुत्थाप्य जाता लव्ययः २९ । ३९ । ४९९ । केवलक्रयलविषरूप्युत्थापिता जाता ५ । इयं निरेका जाता केवलक्रयस्य घनलविषः ४ । केवलक्रयस्य शेषमिदं १ हराच्छयुतं मातं १ : ९ । लविषर्हर ११० गुणा ४४० शेषयुता जातः क्रयः ५४९ । एवं यत्र द्रव्यादिकमपि शेषं संभवति तत्र तदपि प्रकल्प्य क्रयः साध्यः । यद्वा रूपं शेषं प्रकल्प्य साधितो यः क्रयः स एव द्रव्यादिगुणोऽपि विधेयः । एवमन्येऽपि प्रकाराः सन्ति ते ग्रन्थविस्तरमयात्र लिख्यन्ते । एवं सर्वत्र यथा यथोपपन्नं भवति तथा तथा सुधीमिरूह्यम् ॥

अस्याऽऽनयनार्थं व्यक्तरीत्येव सूत्रं कृतमस्मद्गुरुचरणेः श्रीविष्णुदेवज्ञैः—

‘ शेषविक्रयहतेष्टविक्रयः शीतरश्मिरहितो भवेत्क्रयः ।

‘ प्रथमादधिक इष्टविक्रयः कल्प्य इत्यमरगम्य धीमता ’ ॥

एकस्य शेषफलस्य विक्रयलभ्याः पणा इह शेषविक्रयो विवक्षितः । स चात्र पञ्च । यदि तु शेषस्य विक्रयः पणदेयफलप्रमाणं शेषविक्रय इति विवक्षितं तदाऽत्र पञ्चमांशः शेषविक्रयः । अस्मिन्निवक्षिते शेषविक्रयहतेष्टविक्रय इति पठनीयम् । पुंघनादित्यत्र जात्येकवचनम् । पुंसोर्घनं पुंघनम् । शेषं स्पष्टम् ।

अपात्र प्रसङ्गात्स्वकृतमुदाहरणं लिख्यते—

‘ सप्ताऽऽसन्माणिवाणिजोऽत्र योऽधिकश्चीः स प्रादात्परधनसंमितं परेभ्यः ।
प्रत्येकं परसममेवमेव दत्त्वा ये जाताः सममणयोऽङ्क किंचनास्ते ॥

अत्र मणिप्रमाणानि यावत्तावदादीनि प्रकरूप्यानेकवर्णसमीकरणेन साध्यानि । अस्याऽऽ-
नयनार्थं व्यक्तरीत्या मत्सूत्रमप्यस्ति । तद्यथा—

‘ वद सैकनरैर्मितमेकघनं द्विगुणं विधुहनिमिदं स परम् ।

अमुना विधिना परतोऽपि परं द्विगुणं द्विगुणं द्वयमेव समम् ॥

उक्तवत्कृते जातानि घनानि ८ । १५ । २९ । ५७ । ११३ । २२५ ।
४४९ । द्वयमेव द्विगुणं द्विगुणं सप्तमं समघनं भवति । एतदुक्तं भवति ।
नरद्वयं २ चेत्तर्हि द्वयं २ द्विगुणं सत् ४ समघनं भवति । नरत्रयं चेत्पुनरेतत् ४
द्विगुणं ८ समघनं भवति । नरचतुष्टयं चेत्पुनरिदं ८ द्विगुणं १६ समघनं भवती-
त्यादि । एवमत्र जातं समघनं १२८ । अन्यदिदं मत्कृतमुदाहरणम्—

‘ श्रीकृष्णेन यदिन्द्रनीलपटलं क्रीतं प्रियार्थं ततो

भागं भीष्मसुताऽष्टमं यदधिकं रूपं तदप्याददे ।

सत्याद्याः पुनरेवमेव विदधुः सप्ताप्यनालोकिताः

पत्युः प्रापुरिमाः पुनः समन्त्रं सानन्दमादि वद ॥

अत्र राशिः या १ । अयमष्टहतो लब्धः कालकः का १ । कालकगुणं हरमग्र-
युतं राशिसमं कृत्वाऽऽसं यावत्तावन्मानं का ८ रू १ । एक आलापोऽस्य षट्ते ।
अथ राशिः सकाशादष्टमांशे रूपे चापनीते शेषं का ७ । पुनरिदमष्टहत्वं लब्धं नीलक-
स्तद्वृणितहरमग्रयुतं नी ८ रू १ । राशिः का ७ । समं कृत्वा कुट्टकेन लब्धं काल-
कमानं सक्षेपं पी ८ रू ७ । अनेन राशिमुत्पाप्य जातो राशिः पी ६४ रू ५७ ।
अस्याऽऽलापद्वयं षट्ते । शेषराशावुत्पापिते जातः शेषराशिः पी ५९ रू ४९ ।
अथ मुरूपराशेरालापद्वये कृते शेषराशेरेकालोपे [च] कृते जातो द्वितीयशेषराशिः पी ४९
रू ४२ । पुनरयमष्टहतो लब्धो लोहिनस्तद्वृणं हरमग्रयुतं राशिसमं कृत्वा कुट्टकेन

लब्धं कालक्रमानं ह ८ रू ७ । अनेनोत्थापितो जातो राशिः ह ११२ रू १०१ ।
एवमग्रेऽपि । नवमालापे त्वग्रामावाह्यविद्युणहर एव शेषराशिसमः कार्यः ॥ १४८ ॥

दैवज्ञावर्यगणसंततसेव्यपार्श्वबलाळसंज्ञगणकात्मजनिर्मितेऽस्मिन् ।

बीजक्रियाविधृतिकल्पतावतारे द्वित्र्यादिवर्णसमीकृतितलण्डमेतत् ।

इति श्रीसमलग्नकसार्वभौमश्रीबलाळदैवज्ञासुतकृष्णदैवज्ञाविरचिते बीजविद्व-
त्तिव रूपलतावतारेऽनेकवर्णसमीकरणप्रथमखण्डविवरणम् ॥ ९ ॥

अत्र ग्रन्थसंख्या ४७३ । एवमादितो जाता ग्रन्थसंख्या ३८१८ ।

१० अनैकवर्णसमीकरणान्तर्गतं मध्यमाहरणम् ।

एवमनैकवर्णसमीकरणखण्डं प्रतिपाद्य मध्यमाहरणसंज्ञं तद्विशेषं निरूपयितुं तदारम्भं प्रतिजानीते—अथ मध्यमाहरणभेदा इति । स्पष्टोऽर्थः । वक्ष्यमाणसूत्रे पूर्वोत्तरार्धयोश्छन्दोभेदोऽस्तीति कस्यचिद्भ्रमः स्यात्तन्निरासार्थमाह—तत्र श्लोकोत्तरार्धादारभ्येति । यदिह प्रथमतोऽर्धं पृच्छयेत् न तत्पूर्वार्धम् । किं तु ‘मूयः कार्यः कुट्टकः’ इति प्राक्पठितपूर्वार्धस्य श्लोकस्योत्तरार्धमित्यर्थः । अथ शालिन्युत्तरार्धेनोपजातिकाद्वयेन च मध्यमाहरणस्येतिकर्तव्यतामाह—

‘वर्गाद्यं चेत्तुल्यशुद्धौ कृतायां पक्षस्यैकस्योक्तवद्वर्गमूलम्’ ।

वर्गप्रकृत्या परपक्षमूलं तयोः समीकारविधिः पुनश्च ।

वर्गप्रकृत्या विषयो न चेत्स्यात्तदाऽन्यवर्णस्य कृतेः समं तम् ।

कृत्वाऽपरं पक्षमथान्पमानं कृतिप्रकृत्याऽऽद्यमितिस्तथा च ।

वर्गप्रकृत्या विषयो यथा स्यात्तथा सुधीर्भिर्बहुधा विचिन्त्यम् ॥१४९॥

एतत्सार्थसूत्रद्वयमाचार्यैरेव व्याख्यातम् । ‘वर्गप्रकृत्या विषयो यथा स्यात्तथा सुधीर्भिर्बहुधा विचिन्त्यम्’ इत्युक्तम् ॥ १४९ ॥

तत्र यदि बुद्धयैव विचिन्त्यं तर्हि किं बीजेनेत्याशङ्कायामुत्तरं वसन्ततिलकयाऽऽह—

बीजं मतिर्विविधवर्णसहायिनी हि मन्दावबोधविषये विषुधैर्निर्जायः ।

विस्तारिता गणकतामरसांशुमद्भिर्वा सैव बीजगणिताह्वयतामुपेता ॥ १५० ॥

अस्यार्थ आचार्यैरेव विवृतः । ‘पक्षस्यैकस्योक्तवद्वर्गमूलम्’ ‘वर्गप्रकृत्या परपक्षमूलम्’ इत्यादि पूर्वमुक्तं तत्र परपक्षः कटिपक्षः सन्वर्गप्रकृतेर्विषयो भवति ॥ १५० ॥

अथ यदि विषयस्तर्हि विविधवर्गप्रकृत्या परपक्षमूले गृहीतेऽपि केन पदेन पूर्वपक्षसमीकरणं कार्यमित्यादि मन्दावबोधार्थमुपजातिकासिंहोद्धताभ्यां विशदयति—

एकस्य पक्षस्य पदे गृहीते द्वितीयपक्षे यदि रूपयुक्तः ।

अव्यक्तवर्गोऽत्र कृतिप्रकृत्या साध्ये तदा ज्येष्ठकनिष्ठमूले ॥

ज्येष्ठं तयोः प्रथमपक्षपदेन तुल्यं कृत्वोक्तवत्प्रथमवर्णमितिः प्रसाध्या ।

इत्वं भवेत्प्रकृतिवर्णमितिः सुधीर्भिरेवं कृतिप्रकृतिरत्र निषोजनीया ॥१५१॥

यत्र पक्षयोः समशोधने कृते सत्यव्यक्तवर्गादिकमवशोः भवति तत्र पूर्ववत्पक्षौ तदे-
 धेन निहत्य किंचित्सेष्यमित्यादिनैकपक्षस्य मूले गृहीते सति यदि द्वितीयपक्षेऽव्यक्तवर्गः
 सरूपः स्यात्तदाऽसौ पक्षो वर्गप्रकृतेर्विषय इति वर्गप्रकृत्या मूले साध्ये । तत्र वर्णवर्गो
 योऽङ्कः सा प्रकृतिः कल्प्या रूपाणि दोषः कल्प्यः । एवं कनिष्ठज्येष्ठे साध्ये । अथ
 तयोर्ज्येष्ठकनिष्ठयोर्मध्ये ज्येष्ठं प्रथमपक्षपदेन समं कृत्वोक्तवत् 'एकव्यक्तं शोधयेदन्य-
 पक्षात्' इत्यादिनैकवर्णममीकरणेन प्रथमवर्णमितिः साध्या । यस्य पक्षस्य पूर्व पदं
 गृहीते स प्रथमः । तत्र यो वर्णः स प्रथमवर्णः । प्रथमस्यासौ वर्णश्च प्रथमवर्ण इति
 कर्मधारये द्वितीयवर्णाङ्कितपक्षस्य यदि प्रथमतः पदं गृह्यते तदा व्यापिचारः स्यात् ।
 अथ तयोर्मध्ये यत्कनिष्ठं तत्प्रकृतिवर्णमानं भवेत् । अत्रोपपत्तिः । 'अव्यक्तवर्गादि
 षदाऽवशेषम्' इत्यादिना व्येकस्य पक्षस्य पदे लभ्यते तदाऽवश्यं द्वि-
 तीयपक्षस्यापि पदेन भाव्यम् । उभयोः समत्वात् । तथा च स-
 मत्वेन जातो यः सरूपो व्यक्तवर्गः स वर्गराशिरेव । अथ तज्ज्ञानार्थ-
 मुपायः । स यथा । वक्ष्यमाणोदाहरणे 'पक्षौ तदेधेन निहत्य' इत्यादिना जातो समौ
 पक्षौ याव ३६ या १२ रू १ । अत्राऽऽद्यपक्षस्य पदमिदं वा ३६ रू १ । समत्वा-
 काव ६ रू १

द्वितीयपक्षस्यापि पदेन भाव्यम् । अत्र द्वितीयपक्षो कालक्रमः षड्गुणितो रूपयुतोऽस्ति ।
 तस्माद्यस्य वर्गः षड्गुणितो रूपयुतो वर्गः स्यात्तदेव कालक्रमानं स्यात् । अयं तु वर्गप्रकृ-
 तेर्विषयः । को वर्गः षड्गुणो रूपयुतो वर्गः स्यादिति पर्यवमानात् । यस्य वर्गः
 षड्गुणो रूपयुतो वर्गः स्यात्तदिह कालक्रमानं तदेव कनिष्ठपदमपि ।
 अत उक्तं 'ह्रस्वं भवेत्प्रकृतिवर्णमितिः' इति । द्विकस्य २ वर्गः ४ षड्गुणो २४
 रूपयुतो २५ वर्गो भवतीति द्वयं कालक्रमानम् । यो जातो वर्गः २५ स एव द्विती-
 यपक्षः । अस्य यत्पदं ५ तत्पूर्वपक्षपदेन तुल्यमेव । पक्षयोस्तुल्यत्वात् । अस्य वर्गस्य
 २५ यत्पदं ५ तज्ज्येष्ठमेव । 'इष्टं ह्रस्वं तस्य वर्गः प्रकृत्या क्षुण्णो युक्तो वर्जितो
 वा स येन । मूलं दद्यात्सेषकं तं घनर्णं मूलं तच्च ज्येष्ठमूलं वदन्ति' इति प्रागुक्तेः ।
 अत उपपन्नं 'ज्येष्ठं तयोः प्रथमपक्षपदेन तुल्यम्' इत्यादि ॥ १५१ ॥

अत्रोदाहरणमनुष्ठुभाऽऽह—

को राशिर्द्विगुणो राशिपगैः पदभिः समन्वितः ।

मूलद्वौ जायते बीजगणितज्ञ षदाऽऽशु तम् ॥ १५२ ॥

१५१ऽर्थः । गणितमाकरे स्पष्टम् ॥ १५२ ॥

अथानुष्टुभा रचितमाद्योदाहरणं शिष्यबुद्धिप्रसारार्थं लिखति—

• राशियोगकृतिमिश्रा राश्योर्योगघनेन च ।

द्विघ्नस्य घनयोगस्य सा तुल्या गणकोच्यताम् ॥ १५३ ॥

स्पष्टोऽर्थः । अत्र क्रिया यथा विस्तारं नैति तथैतौ या १ का १ । या १ वा १ राशी प्रकल्प्य गणितं स्फुटमाकरे । द्वितीयपक्षस्य वर्गप्रकृत्या पदं ग्राह्यमित्युक्तम् ॥ १५३ ॥

अथ यदि द्वितीयपक्षे साव्यक्तवर्गोऽव्यक्तवर्गवर्गः स्याद्यदि तत्र साव्यक्तवर्गवर्गो व्यक्तवर्गवर्गः स्यात्तदा नासौ वर्गप्रकृतेर्विषयस्तत्त्वथं पदं ग्राह्यमिति शङ्कायां मन्दा-
वबोधार्थं सार्वोपजातिकयाऽऽह—

द्वितीयपक्षे सति संभवे तु कृत्याऽपवर्त्यात्र पदे प्रसाध्ये ।

ज्येष्ठं कनिष्ठेन तथा निह्न्याद्येद्वर्गवर्गेण कृतोऽपवर्तः ॥

कनिष्ठवर्गेण तदा निह्न्याज्ज्येष्ठं ततः पूर्ववदेव शेषम् ॥ १५४ ॥

अत्र द्वितीयपक्षमिति पाठश्चेत्साधीयाम् । अप सूत्रार्थः । संभवे सति द्वितीयपक्षे कृत्याऽपवर्त्य पदे प्रसाध्ये । एवं वर्गवर्गेणापवर्तसंभवे सति वर्गवर्गेणापवर्त्य पदे प्रसाध्ये । एतदुक्तं भवति । द्वितीयपक्षे यदि साव्यक्तवर्गोऽव्यक्तवर्गवर्गोऽस्ति तदाऽव्यक्तवर्गवर्गेणापवर्ते कृते सरूपोऽव्यक्तवर्गः स्यादिति वर्गप्रकृतेर्विषयः स्यात् । एवं द्वितीयपक्षे यदि सा-
व्यक्तवर्गवर्गोऽव्यक्तवर्गवर्गवर्गोऽस्ति तत्राव्यक्तवर्गवर्गेणापवर्ते कृते सति सरूपो व्यक्तवर्गः स्यादिति वर्गप्रकृतेर्विषयः स्यात् । अतः प्राग्भूतपदे साध्ये । इयास्तु विशेषः । अव्य-
क्तवर्गेणापवर्ते कृते सति यज्ज्येष्ठमागतं तत्कनिष्ठेन गुणयेत् । अव्यक्तवर्गवर्गेणापवर्ते तु यज्ज्येष्ठमागतं तत्कनिष्ठवर्गेण गुणयेत् । कनिष्ठं तृतीयं यथास्ति तमेव । एवं व्यादिगतवर्गेणापवर्ते कनिष्ठवर्गवर्गादिना ज्येष्ठगुणनं द्रष्टव्यम् । शेषं पूर्ववत् । 'ज्येष्ठं तयोः प्रथमपक्षपदेन तुल्यम्' इत्यादि ।

अत्रोपपत्तिः । यदा द्वितीयपक्षेऽव्यक्तवर्गवर्गोऽव्यक्तवर्गस्य स्यात्तदाऽव्यक्तवर्गेणापवर्ते कृते सरूपो व्यक्तवर्गः स्यात् । अनेनापि वर्गेणैव मान्यम् । न हि वर्गराशिर्वर्गेण गुणितो भक्तो वा वर्गत्वं जहाति । तदयं पक्षो येन वर्णमानेन कल्पितेन वर्गरूपः स्यात्तदेव प्रकृतिवर्णमानं प्राग्वत् । अत्र जातो यो वर्गः स पूर्वोक्त्युक्त्या ज्येष्ठवर्ग एव । परमेष्ठस्य पदं न पूर्वपक्षपदसमम् । अस्य पक्षस्याव्यक्तवर्गेणापवर्तेनात् । अतोऽ-
सावपवर्तितपक्षो ज्येष्ठवर्गरूपोऽपवर्तेनाव्यक्तवर्गेण गुणितः सन्वयास्थितः स्यादिति पूर्व-
पक्षसमः स्यात् । अव्यक्तव्य तु मानं व्यक्तमेव कनिष्ठरूपं ज्ञानमस्ति । अतः कनि-

उभयोः गुणितो ज्येष्ठवर्गः पूर्वपक्षसमः स्यात् । अतोऽस्य पदं पूर्वपक्षपदसममेव स्यात् ।
अस्य पदं तु कनिष्ठगुणितं ज्येष्ठमेव । अत उपपन्नं 'ज्येष्ठं कनिष्ठेन तदा निहन्त्यात्'
इति । एवं वर्गवर्गेणापवर्ते कृते ज्येष्ठवर्गः प्रथमपक्षसाम्यार्थं कनिष्ठवर्गवर्गेण गुणनी-
यस्तस्य च पदं कनिष्ठवर्गगुणितं ज्येष्ठमेव । अत उपपन्नं 'चेद्वर्गवर्गेण कृतोऽपवर्तः
कनिष्ठवर्गेण तदा निहन्त्यात् । ज्येष्ठम्' इति । एवं व्यादिगतवर्गेणापवर्तेऽप्युपपत्तिर्द्र-
ष्टव्या ॥ १५४ ॥

अप वर्गेणापवर्ते तावदुदाहरणमनुष्टुपाऽऽह—

यस्य वर्गकृतिः पञ्चगुणा वर्गशतोनिता ।

मूलदा जायते राशि गणितज्ञ वदाऽऽशु तम् ॥ १५५ ॥

स्पष्टोऽर्थः । गणितमाकरे स्पष्टम् ॥ १५५ ॥

अप यत्र वर्गवर्गेणापवर्ते संभवति तावदुदाहरणमनुष्टुपाऽऽह—

कयोः स्यादन्तरे वर्गो वर्गयोगो ययोर्धनः ।

तौ राशी कययामित्रौ बहुधा बीजावित्तम ॥ १५६ ॥

स्पष्टोऽर्थः । गणिमाकरे व्यक्तम् ॥ १५६ ॥

अत्र यत्रैकस्य पक्षस्य पदे गृहीते सति द्वितीयपक्षे साम्यकोऽन्यक्तवर्गः सरूपोऽ-
रूपो वा भवति तदाऽसौ पक्षो वर्गप्रकृतेर्न विषयः । अतस्तत्रोपायमुपनातिकोत्तरार्धेनो-
पनातिकया चाऽऽह—

साम्यक्तरूपो यदि वर्णवर्गस्तदाऽन्यवर्णस्य कृतेः समं तम् ।

कृत्वा पदं तस्य तदन्यपक्षे वर्गमकृत्योक्तवदेव मूले ॥

कनिष्ठपाद्येन पदेन मुख्यं ज्येष्ठं द्वितीयेन समं विदध्यात् ॥ १५७ ॥

अत्र यदि द्वितीयपक्षे साम्यको वर्णवर्ग इत्येव विवक्षितम् । रूपेषु पुनरुदाहरणं ।
तानि भवन्तु मा वा । शेषं स्पष्टम् । व्याख्यातमप्याचार्यैः ।

अत्रोपपत्तिः । एकस्य पक्षस्य पदे गृहीते सति यो द्वितीयपक्षे साम्यकोऽन्यक्तवर्गः
सरूपोऽरूपो वा स्यात्स च वर्गराशिरेव । अत उक्तं 'तदाऽन्यवर्णस्य कृतेः समं
तम्' इति । अत्र द्वितीयपक्षस्य प्रथमपक्षेणापि साम्यमस्ति कस्मितृतीयवर्णवर्गेणादि-
साम्यमस्तीति प्रथमपक्षस्य तृतीयवर्णवर्गेण साम्यं बलाद्भाष्यम् । तृतीयवर्णवर्गस्य यत्पदं
य नवीनवर्ग एव । स एवास्यवर्ण इत्युच्यते । अतः प्रथमपक्षपदस्यान्यवर्गेण साम्यं

स्यादित्यन्यवर्णमानस्य पूर्वपक्षपदेन साम्यमुचितम् । अथ द्वितीयपक्षस्यान्यवर्णवर्गेण समीकरणे कृते सत्यन्यवर्णपक्षोऽवश्यं वर्गप्रकृतेर्विषयः स्यात् । तथा हि — इह द्वितीयपक्षे यदि साम्यक्तोऽन्यक्तवर्गोऽस्ति तदाऽन्यवर्णवर्गसमीकरणे ‘आद्यं वर्णं शोधयेत्’ इत्यादिना शोधने कृतेऽपि पक्षौ यथास्थितावेव स्याताम् । अथ ‘चतुराहतवर्गसमैः’ इत्यादिना द्वितीयपक्षेऽन्यक्तवर्गोऽन्यक्तं रूपाणि च तथा स्युर्यथा मूलं लभ्येत । तृतीये तु सरूपोऽन्यक्तवर्गः स्यादित्ययं वर्गप्रकृतेर्विषयः ।

अथ यदि द्वितीयपक्षे साम्यक्तोऽन्यक्तवर्गः सरूपोऽस्ति तदाऽन्यवर्णवर्गेण समीकरणे द्वितीयपक्षे साम्यक्तोऽन्यक्तवर्ग एव स्यात् । तृतीये तु सरूपोऽन्यक्तवर्गः । अत्रापि ‘चतुराहतवर्गसमै रूपैः’ इत्यादिकरणे तृतीयपक्षे सरूपोऽन्यक्तवर्ग एव स्यादित्यवश्यं वर्गप्रकृतेर्विषयः । इह ‘चतुराहतवर्गसमै रूपैः’ इत्यादिकरणेऽपि समगुणक्षेपतया द्वितीयतृतीयपक्षौ साम्यं न त्यजतः । प्रथमस्तु साम्यं त्यजति । तत्र तथाकरणात् । अतस्तृतीयपक्षस्य ज्येष्ठवर्गसमकस्य यत्पदं ज्येष्ठस्वरूपं तद्वितीयपक्षपदेनैव समं भवितुमर्हति न प्रथमपक्षपदेन । अत उपपन्नं ‘ज्येष्ठं द्वितीयेन समं विदध्यात्’ इति । अथ तृतीयपक्षे वर्गप्रकृत्या पदे गृह्यमाणे यत्कानिष्ठं तदेव प्रागुक्तयुक्त्या तृतीयवर्णमानम् । तच्च प्रथमपक्षपदेन तुल्यं भवितुमर्हति । तृतीयवर्णवर्गस्य प्रथमपक्षसमत्वात् । अत उक्तं ‘कानिष्ठमाद्येन पदेन तुल्यम्’ इति ॥ १५७ ॥

अत्रोदाहरणमनुष्टुभाऽऽह—

त्रिकादिद्व्युत्तरश्रेढ्यां गच्छे कापि च यत्फलम् ।

तदेव त्रिगुणं कस्मिन्नन्यगच्छे भवेद्दद ॥ १५८ ॥

अतिरोहितार्थम् । गणितं स्पष्टमाकरे ॥ १५८ ॥

अथ यद्येकस्य पक्षस्य पदे गृहीते सति द्वितीयपक्षे द्विज्यादयो वर्णवर्गा भवेयुस्तत्रोपायमुपजातिक्रियाऽऽह—

सरूपके वर्णकृती तु यत्र तत्रेच्छयैकां प्रकृतिं प्रकल्प्य ।

शेषं ततः क्षेपकमुक्तवच्च मूले विदध्यादसकृत्समत्वे ॥ १५९ ॥

सरूपके इत्यत्रानियमः । यदि रूपाणि भवेयुस्तर्हि तान्यपि क्षेपपक्षे प्रकल्प्यानि । वर्णकृती इति द्विवचनोपादानाद्यत्र ज्यादयो वर्णवर्गा भवेयुस्तत्र ज्यादिवर्णानामिष्टानि व्यक्तानि मानानि प्रकल्प्य तैस्तानुत्पाप्य स्थापयेत् । यदि तु रूपाण्यपि सन्ति तदा तेषु प्रक्षिपेत् । एवं कृते सति सरूपके वर्णकृती एव भवतः । अथात्र स्वेच्छयैकं वर्णकृतिं प्रकृतिं प्रकल्प्य यत्पक्षशेषं वर्णवर्गमात्रं सरूपं वा तत्क्षेपकं प्रकल्प्योत्तव-

मूले विदध्यात् । अत्रापि प्रागुक्तगुक्त्या वर्णवर्गे योऽङ्कः सा प्रकृतिः । अथेष्टं ह्रस्व-
मित्यादिकरणे कानिष्ठं व्यक्तं न कल्पनीयम् । यतस्तथा सति शेषविधिना सत्त्वो वर्ण-
वर्ग एव स्यादिति कथमपि न ज्येष्ठपदलभः । किं ॥ शेषसन्नातीयो वर्णः कानिष्ठं
कल्प्यम् । यतस्तथा सति तस्य वर्गः प्रकृत्या गुणितः शेषसन्नातीयो वर्णवर्गः स्यादि-
त्युपयोः सान्नात्याद्योगे सति वर्णवर्ग एव स्यादतोऽस्य पदं सम्भवेत् । शेषसन्नातीयव-
र्णोऽप्येकादिगुणितस्तथा कल्प्यो यथा शेषविधिनाऽङ्कतोऽपि मूलं लभ्येत ।

ननु यत्र सत्त्वो वर्णवर्गः शेषः स्यात्तत्र शेषसन्नातीयवर्णे कानिष्ठे कश्चित्तेऽपि शेषवि-
धिना सत्त्वो वर्णवर्ग एव स्यादिति कथं ज्येष्ठपदलभः इति चेत्सत्यम् । तत्र शेषसन्नाती-
यवर्णः सत्त्वः कानिष्ठं कल्पनीयम् । तथा सति शेषविधिनाऽन्यक्तवर्गोऽन्यक्तं रूपाणि च
स्युरिति ज्येष्ठपदं लभ्येत । परं वर्णाङ्को रूपाङ्कश्च युक्त्या तथा कल्पनीयो यथा शेषविधौ
कृते सत्यङ्कतोऽपि मूलं लभ्येत । अप यदि वर्गगता प्रकृतिरस्ति तदेष्टमक्तो द्विषा
शेष इत्यादिना मूले साध्ये । नन्वेवं कृतेऽपि कानिष्ठज्येष्ठयोरव्यक्तस्वरूपत्वाद्वाशिमानम-
व्यक्तमेव स्यात्तत्किमनेनेत्यत आह — असकृत्समत्वं इति ।

अयमर्थः । शेषात्तापविधिना यदि पुनः समीकरणं कर्तव्यमस्ति तदा राशिमानमव्यक्तं
युक्तमेव । यदि तु शेषात्तापविधिनास्ति तदा व्याधिवर्णानामिव द्वितीयवर्णस्यापि व्यक्तमेव
मानं कल्पनीयम् । तथा सति सत्त्वोऽन्यक्तवर्ग एव स्यादिति प्राग्भद्वर्गप्रकृत्या राशी-
मानं व्यक्तमेव सिध्येत् । अत्रोपपत्तिः प्राग्भदेव । इयांस्तु विशेषः । तत्र प्रकृतिवर्णमानं
व्यक्तं कल्पितमिह पुनरन्यक्तं व्यक्ताव्यक्तं वा कल्प्यत इति ॥ १९९ ॥

अथोदाहरणमनुष्टुपाऽऽह—

तौ राशी बद् यत्कृतयोः सप्ताष्टगुणयोर्युनिः ।

मूलदा स्याद्वियोगस्तु मूलदो रूपसंयुतः ॥ १६० ॥

अतिरोहितार्थः । गणितमाकरे व्यक्तम् ॥ १९० ॥

अथ यत्र प्रकृतिवर्गगता स्यात्तादृशमुदाहरणमनुष्टुपाऽऽह—

घनवर्गयुतिवर्गो ययो राशयोः प्रजापते ।

समाप्तोऽपि ययोर्वर्गस्तौ राशी अभिमानय ॥ १६१ ॥

एषष्टोऽर्थः । गणितमाकरे स्पष्टम् ॥ १६१ ॥

अथ 'यत्रैव' इत्यत्र 'यत्रे' दृष्टेति द्वित्येव सति 'यत्र' वर्णवर्गो । याविने च स्यात् ।

तत्रोपायमुपनातिकयाऽऽह—

समाधिते वर्णकृती तु यत्र तन्मूलमादाय तु शेषकस्य ।

इष्टोद्धृतस्येष्टविधार्जितस्य दलेन तुल्यं हि तदेव कार्यम् ॥१६२॥

यत्र द्वितीयपक्षे वर्णवर्गौ समाधितौ स्यातां तत्र तदन्तर्वर्तिनो यावतो मूलं लभ्यते तावतो ग्राह्यम् । अथ यच्छेषं तदिष्टेन भाज्यम् । यल्लभ्यते तत्तेनैवेष्टेन वर्जितं च कार्यम् । अपास्य दलेन पूर्वगृहीतस्य खण्डमूलस्य समीकरणं कार्यम् । अत्र यद्यपि कियतः पक्षखण्डस्य मूलं ग्राह्यमिति नियमो न कृतोऽस्ति तथाऽपि यथैकस्य वर्णवर्गस्य खण्डमात्रमवशिष्येत तथा पदं ग्राह्यमिति द्रष्टव्यम् । अन्यथा क्रिया न निर्वहेत् । इह शेषस्य वर्णवर्गस्य सजातीयवर्णात्मकमिष्टं कल्पनीयम् । अत्रापि राशिमानमव्यक्तमेव सिध्यतीति प्राग्बदसकृतसमत्वे सतीति द्रष्टव्यम् । यदा तु शेषालापविधिर्नास्ति तदैकं राशिं व्यक्तमेव प्रकरूप्य क्रिया कार्या ।

अत्रोपपत्तिः । एकस्य पक्षस्य पदे गृहीते सति यो द्वितीयः पक्षः समाधितवर्णवर्गद्वयात्मकोऽस्ति ॥ वर्ण एव । पक्षयोः समत्वात् । अथ यावतस्तत्खण्डस्य मूलं लभ्यते तत्खण्डमपि वर्गराशिरेव । कथमन्यथा तन्मूलं लभ्येत । अतो बृहद्वाशिर्वर्गात्संपूर्णपक्षाल्पराशिर्वर्गात्मके पक्षखण्डेऽपनीते यच्छेषं तल्लघुबृहद्वाशयोर्वर्गान्तरमेव । अतोऽन्तरमिष्टं प्रकरूप्य 'वर्गान्तरं राशिवियोगमक्तम्' इत्यादिना योगः स्यात् । अतः शेषमिष्टोद्धृतं जातो योगः । अयाऽऽभ्यां योगान्तराभ्यां 'योगोऽन्तरेणोनयुतोऽर्धितः' इति संक्रमणेन राशी स्याताम् । तत्र 'योगोऽन्तरेणोनयुतोऽर्धितश्च' बृहद्वाशिः स्यात्स तु प्रयोजनभावाश्लोक्तः । एवं योगोऽन्तरेण विवर्जितोऽस्य दलं लघुराशिः स्यात् । तत्र शेषमिष्टोद्धृतं योगोऽस्ति । अत इष्टकल्पितेनान्तरेण विवर्जितस्यास्य यदलं ॥ लघुराशिरिति जातम् । अथ प्राक्प्रमवकृतं पक्षखण्डं लघुराशिर्वर्गात्मकमस्तीति तत्पदमपि लघुराशिरेव । अत एतयोरुभयोः समीकरणं कर्तुं युक्तमेव । अत उपपन्नं 'शेषकस्य इष्टोद्धृतस्येष्टविधार्जितस्य दलेन तुल्यं हि तदेव कार्यम्' इति ॥ १६२ ॥

अत्रोदाहरणमनुष्टुमाऽऽह—

ययोर्वर्गयुतिर्घातयुता मूलप्रदा भवेत् ।

तन्मूलगुणितो योगः सरूपश्चाऽऽशु तो चद ॥ १६३ ॥

स्पष्टोऽर्थः । गणितमाकरे स्पष्टम् ॥ १६३ ॥

अत्र क्रियालाघवं प्रदर्शयितुं कस्यचिदुदाहरणं प्रदर्शयति—

यत्स्यात्साल्पवधार्धनो घनपदं यद्गयोगात्पदं

ये योगान्तरयोर्द्विकाम्यधिकयोर्वर्गान्तरात्साष्टकात् ।

यच्चैतत्पदपञ्चकं च मिलितं स्याद्दर्गमूलशब्दं
तौ राशी कथयाऽऽशु निश्चलमते पट्काष्टकाभ्यां विना ॥१६४॥

शार्दूलविक्रीडितमेतत् । अत्र सारूपहतेर्दलादिति शब्दश्चेत्साधीयान् । यतोऽस्मि-
न्याटे सारूपेति हतिविशेषणमसंशयं प्रतीयते । शेषं स्पष्टम् । अत्राऽऽलापानां बहुल्ये
सकृत्क्रिया न निर्वहति । अतो बुद्धिमत्ता तथा राशी कल्प्यौ यथैकेनैव वर्णेन सर्वेऽ-
प्यालापा घटेरन् । तथाऽऽचार्यैः कल्पितौ याव १ रू १ । या २ । वा याव १
या २ । या २ रू २ । वा याव १ या २ । या २ रू २ । वा याव १ या ४
रू १ । या २ रू ४ । गणितं स्पष्टमाकरे । एवमेवाऽऽचार्यैः स्वबुद्ध्या राशी प्रकल्प्य
गणितं प्रदर्शितम् ॥ १६४ ॥

अप्यमन्दार्थं राशिकल्पनोपाय आवश्यकः । तत्र प्रतिपादकं सूत्रमेव यदि पठ्यते
तदा कावेतौ राशी यदर्थमिदं सूत्रं प्रवृत्तमिति कस्यचिदनवबोधः स्यात्तन्निरासार्थमादौ
प्रतिजानीतेऽनुष्ठुमा—

एवं सहस्रधा गूढा मूढानां कल्पना यतः ।
क्रियया कल्पनोपायस्तदर्थमप्य कथ्यते ॥ १६५ ॥

यथेह चतुर्धा राशिकल्पना कृतैवं राशिकल्पना सहस्रधाऽस्ति । सा यतो मूढानां
गूढाऽतस्तदर्थं मन्दार्थं क्रियया कल्पनोपायः कथ्यते ॥ १६५ ॥

अप्यप्रतिज्ञातमुपायमुपजातिकेन्द्रकज्जाभ्यामाह—

सरूपमव्यक्तमरूपकं वा वियोगमूलं प्रथमं प्रकल्पयम् ।
योगान्तरक्षेपकमाजिताद्यद्गान्तरक्षेपकतः पदं स्यात् ॥
तेनाधिकं तच्च वियोगमूलं स्याद्योगमूलं तु तयोस्तु वर्गौ ।
स्वक्षेपकोनौ हि वियोगयोगौ स्यातां ततः संक्रमणेन राशी ॥ १६६ ॥

स्पष्टोऽर्थः । योगान्तरक्षेपकमाजितादित्युक्तैर्धन योगान्तरयोस्तुल्यः क्षेपकस्तत्रैवानेन
सूत्रेण राशिकल्पनं न त्वन्तुल्ये क्षेप इति द्रष्टव्यम्

अत्रोपपत्तिः । इह तावदिदं विचार्यते । ययोर्योगान्तरे स्वक्षेपेण युते मूलदे स्यातां तयोर्वर्गा-
न्तरं केन युतं मूलदं स्यादिति । तत्रेदं सुप्रसिद्धं कार्योर्घातो घातफणौ भवतीति । क्षेपयुते
च योगान्तरे योगवियोगमूलयोर्वर्गौ । अतोऽनयोर्घातो योगवियोगमूलयोर्घातफणोः स्यात् ।
वर्गान्तरं तु केवलयोगान्तरघातः । अतः केवलयोगान्तरयोर्घातस्य क्षेपयुतयोगान्तरघातस्य
च पदन्तरं स वर्गान्तरक्षेपो भवितुमर्हति । यतो वर्गान्तरे तेन क्षेपेण युते सति योग-

वियोगमूलयोर्घातवर्गः स्यादित्यतो मूलं लभ्येत । तदन्तरं यथा । तत्र क्षेपयुतयोगान्तरे
यो १ क्षे १ । अं १ से १ । अनयोर्घातार्थं न्यासः यो १ । अं १ से १ । घाते कृते
क्षे १ । अं १ से १

जातो योगवियोगमूलयोर्घातवर्गः यो० अं १ यो० क्षे १ अं० क्षे १ सेव १ । अत्र
द्वितीयखण्डे क्षेपगुणितो योगोऽस्ति । तत्र योगोऽन्यथा साध्यते । योगमूलवर्गः
क्षेपोनः सञ्जातो योगः योमूव १ से १ । अयं क्षेपेण गुणितो, जातं द्वितीयखण्डं
योमूव० क्षे १ सेव १ । अनयैव युक्त्या जातं तृतीयखण्डमपि अंमूव० क्षे १ सेव १ ।
अत्रोभयत्र प्रथमखण्डे मूलवर्गः क्षेपगुणोऽस्ति । अनोऽनयोयोगे जातो मूलवर्ग-
योगः क्षेपगुणः योमूअंमूवयो० क्षे १ । द्वितीयखण्डयोयोगे जातं सेव २ । एवं जातो
द्वितीयतृतीयखण्डयोगः योमूअंमूवयो० क्षे १ सेव २ । एवं जातानि चत्वारि खण्डानि
यो० अं १ योमूअंमूवयो० क्षे १ सेव २ सेव १ । अत्रान्त्यखण्डयोयोगे जातानि
त्राणि खण्डानि यो० अं १ योमूअंमूवयो० क्षे १ सेव १ । एवं जातो योगवियोग-
मूलयोर्घातवर्गः खण्डत्रयात्मकः । तत्राऽऽद्यखण्डं वर्गान्तरम् । इतरत्खण्डद्वयं वर्ग-
न्तरक्षेपः । तदेवं योगवियोगमूलयोर्घातवर्गे वर्गान्तरात्साध्यमाने खण्डद्वयात्मकः क्षेपो
महान्भवति । अयं योगवियोगमूलघातवर्गादरूपो वर्गो यदि वर्गान्तरात्साध्यते तदा क्षेपोऽपि
लघीयान्स्यादतः क्षेपोनघातवर्गः साध्यते । तत्र क्षेपोनो मूलघातोऽयं योमू० अंमू १
क्षे १ । अस्य वर्गः 'स्थाप्योऽन्त्यवर्गः' इत्यादिना जातः योमूव० अंमूव १ योमू० अंमू०
क्षे २ सेव १ । अत्र प्रथमखण्डमूलघातवर्गोऽस्ति । अतो मूलघातवर्गाद्यादि मूलयोर्द्विजो
घातः क्षेपगुणितः शोध्यते क्षेपवर्गश्च योज्यते तदा क्षेपोनघातवर्गस्य वर्गो भवतीति
सिद्धम् । तत्र पूर्वसिद्धोऽयमपि यो० अं १ योमूअंमूवयो० क्षे १ सेव १ मूलघातवर्गः ।
अथात्र क्षेपोनमूलघातस्य वर्गार्थं प्रागुक्तं शोध्यमिदं योमू० अंमू० क्षे २ । योज्यं वेदं
सेव १ । योज्ये योजितेऽन्त्यखण्डनाशजनातं खण्डद्वयं यो० अं १ योमूअंमूवयो०
क्षे १ । अत्र द्वितीयखण्डे मूलवर्गयोगः क्षेपगुणोऽस्ति । शोध्यश्च द्विजो मूल-
घातः क्षेपगुणः । अत्रोभयत्र क्षेपो गुणोऽस्ति । तत्र गुणितयोर्वियोगे विमुक्तयोर्वा
गुणने कश्चिद्विशेषो नास्तीति प्रथमन एव वर्गयोगाद्द्विजो घातेऽपनीते 'राशयोरन्तर-
वर्गेण द्विजे घाते युते तयोः । वर्गयोगो भवेत्' इत्युक्तत्वाद्विजोमविधिना जातो
मूलान्तरवर्गः । स च क्षेपगुणः सञ्जातं द्वितीयखण्डं मूअं० क्षे १ । एवं जातः
क्षेपोनघातस्य वर्गः खण्डद्वयात्मकः यो० अं १ मूअं० क्षे १ । अत्र प्रथमखण्डं
वर्गान्तरम् । द्वितीयखण्डं वर्गान्तरक्षेपः । अनः सिद्धमिदं योगान्तरक्षेपो मूलान्तर-

वर्गगुणितः सन्वर्गान्तरक्षेपो भवतीति-। अतो योगान्तरक्षेपेण वर्गान्तरक्षेपे भक्ते यद्व-
म्यते स योगवियोगमूलान्तरवर्ग एव । अस्य मूलं योगवियोगमूलयोरन्तरमेव म्यात् ।
अतो वियोगगुणमनेन युक्तं सयोगमूलं स्यात् । इदं वा वियुक्तं सद्वियोगमूलं स्यात् ।
अतः सुदृक्तं 'योगान्तरक्षेपकमाजिताद्यद्वर्गान्तरक्षेपकतः पदं म्यात् । तेनाधिकं तत्तु वि-
योगमूलं स्याद्योगमूलम्' इति । एवं योगमूलं प्रथमतः सरूपमरूपं वा व्यक्तं प्रकल्प्य
तत्त उक्तयुक्तया वियोगमूलं साध्यम् । एवं सिद्धाम्या योगवियोगमूलाम्या विलोम-
विधिना योगवियोगौ साध्यौ । तत्र योगः सक्षेपोऽस्य मूलं योगमूलं भवतीति योगमूलं
वर्गितं क्षेपोनं सयोगः स्यात् । एवं वियोगमूलाद्वियोगोऽपि स्यात् । अत उक्तं 'तयोस्तु
वर्गौ । स्वक्षेपकोनौ हि वियोगयोगौ' इति । एवं योगवियोगानिद्वौ संक्रमणेन राशिज्ञानं
सुगमम् । एतयो राश्योर्मूलप्रयानुरोवेन सिद्धत्वाद्वदर्थं मूलत्रयलाभः । अवशिष्टपदद्वय-
लाभे तु न निमगोऽस्ति । तदनुरोवेन राशयोरसिद्धेः । अत एव वक्ष्यमाणोदाहरणे मूल-
प्रयानुरोवेन सिद्धयोरव्यक्तराशयोः साल्पवक्ष्यावर्द्धनपदं वर्गितयाद्वा पदं न लभ्यते ।

ननु तर्हि प्रकृतोदाहरणे कथं पदद्वयलाभोऽस्तीति चेदुच्यते । प्रकृते मूलप्रयानुरोवेन
सिद्धयोरव्यक्तराशयोर्वाद्द्वौन विधिना पदलाभोऽस्ति तादृशविधेरेवोद्दिष्टत्वात् । तथा
हि । प्रकृते मूलप्रयानुरोवासिद्धाव्यक्तराशी याव । रु । या २ । अनयोर्वधः
याव २ या २ । अयमस्तराशयूनां द्विगुणो घनोऽस्ति । अतोऽयं यदि सालोऽर्धितश्च
क्रियते तदा घनो भवतीति घनपदं लभ्यते । अतः प्रथमिदा गणकेनायमेव विधि-
रुदाहरणे निबद्धः । एकमत्र साल्पवक्ष्याच्चर्तुणादपि घनपदं लभ्यते । अतोऽसावपि विधि-
र्थमुदाहरणे निबध्यते चेत्तदा प्रकृतवदुद्दिष्टसिद्धिः स्यात् । एवं वर्गवक्ष्येऽपि द्रष्टव्यम् ।

यदि पुनरव्यक्तराशयनुरोधमपहाय स्वेच्छयैवोद्देशकलापः स्याद्यथाऽत्रैवोदाहरणे
साल्पवक्षादशयुक्ताद्यनपदमिति तदा तु मूलप्रयानुरोवासिद्धाम्यामव्यक्तराशिम्या नोद्दिष्ट-
सिद्धिः । न चेदं खिलम् । पट्टकाष्टकयोर्वधात्साल्पात् १४ दशयुक्तात् ६४ घनपदसं-
भवात् । तदेवं 'सरूपमव्यक्तमरूपकं वा' इत्यादिना सिद्धयोरव्यक्तराशयोर्वियोगमूल-
योगमूलवर्गान्तरमूलाभ्येव नियतानि न तु पदपञ्चक्रमपि नियतमिति सिद्धम् ॥ १६१ ॥

अथास्य सूत्रस्य व्याप्तिं प्रदर्शयितुमुदाहरणं शार्दूलविक्रीडितेनाऽऽह—

राशयोर्व्योगवियोगकौ त्रिसादितौ वर्गौ भवेता तयो-
र्वर्गैर्वधं चतुरनितं सवियुतं वर्गान्तरं स्यात्कृतिः ।

साल्पं घातदलं घनः प्रदयुनिस्तेषां द्वियुक्ता कृति-
स्ती राशी वद कोमलाभलंमने पट् सप्त द्वित्वा परौ ॥ १६३ ॥

स्फुटोऽर्थः । अत्र कयो राशयोर्व्योगवियोगौ त्रिसादितौ वर्गौ भवेतामिति विचारे पट्क-

सप्तकयोः शीघ्रमुपस्थितिर्भवति । यदृच्छया चानयोः सर्वेऽप्यालापा घटन्त इत्यनभि-
ज्ञोऽप्यस्य प्रश्नस्योत्तरं वदोदिति तन्निरासार्थमुक्तं षट् सप्त हित्वेति । अत्र प्रथमं रूपो-
नमव्यक्तं या १ रू १ वियोगमूलं प्रकल्प्योक्तसूत्रोक्तयुक्त्या राशी आनीय याव १
रू २ । या २ गणितमाकरे स्पष्टम् ॥ १६७ ॥

अपाऽऽर्यया निबद्धमाद्योदाहरणं प्रदर्शयति—

राशयोर्ययोः कृतिवियुती चैकेन संयुतौ वर्गौ ।

रहिते वा तौ राशी गणयित्वा कथय यदि वेत्सि ॥ १६८ ॥

स्फुटोऽर्थः । अत्र प्रथमोदाहरणे कल्पितौ राशी याव ४ । याव ५ रू १ । द्वितीयो-
दाहरणे राशी याव ४ । याव ५ रू १ । गणितं राशिकल्पने युक्तिश्चाऽऽकर
एव स्फुटः ॥ १६८ ॥

अथैकस्य पक्षस्य पदे गृहीते सति द्वितीयपक्षे यदि सरूपमरूपं वाऽव्यक्तं भवति
तत्रोपायमनुष्ठुब्धयेनाऽऽह—

यत्राव्यक्तं सरूपं हि तत्र तन्मानमानयेत् ।

सरूपस्यान्यवर्णस्य कृत्वा कृत्यादिना समम् ॥

राशिं तेन समुत्थाप्य कुर्याद्भयोऽपरां क्रियाम् ।

सरूपेणान्यवर्णेन कृत्वा पूर्वपदं समम् ॥ १६९ ॥

यत्राऽऽद्यपक्षमूले गृहीतेऽन्यपक्षेऽव्यक्तं सरूपमरूपं वा स्यात्तत्रान्यवर्णस्य
सरूपस्य वर्गेण साम्यं कृत्वा तस्याव्यक्तस्य मानमानयेत् । यत्र तु प्रथमपक्षस्य घनपदे
गृहीतेऽन्यपक्षेऽव्यक्तं सरूपमरूपं वा स्यात्तत्रान्यवर्णस्य सरूपस्य घनेन साम्यं कृत्वा
व्यक्तस्य म नमानयेत् । कृत्यादिनेत्यादिपदोपादानात् । अथाऽऽगतेन वर्णात्मकेनाव्य-
क्तमानेन राशिमुत्थाप्य सरूपेण कल्पितेनान्यवर्णेनाऽऽद्यपक्षपदसाम्यं च कृत्वा
पुनरन्यां क्रियां कुर्यात् । यदि पुनः क्रिया नास्ति तदा सरूपस्यान्यवर्णस्य
वर्गादिना समीकरणं न कार्यम् । यतस्तथा कृते राशिमानमव्यक्तमेव स्यात् ।
किं तु व्यक्तमेव वर्गादिना समीकरणं कार्यम् । यत एवं कृते राशिमानं
व्यक्तमेव स्यात् । अत्र व्यक्तवर्गो व्यक्तघनो वा तथा कल्प्यो यथा मा-
नमभिज्ञं स्यादिति ।

अत्रोपपत्तिः । आद्यपक्षे पदे गृहीते द्वितीयपक्षे यदव्यक्तं वेत्तुं सरूपं वा तदपि
वर्ग एव । आद्यपक्षस्तुत्यात्वात् । अतः केनचिद्वर्गेण समीकरणमुपपिद्यते । तच्च यदि

अकेनैव वर्गेण क्रियते तदा राशिर्न्यक्त एव स्यादिति शेषालापक्रियावतारो न स्यात् । अत एव शेषक्रियाया अभाव इदमुचितमेव । तस्माच्छेषविधौ कर्तव्येऽन्यवर्णस्य केवलस्य सरूपस्य वा वर्गेण समीकरणमुचितम् । एवं सति सरूपस्यान्यवर्णस्येति यदुक्तं तस्यापमाशयः । यत्र द्वितीयपक्षे केवलमन्यक्तमस्ति तत्राव्यक्ताङ्कगुणि तस्य केवलस्यान्यवर्णस्य वर्गेण समीकरणे व्यक्तमानमभिलक्ष्य स्यादिति यद्यपि तत्र केवलान्यवर्णवर्गेण समीकरणमुचितम् । यत्रापि द्वितीयपक्षे सरूपमन्यक्तं तत्रापि यदि रूपाणां पक्ष्यक्ताङ्केनापवर्तसंभवस्तर्ह्युक्तविवान्यवर्णवर्गसमीकरणमुचितमेव । यतः समशेषेनान्यवर्णवर्गपक्षे पूर्वव्यक्तपक्षानि रूपाणि भवेयुः । तथा सत्याद्यमक्ते पक्षेऽन्यस्मिन्निति कृते मानमभिलक्ष्य स्यात् । तथाऽपि यत्राव्यक्ताङ्केन रूपाणां नुपवर्तः संभवति तत्र केवलस्यान्यवर्णस्य वर्गेण समीकरणे मानं भिन्नमेव स्यात् । अत उक्तं सरूपस्येति । अत्र रूपाणि तथा कल्प्यानि यथा समशोधनेन रूपनाशो भवेद्यथा व्यक्ताङ्केन तेषामपवर्तः स्यात् । रूपकल्पनोपायश्च 'हरमक्ता यस्य कृतिः' इत्यादिर्वक्ष्यमाण लक्षः । मन्दैस्तु हरमक्तेति स्थाने व्यक्ताङ्कमक्तेति पठित्वा वक्ष्यमाणविधिना रूपाणि कल्प्यानि । शेष स्पष्टम् ॥ १६९ ॥

अत्रोदाहरणमनुष्टुपाऽऽह—

यस्त्रिपञ्चगुणो राशिः पृथक्सेकः कृतिर्मवेत् ।

वद तं बीजमध्येऽसि मध्यमाहरणे षट् ॥ १७० ॥

स्पष्टोऽर्थः । गणितमाकरे स्पष्टम् ॥ १७० ॥

पूर्वपक्षस्य घनपदे गृहीते सत्यन्यवर्णस्य घनेन समीकरणं कार्यमित्युक्तम् । तत्रोदाहरणमायैरनुष्टुपा निबद्धं दर्शयति—

को राशित्रिभिरभ्यस्तः सरूपो जायते घनः ।

घनमूलं कृतीभूतं त्र्यस्यस्तं कृतिरेकयुक् ॥ १७१ ॥

स्पष्टोऽर्थः । गणितमान्तरे स्पष्टम् ॥ १७१ ॥

अथ विशेषप्रदर्शनाय परमुदाहरणमनुष्टुपाऽऽह—

वर्गान्तरं कयो राशयोः पृथग्द्विगुणं त्रिगुक् ।

वर्गौ स्थातां वद त्सिं षट्कपञ्चकयोरिव ॥ १७२ ॥

आपातविचारेणापि षट्कपञ्चकगोरुपास्थितिर्मवतीत्यनभिज्ञोऽप्यस्य प्रश्नस्योत्तरं वदेत् । अत उक्तं षट्कपञ्चकयोरिवेति । षट्कपञ्चकयोर्वर्गान्तरमुखविषमस्तीति प्रसिद्धमे-

वास्ति । किं त्वेतयोर्वर्गान्तरं यथोक्तविधमस्ति तथाऽन्ययोः कयो राश्योरन्तीति प्रश्नार्थः ॥ १७२ ॥

अत्र राश्योरव्यक्तकल्पने क्रिया न निर्वहतीत्यतो वर्गान्तरमेवाव्यक्तं कल्पयामिति प्रदर्शयन्ननुष्ठुभाऽऽह—

कचिदादेः कचिन्मध्यात्कचिदन्त्यात्क्रिया युधेः ।

आरभ्यते यथा लघ्वी निर्वहेच्च यथा तथा ॥ १७३ ॥

स्पष्टोऽर्थः । अत्र वर्गान्तरस्यैव यद्यव्यक्तमानं कल्प्यते तर्हि ‘यस्त्रिपद्यगुणो राशिः’ इति प्रागुक्तोदाहरणवत्सुखेनोदाहरणसिद्धिः स्यात् । परमियान्विशेषः । तत्र राशिरव्यक्तः कल्पित इति राशिमानमेव भिन्नम् । इह तु वर्गान्तरमव्यक्तं कल्पितमिति राश्योर्वर्गान्तरमेव सिध्येत् । अतोऽन्तरमिष्टं प्रकल्प्य ‘वर्गान्तरं राशिवियोगमक्तम्’ इत्यादिना वर्गान्तराद्वाशी साध्याविति गणितं व्यक्तमाकरे ॥ १७३ ॥

अथ ‘यत्राव्यक्तं सरूपं हि’ इत्यत्र विशेषमाह सार्थानुष्ठुभा—

वर्गादेर्यो हरस्तेन गुणितं यदि जायते ।

अव्यक्तं तत्र तन्मानमभिन्नं स्याद्यथा तथा ॥

• कल्प्योऽन्यवर्णवर्गादिस्तुल्यं शेषं यथोक्तवत् ॥ १७४ ॥

एतदाचार्यैरेव व्याख्यातम् । ‘यद्यप्येकस्य पक्षस्य पदे गृहीते सति द्वितीयपक्षे यदव्यक्तमस्ति तन्मिन्वर्गादेर्हरणान्येन वा केनचिद्गुणकेन गुणिते जाते सति न कश्चिद्विशेषोऽस्तीति पूर्वसूत्र एव ‘तन्मानमभिन्नं स्याद्यथा तथा । कल्प्योऽन्यवर्णवर्गादिः’ इति विशेषो यद्युक्तः स्यात्तदेवं सूत्रं व्यर्थमेव । तथाऽप्यन्यत्र राशिमाने भिन्नेऽप्यागते शेषविधिना राशिमानमभिन्नमेव स्यादिति तत्रायं विशेषो नोक्तः । इह तु वर्गकुट्टके शेषविधेरभावाद्व्यवर्णवर्गसमीकरणमात्रेण यथा राशिरभिन्नः स्यात्तथा यतितव्यमिति विशेषस्याऽऽवश्यकत्वात्पृथक् सूत्रमपेक्षितमेव । एवं धनकुट्टकेऽपि ।

ननु तथाऽपि यत्र शेषविधेरभावस्तत्र तन्मानमभिन्नं स्याद्यथा तथाऽन्यवर्णवर्गादिः कल्प्य इत्येतदर्थकं सूत्रमपेक्षितं न तु वर्गादेर्यो हर इत्यादीति चेन्न । अन्यत्र राशिमाने भिन्नेऽप्यागते भवत्युद्दिष्टसिद्धिः । इह तु न तथा । न हि भिन्नराशिर्गम उद्दिष्टस्य पयुतो नो भिन्नेनोद्दिष्टहरेण मक्तः शुभ्यति । एवं धनोऽपि । तस्मादत्र राशिमानस्याभिन्नतावश्यकतया ‘वर्गादेर्यो हरस्तेन गुणितम्’ इत्याद्युक्तम् ।

ननु शेषविधेरभावश्चेत्तर्हि व्यक्तेनैव वर्गादिना समीकरणमस्तिवति चेदुच्यते । तत्रापि व्यक्ताङ्कमन्तया कल्प्यो यथाऽस्य वर्गेण समीकरणे राशिमानमभिन्नं स्यात् ।

इहापि व्यक्ताङ्ककल्पनमेव गरीवोऽस्ति । न ह्यन्यवर्णकल्पने विव्रचित्काठिन्यमस्ति । किं तु पूर्वव्यक्ताङ्केन गुणित एव स कल्प्यते । किं च व्यक्तवर्गादिना समीकरणे तदुत्पन्नो राशितरेक एव स्यात् । इह तु क्षेपवशादनेके राशयः स्युरित्यस्ति महान्विशेष इत्यादि सुधीमिरुह्यम् ॥ १७४ ॥

अशोदाहरणद्वयमनुष्ठमाऽऽह—

को वर्गश्चतुर्लूनः सन्सप्तमक्तो विशुध्यति ।

त्रिंशद्दूनोऽथवा कस्तं यदि वेत्ति स च द्रुतम् ॥ १७५ ॥

स्पष्टोऽर्थः । इदमुदाहरणद्वयं वर्गकुट्टकस्य । कुट्टको हि गुणविशेषः प्रागुक्तः । स इह वर्गरूपोऽस्ति । यतोऽस्य प्रश्नश्चैकः केन वर्गेण गुणितश्चतुर्लूनः सन्सप्तमक्तो विशुध्यतीत्यत्र पर्यवसानमस्ति । एवं द्वितीयप्रश्नस्यापि । एवमयमङ्कः केन घनेन गुणित उद्दिष्टेपयुतोऽन उद्दिष्टहरेण भक्तः शुभ्यतीत्यत्र यः प्रश्नः पर्यवस्येत्स घनकुट्टकप्रश्नः । गणितं स्पष्टमाकरे ॥ १७५ ॥

तन्मानमभिज्ञं यथा स्यात्तथाऽन्यवर्णवर्गादिः कल्प्य इत्युक्तम् । तत्र मन्दावबोधार्थमार्या गीतिर्या च पूर्वं पठितमुपायं प्रदर्शयति—

हरमक्ता यस्य कृतिः शुध्यति सोऽपि द्विरूपपदगुणितः ।

तेनाऽऽहतोऽन्यत्रर्णो रूपपदेनान्वितः कल्प्यः ॥

न यदि पदं रूपाणां क्षिपेद्धरं तेषु हारतष्टेषु ।

तावद्यावद्गर्गो भवति न चेदेवमपि खिलं तर्हि ॥

इत्वा क्षिप्त्वा च पदं यत्राऽऽद्यस्येह भवति तत्रापि ।

आलापित एव हरो रूपाणि तु बोधनादिसिद्धानि ॥ १७८ ॥

अस्यार्थः सोपपत्तिक उच्यते । इह वर्गकुट्टके को वर्ग उद्दिष्टक्षेपेण युत ऊनो बोद्दिष्टहरमक्तः शुभ्यतीत्यालापोऽस्ति । तत्र राशौ यावतावदात्मके कल्पिते तस्य वर्गे यथासंभवं क्षेपेण युत ऊने च कृते हरेण द्विवमाणोऽस्मिन्निधने ज्ञायत इति लन्विषमाणं कालकः कल्प्यते । अथ हरमूणां लन्विषः स्वम्रेण युता भाज्यसमा भवतीति सर्वत्र प्रसिद्धमस्ति । इह त्वग्राभावाद्वरगुणितैव लन्विषमज्यसमा भवितुमर्हति । लन्विषश्चात्र कालकात्मकमक्तव्यम् । अतो वर्गादियो हरस्तेन गुणितमन्यक्तं द्वितीयपक्षो भवति । पूर्वपक्षे तु यावतावद्गर्गः क्षेपतुल्यानि रूपाणि च भवन्ति । अपानयोः समशोधनेन पूर्वपक्षरूपाणि द्वितीयपक्षे भवन्ति । एवमत्र द्वितीयपक्षे हरतुल्यो वर्गाङ्कः क्षेपतुल्यानि रूपाणि घनमृणं वा यवतीति सिद्धम् ।

अथ पूर्वपक्षस्य वर्गात्मकत्वात्पदे गृहीते द्वितीयवर्णाङ्केनोद्दिष्टपक्षोऽपि पूर्वपक्षस-
मत्वाद्द्वर्ग एवेति कस्यचिदन्यवर्णस्य वर्गेण सम. कर्तुं युज्यते । परमन्यवर्णस्तथा कल्प्यो
यथाऽस्य वर्गो द्वितीयवर्णाङ्केनोद्दिष्टहरात्मकेन हतः शुध्येत् । तथा सति द्वितीयवर्ण-
मानमभिन्नं स्यात् ।

ननु यस्य वर्णस्य सरूपस्यारूपस्य वा वर्गः प्रथमद्वितीयपक्षान्यां तुल्यतया कल्प्यते
स तादृशो वर्णः पूर्वपक्षपदसमो भवितुमर्हतीति तयोः समीकरणेन राशिमानं सिध्येत् ।
तद्यदि कदाचिद्भिन्नं स्यात्तदा कुट्टकेनाभिन्नं कर्तुं युज्यते । द्वितीयवर्णस्तु न राशिः ।
एव सति तन्मानस्याभिन्नत्वार्थमियाङ्केशो निरर्थक इति चेदुच्यते । इह हि द्वितीय-
वर्णो नि शेषलाब्धिः कल्पिताऽस्ति । सा यदि भिन्नाऽपि स्यात्तदा स को राशिरस्ति
यस्य वर्गः शेषयुक्तो नो हरभक्तो न शुध्येत् । अपि तु सर्वस्यापि वर्ग उक्तविधः
शुध्येदेव । अतः प्रश्नो व्यर्थ एव स्यात् । तस्माद्द्वितीयवर्णमानमभिन्नमेव यथा भवति
तथा यतितव्यम् । तदर्थं 'हरभक्ता यस्य कृतिः' इत्यादिमूत्रस्य प्रवृत्तिः । तत्र द्वितीय-
पक्षे हरतुल्यो वर्णाङ्कः शेषतुल्यानि रूपाणि च भवन्तीति स्थितम् । शेषामावे तु हर-
गुणितो वर्ण एवैव भवति नतु रूपाणि । तत्र रूपामावे तावदुच्यते । यस्य कृतिर्हरमक्ता
सती शुभ्यति तेनाङ्केन गुणितोऽन्यवर्णः कल्प्यः । तथा सति तस्य
वर्णस्य वर्गो हरभक्तः शुध्येदेव । अत एतादृशोऽन्यवर्णवर्गे कल्पिते द्वितीयवर्णमानम-
भिन्नं स्यात् । अत्र यद्यपि हरगुणितेऽन्यवर्णे कल्पिते तस्य वर्गो हरभक्तः शुध्येदेवेति
हरगुणितोऽन्यवर्णः कल्प्य इत्येव वक्तुमुचितं लाघवात्तथाऽपि योऽत्र कल्पितोऽन्यवर्णः
स एव राशौ शेष पर्यवस्यति । एवं सति हराभ्युने तदङ्के संभवति सति यदि हर-
तुल्यस्तदङ्कः कल्प्यते तदा शेषो महान्स्यादिति न सकलराशिखामः । यथा कुट्टकेऽ-
नपवर्तितहरमाज्ययोः शेषत्वे कल्पिते न सकलगुणलब्धिलाभः किं तु दृढयोस्तयोः
शेषत्वे सकलगुणलब्धिलाभोऽस्ति तद्वदिहापि । अतः सकलराशिखामार्थं 'हरभक्ता
यस्य कृतिः' इत्याद्युक्तम् । अत्र यस्य न्यूनतमभ्येति द्रष्टव्यम् । अन्यथा शेषमहत्त्वेन
दीपतादवस्थं गौरवं च स्यादिति ।

अथ यदि द्वितीयपक्षे रूपाणि सन्ति तदा तानि रूपाणि हरभक्तानि शुभ्यन्ति न
वेति विचारणीयम् । यद्येतानि शुभ्यन्ति तदा प्राग्भवेव हरभक्ता यस्य कृतिः शुभ्यति
तेनाऽऽहतोऽन्यवर्णः कल्प्यः । उक्तयुक्तेरविशेषात् । किं तु समशोधनेन द्वितीय-
पक्षरूपाण्यन्यवर्णवर्गपक्षे भवन्ति । तान्यपि यदि हरभक्तानि शुभ्यन्ति तदा वर्णमानम-
भिन्नं सिद्धमेव ।

अथ यदि द्वितीयपक्षगतानि रूपाणि हरभक्तानि न शुभ्यन्ति तदा प्राग्भवन्यवर्ण-
कल्पनेऽपि समशोधनेन द्वितीयपक्षरूपाणां तृतीयपक्षे गमने तेषां हरेणाशुद्धेर्द्वितीयवर्ण-

मानमभिन्नं स्यात् । तदर्थं तृतीयपक्षस्तथा कल्प्यो यथा तत्र द्वितीयपक्षरूपतुल्यानि
रूपाणि स्युः । यतस्तथा सति समशोधनेन रूपामावः स्यादिति प्रागुक्तयुक्त्या द्वितीय-
वर्णमानमभिन्नं स्यात् । परं द्वितीयपक्षरूपतुल्यानि तृतीयपक्षरूपाणि तदैव स्युर्यदि
द्वितीयपक्षरूपपदेन युत ऊनो वाऽन्यवर्णः कल्पे(रूप्ये)त । यतस्तस्य वर्गो यथापूर्वं रूपाणि
स्युः । अत उक्तं 'तेनाऽऽहतोऽन्यवर्णो रूपपदेनान्वितः कल्प्यः' इति । अन्वित
इत्युपलक्षणम् । ऊनोऽपि कल्प्यः । युक्तेरविशेषात् ।

ननु रूपयुते रूपोने वाऽन्यवर्णो कल्पिते तस्य वर्गो नित्यमाणेऽन्यवर्णवर्गोऽन्यवर्णो
रूपाणि चेति खण्डत्रयं स्यात् । तत्र समशोधनेन रूपनाशे खण्डद्वयमवशिष्यते । तत्र
यद्यपि वर्गात्मकं प्रथमखण्डं प्रागुक्तयुक्त्या हरभक्तं शुध्यति तथाऽपि वर्णात्मकं
द्वितीयखण्डं शुध्येदेवेति कथमवमन्तव्यमिति चेदुच्यते । इह प्रथमखण्डे 'स्थाप्योऽ-
न्यवर्णः' इति कल्पिताङ्को कस्य कृतिर्भवति द्वितीयखण्डे तु 'द्विगुणात्यनिष्ठा अपरेऽ-
ङ्काः' इत्यनेन कल्पिताङ्को द्वाभ्या रूपपदेन च गुणितो भवति । इदं खण्डद्वयमपि यथा
हरभक्तं शुध्यति तथाऽङ्कः कल्प्यः । अत एवोक्तं 'यस्य कृतिर्हरभक्ता शुध्यति' ।
अपि च सोऽङ्को द्विरूपपदगुणितोऽपि शुच्यति तदा तेनाङ्केनाऽऽहतोऽन्यवर्णः कल्प्य
इति हरगुणितान्यवर्णकल्पने तु न कोऽपि विचारोऽस्ति । यतः स स्वत एव हरभक्तः
शुध्यतीति स्वगुणितो द्विरूपपदगुणितो वा सुतरा शुध्येत् । सोऽतीति स्थाने योऽतीति
पाठश्चेत्साचीयानिति प्रतिभाति ।

अथ यदि द्वितीयपक्षरूपाणां पदं न लभ्यते तदा तृतीयपक्षरूपाणां द्वितीय-
पक्षरूपसाम्यं कथमपि न स्यात् । तृतीयपक्षो हि मूलदः कल्पनीयः । यतोऽस्य
पदेन प्रथमपक्षपदसाम्यं विधेयमस्ति । अतोऽत्र रूपमूलदरेव भाव्यम् । द्वितीयपक्षे
सु रूपाण्यमूलदानि सन्तीति कन्मुनयोः पक्षयो रूपसाम्यं स्यात् । अत एतादृशे स्थले
समशोधनोत्तरं रूपशोधेनावश्यं भाव्यम् । अतस्तृतीयपक्षे रूपवर्गस्तथा कल्प्यो यथा
तस्य द्वितीयपक्षरूपैः सहान्तरमेकादिगुणितहरत्तुल्यं स्यात् । यतस्तथा सति तच्छेषं
हरभक्तं शुध्येदेवेति द्वितीयवर्णमानमपि न स्यात् ।

अथ तादृशवर्गज्ञानार्थमुपायः । द्वितीयपक्षरूपेभ्योऽङ्कादिगुणितहरे योभिर्ने शोधिते
वा यो वर्गः स्यात्तस्य तैः सहान्तरं गुणितहरत्तुल्यमेव स्यादतस्तादृशवर्गार्थं द्वितीयपक्ष-
रूपेषु तावद्धरं सिपेद्यावद्दर्शः स्यात् । तत्र रूपेषु हरतष्टेषु हरयोजनेनैव शोधनं योगजनं
च फलं सिध्यतीति लाट्वादिदेमेव यक्तुमुनिनम् । अत उक्तं 'न यदि पदं रूपाणां
सिपेद्धरं तेषु हरतष्टेषु तावद्यावद्दर्शः' इति । अस्य वर्गस्य पदेनान्वितोऽन्यवर्णः कल्प्य
इत्यर्थतः सिद्धम् ।

अत्रेदमपि द्रष्टव्यम् । यदि रूपाणि हरतृष्टानि मूलदानि स्युस्तदा तत्पदेनान्वितोऽन्यवर्णः कल्प्यः इति । उक्तयुक्तेरविशेषात् । अथैवं कृतेऽपि यदि वर्गो न स्यात्तदा नास्त्येव तादृशो वर्गो यस्य द्वितीयपक्षरूपैः सहान्तरमेकादिगुणितहरतुल्यं स्यादिति सिद्धमुद्दिष्टस्य खिलत्वम् । अत उक्तं 'भवति न चेदेवमपि खिलं तर्हि' इति । अथ यत्र द्वित्रिपञ्चादिगुणितो वर्ग उद्दिष्टः स्यात्तत्र समशोधनमात्रेण पूर्वपक्षपदलाभात् । 'पक्षौ तदेष्टेन निहत्य' इत्यादिना प्रथमपक्षपदे गृहीते द्वितीयपक्षे वर्णाङ्को हरतुल्यो न स्यात्किं त्वष्टगुणितः स्यात् । रूपाण्यापि क्षेपतुल्यानि न स्युः किं तु गुणितानि स्युः । अतस्तत्रापि प्रागुक्तयुक्त्या यस्य कृतिर्गुणितहरतुल्येन द्वितीयवर्णाङ्केन भक्ता सती शुध्यतीत्यादिनाऽन्यवर्णकल्पनं युक्तं भवति । एवं सति 'हत्वा सिप्त्वा च पदं यत्राऽऽद्यस्येह भवति तत्रापि । आलापित एव हरः' इति यदुक्तं तद्व्यावर्धं द्रष्टव्यम् ।

ननु गुणितहरस्थाने केवलहरे कृते पक्षसाम्यं कथं तिष्ठेत् । साम्याभावे च साम्यप्रयुक्तः शेषविधिः कथं स्यात् । 'आलापित एव हरः' इति यदुक्तं तदयुक्तम् । अथ चेदप्रामाणिकमपि लाघवमूरी क्रियते तर्हि हरार्धाधिकमपि कथं न गृह्यते । कथं वा रूपाण्यष्टगुणितान्येष न गृह्यन्त इति चेदुच्यते । आलापितहरेऽपि गृहीते पक्षसाम्यं न हीयते । तथा हि । वर्गे द्विष्ट्यादिगुणित उद्दिष्टे सति लब्धिप्रमाणं गुणकमक्तकालकः कल्प्यते । अथायं हरगुणः सन्निवृत्तीयपक्षो भवतीति प्राप्तवद्द्वितीयपक्षे हर एव वर्णाङ्कः स्यात् । परमुद्दिष्टगुणकस्तस्य च्छेदः स्यात् । अथ समच्छेदीकरणाधानेन च्छेदेन पूर्वपक्षस्य गुणेन कर्तव्य उद्दिष्टगुणेन यावद्वर्गस्य भूयो गुणनं भवतीतिगुणवर्गगुणितो यावद्वर्गो भवति । क्षेपकस्तु समच्छेदीकरणावसर एव गुण्यत इति क्षेपतुल्यानि रूपाणि गुणकगुणितानि भवन्ति । अथ च्छेदगमे कृते समशोधनेन तादृशरूपाणां द्वितीयपक्षगमने सति प्रथमपक्षस्य मूलस्यात्पदे गृहीते सति द्वितीयपक्षे केवलहरो वर्णाङ्को भवति । रूपाणि तु गुणितानि भवन्ति । अत आधैरुं कल्पनश्रमं परित्यज्य कालकमेव लब्धिप्रमाणं प्रकल्प्य शेषविधिना सिद्धे द्वितीयपक्षे गुणितहरस्थाने केवलहरग्रहणमात्रमुक्तम् । लाघवात् ।

ममु तपाऽप्यालापित एव हर इत्यवधारणमयुक्तम् । गुणितहरग्रहणेऽप्युद्दिष्टसिद्धेरिति चेत्सत्त्वम् । यत्राऽऽद्यस्य पक्षस्य हत्वा सिप्त्वा च पदं भवति तत्राप्यालापित एव हरो ग्राह्यः । किं गुणितहरेणेति वाक्यपर्यवसानस्य विवक्षितत्वादवधारणं नास्त्येव । अवधारणे तु निवक्षित आलापित एव हरो ग्राह्यो न तु गणित इति वाक्यपर्यवसानं स्यात् । अत्र सिप्त्वेति यदुक्तं तत्प्रथमराशौ सरूपे कल्पिते सतीनि द्रष्टव्यम् । यद्वा 'पक्षौ तदेष्टेन निहत्य किंचित्सेष्यं तयोः' इत्येनदर्थकस्याऽऽद्यसूत्रस्य स्मारकं हत्वा सिप्त्वेति । तथा चायमर्थः । यस्मिन्सूत्रे हत्वा सिप्त्वा चेत्यादिना पदग्रहणमुक्तं

तस्मिन्प्रवृत्तिपूर्वकं यत्राऽऽद्यस्य पदं भवतीति । एवं घनकुट्टकेऽपि योज्यम् । तथा-
तत्राप्युक्तवद्वितीयपक्षे हर एव वर्णाङ्को भवति । तत्र रूपाणामभावे हरभक्तानां तेषां
शुद्धौ वा यस्य घनो हरभक्तः शुभ्यति तेनाङ्केनाऽऽहतोऽन्यवर्णः कल्प्यः । यदि तु
रूपाणां हरेण न शुद्धिस्तदा रूपाणां घनपदेनान्वित ऊनो वाऽन्यवर्णः कल्प्यः । यदि
तु रूपाणां घनपूर्वं न लभ्यते तदा तेषु रूपेषु हरतटेषु तावद्धरं सिपेद्यावद्धनो भवेत् ।
एवमपि कृते यदि घनो न भवेत्तदा तद्गुदिष्टं स्थितं ज्ञेयम् ।

अथ रूपपदेनान्वितस्य कल्प्यमानवर्णस्य घने स्थाप्यो घनोऽन्यस्येत्यादि चत्वारि
खण्डानि भवन्ति । तत्र रूपात्मकस्य चतुर्थखण्डस्य प्रागुक्तयुक्त्या शुद्धिर्भवति । अथ
त्रयाणां त्रेष्वखण्डानां हरभक्तानां यथा शुद्धिर्भवति तथाऽङ्कः कल्प्यः । तत्र प्रथम-
खण्डे कल्प्यमानाङ्कस्य घनो भवेत् । द्वितीये तस्य वर्गो रूपघनपदेन त्रिभिश्च गुणितो
भवेत् । तृतीये रूपघनपदस्य वर्गेण त्रिभिश्च गुणितो भवेत् । अतो यस्य घनो हरभक्तः
शुभ्यत्यपि च यस्य वर्गस्त्रिरूपपदगुणितो हरभक्तः शुभ्यत्यपि च यो रूपपदवर्गेण
त्रिभिश्च गुणितो हरभक्तः शुभ्यति तेनाङ्केनाऽऽहतोऽन्यवर्णः कल्प्यः । हरगुणितान्यव-
र्णकल्पने तु न कोऽपि विचारः । वर्गकुट्टके तु यदि लब्धिप्रमाणं कालकवर्गः कल्प्यते
तदाऽन्यवर्णकल्पनं विनैव सुखेनोदाहरणसिद्धिरस्ति । यतस्तत्राऽऽद्यपक्षपदे गृहीते द्विती-
यपक्षस्य वर्गप्रकृत्या पदमायाति । एवं सत्यपि यदप्यथा यदितमार्थार्थस्तदवर्गगतलब्धा
पुदाहरणसिद्ध्यर्थमित्यादि सुधीभिरूह्यम् ॥ १७८ ॥

अथ घनकुट्टकोदाहरणमनुष्टुपाऽऽह—

पदभिरूनो घनः कस्य पञ्चमको विशुभ्यति ।

तं वदास्ति तच्छालं चेद्भ्यासो घनकुट्टके ॥ १७९ ॥

स्पष्टोऽर्थः । गणितमाकरे स्पष्टम् ॥ १७९ ॥

अथ हत्वा सिप्त्वेत्यभ्योदाहरणमनुष्टुपाऽऽह—

पद्वर्गः पञ्चभिः क्षुण्णसिपुक्तः पोटशोद्धतः ।

शुद्धिमेति सप्ताचक्ष्व दसोऽसि गणिते यदि ॥ १८० ॥

स्पष्टोऽर्थः । गणितमाकरे स्पष्टम् ॥ १८० ॥

दैवज्ञवर्यगणसंततसेव्यपार्श्वबह । लसंज्ञगणकात्मजनिर्मितेऽस्मिन् ।
बीजक्रियाविवृतिकल्पलतावतारेऽभून्मध्यमाहरणमेतदनेकवर्णे ॥

इति श्रीसकलगणकसार्वभौमश्रीबृहत्सुतकृष्णगणकविरचिते बीज-
विवृतिकल्पलतावतारेऽनेकवर्णसमीकरणभेदस्य मध्यमाहरणस्य

विवरणम् ॥ १० ॥

=====

अत्र ग्रन्थसंख्या ४५० पञ्चाशदधिकचतुःशतानि । एवमादितो ग्रन्थसंख्या
४३१८

=====

११ भाषितम् ।

अथ क्रयप्राप्तं भाविनसंज्ञमनेकवर्णविशेषमुपनातिक्रयाऽऽह—

भुक्त्वेष्टवर्णं सुधिया परेषां कल्प्यानि मानानि यथेप्सितानि ।

तथा भवेद्भावितमङ्ग एव भ्यादाद्यवीजक्रियेष्टसिद्धिः ॥ १८१ ॥

स्पष्टार्थमिदम् । विवृतं चाऽऽचार्यैः । द्वितीयादिराशीनां व्यक्तकल्पनेनास्य विषयस्यैकवर्णसमीकरणान्तर्गतत्वादुपपात्तिरत्र तदुपपात्तिरेव ॥ १८१ ॥

अत्रोदाहरणमुदाऽह—

चतुस्त्रिगुणयो राशयोः संयुतिर्द्विगुता तयोः ।

राशिधातेन तुलया स्यात्तौ राशी वेत्सि चेद्द्व ॥ १८२ ॥

स्पष्टोऽर्थः । गणितमाकरे स्पष्टम् ॥ १८२ ॥

उदाहरणान्तरमनुमुदाऽह—

चत्वारो राशयः के ते पद्योगो नखसंगुणः ।

सर्वराशिहतेस्तुल्यो भावितज्ञ निगद्यताम् ॥ १८३ ॥

स्पष्टोऽर्थः । गणितमाकरे स्पष्टम् ॥ १८३ ॥

शिष्यबुद्धिप्रसारार्थमन्यदुदाहरणद्वयं शार्दूलविक्रीडितेनाऽऽह—

यौ राशी किल या च राशिनिहतियौ राशिवर्गौ तथा ।

तेषामैक्यपदं सराशियुगुलं जातं त्रयोविंशतिः ।

पञ्चाशद्वियुताऽथवा नव क्रियत्तद्वाशियुग्मं पृथक्

कृत्वाऽभिन्नमवेदि वत्स गणकः शस्त्वत्सगोऽस्ति क्षितौ ॥ १८४ ॥

स्पष्टोऽर्थः । गणितमाकरे स्पष्टम् ॥ १८४ ॥

अत्रैकस्मिन्नाशौ व्यक्ते कल्पिते द्वितीये राशिर्बहुधा भिन्न एवाऽऽयाति । कदाचिदभिन्नोऽपि । अतोऽभिन्नराशोऽभिन्नहताऽऽयासेन भवति । तदर्थं यथाऽऽख्यायासेन राशिमानममिलं सिध्यति तथा सार्थानुबुद्ध्यतेनाऽह—

भावितं पक्षतोऽभीष्टाच्यक्त्वा वर्णौ सरूपकौ ।

अन्यतो भाविताङ्केन ततः पक्षौ विभज्य च ॥

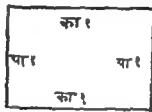
वर्णाङ्कादतिरूपैक्यं भवत्वेष्टेनेष्टतःफले ।

एताभ्यां संयुतावनौ कर्तव्या स्वेच्छया च तौ ।

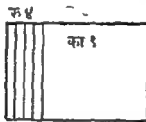
वर्णाङ्केन वर्णयोर्माने ज्ञातव्ये ते विपर्ययात् ॥ १८५ ॥

स्पष्टोऽर्थः । आचार्यैर्व्याख्यातश्च । अत्रोपपत्तिराचार्यैर्लिखिताऽस्ति । किं तु लेख-
कादिदोषादुपदेशविच्छिन्ना च संप्रति सा न स्वकार्यक्षमा । अत इयं भावितोपपत्ति-
विविच्योच्यते । तत्र 'चतुस्त्रिमुणयो राश्योः' इति प्रथमोदाहरणे यथोक्ते समशो-
धने कृते जातौ पक्षौ या ४ का ३ रू २ । अनयोः पक्षयोस्तुर्यत्वाद्यदेव याव-
या का मा १ ।

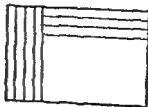
यावत्कालकभावितस्य मानं तदेव यावत्तावच्चतुष्टयकालकत्रयरूपद्वययोगमानम् । भावितं
च समकर्णायतचतुर्भुजक्षेत्रफलम् । तत्र वर्णा भुजकोटी । दर्शनं

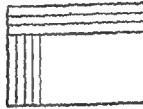
'समश्रुती तुल्यचतुर्भुजे च तथाऽऽयते तद्भुजकोटिघातः' इति जातं क्षेत्रफलं याका-
मा १ । इदं क्षेत्रगतसमकोष्ठमानम् । एतेन सममिदं या ४ का ३ रू २ । तमा च
क्षेत्रान्तर्यावत्तावच्चतुष्टयं कालकत्रयं रूपद्वयं चास्ति । तत्र क्षेत्रमध्ये यावत्तावच्चतुष्टयस्य
दर्शनमिदं

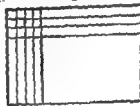
अप क्षेत्रक्षेत्रे संपूर्णः कालको दर्शयितुमशक्यः । यतो दीर्घभुजोऽत्र कालक्रमानम् ।
॥ च यावत्तावच्चतुष्टयापनयनेन रूपचतुष्टयोर्नो दृश्यते । अतो रूपचतुष्टयोर्न कालकत्रयं
प्रदश्यते ।

इह कालकेषु प्रत्येकं यावत्तावदङ्कतुल्यानि रूपाणि ४ न्यूनानि सन्तीति कालक-
त्रयस्य जातानि कालकाङ्कगुणितानि तानि न्यूनानि १२ । अथ यदि भावितशेषात्प्र-
थमतः कालकत्रयमपनीयते तर्हि कालकाङ्कतुल्यरूपै ३ स्तुनं यावत्तावतो लघुभुजस्य
मानं दृश्यते । अतो रूपत्रयोनस्य यावत्तावतश्चतुष्टयं प्रदर्श्यते ।

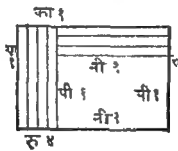
इह यावत्तावत्सु प्रत्येकं कालकाङ्क ३ तुल्यानि रूपाणि न्यूनानि सन्तीति यावत्ता-
वच्चतुष्टयस्य जातानि चतुर्गुणितानि न्यूनानि १२ । उभयथाऽपि वर्णाङ्काहतिस्तुल्यै
रूपैस्तुनं यावत्तावच्चतुष्टयं कालकत्रयं च क्षेत्रमध्ये प्रदर्शितं भवति । अथ यदि तंकी-
र्णमिव यावत्तावच्चतुष्टयं कालकत्रयं च प्रदर्श्यते तदैवं दर्शनं भवति ।

इह ये कोणे कोष्ठका उत्पद्यन्ते सा वर्णाङ्काहतिरेव । अथ वर्णाङ्काहतिस्तुल्यास्ते
कोणकोष्ठका यदि कालकत्रयमध्ये गुण्यन्ते तदा यावत्तावच्चतुष्टयार्थं तावन्त
एव कोष्ठका अपेक्षिताः यदि तु यावत्तावच्चतुष्टयमध्ये गण्यन्ते तदा कालक-
त्रयार्थं तावन्त एव कोष्ठका अपेक्षिताः । उभयथाऽपि क्षेत्रशेषखण्डे यदि वर्णाङ्काहति-
तुल्याः कोष्ठका गृह्यन्ते तदा संपूर्णं यावत्तावच्चतुष्टयं संपूर्णं कालकत्रयं च भवति ।
भावितसमपक्षे च यावच्चतुष्टयं कालकत्रयं रूपद्वयं च वर्तते । अतः क्षेत्रशेषे वर्णाङ्काहत्या
रूपद्वयेन च भाव्यम् । कथमन्यथा द्वितीयपक्षो भावितसमः स्यात् । तस्माद्भावित-
क्षेत्रान्तर्गते कोणस्थे लघुक्षेत्रे वर्णाङ्काहतिरूपैव्यतुल्याः कोष्ठकाः सन्तीति सिद्धम् । ते
च तस्य लघुक्षेत्रस्य फलम् । तन्नुभयोर्वषाज्जातम् । अत इष्टमेऽनुभवं प्रकल्प्य तेन क्षेत्रपक्षे
मक्षे यष्टम्यते तद्वितीयो भुजः स्यात् । अथाऽऽग्रां भुजाभ्यां यावत्तावत्कालकयो-
मानि ज्ञातुं न किञ्चित्काष्ठिन्यमस्ति । तथा हि यतो यावत्तावदङ्कतुल्यै रूपैस्तुनः
कालकोऽस्य लघुक्षेत्रस्यैको भुजोऽस्त्यतोऽसौ यावत्तावदङ्कतुल्यै रूपैस्तुनः सन्नाष्टमानं

स्यात् । एवं कालकाङ्कतुल्यै रूपैरुनो यावत्तावद्वर्णो लघुक्षेत्रस्य द्वितीयो भुजोऽस्त्यतोऽ-
सौ कालकाङ्कतुल्यै रूपैर्युतः सन् यावत्तावन्मानं स्यात् । अत्रेष्टं यदि कालकखण्डात्म-
कस्य भुजस्य मानं कल्प्यते तदाऽनेन क्षेत्रफले भक्ते यत्फलं तद्यावत्तावत्खण्डात्मकस्य
द्वितीयभुजस्य मानं स्यात् । अत इष्ट यावत्तावदङ्कयुतं कालकमानं स्यात् । (फलं काल-
काङ्कयुतं यावत्तावन्मानं स्यात् ।) यदि त्विष्टं यावत्खण्डात्मकस्य भुजस्य मानं कल्प्यते
तदा फलं कालकखण्डात्मकस्य भुजस्य मानं स्यात् । अत इष्टं कालकाङ्कयुतं यावत्ताव-
न्मानं स्यात् । फलं यावत्तावदङ्कयुतं कालकमानं स्यादिति । अत उपपन्नमिष्टफलाभ्यां
स्वेच्छया संयुतौ वर्णाङ्कौ व्यत्ययाद्वर्णयोर्मने ज्ञातव्ये इति ।

अथवाऽन्यथोपपत्तिः । भावितक्षेत्रान्तर्गतक्षेत्रस्य भुजयोर्मने अ-यवर्णौ कल्पिते दर्शनं

इह नीलको यावत्तावदङ्कतुल्यै रूपैर्युतो जातं कालकमानं नी १ रु ४ । एवं पीतकाङ्कः
कालकाङ्कतुल्यै रूपैर्युतो जातं यावत्तावन्मानं पी १ रु ३ । एवं क्रमेण जाते यावत्ताव-
त्कालकमाने पी १ रु ३ । नी १ रु ४ । आभ्यां पक्षयोरेतयोः या ४ का ३ रु २
याकामा १

यावत्तावत्कालकावुत्थाप्य जातमुपगम्यते पी ४ रु १२ नी ३ रु १२ रु २ ।
द्वितीयपक्षे तु यावत्कालकयोर्वयोऽऽनीति गुणार्थं न्यायः पी १ नी १ रु ४ गुण-
रु ३ नी १ रु ४

नाज्जातो द्वितीयपक्षः पीनीमा १ पी ४ नी ३ रु १२ । एवं पक्षौ

पी ४ रु १२ नी ३ रु १२ रु २

पीनीमा १ पी ४ नी ३ रु १२

अथ नीलकयोः पीतस्योश्च दुर्लभत्वाभ्यामशोभनेन नाशे जातौ पक्षौ-

रु १२ रु १२ रु २

पीनीमा १ रु १२

अथोभयपक्षयोर्वर्णाङ्काहतिबुल्यरूपाणां सप्तशोधनेन नाशे जातौ रु १२ रु २ ।
अत्रोर्ध्वपक्षे वर्णाङ्काहतिबुल्यानि रूपाणि सन्ति यथास्थितरूपाणि नीचीमा १ च
सन्ति । अतो वर्णाङ्काहतिरूपैक्यमुपारिगपक्षे रु १४ । अधःपक्षे तु नीचीमा १ ।
पक्षयोः समत्वाद्यदेव नीलकपीत-भावितं तदेव वर्णाङ्क हतिरूपैक्यमिति सिद्धम् । अतो
नीलकपीतकयोरेकनरस्येष्टं मानं प्रकल्प्य तेन वर्णाङ्काहतिरूपैक्ये भक्ते यल्लभ्यते तद्वि-
तीयस्य मानं स्यात् । एवं सिद्धमिष्टतत्फले अन्तःक्षेत्रमुजयोर्माने इति ।

अथ यावत्कालकमानयोः पीतकनीलकौ स्वस्वमानेनोत्थाप्य वा प्राग्बद्धेष्टतत्फलाभ्यां
स्वेच्छया संयुतौ वर्णाङ्कौ व्यत्ययाद्वर्णयोर्माने भवत इत्युपपद्यते । तदेवं भावितस्ये
द्वितीयपक्षे वर्णाङ्कयो रूपाणां च घनत्वे प्रतिपादितम् । यत्र तु वर्णाङ्कावृणं रूपाणि तु
घनं तत्रान्यथा संस्था भवति । तथा हि कल्पितौ पक्षौ या ४ का ३ रु ३० । अत्र
याकाभा १

पक्षयोर्भावश्चतुष्टये कालकत्रये च शिष्टे जातौ या० का० रु ३० । अत्र स्वाङ्क-
याका या १ या ४ क ३

गुणान्मां वर्णान्मां युक्तस्य भावितस्य यन्मानं तदेव रूपाणामपीति सिद्धम् । तस्य दर्शनं

का १				
या १	या १			
का १				

एतद्वितीयपक्षस्य रूपात्मकस्य मानम् । अत्र रिक्तकोणे वर्णाङ्काहतिबुल्याः कोष्ठका
यदि शिष्यन्ते तदैवं भवति ।

का १				
या	या १			
का १				

अस्य महतः क्षेत्रस्य वर्णाङ्काहतिरूपैक्यफलमस्ति । पूर्वं यस्य क्षेत्रस्य वर्णाङ्काह-
तिरूपैक्यं फलं तत्क्षेत्रं भावितक्षेत्रान्तर्गतं कोणस्थमासीत् । इदानीं तु भावितक्षेत्रमेव
तदन्तर्गतं कोणस्थं भवतीति विशेषः । महतः क्षेत्रस्यैकं भुजमिष्टं प्रकल्प्यानेन क्षेत्रफले

यक्ते प्राग्बद्धितीयभुजमानं भवेत् । इहेष्टं तथा कल्पनीयं यथा स्वयमेकतरवर्णाङ्कादधिकं भवेत्तत्फलं चान्यवर्णाङ्कादधिकं भवेत् । अथाऽऽभ्यां भुजाभ्यां वर्णमानं साध्यम् । तद्यथा—इह कालकाङ्कयुतो यावत्तावद्वर्ण एको भुजोऽस्ति । अतोऽसौ कालकाङ्केनो नो यावत्तावन्मानं स्यात् । एवं यावत्तावदङ्कयुतः कालकोऽस्य क्षेत्रस्य द्वितीयभुजोऽस्ति । अतोऽसौ यावत्तावदङ्केनः कालकमानं स्यात् । अत्र भुजौ त्विष्टतत्फले । अत इष्टतत्फले वर्णाङ्केन व्यत्ययान्माने भवत इति यद्यपि वङ्कुमुचितं तथाऽपि प्रकृते वर्णाङ्कावृणगताविति तद्योग एव कृते सतीष्टतत्फले वर्णाङ्केन भवत इति तथा नोक्तम् ।

अथ यत्र वर्णाङ्कौ धनं रूपाणि त्वृणं तत्र द्वैविध्यमस्ति । अन्योन्यभुजतो न्यूनौ वर्णाङ्कावित्येकः प्रकारः । अन्योन्यभुजतोऽधिकौ वर्णाङ्काविति द्वितीयः । तत्र प्रथमे प्रागुक्तयुक्त्या भावितक्षेत्रान्तर्गतलघुक्षेत्रे वर्णाङ्काहत्या रूपोनया भाव्यम् । सा च वर्णाङ्काहती रूपयुता सती रूपोना भवति । रूपाणामृणत्वात् । अतोऽत्रापि वर्णाङ्काहतिरूपैक्यमेव भावितक्षेत्रान्तर्गतक्षेत्रस्य फलं भवति । अतः प्रथमप्रकारे प्राग्बद्धेवोपपद्यते । द्वितीयप्रकारे त्वन्यभुजमानाद्वर्णाङ्कोऽधिकोऽस्तीति स्वाङ्कगुणवर्णस्य मानं भावितक्षेत्रमतिक्रम्य बहिरपि भवति । यतो भावितक्षेत्रे कालकमानतुल्या एव यावद्वर्णाः संभवन्ति नाधिकाः । एवं यावत्तावन्मानतुल्या एव कालकाः संभवन्ति नाधिकाः । अथ तत्र स्वाङ्कगुणवर्णयोर्दर्शनं ।

का १	
या १	या १
का १	

अत्र भावितक्षेत्रं यदि स्वाङ्कगुणयावत्तावन्मध्ये गण्यते तर्हि स्वाङ्कगुणकालरुमानार्थमन्यद्भावितक्षेत्रमपेक्षितम् । यदि तु स्वाङ्कगुणकालकमानंमध्ये गण्यते तर्हि स्वाङ्कगुणयावत्तावन्मानार्थमन्यद्भावितक्षेत्रमपेक्षितम् । उभयथाऽपि भावितक्षेत्रलिखितक्षेत्रयोर्योगे स्वाङ्कगुणवर्णौ भवतः । अतो रूपैर्लिखितक्षेत्रसमैर्भाव्यम् । कथमन्यथा स्वाङ्कगुणवर्णौ रूपैरुनौ भावितसमौ भवतः । अथ लिखितं रूपात्मकं क्षेत्रं रिक्तकोणे यदि पूर्यते तदैव भवति ।

नैवाङ्कुरव्याख्यासहितम् ।-

का १	
मा १	मा १
का १	

कालकाङ्कमितोऽयं
भुजः ।

यावदङ्कमितोऽयं भुजः

अत्र वर्णाङ्काहतिः क्षेत्रफलमस्ति । पूर्वलिखितक्षेत्रे तु रूपाण्येव । अतो वर्णाङ्काहती रूपैरुतः सती भावितक्षेत्रबहिःकोणस्थस्य लघुक्षेत्रस्य फलं भवति । तच्च वर्णाङ्काहति-रूपैक्यकरणादेव संपद्यते । यतोऽत्र रूपाणामृणत्वाद्वर्णाङ्काहतेष्व धनत्वात् ‘ धनर्णयो रन्तरमेव योगः ’ इति योगे कृते रूपैरुतैव वर्णाङ्काहतिर्भवति । अथ लघुक्षेत्रस्यैकं भुज-मिष्टं प्रकल्प्यानेन क्षेत्रफले भक्ते द्वितीयभुजमानं स्यात् । अथाऽऽभ्या भुजाभ्यां वर्ण-माने साध्ये । ते यथा—इह यावत्तावन्मानोनः कालकाङ्कोऽस्य लघुक्षेत्रस्यैको भुजोऽस्ति । अतोऽनेन कालकाङ्क ऊनः सन् यावत्तावन्मानं भवेत् । एवं कालकमानेनो यावत्तावद-ङ्कोऽस्य लघुक्षेत्रस्य द्वितीयभुजोऽस्ति । अतोऽनेन यावत्तावदङ्क ऊनः सन् कालकमानं भवेत् । भुजौ त्विष्टतत्फले । तत्फलेष्टे ॥ । अत इष्टतत्फलाम्ना स्वेच्छयोनौ वर्णाङ्कौ व्यत्ययान्माने भवत इत्युपपन्नम् । तदेवमयं निष्कृष्टोऽर्थः । यदि भावितसमे पक्षे रूपाणि धनं स्युस्तदेष्टतत्फलाम्ना वर्णाङ्को धनमृणं वा गयावत्संयुक्ताधैव व्यत्यया-न्माने भवतः । यदि तु रूपाण्यृणं स्युस्तदेष्टतत्फलाम्ना स्वेच्छया संयुताधनौ च वर्णाङ्कौ व्यत्ययान्माने भवतः । अस्मिन्पक्षे वर्णाङ्कयोर्धनत्वमेव । न हि त्रयाणामृणत्वे वर्ण-मानं धनं संभवति । ऋणे वा वर्णमाने लोकानां प्रतीतिरस्ति । अत्रापरो विशेषः । यत्र संयुक्तवर्णाङ्के ऊनवर्णाङ्के च माने उपपन्ने भवतस्तत्रोभे अपि ग्राह्ये । अन्यत्र तु ये उपपन्ने ते एव ग्राह्ये इति । इति भावितोपपत्तिः । अत्र त्रयाणामपि धनत्वे चतुस्त्रिगुणयो राश्योरित्युदाहरणं प्रदर्शितम् ॥ १८५ ॥

अथ यत्र वर्णाङ्कौ धनं रूपाणि त्वृणं स्युस्तादृशमुदाहरणमनुष्ठुमांऽह—

द्विगुणेन कयो राश्योर्धत्तेन सदृशं भवेत् ।

दशेन्द्राहतराश्यैक्यं दृष्टूनपष्टिविचर्जितम् ॥ १८६ ॥

स्पष्टोऽर्थः । गणितमाकरे स्पष्टम् ॥ १८६ ॥

अथ यत्र वर्णाङ्कावृणं रूपाणि शु धनं स्युस्तादृशमुदाहरणमनुष्ठुमांऽह—

त्रिपञ्चगुणराशिभ्यां युक्तो राश्योर्धधः कयोः ।

द्विपष्टिमितो जातो राशी त्वं वेत्ति धेदद ॥ १८७ ॥

स्पष्टोऽर्थः । गणितमाकरे स्पष्टम् ।

अथ यत्र रूपाणामृणत्वे प्रकारद्वयेनोत्पन्नमानयोरेकतरे एवोपपन्ने भवतस्तादृश-
मुदाहरणं पूर्वचतुर्थमस्तीति तदेव प्रदर्शयति—‘यौ राशी किल या च राशिनिहतिः’
इत्यादि । गणितं स्पष्टमाकरे ॥ १८७ ॥

दैवज्ञवर्यगणसंततसेव्यपार्श्वबल्लालसंज्ञगणकात्मजनिर्मितेऽस्मिन् ।

बीजक्रियाविवृतिकल्पलतावतारेऽभूद्भावितां सकलमेतदनेकवर्णे ॥

इति श्रीसकलगणकसार्वभौमश्रीबल्लालदैवज्ञसुतकृष्णगणकविरचिते बीजक्रियाविवृति-
कल्पलतावतारेऽनेकवर्णे भावितविवरणम् । अत्र ग्रन्थसंख्या १४० । एवमादितो
ग्रन्थसंख्या ४४५८ इत्यनेकवर्णसमीकरणाविवरणं समाप्तम् ॥ ११ ॥

ग्रन्थसमाप्तिः ।

अथास्य ग्रन्थस्य प्रचारार्थं गुरुत्वरूपकपनरूपं मङ्गलमाचरन्मन्त्रसमाप्तिं वसन्त-
तिलकयाऽऽह—

आसीन्महेश्वर इति प्रथितः पृथिव्या-

माचार्यवर्यपदवीं विदुषां प्रयातः ।

लब्ध्वाऽवबोधकलिकां तत्त एव चक्रे

तज्जेन बीजगणितं लघु भास्करेण ॥ १ ॥

लुप्तिरिति च्छेदः स्पष्टोऽर्थः ॥ १ ॥

ननु बीजगणितानि ब्रह्मगुप्तादिभिः प्रतिपादितानि सन्ति तत्किमर्थमाचार्यैर्दत्तमिति
शङ्कायामिन्द्रवज्रयोत्तरमाह—

ब्रह्माह्वयश्रीधरपञ्चनाभबीजानि यस्मादतिविस्तृतानि ।

आदाय तत्सारमकारि नूनं सद्युक्तिपुक्तं लघु शिष्यतुष्टये ॥ २ ॥

अत्रापि लुप्तिरिति च्छेदः । शेषं स्पष्टम् ॥ २ ॥

कथमिदं लुप्तिव्याशङ्कायामाहानुष्टुप्पूर्वार्धेन—

अत्रानुष्टुप्सहस्रं हि समूत्रोद्देशके मितिः ॥ ३ ॥

हि यतोऽत्र समूत्रोद्देशके बीजगणितेऽनुष्टुप्सहस्रमितिः पूर्वबीजगणितेषु तु सहस्रद्वय-
प्रपादिमितिरिति अतो लुप्तिदमित्यर्थः ।

नन्विदमपि विस्तृतमस्ति । कचिद्विषयविदेकस्मिन्नेवं विषय उदाहरणमाहुस्त्योत्तेरिति
शङ्कायामनुष्टुप्सहस्रपूर्वार्धव्यामाह—

कचिरसूत्रार्थविषयं व्याप्तिं दर्शयितुं कचित् ।

कचिच्च कल्पनाभेदं कचिद्युक्तिमुदाहृतम् ॥

कचिरसूत्रार्थविषयं दर्शयितुमुदाहृतम् ॥ ४ ॥

यथा भाविते 'चतुष्टयगुणयो राशयोः' इति 'द्विगुणेन कयो राशयोः' इति 'त्रिपद्य-
गुणराशिभ्याम्' इति 'यौ राशी किल या च राशिनिति' इत्युदाहरणचतुष्टयमुदाह-
ृतम् । न होकास्मिन्मुदाहृतो 'भावितं वसतोऽर्माष्टात्' इति सूत्रस्यार्थः सर्वोऽपि विषयो
भवति । तस्मादत्रोपेयं सूत्रार्थं दर्शयितुमुदाहरणचतुष्टयमप्यावश्यकम् । एवं कचिद्व्याप्ति
दर्शयितुमुदाहृतम् । यथा—'पञ्चकशतदत्तयनान्' इत्युदाहृत्य 'एकदानदत्तयनान्'
इति तादृशमेव पुनरुदाहृतम् । इदं यदि नोदाह्रियते तर्हि व्यवहृते प्रकारविशेषे मन्दायां
विधासो न भवेदित्येतदावश्यकम् । एवं कल्पनाभेदे दर्शयितुं 'एवो व्याप्तिं मयदेहि'
इत्युदाहरणमेकवर्णसमीकरण उदाहृतम् । एवं विविधयुक्तिप्रदर्शनार्थमपि षट्पद स्पष्टे-
दाहृतमस्ति । तस्मादप्ये विस्तारो न दोषाय ॥ ४ ॥

ननु पूर्वबीजेपूदाहरणानि बहूनि सन्तीह तु स्वरूपान्येवोक्तानीति न सकल्योदाहरणावगमः स्यादत आह—

न ह्युदाहरणान्तोऽस्ति स्तोकमुक्तमिदं यतः ॥ ५ ॥

हि यत उदाहरणान्तो नास्ति । अत इदं स्तोकं स्वरूपमुक्तम् । पूर्वबीजेष्वपि सकलान्युदाहरणानि नैवोक्तानि । तेषामनन्तत्वेन वक्तुमशक्यत्वात् । अतोऽल्पैरप्युदाहरणैर्विविधयुक्तिषु प्रदर्शितासु शेषं व्यर्थमिति भावः ॥ ५ ॥

नन्वत्र स्वरूपमुक्तं पूर्वबीजानि त्वतिविस्तृतान्यतस्तान्येव मन्दप्रयोजनायालमित्याशङ्कयामाह । यतः—

दुस्तरः स्तोकबुद्धीनां शास्त्रविस्तारचारिभिः ।

अथवा शास्त्रविस्तृत्या किं कार्यं सुधियामपि ॥ ६ ॥

यो हि विस्तारः स मन्दार्थं सुध्यर्थं वा । नाऽऽद्यः । यतः शास्त्रविस्तारचारिभिः स्तोकबुद्धीनां मन्दानां दुस्तरः । दुर्बोध इति यावत् । यतो महति ग्रन्थे प्रत्युत किं कुत्रास्ति किमत्र कर्तव्यमित्यनवबोधेनोक्तकर्तव्यतामुदा एव ते श्युः । नान्त्यः । सुधियामपि शास्त्रविस्तृत्या किं कार्यम् । यतस्ते करुणसमर्थाः । ननु ह्यपि बीजं मन्दार्थं सुध्यर्थं वा । नाऽऽद्यः । तैर्ज्ञातुमशक्यत्वात् । नान्त्यः । तेषां करुणकत्वादिति चेन्न । स्वरूपग्रन्थस्य मन्दानामभ्याससाध्यत्वान्न तावत्प्रथमपक्षे दोषः ॥ ६ ॥

द्वितीयेऽपि न दूषणमित्याह—

उपदेशलवं शास्त्रं कुरुते धीमतो यतः ।

तत्तु प्राप्यैव विस्तारं स्वयमेवोपगच्छति ॥ ७ ॥

यतः शास्त्रं धीमत उपदेशलवं कुरुते । तत्तु शास्त्रं सुधियं प्राप्य स्वयमेव विस्तारमुपगच्छति । न हि मुधियोऽपि किञ्चिदप्यनधीत्य जानन्ति । अत इदं मदुक्तं सुधी-मन्दसाधारणप्रयोजनायेति सर्वैरपि पठनीयमिति भावः ॥ ७ ॥

ननु शास्त्रं सुधियं प्राप्य स्वयमेव विस्तारमुपगच्छतीति कथमित्याशङ्कार्या सह-ष्टान्तमाह—

जले तैलं खले गुह्यं पात्रे दानमनागपि ।

भाज्ञे शास्त्रं स्वयं याति विस्तारं वस्तुशक्तितः ॥ ८ ॥

स्पष्टोऽर्थः ॥ ८ ॥

एवं स्वकृतस्यास्य बीजस्य गुणान्युक्त्या संस्थाप्योपसंहरति—

गणक भणतिरभ्यं बाललीलावगम्यं ।

सकलगणितसारं सोपपत्तिमकारम् ॥

इति बहुगुणयुक्तं सर्वदोषैर्विमुक्तं ।

पठ पठ मतिवृद्धयै लघ्विदं शौढसिद्धयै ॥ ९ ॥

गणकेति संबोधनम् । भणतयः शब्दास्तै रभ्यम् । पदलालित्ययुक्तमित्यर्थः । शेषं स्पष्टम् ॥ ९ ॥

अमृत्पृषित्यां प्रथितो गुणैर्मिश्रितामणिर्देवविदां वरिष्ठः ।

संपूजनानेहसि यस्य गौरी स्मृता स्तुता प्रत्यहमाविरासीत् ॥ १ ॥

तत्सूनवः पञ्च नमूवुरेषां ज्येष्ठोऽमिरामः किल रामनामा ।

मविष्यदर्शज्ञतया हि यस्य विदर्मराजोऽपि निदेशवर्ता ॥ २ ॥

रामादभूतां सीतायां पुत्रौ कुशलवाविब ।

त्रिमहो गोपिराजश्च गुणैः सर्वैः समन्वितौ ॥ ३ ॥

त्रिमहसूनुर्जयति द्विजेन्द्रो बह्मलसंज्ञः शितिकण्ठमक्तः ।

यः संततं रुद्रजपातिसङ्गाद्वाद्यं महो मूर्तमिवावमाति ॥ ४ ॥

देवज्ञवर्यगणसंततसेव्यपार्श्वबह्मलसंज्ञगणकस्य सुतोऽस्ति कृष्णः ।

रामानुजः स परमेश्वरशुष्टिहेतोर्बीजाक्रियाविधृतिकल्पलतामकार्षीत् ॥ ५ ॥

यद्वास्तुरेण निजधामगुणातिरेकात्संपादितं सगुणवर्गेष्वनं हि बीजम् ।

तत्कृष्णभूमिमाधिगम्य विचारवारिसंसिक्तमङ्कुरजनुष्यमवत्समर्थम् ॥ ६ ॥

येनैः श्रमैर्विरचितोऽस्ति नवाङ्कुरोऽसौ ।

तेषामग्नौ इह कः परमात्मनोऽन्यः ॥

इत्थं विचिन्त्य जगदीश तत्रैव तुष्टये ।

सर्वज्ञ ते चरणयोर्निहितस्ततोऽयम् ॥ ७ ॥

इति श्रीवक्रतुण्डार्पणमस्तु । ग्रन्थसंख्या ३९०० ।

हस्तलिखितप्रतीनां समाप्तिः ।

क. इति संज्ञित आनन्दाश्रमग्रन्थसंग्रहालयस्थे ग्रन्थसमाप्तिरेवं विद्यते—

काश्चित्किंचित्स्वं गृहीत्वा प्रयागाद्यातः काशीं तत्र तत्पञ्चनिम्नम् ।

कृत्वा पश्चादशह्रवं विंशदशनिम्नं तस्य ब्राह्मणेभ्यः प्रदत्त्वा ॥ ८ ॥

शंभोः पूर्वां पैकमूलेन कृत्वा राशेर्धृत्यशेन पश्चाद्दत्तेन ।

कौशेयादीन् संगृहीत्वा दशस्यो जातस्तत्स्वं ब्रूहि शीनङ्ग तूर्णम् ॥

नगजनमूषैः १९८७ प्रमिते शके छिद्येस्व यादवोऽभिज्ञः ।

मत्तारिजः शिवपूय्यो ॥

श्रीसाम्बसदाशिवार्पणमस्तु ।

यादृशं पुस्तकं दृष्टं तादृशं लिखितं मया ।

यदि शुद्धमशुद्धं वा मम दोषो न विद्यते ॥

स्वार्थं परार्थं च शके १७६७ विश्वाधनुनामसंवत्सरे षोडशुद्धद्वितीयायां मौढ-
वासरे पुस्तकं समाप्तम् ।

श्रीसीतारामचन्द्रार्पणमस्तु ।

श्रीगङ्गाननः प्रसन्नः ।

ख. इति संज्ञित आनन्दाश्रमग्रन्थसंग्रहालयस्थे ग्रन्थसमाप्तिरेवं विद्यते—

श्रीकृष्ण राम मधुसूदन दानवारे शौरे शिविक्रम गदाधर पद्मनाभ ।

श्रीवत्स मत्तजनपात्क विश्ववन्द्य छर्मापतेऽस्तु मम ते सततं प्रणामः ॥ १ ॥

शंभो शशाङ्कधर भस्मविभूषिताङ्ग नन्द्यादिवन्दितापदद्वयभूतनाथ ।

मूर्ध्ना धृतत्रिपुण्ड्रगार्ज्जवटसमूह गौरीपतेऽस्तु सततं मम ते प्रणामः ॥ २ ॥

हेरम्ब शंकर तनुद्भव वारणास्य बाह्यार्द्धीधितिसदृशशरीरकान्ते ।

छन्दोदरैकद विधनिवारणैकहंतो मम प्रतिदिनं नस्तिराविरस्तु ॥ ३ ॥

आदित्य भार्गव दिवाकर लोकवन्द्यो सप्ताश्व विश्वनयनान्ध्रहरास्त्रोऽह ।

सिन्दूरधूमरकरप्रकरप्रभैकराशेऽस्तु ते मम प्रतिप्रकरः सदैव ॥ ४ ॥

सीरोद्भवे कमलवासिनि विश्ववन्द्ये पक्षे रमे कमलशोभितहस्तपक्षे ।

ब्रह्माच्युतेशहरसूनुदिवाकरादिकद्येऽस्तु ते मम प्रणामततिः सदैव ॥ ५ ॥

शके १८१२ विकृतिनामसंवत्सरे मार्गशीर्ष शुक्ल १४ गुरो हर्षाकरोपनामक-

विनायकेन लिखितामिदम् ।

ग. इति संज्ञिते माण्डारकरप्राच्याविद्यासंशोधनमन्दिरस्ये ग्रन्थसमाप्तिरेवं विद्यते—

शके १७४७ पार्थिवनामाब्दे उत्तरायणे शशिनक्षत्रौ (शिशिरर्तौ) माघमासे शुक्लपक्षे १
शौभवासरे धनिष्ठानक्षत्रे वर्यान्योग एतच्छुभादिन इदं पुस्तकं समाप्तम् । श्रीजगद्वन्धार्प-
णमस्तु शुभं भवतु ॥ श्रीरस्तु ॥ श्रीराम ॥ श्रीकृष्ण श्रीहरि ॥

घ. इति संज्ञिते ग्रन्थसमाप्तिर्न विद्यते श्रुतितत्वात् ।

ङ. इति संज्ञिते कोट्यूक् इत्याभिधेनाऽऽहमेन छन्दस्थग्रन्थसंग्रहालयायार्पिते ग्रन्थ-
समाप्तिरेवं विद्यते—

‘इति श्रीमास्कराचार्यविरचिते सिद्धान्तशिरोमणौ बीजमणिताध्यायः समाप्तः ॥

पथारसमूवरचंद्रे वर्षे रसद्विनृषे च शोके ॥ संवत् १७६१ वरपे अगहन.सृदि नवमी
९ शुक्लवासरे ॥ प्रयागमध्य अनूपसाधलेखक इदं पुस्तकं लिख्यते ॥ छ ॥ छन्दो-
क १२२४ ।

च इति संज्ञिते काशीस्थकौलेजस्येऽपि कसंज्ञितस्य ‘कश्चित्कचित्’ इदं पद्यं
विद्यते ।

८९ काव्यप्रकाशः—संकेताख्यटीकासमेतः । ३. १. ४	
९० शाङ्खायनारण्यकम्—ऋग्वेदान्तर्गतवाष्कलशाखीयम् । ० ९	
९१ गौतमप्रणीतंन्यायसूत्राणि—माध्यवृत्तिभ्यां समेतानि । ... ४ ८	
९२ श्रीमद्भगवद्गीता—सटीकरामानुजभाष्ययुता । ... ७ ८	
९३ दर्शपूर्णमासप्रकाशः—श्रीवामनशास्त्रिकृतः प्रथमो भागः । ६ १२	
९४ संस्कारपद्धतिः—अभ्यङ्गरोपाह्वमास्करशास्त्रिविरचिता । २ ८	
९५ काश्यपाशैल्यम्—महेश्वरोपदिष्टम् । ३ १	
९६ करणकौस्तुभः—कुण्डलदेवज्ञविरचितः । ० ९	
९७ मीमांसादर्शनम्—सतन्त्रवार्तिकशावरमाप्योपेतं प्रथमो भागः । ५ ८	
९८ धर्मतत्त्वनिर्णयः—अभ्यङ्गरोपाह्ववासुदेवशास्त्रिप्रणीतः । ० ९	
श्रीमत्पद्मपुराणम्—महापुराणान्तर्गतं चतुर्मागात्मकम् । ... २० ०	
सिद्धान्तदर्शनम्—महर्षिवेदव्यासप्रणीतं निरञ्जनमाध्ययुतम् । १ ४	
आधानपद्धतिः—श्रीवामनशास्त्रिमिः कृता । १ १४	
पञ्चालम्भमीमांसा—श्रीवामनशास्त्रिविरचिता । ० १०	
शिवभारतम्—कवीन्द्रपरमानन्दविरचितम् । १ ५	

विषयानुसारेण ग्रन्थानां सूचीपत्रम् ।

विषयः ग्रन्थाङ्कः	विषयः ग्रन्थाङ्कः
२ अलंकारः ६६, ८९.	११ श्रुतिः १-३, ३२, ३६, ३८,
८ धर्मशास्त्रम् ५५, ५७, ५८,	४२, ६५, ८८, ९०.
६०, ६१, ७८,	६ वैद्यकम् ४, १९, २६, २७.
८६, ९८.	३३, ७१,
९ पुराणम् १८, २५, २८, ४१,	४३, ७२,
४९, ५२, ५४, ६८,	२ व्याकरणम्
पद्मपुराणम् ।	६ श्रौतम् ५३, ७४, ८१, ८७, ९३,
३८ वेदान्तः ५-१७, २०, २१, २३,	आधानपद्धतिः ।
२९, ३०, ३१, ३४,	१३ संकीर्णम् २२, २४, ३५, ४७,
४४, ४५, ५०, ५१,	५६, ६९, ८५, ९१,
६२, ६३, ६४, ६७,	९५-९७, पञ्चालम्भमी०
७५, ७७, ७९, ८०,	शिवभारतम् ।
८२, ८३, ८४, ९२,	५ मर्मनयनम् ३९, ४०, ५९,
सिद्धान्तदर्शनम् ।	७३, ९४.
	३ मूनिः ४६, ४८, ७०.

गृहा नानीहमानस्य न चैवावदतो मृषा ।

न चानिक्षितदण्डस्य परेषामनिकुर्वतः ॥ १३ ॥

तदयं गृहसुखावबद्धदयस्तत्साधनोद्यतमतिर्जनः ।

यदि धर्ममुपैति नास्ति गेह-

मय गेहाभिमुखः कुतोऽस्य धर्मः ।

प्रशमैकरसो हि धर्ममार्गो

गृहसिद्धिश्च पराक्रमकमेण ॥ १४ ॥

इति धर्मविरोधदूषितत्वा-

द्रुहवास क इवात्मवान् भवेत् ।

परिभूय सुखाशया हि धर्मं

नियमो नास्ति सुखोदयप्रसिद्धौ ॥ १५ ॥

नियतं च यदा पराभवः स्या-

दनुतापो मनसश्च दुर्गतिश्च ।

इति धर्मविरोधिन भजन्ते

न सुखोपायमपायवलयज्ञाः ॥ १६ ॥

अपि च । सुखो गृहवास इति श्रद्धागम्यमिदं मे प्रतिभाति ।

नियतार्जनरक्षणादिदुःखे

वधबन्धव्यसन्नैरन्यद्व्यभूते ।

नृपतेरपि यत्र नास्ति वृत्ति-

विभवेस्तोयनिधेरिवाभ्युर्वयः ॥ १७ ॥

सुखमन कुतः सभं सदा स

परितपप्रणयं न चैदुपैति ।

विषयोपनिवेशनेऽपि मोहा-

ह्मणकण्डूयनवमुग्धाभिमानः ॥ १८ ॥

बाहुत्वेन च खलु शरीणि-

प्रापः सप्तदश मद्रमेनि गेहे

मान कुत्रेनापि वग्नेन दर्पेन ।

दुःखेन रोषं व्यसन्नेन दैन्यं

तन्मिन् वदता स्वाग्रामनिकृताः ॥ १९ ॥

अतश्च खल्वहमत्रभवन्तमनुनयामि—

मदमानमोहभुजगोपल्य

प्रशमामिरामसुखविप्रलयम् ।

क इवाश्रयेदभिमुख विलय

बहुतीव्रदुःखनिलय निलयम् ॥ २० ॥

सतुष्टजनगेहे तु प्रविर्त्तसुखे वने ।

प्रसीदति यथा चेतस्त्रिदिशेषि तथा कुत ॥ २१ ॥

परप्रसादार्जितवृत्तिरप्यतो

रमे वनान्तेषु कुचेलसवृत ।

अधर्ममिश्र तु सुख न कामये

त्रिषेण सपृक्तमिवाजमात्मनान् ॥ २२ ॥

इत्यगमितमति स तेन पितृवयस्यो हृदयग्राहकेण वचसा स्ववेद्मानमेव तस्मिन्

महासत्त्वे सत्कारप्रयोगनिशेषेण श्रवेदयामास ॥

तदेव शीलप्रशमप्रतिपक्षसंग्रहं गार्हस्थ्यमित्येवमात्मकानां परित्यजन्तीति ।

लब्धास्वादाः प्रविधेकैः न कामेष्वानर्तन्त इति प्रविनेकगुणकथायामप्युपनैयम् ॥